JACQUELINE MONSIGNY

FLORIS

AMANȚII DE PE MISSISSIPPI

Jacqueline Monsigny

CICLUL FLORIS

Jacqueline Monsigny
LES AMANTS DU MISSISSIPPI
Editions Grasset & Fasquelle, 1977

4. Amanţii de pe Mississippi

În româneşte de MANUELA CERNAT

Jacqueline Monsigny este pseudonimul lui **Jacqueline Rollet**, născuta la 22 martie 1931 la Paris.

Romancier şi scenarist, a avut şi o cariera ca actrita, prezentator şi producator de programe de televiziune.

Partea întâi

NOPŢILE DE LA NEW ORLÉANS

Capitolul I

— Poftiţi de cumpăraţi o iconiţă făcătoare de minuni, domnii mei, şi prea bunul Sfânt Fiacre vă va aduce fericire şi bunăstare!

Bătrâna negustorească îşi lăuda marfa întinsă pe tarabă. Deodată se pomeni cu un bănuţ de aramă în poală.

— Oh, vă mulţumesc, domnule, sunteţi din cale afară de mărinimos... dar ce faceţi?... hei, domnule, aţi uitat să vă luaţi-iconiţa! Se vede cât de colo că sunteţi îndrăgostit... Hei, domnule, m-aţi auzit?

Ridicând din umeri, bătrâna se lăsă păgubaşă, privind nedumerită în urma grupului care se depărta, croindu-şi cu greu drum în înghesuiala de pe strada Conti.

În frunte mergeau semeţ doi tineri nobili îmbrăcaţi în veşminte de preţ, peste care îşi petrecuseră câte o mantie de carnaval. Pasul lor elastic dovedea că erau mai obişnuiţi cu câmpul de luptă decât cu covoarele saloanelor. Primul dintre ei, chipeş nevoie mare şi cu un cap mai înalt decât toţi cei din jur, părea agasat la culme de peruca pudrată pe care era silit să o poarte. Chipul celui de-al doilea reflecta dimpotrivă mult calm şi o adâncă înţelepciune. Amândoi erau escortaţi de o namilă înarmată cu un jungher oriental şi de un chinez cu părul împletit într-o codiţă subţire şi legată, ce i se bălăngănea pe şale la fiece pas.

Cei patru se opriră o clipă la răspântia cu strada

Bienville, apoi o luară în sus pe strada Royale.

Priveliştea oferită de acel cartier le încânta ochii. În pofida zăpuşelii, în tavernele şi cârciumile pline ochi se înghesuia o faună hirsută, ieşită din desişul pădurii tropicale anume pentru carnavalul de Lăsatul Secului. În schimb doamnele şi gentilomii din lumea bună, îmbrăcaţi în straie scumpe de brocart, îşi îndreptau paşii spre eleganta stradă ce mărginea fluviul.

În seara cu pricina, întreg oraşul Noul Orléans fremăta de nerăbdare: marchizul şi marchiza Rigaud Cavaignol de Vaudreuil dădeau un bal mascat pentru înalta societate. Protipendada coloniei se luptase, care mai de care, să capete o invitaţie.

Confortabila avere a noului guvernator îngăduia soţiei acestuia să ducă o existenţă fastuoasă. Întreaga colonie era în admiraţia strălucitoarei caleşti cu patru cai adusă de marchiză, cu mare cheltuială, direct de la Versailles. Cu excepţia călăreţilor şi a câtorva rare lectici, în rest toată lumea, de la cerşetor la senior, se deplasa pe jos. La tot pasul nu auzeai decât imprecaţii şi înjurături:

— Faţeţi loc... loc... loc pintu stăpin al meu!

— Ţe nu daţi la o pate din dum...

— Ticălosule!

— Nemernicule!

Sclavii de pe plantaţiile de bumbac făceau o zarvă de nedescris, croind drum stăpânilor lor pe străzile acoperite de un colb gălbui.

— Loc... loc pintu stăpân a mea!

Doi negri vânjoşi cu câte o făclie în mâini păşeau dinaintea unei lectici purtate de alţi doi sclavi îmbrăcaţi în livrele de mătase verde. Cei patru necunoscuţi săriră în lături lipindu-şi spinările de zidul

unei clădiri joase, din scânduri de chiparos. Lectica avea perdelele trase.

Namila cu jungher la brâu rânji, încreţindu-şi fioros obrazul brăzdat de cicatrice:

— Tii, ce mai hărmălaie fac harapii ăştia! Ce-aţi zice dacă Li Kang şi cu mine le-am închide pliscul, înălţimile voastre?

Cel mai flegmatic dintre cei doi gentilomi îl fulgeră cu privirea:

— Ferit-a sfântul, bunule Feodor... pentru nimic în lume n-aş vrea să atragem atenţia asupra noastră prin vreun gest necugetat... Nu-i aşa, frăţioare? adăugă el, adresându-se gentilomului cel înalt şi chipeş.

Acesta privea ţintă lectica ce tocmai trecea prin faţa lor. Perdeaua de mătase se dăduse într-o parte, împinsă uşor de nervurile din fildeş ale unui elegant evantai, lăsând să se întrevadă, ca o părere, un profil de femeie cu trăsăturile ascunse de catifeaua neagră a măştii de carnaval. Cât ai clipi, perdeaua îşi reluă locul şi lectica se depărta în direcţia palatului guvernatorului.

Cei patru porniră în urma ei, spre malul fluviului. Văzduhul începea să răsune de acorduri de vioară. Pe strada cheiului, iluminată a giorno de mii de lumânări, invitaţii se îmbulzeau la intrarea în palat.

Marchizul şi marchiza de Vaudreuil îşi întâmpinau oaspeţii în salonul cel mare. Musafirii se înclinau ceremonios, îşi puneau măştile şi abia apoi îşi făceau intrarea în saloanele scăldate în lumină.

Cei doi tineri gentilomi se despărţiră de tovarăşii lor în faţa peronului şi urcară treptele cu pas sigur şi hotărât. Un şambelan le luă invitaţiile şi le anunţă sosirea cu glas tunător:

— Domnul conte Adrien de Villeneuve-Caramey.
— Domnul marchiz Floris de Portejoye!
Din mulţimea invitaţilor se înălţă un murmur. Numele noilor veniţi părea să suscite interesul unanim al celor din colonie. Până şi guvernatorul şi soţia acestuia îi priviră cu nedisimulată curiozitate.
— Suntem nespus de bucuroşi să vă primim în palatul nostru, domnilor... După cum vedeţi, faima domniilor voastre v-a precedat... Gloria are picioare lungi... Nădăjduiesc că aţi călătorit în bune condiţii? se interesă amabil guvernatorul, adresându-i-se direct contelui de Villeneuve-Caramey.
Acesta făcu o plecăciune adâncă:
— Întocmai, excelenţă, alizeul ne-a fost prielnic şi slavă Cerului n-am întâlnit decât o singură furtună, aşa că am putut atinge ţărmul primitor al Louisianei după numai optzeci şi două de zile de mers pe mare.
— Vă implor, domnilor, nu mă mai ţineţi pe jăratec şi spuneţi-mi de grabă: care e ultima modă la Versailles? Mor de curiozitate să aflu ce-au mai inventat croitorii de la curtea Regelui nostru...
La cei treizeci de ani ai ei, marchiza Arthémise Rigaud Cavaignol de Vaudreuil era o femeie nespus de frumoasă. Fandosindu-se, îl privea languros pe Floris de Portejoye. Acesta îi răspunse cu aerul cel mai serios din lume:
— Când am plecat noi, doamnă, la Versailles se purtau mătăsuri de culoarea „pulpă-de-nimfă-emoţionată”.
În culmea extazului, marchiza se întoarse către „curtenii” ei şi exclamă:
— Aţi auzit, doamnelor şi domnilor? „Pulpă-de-nimfă-emoţionată”... Ah, numai la Versailles se putea inventa

ceva de un asemenea rafinament... cu nume atât de subtil sugestiv... Domnule de Portejoye, vreau să vii să îmi povesteşti pe îndelete...

Evantaiul marchizei întârzie o clipă mai mult decât s-ar fi cuvenit pe braţul frumosului Floris. Ochii verzi ai tânărului sclipiră şăgalnic.

— Sluga voastră prea plecată, doamnă... oricând dispus să mă supun dorinţelor voastre...

Adrien îşi ridică disperat ochii spre cer. „Nici n-am pus bine piciorul în Louisiana şi frate-meu e gata să se bage-n bucluc. Of, vanitatea asta de cocoş!” oftă el resemnat, pregătit sufleteşte să-l salveze de la cine ştie ce nouă trăsnaie.

— Vă urez să petreceţi o seară agreabilă şi... nu uitaţi să vă puneţi măştile, cum cere regula jocului, îi sfătui guvernatorul în timp ce şambelanii continuau prezentarea şirului nesfârşit de invitaţi:

— Doamna Josepha de Sainte-Hermine!

— Domnul cavaler Gaëtan d’Artaguette!

— Domnul baron Populus de Protais!

— Doamna contesă Margueritte Faucon du Manoir!

Floris şi Adrien intrară în saloanele supraîncălzite de flacăra torţelor şi a lumânărilor din sfeşnice şi candelabre. Petrecerea era în toi. Redingotele brodate cu fir de aur şi crinolinele se roteau în ritmul menuetelor şi al gavotelor. O farandolă îndrăcită se înlănţui cât ai clipi împrejurul bufetelor cu bucate dintre cele mai alese, stropite din belşug de către toţi cei prezenţi cu vin vechi de Baléron. Floris şi Adrien fură reperaţi cât ai bate din palme. Mâini delicate, cu degete lungi şi fine, se întindeau spre ei îmbiindu-i să se prindă în lanţul dansatorilor.

— Cine sunteţi voi, frumoşilor mascaţi?

— Nişte bieţi străini însetaţi de iubire!

Răspunsul păru a fi pe placul tinerelor domnişoare care îi traseră după ele în pas de gigă.[1] Adrien avusese parte de o brunetă focoasă, cu plete lungi şi buclate, în timp ce Floris se ţinea după o superbă roşcovană cu năsuc în vânt, iţit obraznic pe sub masca de catifea... Cei doi fraţi trecură direct la atac, fără să se mai încurce cu farafastâcuri romantice. După aproape trei luni de traversare a Atlanticului, fără picior de femeie la bord, simţeau nevoia să recupereze cât mai grabnic timpul pierdut. După cuvenitele preliminarii, Floris socoti că terenul era îndeajuns de pregătit şi îi declară de-a dreptul partenerei sale de dans:

— Află, frumoasa mea, că aici, pe malul Mississippiului, mi-ai răpit inima!

Complimentul era cum nu se poate mai banal, dar roşcata nu păru să bage de seamă. Încurajat, Floris o cuprinse strâns de după mijlocel. Pe terasele dinspre parcul ce se întindea până la ţărmul fluviului, briza nocturnă aducea o boare aromată, zăpăcitor de dulce. Căldura umedă, apăsătoare, a tropicelor răspândea în sângele tânărului o plăcută moleşeală, biciuindu-i totodată simţurile. Dintr-o ochire inspectă terenul. Fratele său, Adrien, se făcuse nevăzut într-un budoar. Dincolo de terase, în întunecimea boschetelor, farandola măştilor se subţia întruna. Floris îşi trase partenera de dans în umbra viorie a unui bounganvilliers[2] în floare.

— Ah, doamnă, frumuseţea voastră mă ameţeşte, murmură Floris, fără să remarce absurdul acelei

[1] Dans săltăreţ de origine engleză (n.t.)

[2] Plantă agăţătoare decorativă, cu flori mari, roşii-violacee, originară din America (n.t.)

declaraţii adresate unei fiinţe cu obrazul mascat.

Un râs batjocoritor, de femeie, răsună de undeva din imediata lor apropiere.

Mirat, Floris privi de jur împrejur. În afară de el şi de proaspăta lui cucerire, pe terasă nu se mai afla nimeni. Ferm decis să treacă la fapte, tânărul îşi lipi delicat buzele de tâmplă, apoi de urechiuşa dulcineei, mursicându-i blând lobul. Tânăra îl cuprinse cu braţele de după gât. Floris îi sărută în joacă aluniţele de catifea presărate obraznic, ici şi colo, pe obrazul şi pe decolteul roşcovanei. Măştile îl încurajau pe Floris care, fără să mai stea pe gânduri, o smulse autoritar pe a fetei, aruncându-i-o cât colo. Gestul se soldă cu o plăcută surpriză. Tânăra avea trăsături frumoase şi spirituale. Tulburat, se plecă spre ea cu intenţia de a-i săruta buzele. O pereche gălăgioasă năvăli în aceeaşi clipă pe terasă, încremenindu-l în plin elan. Enervat, Floris o cuprinse pe după umeri pe frumoasa fără nume şi o conduse spre parcul ce cobora în trepte până la fluviu. Îndărătul unei imense tufe de oleandru trandafiriu se ascundea o căbănuţă de grădinar. Florile tropicale răspândeau o mireasmă ameţitoare. Floris deschise uşa cabanei cu o lovitură de picior. Tânăra păru că şovăie.

— Nu... poate că ar fi mai bine să ne ducem după ceilalţi...

— Desigur, frumoaso, imediat... Vino...

Hipnotizându-şi prada ca un şarpe, Floris o trase încetişor în interiorul cabanei. Sub mângâierile lui blânde, tânăra torcea ca o pisică. Floris îşi alungă pletele buclate de nesuferita-i perucă pudrată pe care o zvârli neglijent peste umăr şi întinse braţele spre frumoasa care îi zâmbea supusă, sedusă de farmecul

irezistibil al străinului...

— Pentru încântătoarea primire pe care mi-aţi făcut-o în această ţară minunată, fiţi binecuvântată prea-frumoasă doamnă... Doamnă... oh, iertaţi-mi impoliteţea, dar... nu vă ştiu numele...

Floris se ridicase în picioare şi îşi ajuta proaspăta cucerire să îşi aranjeze ţinuta, cam mototolită după furtunosul ceas petrecut împreună.

— Sunt vicontesa Marie-Blanche Chiendel de Pontalba.

Floris făcu o plecăciune adâncă.

— Marchizul Floris de Portejoye, prea-plecata voastră slugă, doamnă!

Frumoasa roşcovană îşi netezi cu palmele dantela ameţitorului ei decolteu.

— Arăt decent, domnule?

— Sunteţi minunată, doamnă... nu vă fie teamă, ochiul celui mai gelos dintre soţi n-ar descoperi nimic care să-i dea de bănuit... o linişti Floris, îngenunchind ca să-şi caute pe pipăite, prin întuneric, blestemata de perucă.

Vicontesa oftă cu adâncă întristare.

— Oh, domnule, din partea asta nu am a mă teme de nimica... din nefericire... bietul meu soţ a fost tăiat bucăţi-bucăţele... acum două săptămâni...

— Bucăţi-bucăţele... acum două săptă... o îngână fără să vrea Floris, cu desăvârşire năucit de cele auzite.

— Întocmai... l-au măcelărit indienii Natchez când au atacat Fort Rosalie... aşa e aici la noi, în Louisiana, domnule... viaţa şi moartea au cam acelaşi preţ...

Lui Floris nu-i mai fusese dat să întâlnească o văduvă care să vorbească cu atâta detaşare despre moartea

bărbatului ei, ba încă la numai două săptămâni după dispariţie.

„Poate că într-adevăr aici, la Tropice, vezi cu alţi ochi destinul” îşi spuse el. Totuşi, fără să îl fi cunoscut pe răposatul, începea să-şi simtă conştiinţa încărcată faţă de el.

— Aăă... ştiţi... ei bine, doamnă... adică... poate că ar fi bine să ne întoarcem la petrecere...

Tânărul nu era prea convins că asta se cuvenea să fi spus. Nu găsise nici cuvintele şi nici tonul cuvenit unor condoleanţe şi oricum acestea nu s-ar fi potrivit cu locul şi mai ales cu postura caraghioasă în care se afla, în patru labe, pe podeaua putredă a unei căbănuţe de grădinar, scotocind cu disperare în toate ungherele.

Intrigată şi, de ce să nu o spunem, niţeluş speriată, vicontesa îl întrebă în şoaptă:

— Dar... ce... ce faceţi acolo, domnule?

— Îmi caut peruca, doamnă!

Răsuflând uşurată Marie-Blanche de Pontalba, neputându-se lăsa la rândul ei în genunchi din pricina crinolinei, se aplecă doar, încercând să străpungă cu ochii întunericul. Zadarnic însă. Peruca parcă intrase în pământ. Enervat, Floris îşi trecu degetele prin buclele ca pana corbului:

— O farsă de prost gust.

Ruşinată, vicontesa îşi ascunse obrazul în palme:

— Nu se poate, domnule... ce ruşine... cineva a intrat aici în timp ce... în timp ce...

— ...mă călăuzeaţi spre al şaptelea cer, doamnă...

Un hohot de râs cristalin se auzi de undeva din imediata vecinătate. Floris o apucă de mână pe vicontesă cu gândul de a o îndepărta cât mai grabnic de acel loc compromiţător.

— Vai, domnule... staţi... văduvia mea e foarte recentă şi chiar dacă defunctul meu soţ era bătrân şi foarte hapsân, poate că de ochii lumii ar fi totuşi mai înţelept să nu apărem în public împreună, mai ales aşa cum vă aflaţi acum: fără perucă...

— Aveţi de o mie de ori dreptate, doamnă, şi sunt de neiertat pentru a nu-mi fi dat seama de la bun început. Ieşiţi dumneavoastră prima, iar eu am să vă urmez ceva mai târziu... ne vom reîntâlni în saloane. În vălmăşagul de acolo nimeni nu va observa nimic.

Floris se înclină respectuos şi, luând mâna vicontesei, i-o sărută curtenitor.

Marie-Blanche de Pontalba îl privi cu recunoştinţă mută şi se depărtă în fugă, pierzându-se în întunericul parcului.

Rămas singur, Floris se aşează pe o ladă spartă, pusă cu fundul în sus, şi oftă din rărunchi. Acea agreabilă aventură de un ceas nu îi alungase din suflet pricina pentru care se afla la capătul pământului, acolo, în Lumea Nouă. Închise ochii şi se rezemă de peretele umed al cabanei. Să fi traversat oare Atlanticul în zadar? În ciuda zădufului înăbuşitor, pe Floris îl trecu un fior rece. După atâtea luni, remuşcările şi părerile de rău îi frigeau din zi în zi mai tare sufletul. Neapărat, îşi încleşta pumnii. Oare avea să-şi regăsească vreodată dragostea pierdută?[3] Pentru nărăvaşul Floris pedeapsa fusese crudă, dar binemeritată.

Clopotul din turla unei biserici învecinate bătu miezul nopţii. Socotind că de la plecarea vicontesei trecuse destul timp, Floris îşi puse masca şi părăsi la rândul său cabana. Din zecile de piepturi ale celor aflaţi pe

[3] A se vedea volumul *Frumoasa din Louisiana*.

terase tocmai ţâşnea un strigăt de încântare. Artificiile lansate de pe celălalt ţărm al fluviului trosneau sec, incendiind cerul înstelat de primăvară cu o puzderie de serpentine multicolore. Jerbe scânteietoare se preschimbau în feerice salamandre. Porumbei de foc ţâşneau spre înalt şi se topeau într-o ploaie de lumină.

Cu capul dat pe spate, la un loc cu toţi invitaţii guvernatorului şi cu întreaga suflare a oraşului Noul Orléans, Floris contempla somptuoasa demonstraţie de pirotehnie. Cu un pocnet răsunător o ultimă rachetă zvâcni spre Calea Lactee, desenând pe boltă o gigantică floare de crin. Ovaţii nesfârşite întâmpinară însemnul regal francez.

Întunericul nopţii cuprindea la loc patriarhala urbe. Feeria artificiilor se încheiase. În palatul guvernatorului reîncepeau să răsune vioi harpele şi viorile. Balul avea să ţină până în zori.

— Floris se apropie agale de terasă. În saloanele de la parter, perechile tocmai se aliniau pentru menuet. Coloritul vesel al costumelor de carnaval, eleganţa fastuoasă a decoraţiei interioare pusă în valoare de profuziunea de sfeşnice şi candelabre dovedeau că, în acel colţ pierdut de lume, rafinamentul civilizaţiei franceze începea să prindă rădăcini. Ca şi moravurile libertine!

Floris zâmbi fără să vrea. Deodată însă zâmbetul îi îngheţă pe buze. La una din ferestrele de la etaj răbufnise un licăr portocaliu. Pricepând mai înaintea tuturor ce anume se petrecuse, tânărul se repezi spre sala de bal.

— Doamnelor, domnilor, vă rog să vă păstraţi calmul şi să părăsiţi de îndată saloanele!... ieşiţi toţi pe peluze... la etajul al doilea a izbucnit un incendiu!

— Aaaaah!

Marchiza de Vaudreuil leşinase, deşi momentul era cum nu se poate mai prost ales. Îngroziţi, doi şambelani îşi târâră stăpâna până la poalele unor portocali în floare, înghesuindu-se şi îmbrâncindu-se care mai de care în faţa uşilor-fereastră, doamnele îşi ridicau jupoanele ca să o rupă la fugă spre peluzele cu gazon.

— Găleţi!... Aduceţi apă din Mississippi! Sclavii să formeze un lanţ viu până acolo! răcnea disperat guvernatorul.

Între timp Floris ţâşnise în sus pe scări.

— Iute... Veniţi după mine... acolo sus!

Tânărul gentilom suia în goană treptele, din patru în patru.

— Iată-mă, frăţioare!

Floris recunoscu vocea fratelui său, care îl ajunsese din urmă pe palierul etajului cu pricina. Floris îl privi admirativ pe Adrien. Peruca îi era la fel de impecabil pieptănată ca la sosire. Nimănui nu i-ar fi putut da prin minte că Adrien de Villeneuve-Caramey petrecuse câteva clipe de intensă solicitare în intimitatea unui budoar. Adrien era însoţit de doi gentilomi, cavalerul Gaëtan d’Artaguette şi baronul Populus de Protais, ale căror nume Floris le auzise la sosire din gura şambelanului, aşa că nu mai trebuiră să piardă vremea cu firitiseli de prisos.

— Să luăm nişte cuverturi de pat! strigă Adrien, care nu-şi pierdea sângele rece în nici o împrejurare.

Focul se apropia ameninţător de scara centrală. Floris încercă să stăvilească furia devastatoare a incendiului înăbuşind o parte din flăcări cu un covor. Gaëtan d’Artaguette şi Populus de Protais se căzneau

să strângă apă din vazele de flori găsite prin camere. Eforturi derizorii şi inutile! Deşi lanţul sclavilor începuse să funcţioneze, căldările cu apă soseau prea târziu. Incendiul nu mai putea fi stăpânit. Focul se întindea cu repeziciune silindu-i pe cei dintâi sosiţi în preajma focarului să se retragă, pas cu pas, deşi le soseau mereu întăriri.

— Repede, repede, rochiile mele!... Oh... oooh!

Gemetele marchizei răzbeau pe deasupra vacarmului general.

La etajul de dedesubt, slujnicele azvârleau, de-a valma, prin ferestre, tot ce găseau la îndemână: haine, pelerine, şaluri, crinoline şi peruci, în vreme ce valeţii se opinteau să facă vânt în grădină mobilelor, lustrelor, tablourilor şi galeriilor cu perdele. Toate se prăbuşeau peste rondurile cu flori, făcându-le zob.

Floris şi Adrien îşi scoseseră tunicile. Cei doi fraţi iubeau primejdia. De câte ori nu le fusese dat să o înfrunte, umăr la umăr, în situaţii mult mai grele!?

— Aaaaah! Priviţi acolo! Acolo sus! se auzi de afară un urlet disperat.

Teferi şi nevătămaţi, invitaţii şi gazdele lor se aflau pe peluze, de unde priveau spre acoperişul clădirii, indicând cu degetul o fereastră mansardată.

— Acolo! Acolo! Negresele! Negresele!

Cei doi tineri gentilomi pricepură pe dată: două bătrâne de culoare, dădacele odraslelor guvernatorului, nu se putuseră salva. Focul cuprinsese scara de serviciu, tăindu-le retragerea. Moarte de frică, cele două nenorocite se ţineau strâns în braţe, aplecându-se în afara ferestrei de unde nu se încumetau să sară, deşi dedesubt slujitorii aşternuseră în pripă un strat gros de paie.

— Săriţi! Săriţi! răcnea la ele guvernatorul.

Nefericitele roteau nişte ochi cât cepele, dar nu se puteau hotărî să se arunce în gol.

— Adrien, fugi şi caută-mi o frânghie!

Floris sări pe balustrada balconului. Adrien îl apucă de braţ:

— Stai, ascultă-mă! întreg palatul e construit din lemn. Se poate prăbuşi dintr-o clipă în alta.

Fără să-i dea ascultare, ca de obicei, Floris se agăţă cu mâinile de streaşină.

— Decât să pierzi aici vremea degeaba, mai bine fă ce ţi-am spus! lute!

Dintr-un salt Floris ajunse pe acoperişul în pantă. Sub tălpi simţea cum şindrila începe să frigă şi cum grinzile încinse ale podului prind să pârâie.

— E nebun... O să-şi rupă gâtul! Pentru Dumnezeu, prietene, nu merită să-ţi rişti viaţa pentru două cotoroanţe, arză-le-ar focul de toante!

Strigătele celor de pe peluză nu făceau decât să-l ambiţioneze şi mai tare pe Floris. Se agăţă de cornişa unui coş şi, cu un ultim efort, ajunse la fereastra mansardei. Cele două negrese ţipau ca în gură de şarpe.

— Oh, musiu... bunule musiu... ajută... noi prăjim ca purcei în cupto...

Floris se aşează o clipă pe marginea ferestrei, să-şi tragă sufletul:

— Liniştiţi-vă, n-o să vi se întâmple nimic... Totul este să faceţi întocmai ce vă spun eu. Aşa, acum rezemaţi-vă de braţul meu şi ieşiţi una câte una pe acoperiş... nu vă fie teamă, până se prăbuşeşte podul ne-au mai rămas câteva minute bune... să le folosim...

Ca pentru a-i dezminţi vorbele, o limbă lungă de foc

se prelinse în cameră pe sub canatul uşii care se aprinse instantaneu. Femeile începură să chiăie isteric, incapabile să dea ascultare îndemnurilor lui Floris.

— Ţin-te bine, frăţioare, am sosit!

Adrien se întorsese cu frânghia cerută. Încălecă balustrada balconului şi se caţără la rândul lui pe acoperiş. Trâmbele de fum îl ascundeau privirilor celor de jos. Deodată o pălălaie de scântei străpunse acoperişul, înălţându-se spre cer. Floris scoase un strigăt de spaimă, la unison cu cel al spectatorilor de pe peluze. Adrien fusese înghiţit de flăcări!

— Îmi pare rău că te-am speriat, frăţioare!

Auzind vocea flegmatică a lui Adrien, Floris răsuflă uşurat. Prăbuşindu-se o dată cu bucata de acoperiş pe care se afla, Adrien căzuse înapoi pe balconul rămas din fericire intact.

— Prinde-o!

Adrien încercă să-i arunce un capăt a frânghiei, dar limbile de foc ce le dădeau târcoale şi trâmbele din ce în ce mai groase de fum îi împiedicau să se vadă unul pe celălalt şi să-şi coordoneze mişcările. După câteva încercări neizbutite, Floris se lăsă păgubaş şi se întorsese spre cele două bătrâne paralizate de groază:

— N-avem încotro, dragele mele, trebuie să luăm taurul de coarne... O să vă scot una câte una pe acoperiş... Mai întâi pe tine...

Floris o apucă de subţiori pe cea mai dolofană dintre ele. Nefericita tremura ca varga, încleştându-se cu disperare de cealaltă negresă.

— Nu... misiu... mi... fică...

— Uite ce-i, se enervă Floris, acum nu-i vreme de fasoane. Ori veniţi cu mine, ori rămâneţi aici să vă

prăjiţi de vii, pentru că eu unul am plecat!

Ameninţarea susţinută de un nou asalt al flăcărilor care se suiseră în pat, cuprinzând cearceafurile şi pernele de puf, avu efectul scontat.

— Bine... misiu... vinim cu tine...

Era şi cazul. Focul se apropia văzând cu ochii de cerceveaua ferestrei. Spre norocul lui, Floris fu scutit de a le mai trece în braţe, peste prichiciul ferestrei, pe dădace. Mânate de la spate de groaza morţii, cele două bătrâne ieşiră pe acoperiş cu sprinteneală de adolescente, în pofida tonajelor lor şi a tuturor reumatismelor. Floris se căzni să le apuce cu câte un braţ de după talie. Imposibil. Rotunde ca două butoiaşe, negresele erau de necuprins. Disperat, tânărul le strigă:

— Luaţi-mă voi în braţe, ţineţi-vă strâns de mine, închideţi ochii, eu număr până la trei şi... sărim! Unu... doi...

— Aoleu... nuuu... misiu... ao!

Fără să stea să le mai asculte văicărelile, Floris se azvârlise în gol, trăgându-le după el. Deşi amortizată de stratul de paie, aterizarea fu destul de brutală.

— Eşti întreg, frăţioare?

Adrien îşi croia drum cu coatele prin mulţimea de curioşi. Floris se ridică în picioare zâmbind. Cămaşa îi era zdrenţuită, chipul năclăit de fum. Dădacele nu cutezau să se mişte, de teamă să nu-şi fi frânt toate oasele.

— Pe ciuma roşie, trebuie să fii nebun să-ţi rişti viaţa pentru asemenea nespălate, bombăni un gentilom cu pieptul acoperit de decoraţii.

Sclavii se grămădeau, gesticulând zgomotos, în jurul bătrânelor salvate miraculos de la o moarte sigură. Cu

peruca în vânt, guvernatorul se apropie în fugă de cei doi fraţi.

— Vă mulţumesc din inimă, domnilor. Datorită sângelui vostru rece, n-a pierit nimeni.

Floris se înclină ceremonios.

— Dar aţi rămas fără palat, Excelenţă...

— O să-l reconstruim, de astă dată însă, din cărămidă... Şi voi porunci ca de azi înainte nimeni să nu-şi mai facă locuinţă din lemn. În Noul Orléans nu vom mai dura decât case de piatră şi cărămidă. Cum s-ar spune, tot răul spre bine...

Un ţipăt disperat de femeie tăie vorba guvernatorului.

— Aaaah! Bijuteriile mele!

Marchiza de Vaudreuil leşina pentru a doua oară, în vreme ce pe peluză se dezlănţuia un concert de lamentaţii:

— Colierul meu de diamante!

— Vai, brăţările mele de safir!

— Cerceii mei de smarald!

Nu mai încăpea nici o îndoială. Profitând de înghesuială şi de panica generală, un hoţ dibaci le jefuise pe toate doamnele din înalta societate.

— Scotociţi colibele sclavilor! tună guvernatorul.

Soldaţii din garda acestuia se repeziră să-i îndeplinească ordinul cu un exces de zel ce indica o anume satisfacţie.

Curând, dinspre locuinţele mizerabile ale negrilor se auziră bufnituri îndesate, urmate de vaiete şi ţipete. Nenorociţii erau snopiţi în bătaie ca să mărturisească unde ascunseseră podoabele şterpelite. Nemulţumiţi de întorsătura evenimentelor, Floris şi Adrien încruntară din sprâncene.

Impulsiv ca de obicei, Floris făcu un pas înainte şi se adresă guvernatorului pe un ton destul de sec:

— Iertaţi-mă, Excelenţă, dar mi se pare puţin probabil ca aceşti amărâţi să fie autorii furtului.

— Mai practic ar fi, adăugă calm Floris, să-i numărăm pe toţi cei aici de faţă ca să fim siguri că nimeni n-a părăsit balul înaintea celorlalţi.

Sufocat de indignare, generalul rămase cu gura căscată, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, pe când restul auditoriului şuşotea, revoltat de o asemenea propunere. Să bănuieşti că hoţul, ar putea fi o persoană din lumea bună, puah, ce neruşinare!

Dintr-o dată Adrien şi Floris simţiră că atmosfera le devenea ostilă. Lumea se depărta de ei de parcă ar fi fost ciumaţi.

— Nu eşti în toate minţile, domnule?... Întreaga societate îţi va întoarce spatele! spuse în şoaptă vicontesa Marie-Blanche de Pontalba, apropiindu-se discret de Floris. Acesta îi zâmbi cu simpatie. Drăguţ din partea ei că voia să-l prevină.

Soldaţii se întorceau în fugă:

— Excelenţă am pus mâna pe doi suspecţi!

Spre mirarea generală, Floris şi Adrien pufniră într-un imens hohot de râs. Arestaţii nu erau alţii decât Feodor şi Li Kang.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, voi aţi pus mâna pe noi, mă? Şobolani nenorociţi ce sunteţi! Noi veneam de bună voie să ne întâlnim cu stăpânii noştri.

— Fie ca Broasca cea Verde să dezumfle prostia din burţile voastre! Li Kang şi Lamă Ascuţită îi căutau pe Floare de Mai şi pe Bucurie a Zilei!

Şi chinezul, pe care un soldat îl târa după el, ţinându-l strâns de codiţă, arătă cu mâna înspre Floris şi

Adrien. Tinerii oftară adânc. Acea apariţie intempestivă îi încondeia şi mai rău în ochii colonilor.

Guvernatorul îşi înălţa sprâncenele a mirare:

— Să mă bată Dumnezeu, domnilor, dacă mai pricep ceva! Aceste persoane cu jargon nemaiauzit sunt cu adevărat slujitorii domniilor voastre?

Floris şi Adrien făcură front comun.

— Nu, Excelenţă, Feodor şi Li Kang au fost preceptorii noştri.

Răspunsul lui Floris declanşa un nou murmur reprobator. Sfidând la rândul său asistenţa, Adrien prelua ştafeta de la fratele lui:

— De unde veniţi, prieteni?

— Dintr-o tavernă din port, înălţimea voastră prea luminată! răspunse Feodor, apăsând pe ultimele cuvinte, ca guvernatorul şi sclifosiţii lui coloni să ştie bine cu cine aveau de-a face.

Observând că vorbele lui îşi făcuseră efectul, Feodor clipi şmechereşte din unicul ochi rămas teafăr după o viaţă de lupte fără număr şi adăugă ceva mai bine dispus:

— Tocmai ne aşezasem la o partidă de zaruri, când un marinar a dat buzna în tavernă răcnind: „Arde palatul!” Am dat fuga cu Li Kang să vă sărim în ajutor şi, tocmai când intram în parc, dobitocii ăştia s-au năpustit asupra noastră. Asta-i tot, boiernaşule...

— Aici s-a comis un furt, prieteni, şi sunt căutaţi făptaşii... Nu cumva, venind încoace aţi văzut pe cineva plecând pe furiş? îl întrebă Adrien.

Fudul, Feodor se bătu cu mâna peste jungher:

— Păi dacă hoţul ar fi trecut pe lângă noi, nu ajungea departe!

Chinezul nu se putu abţine să nu râdă sarcastic:

— Din păcate ochiul Lamei Ascuţite nu mai este pătrunzător ca-n falnica lui tinereţe... Fotoliul Lotusului transporta evantaiul necunoscut observat de Floare de Mai în drumul spre onorabila locuinţă în flăcări a „Legalităţii Nemulţumite”...

— Ce? Ce spune dumnealui? mârâi Legalitatea Nemulţumită, pe care discursul metaforic al chinezului îl năucise. Ce Lotus şi ce Legalitate? Nu pricep o boabă din chineza asta!

Adrien îşi drese glasul şi interveni cu gândul să-l îmbuneze pe guvernator:

— Excelenţă, Li Kang foloseşte limbajul înflorit al limbii sale materne. Ne-a spus că a văzut plecând de aici o lectică purtată de sclavi, în care se afla o femeie... Vreuna din doamnele de rang înalt, obosită pe semne de emoţiile acestei nopţi... Dacă veţi întreba străjile, cu siguranţă că vor confirma spusele lui...

Legalitate Nemulţumită îi tăie vorba:

— Mulţumesc, mulţumesc, domnule de Villeneuve, ştiu şi singur ce am de făcut... Benjamin, Gotrand! Cine a părăsit balul? Şambelanii lăsară privirea în pământ, brusc interesaţi de vârfurile pantofilor lor de lac.

— Aăă... Excelenţă... ăăă... Două doamne mascate, ăăă... au plecat nu de mult... adică, să vedeţi... când domnul marchiz se afla pe acoperiş... dar n-am ştiut că e cazul să le reţinem... Erau două doamne de neam mare foarte elegante... cu rochii de gală... au plecat cu lectica lor purtată de sclavi îmbrăcaţi în livrele verzi...

La auzul acestei descrieri, Floris tresări.

— Idioţilor! Cretinilor! Alergaţi după ele... Întrebaţi pe toată lumea! Să mi le scoateţi din pământ, din piatră seacă! M-aţi înţeles? fulmina guvernatorul.

Nimeni din cei prezenţi nu le cunoştea însă pe cele

două „doamne de neam mare”. Nici în colonie nu le văzuse nimeni. Străjerii traversară în galop tot oraşul şi se îndreptară spre zona de „retragere”[4]. Într-un târziu se reîntoarseră cu buzele umflate: lectica, pasagerele ei, cărăuşii şi făclierii, intraseră pur şi simplu în pământ.

Deşi istoviţi, invitaţii aşteptaseră să afle rezultatul cercetărilor. Dezamăgiţi, se risipeau acum în lucirea palidă a zorilor, lăsând în urmă ruinele fumegânde.

Floris îşi frecă cu palma obrazul neras. Ochii lui verzi priveau, fără să vadă, undele nisipoase ale Mississippi-ului.

Ce noapte!

A doua zi în Noul Orléans bârfele aveau să se învârtă exclusiv în jurul unuia şi aceluiaşi subiect: fraţii de Villeneuve-Caramey. De bijuterii aproape că se uitase...

Capitolul II

— Pentru numele lui Dumnezeu, Josepha, spune odată!

Doamna de Sainte-Hermine îşi savura succesul. Îşi invitase cele mai apropiate prietene şi, instalate cu toatele în grădina casei ei, sporovăiau care mai de care. Doi negrişori le făceau vânt mişcând ritmic un evantai uriaş din pene de struţ, în timp ce o sclavă solidă cât un dulap le turna în pahare sirop de arţar. Doamna de Sainte-Hermine zâmbi încreţindu-şi ca o smochină obrazul care, pe vremea răposatului Rege

[4] Zonă cu căsuţe de ţară.

Soare, trebuie să fi fost tare frumos.

— Hi, hi! Vorbeşti de lup şi lupul la uşă! pufni contesa Margueritte Faucon du Manoir.

Într-adevăr, de după colţul străzii se iviseră Floris şi Adrien. Cei doi gentilomi, escortaţi de Feodor şi Li Kang, coborau spre port. Aruncară o privire amuzată în spre viesparul feminin care amuţise brusc la vederea lor. Era limpede că acele doamne trecute de o anumită vârstă nu aveau nici o altă menire pe lume decât să clevetească, să se dondănească pentru fleacuri şi apoi să se împace. Uneori, ca să le mai treacă vremea, se vedeau nevoite să inventeze, dacă nu chiar să provoace câte un scandal. De astă dată însă, datorită celor doi celibatari proaspăt sosiţi în urbea lor provincială, aveau de dezbătut un subiect gras, nu glumă.

Ajunşi în dreptul casei Doamnei de Sainte-Hermine, Floris şi Adrien îşi scoaseră tricornurile, salutându-le ceremonios pe doamnele preschimbate parcă în stane de piatră. Din pricina căldurii toride, tinerii renunţaseră să-şi mai pună perucă şi pletele legate cu un catogan de catifea neagră le respirau liber în bătaia vântului.

— Ce le-aş mai scărmăna pe pupezele astea! murmură Floris printre dinţi.

— Puşchea pe limbă, frăţioare, că doar atâta aşteaptă babele! replică Adrien în şoaptă. Mai bine grăbeşte pasul, până nu le dă prin cap să ne invite şi pe noi la parastasul lor!

De-abia se depărtară cei doi, urmaţi de strania lor escortă, şi musafirele doamnei de Sainte-Hermine începură să cotcodăcească agitat.

— Uf! Tare m-am speriat! O clipă am crezut că m-or fi auzit! pufni în râs Margueritte Faucon du Manoir.

— Ce priviri!

— Ce alură!

— Nici cu prăjina nu le-ajungi la nas!

— Mai ales celui mai înalt dintre ei!

— Da, da, cel cu bucle negre, e dracul gol!

— Să-şi rişte pielea pentru nişte negrese, auzi idee!

— Cel blond pare mai blând!

— Aşi, mâţa blândă zgârie rău!

— A sedus-o pe Madam Juliette de Buissonnière!

— Nu mai spune! Unde?

— Într-un budoar!

— Ha, ha... şi de celălalt ce spui... într-un tufiş?!

— Cu cine, dragă? Nu mă mai fierbeţi...

— Cu văduva Chiendel de Pontalba, draga mea!

— Mă-ntreb ce i-o fi adus aici, în colonie?

— Mai ştii... poate au venit să se însoare... Ducele de Belle-Isle caută un soţ pentru unica lui fiică, Emilie...

— Ai dreptate. De când a rămas văduv, ducele nu trăieşte decât pentru ea!

— Se pare că i-a făcut o zestre uriaşă!

— Cu toată infirmitatea ei, e destul de frumuşică!

— Dar domnii ăştia or fi având vreun sfanţ?

— Ba bine că nu...

— Sunt favorizaţii Majestăţii Sale!

— Dacă-i aşa, de ce n-au rămas la Versailles?

În culmea surescitării, matroanele vorbeau toate deodată. Exasperată, doamna de Sainte-Hermine bătu cu linguriţa în marginea pocalului ei de argint.

— Terminaţi odată cu cotcodăceala... Spuneţi numai prostii... Sunt singura care deţine informaţii exacte...

— Sst, tăceţi, să o ascultăm pe Josepha! strigă bătrâna domnişoară Alexandrine.

Sub portocali se făcu o linişte de mormânt.

Satisfăcută, doamna de Sainte-Hermine tăcu o clipă, prelungind cu bună ştiinţă suspansul.

— Sclavul meu, Jasmin, căruia cum bine ştiţi îi acord deplină libertate de mişcare, s-a dus azi de dimineaţă în port, unde a intrat în vorbă cu marinarii de pe Opal, corabie cu care au venit de la Bordeaux contele de Villeneuve şi Marchizul de Portejoye... În timpul călătoriei, marinarii au stat de vorbă cu valeţii acelor domni şi au tras cu urechea la ce vorbeau pe seama lor căpitanul de vas şi ofiţerii... Sunt fraţi vitregi... şi, dacă Adrien este moştenitorul legal al familiei Villeneuve-Caramey, în schimb pare-se că frumosul Floris ar fi... BASTARD!

— Un bastard!

Prietenele Josephei palpitau de emoţie.

Doamna de Sainte-Hermine marcă o pauză ca să-şi facă vânt cu un evantai de fildeş, apoi continuă:

— Şi... ţineţi-vă bine, doamnele mele, nu e vorba de un bastard oarecare... mama lor, contesa Maximilienne, o frumuseţe de femeie, după câte se spune, ar fi fugit în Rusia împreună cu marea ei iubire, un bărbat căruia, dragele mele, nu-i poruncea decât Dumnezeu!...

Josepha de Sainte-Hermine făcu o nouă pauză, savurându-şi efectele.

— Spune odată Josepha, nu ne mai fierbe! o imploră domnişoara Alexandrine.

— Ei, bine, scumpelor, frumosul Paris este... bastardul Ţarului Petru cel Mare!

— Ei poftim! Şi de unde ştii tu că astea nu sunt bârfe de-ale slujitoarelor?! spuse Margueritte Faucon du Manoir pe un ton dispreţuitor.

Doamnei de Sainte-Hermine nu-i plăcea să-i fie puse

la îndoială afirmaţiile:

— Pentru că eu, spre deosebire de tine, ştiu ce vorbesc, draga mea... Mă găseam la curtea Regentului când ţarul Moscovei a venit în vizită la micuţul nostru Rege... Ah, n-am să-l uit niciodată pe Petru cel Mare, dragele mele, ce bărbat falnic... avea un mod de a te privi de parcă te dezbrăca din ochi... Pot deci să vă asigur că Floris are întocmai statura ieşită din comun şi ţinuta impunătoare a ţarului!... Da, da, parcă-l văd pe ţar înclinându-se dinaintea Regelui Ludovic al XV-lea copil... ca ieri a fost...

Un surâs nostalgic abia ghicit miji pe buzele zbârcite de ani ale Josephei.

— Ce ciudat... eu nu-mi amintesc acea vizită imperială... s-o fi petrecut în secolul trecut?... Josepha ai putea să ne indici data ei exactă? întrebă cu un aer fals nevinovat Margueritte Faucon du Manoir.

Doamna de Sainte-Hermine pricepu că i se întindea o capcană:

— Oh, să tot fie vreo... vreo... stai să vedem... da, vreo treizeci de ani... în primăvara lui 1717... da, aşa este... pe atunci eram doar un copil... de-abia împlinisem zece ani...

Margueritte Faucon du Manoir zâmbi subţire:

— Câtă precocitate... să fii invitată la curte la o atât de fragedă vârstă...

— În schimb tu erai o acriturâ de care nu se apropia nici dracul!

— Minţi, viperă, în 1717 nici nu mă născusem!

— Mincinoaso, erai doamna de onoare a ducesei d’Orleans!

— Asta-i prea de tot! Auzi neruşinare! Ai luat-o razna, pupăză bătrână!

— Cine vorbeşte! Maimuţă sclifosită!

Doamna de Sainte-Hermine şi contesa de Manoir erau gata-gata să se ia de păr.

— Linişteşte-te, Margueritte, linişteşte-te, şi las-o pe Josepha să ne povestească mai departe...

Domnişoara Alexandrine sărise să le despartă pe cele două rivale de-o viaţă.

— Pe mine bârfele bucătăreselor nu mă interesează! fulmină contesa du Manoir întorcându-le spatele şi îndreptându-se demn spre poartă.

— Atâta pagubă! ridică din umeri Alexandrine, Josepha, las-o să se ducă în plata domnului şi spune-ne mai bine ce altceva ai mai aflat?...

Plecarea contesei linişti ca prin farmec spiritele la umbra portocalilor în floare. Eliberată de prezenţa acelei martore incomode a trecutului său, doamna de Sainte-Hermine se putea desfăşura în voie. Sorbi o înghiţitură de lichior de ananas îndoit cu apă şi le făcu semn prietenelor ei să-şi apropie fotoliile de rafie:

— Ei bine, dragele mele... contele Adrien de Villeneuve şi marchizul de Portejoye trăiesc pe picior foarte mare. Au venit însoţiţi nu numai de cazac şi de chinez, despre care pretind că ar fi „preceptorii” lor, dar şi de un bătrân majordom şi de o bătrână dădacă... Au tras cu toţii la hanul „Leul de Argint”, dar am auzit că sunt în căutarea unei reşedinţe, şi, luaţi aminte, nu vor orice fel de locuinţă, ci neapărat una spaţioasă, cu ferestre şi uşi de sticlă...

— Oho! exclamară în cor doamnele care locuiau în case cu ferestre astupate cu muselină.

— Ei, da, ei pot să-şi îngăduie acest lux pentru că au bani berechet... aflaţi că aici au plătit totul cu monezi de aur şi nu ca noi toţi cei din colonie, cu bani de

hârtie!

— Dar ce vânt i-o fi adus la noi în colonie, Josepha? Te pomeneşti că vor să-şi cumpere o plantaţie, ori poate să deschidă un birou de comerţ?

— N-aş prea crede, continuă doamna de Sainte-Hermine care păstra încă ascunsă în mânecă o ultimă carte... Venirea lor aici e legată de o taină încă de nimeni dezlegată... Dar lăsaţi pe mine, nu mă las până nu aflu... Deocamdată tot ce pot să vă spun este că Regele l-a repus în drepturi pe contele de Villeneuve, înapoindu-i întreaga avere, şi l-a făcut marchiz pe frumosul Floris, ca răsplată pentru serviciile aduse coroanei cu ocazia unei misiuni secrete în Moscova unde aceşti doi domni ar fi petrecut mai bine de cinci ani!... În sfârşit, după câte am dedus eu, contele Adrien şi marchizul Floris ar fi aparţinut „SERVICIULUI SECRET” al Majestăţii sale Regelui...

Doamna de Sainte-Hermine rostise aceste ultime cuvinte în şoaptă. Oricâte cleveteli ar fi auzit la viaţa lor, vestea le lăsă cu gura căscată pe smochinitele doamne şi domnişoare din umbra portocalilor în floare.

— Sfinte Sisoe! Agenţi secreţi! pe domnişoara Alexandrine o apucă ameţeala.

— Te pomeneşti că se află aici în misiune!

— Phii, ce palpitant! Cu siguranţă că îi spionează pe englezi!

— Ba nu, pe spanioli!

— Ori poate pe piraţi!

— Nu cumva... vor să-l supravegheze pe Guvernator?

— Am ghicit! Au venit să-i pună la respect pe indieni!

— Sau să verifice respectarea „Codului Negru”!

— Să ştii că s-ar putea să ai dreptate, prea exagerează de la o vreme unii proprietari de sclavi!

— Păi dacă sunt în slujba poliţiei, poate că ne ajută şi pe noi să ne găsim bijuteriile!

— Hai, mai spune, Josepha, ce altceva ai mai aflat?

Surescitate din cale afară, băbuţele cotcodăceau iarăşi asurzitor.

Doamna de Sainte-Hermine clătină din cap:

— Ei, prea îmi cereţi şi voi multe! Altceva nu mai ştiu... decât că în golf s-au ivit două flute[5], *Loara* şi *Delfinul*... În clipa de faţă probabil că au şi început să urce cursul fluviului spre port, deci spre seară vom avea cu siguranţă veşti proaspete...

Habar neavând de viitoarea provocată de trecerea lor prin faţa cercului de respectabile matroane, Floris şi Adrien ieşiră din oraş îndreptându-se spre port.

Fire delicată, chinezul Li Kang strâmba dezgustat din nas:

— Efluviile dragonului blestemat gâdilă gândurile lui Buda!

Ceea ce pe limba chinezului însemna că aerul era aproape irespirabil. Pe cheiuri, un munte de peşte putrezea în soarele arzător. Măruntaiele în descompunere îşi lăţeau zeama imundă peste nămolul vâscos încins de căldură.

Fără să bage în seamă mirosurile dezgustătoare, Floris şi Adrien îşi croiau drum printre mateloţi, spre *Opalul* din a cărui cală sclavii descărcau mărfurile.

Necruţătorii maringuini[6] roiau terorizându-i pe noii veniţi.

— Ale dracului lighioane, boiernaşilor, or să ne vină

[5] Corăbii înalte, utilizate deopotrivă ca vase de comerţ şi ca nave de război.

[6] Ţânţari tropicali.

de hac! Ce n-au izbutit osmanlâii şi chitaiţii or să izbutească ele, mormăi Feodor, frecându-şi posomorât nasul umflat ca o pătlăgică.

Floris îl privi râzând:

— Te pomeneşti că tânjeşti după gerul Siberiei, bunule Feodor!

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, chiar aşa, boiernaşule, un geruleţ colea, cât să prindă coajă marea, ar fi tocmai bun să alunge duhoarea de hoit şi toate gângăniile pripăşite de ea!

Floris şi Adrien tocmai treceau pe lângă un grup de bărbaţi care, aşezaţi pe vine, jucau zaruri în pofida interdicţiei oficiale, interpelându-se gălăgios!

— Pariezi pe trei soli? Bate palma! tună un acadian înalt adresându-se partenerului său, un irlandez pirpiriu şi pistruiat.

La câţiva paşi mai încolo, câţiva negri desculţi maimuţăreau jocul albilor:

— Pali pi tli soli... bati... pam... ti chistigat... ai, ai!

Adrien îl bătu pe umăr pe acadian.

— Ascultă bătrâne, n-ai vrea să câştigi de la mine câţiva bănuţi? Avem de descărcat nişte cufere...

Cuviincios, acadianul[7] îşi scoase pălăria soioasă. Veşmintele îi erau ponosite şi în privirea demnă, dar încărcată de o adâncă amărăciune, se citea drama exilatului.

Răspunse blând, cu un inimitabil accent:

— La ordinili domniii Voastri, domnili, n-aşi zâsi nu', da' aştăpt ieşea-şa cu îşti oamini să pişî acuşâca o corăbioarî! Şi să nu vî luaţi un nigrotei di aista. Tăt ard gazu' di pomanî... ei voi, nigroteilor, săltaţi turu' di pi

[7] Locuitor din Acadia, regiune din Noua Franţă cedată englezilor în 1913 şi integrată astăzi Canadei.

gios şi ascultaţi aişi la domnu’!

Doi zdrahoni de culoare îşi lăsară baltă partida de zaruri şi se repeziră să-şi ofere serviciile lui Floris şi Adrien.

— Poruncă, misiu!

— Ai cui sclavi sunteţi? întrebă Adrien, temându-se să nu dea de bucluc cu vreun stăpân hapsân.

— Eu sunt om liber, misiu, replică mândru unul din negri, scărpinându-şi părul creţ.

— Cum te cheamă?

— Cicelon, misiu!

— Şi pe tine? întrebă Floris întorcându-se spre tovarăşul acestuia.

— E sclav, misiu, dar stăpâna mea foalte bună la mine. Ea foalte buculoasă eu ajut la tine...

— Şi cum îţi spune, băiete?

— Jasmin, misiu!

Amuzaţi de jargonul celor doi, Floris şi Adrien zâmbiră. Fiece nouă zi petrecută în colonie le dezvăluia pitorescul locuitorilor ei. Versailles-ul rămăsese undeva departe, în amintire, de parcă n-ar fi fost...

— E-n regulă! Ciceron şi Jasmin, faceţi rost de un cărucior şi duceţi cuferele şi lăzile noastre la hanul Leul de Argint de pe strada Bienville. Ştiţi unde se află?

— Disigul, misiu!

— Perfect! Când ajungeţi acolo, primiţi fiecare câte cinci pistoli, le promise Adrien.

Perspectiva acelei „averi” păru să dea aripi hamalilor. Cei doi fraţi zăboviră să supravegheze descărcatul bagajelor. Jasmin şi Ciceron se descurcau de minune. Scăpaţi de grijă, gentilomii se îndreptară, urmaţi de Feodor şi Li Kang, spre Căpitănia portului. Aici se foia o faună pestriţă. Toată lumea striga şi

gesticula. Soldaţii făceau coadă la ghişeele de distribuire a soldei, indienii colonizaţi şi mărunţii cultivatori din împrejurimi îşi vindeau recolta de porumb, zilierii pândeau să le pice un angajament ca să aibă ce cheltui la cabaret, negustorii de sclavi aşteptau să le sosească un transport de „abanos”, mateloţii îşi ofereau serviciile căpitanilor de corabie. Câţiva plantatori bogaţi aduseseră convoaie de căruţe pline cu indigo şi trestie de zahăr, alţi câţiva gentilomi veniseră să cumpere care un armăsar, care o slujnică de culoare. În port găseai tot ce-ţi poftea inima, inclusiv femei de moravuri uşoare şi de toate culorile.

O superbă creatură, cu tenul imperceptibil ciocolatiu, se apropie de Floris.

— Dacă mă vrei, monseniore, ţie n-am să-ţi iau bani!

Fata vorbise pe şleau şi Floris îi aprecia sinceritatea. O privi cu atenţie. Sub umbreluţa ei cochetă nu arăta deloc rău, ba chiar era foarte apetisantă. Ochii ei negri catifelaţi îl priveau discret provocator, în vreme ce buzele cireaşă coaptă dezvăluiau şiragul de o albeaţă strălucitoare al dinţilor.

Floris îşi scoase politicos tricornul şi o salută pe necunoscuta care îi amintea de departe de Belle Rose, trenţăroasa de pe Pont-Neuf[8].

— Draga mea, propunerea ce-mi faci este cum nu se poate mai îmbietoare, din păcate însă mă aflu prins de unele obligaţii mărunte... trebuie să-mi iau caii de la potcovit...

— Cum ţi-e voia, monseniore, eu o vorbă am. Dacă te răzgândeşti întrebi de Carlotta la doamna Gobal, pe strada Orléans, chiar în spatele catedralei.

[8] A se vedea *Floris, dragostea mea*.

Fata îi întoarse spatele şi se depărtă în foşnet de mătăsuri. Sub imboldul unei inspiraţii de moment, Floris alergă după ea.

— Frumoasa mea, mi se pare mie sau nimic din ce se petrece în portul ăsta nu-ţi scapă?... Nu cumva ai auzit vorbindu-se despre o corabie... „Frumoasa din Louisiana”?

Carlotta îşi miji ochii ca şi cum ar fi vrut să afle ce dedesubturi ascundea întrebarea lui Floris. Înţelegând ce se petrece în mintea ei, acesta se grăbi să-i explice:

— Vrem să dăm de urma ei, pentru că la bord se află o bătrână verişoară de-a noastră... Ar fi trebuit să ajungă de mult aici, de vreme ce a ridicat ancora la Bordeaux cu două luni înaintea noastră...

— La căpitănia portului te-ai interesat? îl chestionă Carlotta.

— Desigur, dar n-au primit nici o ştire şi se tem c-ar fi eşuat...

Ca să nu dea de bănuit, Floris vorbise pe un ton extrem de detaşat, fata îl privi lung şi, după ce şovăi o clipă, se hotărî să-i ofere o speranţă:

— Caută-mă unde ţi-am spus, monseniore, după miezul nopţii.... s-ar putea să-ţi dau vreo veste!

Încântat, Floris o privi cum se îndepărta ondulând graţios din şolduri. Întorcându-se pe călcâie, se apropie de Adrien care se angajase într-o discuţie aprinsă cu un marinar. Floris n-avea nevoie să-i audă ca să ştie despre ce anume vorbeau.

Feodor şi Li Kang tocmai aduceau caii de la potcovar. Din fericire, iapa alezană nu mai şchiopăta. Liniştit în privinţa ei, Floris îşi lăsă privirile să lunece pe undele mocirloase ale fluviului.

Şlepuri încărcate până la refuz coborau pe firul apei

venind dinspre Illinois. Barcagii cu braţe vânjoase şi arămite de soarele tropical cântau, cât îi ţineau bojocii, melodii celebre pe Pont-Neuf, adaptându-le strofele la situaţia locală. Floris îi asculta cu inima pătrunsă de melancolie:

Ca să umple tot ţinutul
De pe Mississippi,
Mulţi băieţi şi fetişcane
Au uitat Parisul
Şi-au făcut copii
La, la, la, li
La, la, la, re.

Un simţământ de acută nostalgie îl cuprinse pe Floris. Fără să înţeleagă prea bine de ce, Louisiana îi reamintise brusc de Ucraina. Acea Ucrainã unde fusese pe punctul de a ajunge rege al cazacilor răzvrătiţi...

„Aici soarele e mai strălucitor şi pământul mai roditor, aici ploile sunt mai blânde şi sufletul cazacului mai nedomolit!” Da, aşa îi vorbise naşul său, Hatmanul Saratov. Numai că aici, în Louisiana, cu excepţia lui Feodor, nu se afla nici picior de cazac. Floris oftă.

— Bună ziua, domnule de Portejoye! Ce stai aşa pe gânduri? Ei, mă auzi?

La auzul acelui glas de femeie, Floris se trezi din reverie. Marie-Blanche Chiendel de Pontalba se afla pe capra unei căruţe încărcată cu baloturi de bumbac şi cu câteva sclave ghemuite pe deasupra.

Veselă şi zâmbitoare, tânăra femeie purta o pălărie mare de pai, care îi ferea obrazul de razele fierbinţi ale soarelui. Buclele roşcate i se răsfirau şăgalnic pe umeri. Într-un cuvânt era fermecătoare..

— Respectele mele, doamnă, sunteţi cel mai

minunat vizitiu din câţi mi-a fost dat să văd vreodată.

— Ce să fac, domnule, trebuie să-mi vând recolta... La câteva leghe de aici am o plantaţie de care acum sunt nevoită să mă ocup singură...

Floris se rezemă cu mâinile de loitrea căruţei.

Marie-Blanche se aplecă brusc spre el.

— Plantaţia mea se află la trei leghe de aici, pe şoseaua spre Bayou Saint-Jean. În fiecare seară cânt la clavecin, aşa că nu te pot primi decât după ceasurile unsprezece. Vino... te aştept.

Floris făcu un calcul rapid. Oricât de iute de picior ar fi fost iapa lui alezană, totuşi nu avea aripile lui Pegas. Floris îi luă galant mâna şi îi sărută podul palmei.

— Ar fi prea crud să aştept atâta, doamnă... cu permisiunea voastră, voi veni la ceasurile zece... îmi îngăduiţi?

Marie-Blanche izbucni în râs, prefăcându-se a nu înţelege.

— Îţi îngădui domnule, îţi îngădui... Adu-l şi pe domnul de Villeneuve.. Mi se pare că Juliette de la Buissonnière trece pe la mine în seara asta... Die, die!

Vicontesa plesni din bici. Floris lovi cu palma coapsa unuia din caii atelajului şi abia după aceea îşi scoase respectuos tricornul:

— Îl aduc cu nespusă plăcere, doamnă, amândoi adorăm muzica!

De pe ţărm se auziră strigăte. Toată lumea alerga spre cheiul de care se apropia o corabie.

— Vine *„Loara!”... „Loara!”*

Floris i se alătură lui Adrien. La bordul goeletei marinarii începeau să strângă pânzele. Corabia urca încetişor cursul fluviului. Piloţii măsurau întruna nivelul apei, atenţi să nu dea peste vreun banc de nisip.

— Ai putut afla ceva, frăţioare? întrebă Adrien fără să-şi ia ochii de la *Loara*.

Floris ridică din umeri.

— Nu, nimic... Decât că diseară ne-a invitat pe amândoi vicontesa... Dar ţie ce-ţi tot îndruga marinarul acela?

— Fleacuri... nici n-a auzit pomenindu-se de *„Frumoasa din Louisiana”*.

Dezamăgit şi pus pe arţag, Floris întoarse enervat capul să vadă ce-i cu zarva din spatele lui. O somptuoasă caleaşcă precedată de un pâlc de sclavi îşi croia drum prin aglomeraţia portului.

— Faceţi loc Excelenţei Sale... faceţi loc... loc...

Guvernatorul, venit probabil să întâmpine cine ştie ce notabilitate aflată la bordul *Loarei*, cobora spre chei.

— Bună ziua, domnilor... Bună ziua... Bună ziua... Ce căldură! Ah, bună ziua domnule de Villeneuve... Ce noapte, dragul meu, ce noapte!

Marchizul de Vaudreuil îl luă cu familiaritate de braţ pe Adrien care se simţi pe dată săgetat de privirile invidioase ale „curtenilor”.

— Ah, dragul meu, oftă cu obidă marchizul, oare cei de la Versailles îşi dau seama câte am făcut eu de când mă aflu aici în colonie?... De pildă, până la venirea mea, pe timpul predecesorului meu, domnul de Beauville, altminteri un om extrem de destoinic, corăbiile erau nevoite să arunce ancora la intrarea în deltă; acum, în urma lucrărilor de amenajare dispuse de mine, fluviul a devenit navigabil până chiar la Noul Orléans unde, precum vezi, există şi port. Louisiana evoluează, dragul meu... din zi în zi colonia este tot mai prosperă şi nimeni... da, nimeni dintre apropiaţii regelui nu se gândeşte să-i pomenească Majestăţii Sale

despre iniţiativele şi succesele mele.

Înţelegând încotro bătea marchizul, Adrien se înclină cu mâna pe inimă:

— Fiţi încredinţat, excelenţă, că întorcându-mă la Versailles atât eu cât şi fratele meu vom prezenta Majestăţii Sale un raport detaliat asupra grandioaselor prefaceri trăite de Louisiana sub oblăduirea Voastră!

Un zâmbet fericit ilumină obrazul rubicond al guvernatorului.

— Dacă înainte de a ne cunoaşte auzisem numai lucruri bune despre domnia ta, domnule de Villeneuve, şi de ieri încoace mă conving la fiece pas că cele auzite sunt pe deplin întemeiate... Dar, hai să ne tragem la umbră, soarele ăsta mă omoară... Doamne, ce căldură!

În timp ce Adrien conversa cu guvernatorul, Floris se apropiase de caleaşca acestuia. Marchiza de Vaudreuil deschisese portiera şi se lăsa curtată de o droaie de gentilomi. Printre ei, Floris îl recunoscu pe cavalerul Gaëtan d’Artaguette şi pe baronul Populus de Protais, care cu o noapte în urmă îl secondaseră în tentativa lui disperată de stingere a incendiului.

— Pe strămoşii mei, doamnă marchiză, nu vă fie teamă de indienii Chicachas. Ca să ajungă la dumneavoastră ar trebui să treacă mai întâi peste cadavrul meu!

— Ei lasă, d’Artaguette, nu-i cazul să fii aşa patetic! pufni în râs Populus secondat de ceilalţi gentilomi.

Marchiza se arăta foarte prost dispusă, ceea ce era perfect de înţeles din partea cuiva care în ajun rămăsese fără casă, fără rochii şi mai ales fără bijuterii! Îşi contempla atent curtezanii. Le cunoştea până şi măselele din gură şi poate tocmai de aceea o plictiseau de moarte. Deodată privirea i se învioră. Îl

zărise pe Floris, care stătea la umbră, rezemat de o baracă de lemn.

— Psst... domnule de Portejoye.. Apropie-te... Vino aici... Pffii... ce căldură îngrozitoare... Te rog dă-mi braţul domnule... Malbrou... umbrela mea!

Un sclav cât un munte se precipită şi înmână stăpânei sale, cu extremă delicateţe, obiectul cerut. Gentilomii se dădură de-o parte ca să-i facă loc de trecere lui Floris. Acesta se înclină fără o vorbă dinaintea marchizei. Tulburată, doamna de Vaudreuil îi contemplă ceafa puternică şi buclele strânse cu o panglică de catifea.

Ridicând capul, Floris îi surprinse privirea. O, de câte ori nu citise el acel impuls în ochii femeilor, fie că erau de rang înalt ori nişte biete subrete... FLORIS, DRAGOSTEA MEA... FLORIS... Toate îi murmuraseră numele, topite de dragoste... Până şi o împărătească[9] căzuse în mrejele frumosului Floris. O singură ingenuă îi rezistase... Floris îşi frecă fruntea ca să alunge norul ce-i trecea prin faţa ochilor. Şi o ajută pe doamna de Vaudreuil să coboare de pe scara caleştii. Degetele marchizei se încleştară de ale lui.

— Să mergem pe chei, domnule...

Îndoindu-şi cotul, Floris îi oferi braţul. Malbrou porni după ei apărându-i de soare cu umbrela. Ceilalţi curteni îi urmară îndeaproape. După câţiva paşi făcuţi în tăcere, marchiza vorbi cea dintâi:

— Îţi sunt nespus de recunoscătoare, domnule, ca şi domnului de Villeneuve. Copiii mei au fost tare fericiţi că guvernantele lor au scăpat cu viaţă. Ce să-i faci, copiii se ataşează lesne, prea lesne!...

[9] A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg*.

Marchiza avea aerul să se scuze.

Floris o privi cu răceală.

— Aşa şi este normal, doamnă... Cum vă simţiţi după atâtea emoţii? V-aţi mai revenit?

— Nu, domnule... nu... Nu mai am cu ce să mă îmbrac... am rămas complet dezbrăcată... Nu zâmbi domnule! protestă moale marchiza la surâsul ironic al lui Floris. Cea mai frumoasă din parurile mele s-a dus pe apa copcăi... Ah, era să uit, m-am mutat împreună cu câteva slujnice la reşedinţa mareşalului de Belle-Isle, undeva în afara oraşului. Voi locui acolo până când ne vom construi un nou palat... Guvernatorul însă rămâne la Noul Orléans... foarte tristă sunt că va trebui să mă despart de el pentru o vreme! încheie apăsat marchiza.

Nu era nevoie să spună mai mult. Floris pricepea şi singur cât de fericită era de fapt marchiza de această neaşteptată ocazie de a-şi face de cap.

— Trebuie să lăsaţi de-o parte gândurile astea negre... Să vă distraţi doamnă.. Să primiţi musafiri... Să faceţi muzică! murmură maşinal gentilomul.

Frumoasa Arthémise se opri şi se bătu cu palma peste frunte, de parcă până atunci nici prin cap nu i-ar fi trecut aşa ceva:

— Oh, domnule, Cerul mi te-a scos în cale... Într-adevăr, n-am voie să mă las pradă neurasteniei... Ce-ar fi să vii diseară la plantaţia lui Belle-Isle, pe şoseaua Bayou du Chef Menteur, pe la ceasurile nouă?... O să cântăm la patru mâini!

Propunerea îl luă pe nepregătite pe Floris.

— Ah, doamnă... mi-e teamă să nu vă deranjez... poate ar fi mai bine să vă menajaţi. Colonia are nevoie de voi... În câteva zile, după ce o să vă reveniţi din

emoţiile acelui tragic eveniment, vă promit că....

— Nu, domnule ce-ţi veni? Mă simt perfect, te aştept, am zis! îi tăie vorba marchiza, fără drept de apel. Ne vedem la nouă.

Nu era o invitaţie, ci un ordin. Floris îşi făcu rapid socoteala. Deşi cunoştea destul de puţin împrejurimile, reţinuse din auzite că Bayou du Chef Menteur se afla la distanţă de câteva leghe bune de Bayou Saint-Jean. Seara se anunţa istovitoare pentru biata lui alezană!

Floris se aplecă spre urechea marchizei:

— Prea bine doamnă, dacă aceasta vă este voia, n-am să aştept până la nouă. Nerăbdarea de a ne revedea mă va aduce la opt.

Măgulită, marchiza gunguri tandru. Din fericire n-apucă s-o audă nimeni, căci în acea clipă din toate piepturile izbucneau strigăte şi exclamaţii de bucurie. *Loara* îşi coborâse toate pânzele şi trei solide bărci cu vâsle o remorcau cu băgare de seamă aducând-o la ţărm. Văzduhul răsuna de urale ca ori de câte ori în port sosea o navă franceză. Fiecare se înghesuia să afle ştiri din patria mamă. Bucuroşi, bărbaţii îşi lansau pălăriile spre înaltul cerului. Un grup gălăgios dădu buzna pe chei, separându-l pe Floris de marchiză, spre marea uşurare a acestuia. Marinarii de pe *Loara* zvârliră parâmele spre mal şi odată vasul priponit, lăsară să lunece în jos o scară înaltă de lemn. În aclamaţiile mulţimii guvernatorul sui cu destulă sprinteneală treptele înguste şi cam şubrede. Mateloţii cocoţaţi pe greement şi pe vergă îl încurajau cu şuierături admirative. Deodată uralele se înteţiră. În radă pătrundea acum şi *Delfinul*. Vâslaşii remorcherelor trudeau din greu ca să-l alinieze la chei cu *Loara*.

Nerăbdător să ajungă pe puntea *Loarei* şi urându-i-se să-şi aştepte rândul, Floris înşfacă o parâmă.

— Doamne sfinte! exclamă îngrozită marchiza văzându-l cum se caţără în rapel pe flancul corăbiei.

Gaëtan d'Artaguette, Populus de Protais şi alţi gentilomi suiau şi ei la bord, dar prea puţini se încumetau să urmeze exemplul lui Floris, preferind scara de lemn.

Puntea a treia gemea de lume, cu toate că femeile rămăseseră pe ţărm. Coloniştii îi asaltau cu întrebări pe mateloţi.

— Traversarea a fost uşoară, căpitane? se interesă guvernatorul.

— Cerul s-a milostivit să ne ferească de peripeţii neplăcute, domnule guvernator. Am ajuns fără probleme în Coasta de Fildeş, de unde am preluat încărcătura de negri şi un vântuleţ prielnic ne-a împins până aici... Nu-i aşa, domnilor?...

Căpitanul adresase întrebarea pasagerilor săi.

Floris tresări. Un bărbat înalt şi chipeş, deşi cam buhăit la faţă, se repezi să-l salute cu excesivă slugărnicie pe guvernator.

— Oh, Excelenţă, călătoria a fost o adevărată încântare, mai ales pentru cineva ca mine, venit să-şi afle fericirea în Louisiana...

Domnul de Vaudreuil îşi duse tricornul la piept.

— Bine spus, domnule... domnule...

Bărbatul îşi ridică ţanţoş bărbia.

— Excelenţă, sunt contele Jéodard Castillon du Rocher, înnobilat de Maiestatea sa Regele pentru servicii aduse Coroanei.

Adrien se apropie discret de Floris. Ochii verzi ai acestuia fulgerau, prevestitori de bucluc.

— Ţine-ţi firea, îi şopti Adrien, mai ales că te mânii de prisos.

Floris scrâşni din măsele. Deşi vedea negru înaintea ochilor, îşi luă fratele de după umeri şi îi spuse afectuos:

— Nu te teme, frăţioare, am să mă stăpânesc.

Căpitanul *Loarei* continua prezentările.

— Îngăduiţi-mi, Excelenţă, să vă recomand încă un simpatic pasager de-al nostru, destoinic camarad în clipele grele şi agreabil tovarăş de taclale în lungile noastre seri pe mare, căpitanul de cavalerie uşoară Ernaudan de Gastagnac.

— La ordinele Voastre, Excelenţă.

Graiul tânărului cavalerist avea accentul melodios al gasconilor.

— Nu cumva, căpitane şi domnia ta te afli aici în căutarea fericirii, ca domnul conte du Rocher? întrebă glumeţ guvernatorul.

Floris cunoştea dinainte răspunsul. Simţind că se înăbuşe, îşi deschise tunica. Va să zică Jéodard şi Ernaudan se ţinuseră de cuvânt, pornind şi ei pe urmele *Frumoasei din Louisiana*. Vederea rivalilor săi îl scotea din minţi pe Floris. Ca să-şi păstreze cumpătul şi să nu-l mâhnească pe Adrien, coborî pe puntea inferioară. Din cală tocmai ieşeau sclavii în lanţuri.

Sub pojghiţa de murdărie, pielea lor neagră căpătase o culoare cenuşie, nesănătoasă. De altfel mulţi dintre ei păreau a fi grav bolnavi. Din piepturile tuturor se revărsa o sfâşietoare melopee. Floris îi privi întristat. Nu suporta să vadă oameni în lanţuri, poate pentru că el însuşi trăise umilinţa convoaielor de ocnaşi purtaţi în fiare prin pustietăţile Siberiei. Oare valoarea omului o dădea culoarea pielii? Spre deosebire de

contemporanii săi, Floris era de părere că nu. Prea văzuse şi trăise multe, prea asistase sub toate latitudinile la tragedia unor fiinţe maltratate, bătute şi torturate, ca să nu considere că sclavia era o monstruozitate.

Stânjenit, Floris îşi întoarse ochii într-o parte.

Arătându-i cu degetul pe nefericiţii paria, un matelot de pe *Loara*, exclamă satisfăcut:

— Marfă de calitatea întâia... Negustorul a făcut o afacere bună... O să ne dea o primă!

Puntea trosni sub paşii furioşi ai lui Floris. Între timp trăsese la chei şi cealaltă corabie. Prora ei aproape că atingea pupa celei dintâi sosite. Lăsând baltă *Loara* lumea de pe chei dădu năvală spre noii veniţi.

— Ehei, voi cei de pe *Delfin*, ce veşti aduceţi?... Cum a fost traversarea?

— Am salvat naufragiaţi!

Pe Floris răspunsul îl plesni ca un bici. Se repezi ca un nebun spre coverta din faţă, ca să audă mai bine. Pe chei ştirea se răspândea ca fulgerul.

— Naufragiaţi... naufragiaţi... *Delfinul* a salvat naufragiaţi...

— De pe ce corabie? răcni Floris cu mâinile pâlnie la gură.

— Ce... ce spuneţi?

Marinarii de pe *Delfinul* îi făceau semn că nu aud.

În culmea nerăbdării, Floris puse mâna pe o parâmă, îşi încolăci picioarele de ea şi, făcându-şi vânt, sări de pe *Loara* pe *Delfin*.

— Aaah, e nebun?

Doamnele de pe ţărm închiseră ochii, îngrozite. În viaţa lor nu văzuseră un gentilom cu asemenea maniere. Tremurând de emoţie marchiza îşi sfâşie

batista cu dinţii.

Floris aterizase simplu pe puntea *Delfinului*.

— Floris... ai auzit... Floris?

Adrien îşi urmase fratele.

Aaah! Gata-gata să leşine, doamnele îşi făceau de zor vânt cu evantaiele. Hotărât lucru, fraţii Villeneuve erau nişte originali.

Atraşi de agitaţia de pe chei, guvernatorul şi pasagerii de pe *Loara* coborau tacticos scara de lemn, dornici să afle şi ei ce se petrece. Floris alerga pe puntea *Delfinului*. Se opri în spatele unui breton bine legat la trup şi, apucându-l de umeri, îl întoarse cu faţa spre el.

— De pe ce corabie proveneau naufragiaţii, prietene?

— Di pi *Frumuşica din Louisiana*, dom'le! Valeu, de' ista'i nebun rău, taică! se văicări bretonul pierzându-şi echilibrul şi căzând în fund pe un balot de parâme, în vreme ce, îmbrâncindu-l într-o parte, Floris se năpustea ca o furtună spre un grup de pasageri rezemaţi de balustradă.

Încărcaţi cu baloturi de zdrenţe, aceştia se pregăteau să coboare la ţărm.

Floris îi interpelă.

— Domnilor... vă implor... sunteţi cumva de pe „*Frumoasa*"?

Trei dintre bărbaţi întoarseră capul spre el. Palizi şi încercănaţi, aveau ochi trişti, de câine bătut. Unul dintre ei articula anevoie:

— Da, domnule... sunt căpitanul Robineau. *Frumoasa din Louisiana* se afla sub comanda mea. Şi iată-l pe doctorul Vieille şi pe secundul meu, Domnul de Gallic... În faţa dumitale se află, domnule, nişte bieţi oameni dezonoraţi... Am fost capturaţi prin surprindere...

La auzul acelei veşti îngrozitoare, Floris se clătină ca lovit în moalele capului.

— Da, domnule... de piratul Fokker Diavolul... Ne-am împotrivit cu disperare, ne-am luptat ca leii, dar ne-au copleşit prin număr... Ne-au luat prizonieri şi nemernicul de Fokker ne-a zvârlit pe fundul unei bărci şi ne-a părăsit în mijlocul oceanului...

La auzul acestor ultime cuvinte, Adrien îl apucă febril de braţ, întrebându-l cu glas gâtuit:

— În afara domniilor voastre mai sunt şi alţi supravieţuitori, căpitane?

— Doar câţiva mateloţi, domnule.... Nu vă fie cu supărare, dar trebuie să coborâm, iertaţi-mă...

Marinarii de pe *Delfin* îi trăgeau spre scară pe cei trei supravieţuitori.

Floris şi Adrien se priviră. Amândoi erau albi ca varul la faţă.

— Dumnezeule... a dispărut... sau a pierit... Oh, nu, frăţioare, nu se poate... Refuz să cred...

Ochii de smarald se înrouraseră. Adrien întoarse capul ca să-şi ascundă propriile lacrimi. O clipă îl înecă plânsul, dar îşi recapătă rapid stăpânirea de sine.

— Să nu ne pierdem speranţa, bătrâne, vino, să-i mai întrebăm şi pe alţii. Să coborâm şi noi, pe scară de astă dată, şi aşa am făcut destul circ.

— *Frumoasa din Louisiana* a fost capturată de piraţii din Barataria!

Ştirile se încrucişau în aerul fierbinte al amiezii.

— Piraţii au pus mâna pe toată marfa!

— În ce consta marfa?

— Abanos din Senegal şi femei.

— Albe?

— Da, osândite din Paris.

— Ha, ha, piraţii n-or să se plictisească!

Lumea se strânsese ciopor în jurul celor câţiva pasageri. Localnicii vorbeau toţi deodată, interpelându-se şi comentând evenimentul.

— Sunt ruinat! Ruinat gemea un negustor de carne vie, copleşit de acea lovitură a sorţii: să-şi piardă tocmai el încărcătura de negri din Senegal.

— Corabia mea... *Frumoasa din Louisiana*... Asasinule! urlă armatorul repezindu-se să-i strângă de gât pe bietul căpitan Robineau.

Floris şi Adrien îşi croiau cu greu drum prin acea învălmăşeală. Din fericire statura uriaşă a lui Floris inspira respect. Cei doi fraţi îi zăriră de la distanţă pe Feodor şi Li Kang, care priponiseră caii şi veneau, să afle şi ei noutăţile.

Adrien îl apucă de braţ pe unul din naufragiaţi. Era secundul vasului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Le Gallic, fiţi bun şi amintiţi-vă: aţi cunoscut cumva pe corabie o tânără... Da, o pasageră... Domnişoara Baptistine... Bourguignon!

Buzele lui Adrien de Villeneuve rostise anevoie acel nume de împrumut.

— Am cunoscut-o, domnule... Am cunoscut-o pe domnişoara Bourguignon... ne şi logodisem şi Fokker Diavolul mi-a răpit-o!

— Ce-ai spus?

Acel strigăt de uimire răsună simultan din trei piepturi: al lui Floris şi ale celor doi „rivali” ai săi, contele Du Rocher şi căpitanul de cavalerie uşoară de Gastagnac. Cei trei făcură un pas înainte.

— Domnule, ai să-mi dai socoteală, căci domnişoara Baptistine era logodnica MEA! Şi am străbătut oceanul

până aici spre a o lua de soţie! tună Jéodard, stacojiu de mânie.

— Pardon, domnule, n-ai nici un fel de drept asupra domnişoarei... Din ordinul Majestăţii Sale, graţioasa ei mână îmi revine mie! răcni Ernaudan de Gastagnac, scoţându-şi pe jumătate spada din teacă.

Un răcnet neomenesc se auzi din gâtlejul lui Floris. Adrien dădu să-l apuce de braţ şi să-l ţină în loc. Prea târziu. Sângele aprig al Romanovilor i se încinsese în vine. Nimic nu-l mai putea opri. Ţâşnind ca din puşcă, îl apucă pe Yann Le Gallic de guler şi îl ridică în sus ca pe o marionetă.

— Te învăţ eu, laşule, ce-nseamnă a nu fi ştiut să-ţi aperi *logodnica*.

— Dar, domnule, priviţi-mi rănile... Eu sunt un om de onoare şi...

Nenorocitul nu apucă să rostească nici un alt cuvânt. Floris îl strângea de gât, gata-gata să-l sugrume.

— Laşule... laşule..., trebuia să mori apărând-o!

— Hei, dar ce se petrece aici? Chestiunea asta mă priveşte numai pe mine! răcni Jéodard, cu intenţia de a-l smulge pe Yann Le Gallic din mâinile răzbunătoare ale lui Floris; dumneata ce te bagi?

— Ah, nu, eu sunt trimisul Regelui şi, cum Majestatea Sa intenţiona să mi-o dea mie de soţie, mie îmi revine onoarea de a pune lucrurile la punct! interveni Ernaudan de Gastagnac.

— Trimisul Regelui? Da? Atunci na, poftim!

Lui Floris gelozia îi înzecea puterile. Cu un formidabil pumn îl doborî la pământ pe cavalerist. Lui Jéodard i se strâmbase peruca. Yann Le Gallic de-abia mai respira. Cei patru se încăierară orbeşte, rostogolindu-se în praful străzii. Gentilomii aceştia îşi fac de ocară

numele.

— Oşteni, la mine! Arestaţi-i! ordonă guvernatorul.

— Ba nu, lăsaţi-i în pace! protestă marchiza, care de emoţie îşi sfâşiase de tot batista.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Din ce s-au luat? se întrebau curioase doamnele.

— Marchizul de Portejoye a sărit la bătaie ca cel din urmă rândaş!

— De ce?

— S-ar părea că de dragul unei femei.

— Ce n-aş da să fiu în locul ei! oftă marchiza fremătând din nări ca o iapă.

— Boiernaşilor!

— Floare de Mai! Bucurie a Zilei!

Cazacul Feodor şi chinezul Li Kang izbeau cu pumnii în spinările mulţimii adunate ca să-şi croiască drum până la stăpânii lor şi să le dea o mână de ajutor. Între timp, Adrien, care avea oroare de încăierări, încercase să-i potolească pe combatanţi, însă când colo, fără voia lui, se pomenise cooptat în acea absurdă păruială.

— Aha, vrei şi tu o trântă! Poftim, strigase Jéodard, şi, apucându-l de o cizmă, îl trase peste el în vălmăşagul de braţe, capete şi picioare.

Numai că, deşi Adrien era fiinţa cea mai temperată din lume, când îşi ieşea din pepeni ştia să lovească la fel de necruţător ca şi Floris.

— Aoleu!

Jéodard şi Ernaudan aflau acel adevăr pe propria lor piele. Contele de Villeneuve-Caramey ştia să se bată ca mardeiaşii. Mateloţii de pe *Loara* şi de pe *Delfin* se înghesuiau care mai de care să parieze.

— Zece scuzi de carton pentru frumosul brunet!

— Ba nu, doi pe blond!

— Unul pe cavalerist!

— Trei de argint pe marinar! Pariurile suiau vertiginos.

— Aaah!

O exclamaţie decepţionată ţâşni din zeci de piepturi. Tot tăvălindu-se pe chei, cei cinci se rostogoliseră direct în apa fluviului. Curentul puternic îi îndepărtă cât ai clipi de mal.

— Aaah, ajutor!

Peruca lui Jéodard plutea spre ocean. Târât de undele tumultuoase, nefericitul se îneca sub privirile celor de pe ţărm. Padin, slujitorul lui credincios, se lamenta, zadarnic pe chei.

— Stăpânul meu, săriţi, stăpânul meu!

Padin îşi frângea mâinile cu disperare, dar nici că se gândea să-i sară în ajutor lui Jéodard. Un soldat mătăhălos îl îmbrânci cât colo. Era La Fortune, ordonanţa lui Ernaudan de Gastagnac.

— Ehei, căpitane! Încotro? Doar n-o să-l laşi baltă pe bietu’ tău La Fortune, de unu’ singur în ţara asta de sălbatici!

Strigătul lui avu darul să-i atragă pe loc ostilitatea zeflemitoare a localnicilor.

— Iete-te la el! Fleanca, maimuţoi păios!

— Pe toţi dracii, ia zvârliţi-l în Mississippi pe dobitocul ăla!

Pentru o dată, sclavi şi stăpâni erau de aceeaşi părere.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, faceţi loc, loc!

— Lotusul cu o mie de petale să se deschidă în faţa noastră!

Strecurându-se prin mulţimea curioşilor, Feodor şi Li Kang izbutiră să ajungă în primele rânduri. Cazacul îi

dădu cu cotul chinezului şi clipi şmechereşte spre el, din singurul lui ochi. Stăpânii lor înotau mai bine ca Neptun. N-aveau a se teme pentru ei. Cu toate că Floris şi Adrien erau bărbaţi în toată firea, Feodor şi Li Kang, care trebuiseră să îi educe în condiţii atât de ieşite din comun, continuau să îi trateze ca pe nişte copii.

Între timp, Floris şi Adrien se lăsau purtaţi de curent. Apa răcoroasă ostoise furia celui dintâi.

— Ei, cum te simţi frăţioare?

Adrien se descotorosi de tunica şi de cizmele lui. Floris îl imită. Cei doi gentilomi se apropiară unul de celălalt. De câte ori nu le fusese dat să înoate astfel, umăr la umăr, în situaţii infinit mai periculoase? Bun înotător, Ernaudan de Gastagnac îi ajunse din urmă. Tânărul cavalerist încă nu se calmase.

— Pentru această baie nedorită ai să-mi dai socoteală, domnule de Portejoye.

În ochii lui Floris se ivi un licăr vesel.

— Cu mare plăcere, domnule, parcă ţi-am mai găurit o dată coapsa, la Bordeaux...

— Şi eu braţul, domnule, precum vezi nu eşti singurul cu ţinere de minte.

Floris şi Ernaudan se îndreptau unul spre altul. Prudent, Adrien se întoarse pe spate şi se lăsă să lunece între ei.

— Domnilor, vă rog, măcar aşteptaţi să ajungem înapoi la ţărm.

Într-un vârtej de braţe şi picioare lângă ei se ivi nefericitul Jéodard. Floris întinse braţul şi-l pescui din mers.

— Oare când ai să înveţi să înoţi, domnule, nu de alta, dar ai merita să te las să te îneci!

— Nu... nu... gâl... gâl... să... gâl... nu... gâl... faci asta...

Jéodard se zbătea ca un nebun. Încleştându-se cu disperare de gâtul lui Floris, îl trăgea şi pe el la fund. Fără să mai stea pe gânduri, acesta îi arse lui Jéodard un pumn în bărbie, adormindu-l pentru o bună bucată de vreme.

— Îmi pare rău, prietene!

Adrien pufni în râs.

— Hotărât lucru, ori de câte ori îl vezi pe amantul ăsta, îl trosneşti. Mi se pare mie ori a devenit o obişnuinţă?

Floris se pregătea să-i răspundă pe şleau, când atenţia le fu atrasă de agitaţia bruscă a celor de pe mal. Femeile zbierau isteric. Bărbaţii arătau cu mâna spre un punct din aval. Pe puntea celor două corăbii marinarii alergau încărcându-şi din fugă muschetele. Floris, Adrien şi cavaleristul întoarseră capul. Yann Le Gallic se lăsase în voia curentului care îl purtase către un golfuleţ mâlos de pe celălalt mal al fluviului. Acum însă secundul de pe *Frumoasa din Louisiana* se căznea cu disperare să înoate împotriva curentului. Trunchiurile de copac de la suprafaţa golfuleţului începuseră să se mişte, lucind în soare.

Pe dată Floris pricepu groaza celor de pe mal.

— Întoarceţi-vă... Întoarceţi-vă imediat... Crocodilii!

Capitolul III

Gloanţele şuierau pe deasupra undelor. Cazacul Feodor mârâi furios.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, nepricepuţii ăştia or să-i lovească pe boiernaşii noştri.

Din păcate armele nu băteau însă îndeajuns de departe ca să-i alunge sau măcar să-i sperie pe crocodili.

— Grăbeşte-te, Lamă Ascuţită, câinii înfometaţi ai fluviului galben or să-l înghită pe Floare de Mai!

Descurcăreţ ca orice chinez, Li Kang făcuse rost de o pirogă „împrumutată” de la niscaiva indieni. Cazacul sări în fragila ambarcaţiune care sub greutatea lui pârâi şi se clătină ameninţător.

— Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă! striga mulţimea de pe chei.

Sfatul era binevenit şi mai ales nu-i costa nimic pe fricoşii rămaşi la adăpost. Doar doi gentilomi făcuseră şi ei rost de o ambarcaţiune. Aceştia erau Gaëtan d’Artaguette şi Populus de Protais.

— Luaţi-o înaintea noastră, vă urmăm!

Li Kang vâslea din răsputeri. Feodor îşi arma pistoalele. Priveliştea ce li se înfăţişa ochilor, la depărtare de vreo patru sute de braseuri, nu era de fel liniştitoare. Pricepând primejdia de moarte în care se afla Yann Le Gallic, Floris nu şovăise. Anii maturităţii nu-i temperaseră curajul vecin cu inconştienţa, elanul, bucuria luptei cu neprevăzutul şi plăcerea gesturilor necugetate.

— Ia-l şi du-l la mal!

Floris îi pasă lui Ernaudan de Gastagnac trupul inert al lui Jéodard.

— Nu, frăţioare, îţi interzic! răcni Adrien pricepând intenţia lui Floris.

Fără să-i dea ascultare, ca de obicei, acesta pornise cu braseuri viguroase în direcţia golfuleţului.

— Ţine-te bine, domnule, sunt încă departe de noi!

Auzindu-l pe Floris, lui Yann Le Gallic îi mai veni inima la loc. Nenorocitul înota cât putea el de repede. „Trunchiurile de copac” pluteau deja la suprafaţa apei. Cu cât întorcea capul mai des să privească înspre ei, cu atât Yann Le Gallic pierdea din viteză. Era limpede că începeau să-l lase puterile. Scârboasele reptile se apropiau văzând cu ochii. Răgeau şi îşi căscau boturile înfometate. Floris scoase din teacă pumnalul şi sabia pe care le păstrase la şold şi le ridică deasupra capului.

— Prinde-o! îi strigă el rivalului său întinzându-i sabia.

Yann ezită o fracţiune de secundă, cu buzele încleştate, apucă lama şi se întoarse să-şi înfrunte cumpliţii agresori. Floris simţea de-acum vârtejul stârnit cu cozile de monstruoasele reptile. Se cutremură de dezgust. La suprafaţa apei plutea mirosul pestilenţial revărsat din gâtlejurile larg căscate. O sabie şfichiui aerul în stânga lui Floris. Adrien le venea în ajutor. Cei trei erau gata de luptă. Floris îşi încleştă mâna pe pumnal şi îl ridică deasupra apei. Primul crocodil se afla la un pas de el.

Deodată, de undeva din imediata lor apropiere răsună o salvă. Reptila zvâcni în sus şi se prăbuşi inertă. Furioase, celelalte loveau apa cu cozile. Împrejurul celor trei înotători fluviul parcă dădea în clocot. Alte salve îi loviră pe crocodili între ochi. Mississippi-ul se înroşi de sânge. Gloanţele şuierau pe la urechile celor trei gentilomi care, de teamă să nu fie împuşcaţi din greşeală, se dădură la fund şi înotară pe la mare adâncime spre mijlocul fluviului unde curentul rapid îi depărta cât ai clipi de locul primejdiei. Floris scoase cel dintâi capul din apă.

În amonte, Feodor şi Li Kang vâsleau de zor în piroga

lor, urmaţi la mică distanţă de bărcuţa noilor săi prieteni, Gaëtan şi Populus. Pentru tânărul gentilom era limpede că nu lor li se datora miraculoasa şi salutara intervenţie. Se aflau la distanţă mult prea mare ca să fi putut trage în crocodili.

— la seama frăţioare!

Strigătul lui Adrien îl opri la vreme pe Floris, pe care era cât pe ce să-l izbească o stranie ambarcaţiune.

— Noroc că vasul ăsta urca pe firul apei, altminteri s-ar fi zis cu noi! constată calm Adrien.

Floris se depărtă câteva braseuri ca să poată privi barca salvatoare. Era un fel de joncă dolofană, construită după toate aparenţele de cine ştie ce trăsnit din golful Mexic. Avea fundul teşit, ca al bărcilor chinezeşti, şi câte o derivă laterală de-o parte şi de alta. La pupa se înălţa un soi de cabană cu acoperiş de bambus şi pereţi din doc albastru. Pânzele catargului erau coborâte şi opt africani spătoşi trăgeau la ramele deocamdată suspendate în aer. Vâslaşii râdeau şi îi felicitau zgomotoşi pe alţi doi tovarăşi de-ai lor suiţi pe acoperişul cabanei. Puştile fumegânde ale acestora stăteau martore dibăciei lor de veritabili trăgători de elită.

— Vă mulţumim, băieţi, vă mulţumim, dar cine sunteţi voi? strigă Floris, din apă, făcându-le semn cu mâna.

Unul din puşcaşi îl salută cu respect, fără să scoată însă o vorbă. Era un băiat frumos, bine făcut, îmbrăcat doar cu un pantalon ponosit de pânză. Torsul gol îi lucea în soare. Coborî dintr-un salt pe fundul joncii şi, semn că el era şeful, la un simplu gest al lui, ceilalţi afundară vâslele în apă şi începură să rameze energic.

— Hei, băiatule, cine e stăpânul tău? Să ştim şi noi

cui să trimitem răsplata pentru tine şi pentru oamenii tăi. Hei, hei! striga Adrien intrigat de purtarea necunoscuţilor.

— Poate că e surdo-mut? îşi dădu cu părerea Le Gallic, ajungându-i din urmă pe Floris şi pe Adrien.

Cei doi fraţi nu-i răspunseră, urmărind din ochi ambarcaţiunea ce se depărta. Căpetenia vâslaşilor dădu într-o parte un colţ al perdelei şi se strecură în întunericul colibei. Lui Floris i se păru că aude un râs cristalin de femeie, acelaşi din noaptea incendiului, dar de bună seamă era doar o halucinaţie, datorită oboselii şi încordării prin care trecuse. Vâslaşii ramau ritmic. Jonca aluneca uşor pe luciul apei. Câteva clipe mai târziu era hăt, departe. Fără să-i dea vreo atenţie, cazacul şi chinezul se precipitară să-i recupereze pe înotători. Mai întâi Ernaudan de Gastagnac le încredinţă trupul bietului du Rocher, încă năucit de pumnul primit în bărbie.

— Codiţa mea mă cam mănâncă. Lamă Ascuţită... e semnul trimis mie de Buddha, în limba-i parfumată, ori de câte ori dragonii cu şase capete stau să se dezlănţuie. Să fim cu ochii-n patru...

Feodor se încruntă. Nu-i plăceau de fel acele ţinuturi calde unde de cum puseseră piciorul trecuseră dintr-un bucluc într-altul.

— Of, tare m-aţi speriat, boiernaşilor... că eram departe şi n-aveam cum ajunge la vreme până la voi... Fără negroteii aceia, acum vă cântam prohodul!

Nemulţumit, Feodor se plesni peste teaca săbiei.

Din spatele lui se auzi o exclamaţie bucuroasă:

— Pe Dumnezeul nostru, cu voi nu se plictiseşte omul niciodată!

Gaëtan d’Artaguette şi Populus de Protais soseau şi

ei la locul dramei. Şiroind de apă, Floris şi Adrien se suiră în barca lor, în timp ce Le Gallic se urca alături de ceilalţi în pirogă.

Cele două şubrede ambarcaţiuni ajunseră la mal în uralele mulţimii de gură-cască. În clipa când să sară pe ţărm, ochii verzi ai lui Floris se întoarseră o ultimă dată în direcţia joncii. Aceasta se făcuse nevăzută pe după cotul fluviului de unde începeau plantaţiile. Yann Le Gallic sări cel dintâi din pirogă şi se repezi să-i întindă mâna lui Floris pentru a-l ajuta să suie pe chei.

— M-aţi salvat, domnule, de la o pieire sigură, vă mulţumesc pentru curajul şi generozitatea voastră!

Floris îl privi drept în faţă. Spre regretul său trebuia să admită că marinarul avea un chip luminos care-i inspira încredere. Din nefericire, orgoliul nemăsurat al lui Floris se dovedi mai puternic decât spontana pornire de a face pace cu el. Lăsându-l cu mâna întinsă, replică sec:

— Să lăsăm ipocriziile, domnule. Ţi-am salvat viaţa doar pentru plăcerea de a te ucide cât de curând în duel, ca şi pe domnii aceştia doi... adăugă Floris desemnându-i pe Ernaudan şi Jéodard. Oricum, nu mie îmi datoraţi totul, ci acelei ambarcaţiuni misterioase!

Şi Floris se răsuci scurt pe călcâie.

Yann Le Gallic se luă după el.

— Dar, pentru Dumnezeu, măcar spune-mi cine eşti şi pe ce temei mă urăşti în halul ăsta?! Ce legătură există între dumneata şi Domnişoara Baptistine Bourguignon?

Floris îl privi dispreţuitor.

— N-am a-ţi da nici o explicaţie, domnule, în afară de aceea că nu te suport, cum nu-i suport nici pe aceşti domni. Pe toţi trei vă vor căuta mâine martorii mei.

Adio, domnule!

Agasat, Floris îl dădu brutal la o parte pe Le Gallic, complet zăpăcit de noua şi neaşteptata întorsătură a relaţiilor dintre ei, sări cu supleţe pe chei şi se depărtă fără să stea să-i mai asculte pe cei ce îl felicitau cu căldură.

Padin şi La Fortune se precipitară spre stăpânii lor.

— Ah, domnule conte! Ce spaimă, am mai tras, domnule conte, gemea Padin, sprijinindu-l de subsuori pe Jéodard.

— Ascultă la mine, căpitane, lasă-l dracului pe rege şi hai s-o ştergem din ţara asta de maimuţe, cu cât mai iute, cu atât mai sănătos pentru toată lumea! implora La Fortune.

Ernaudan de Gastagnac îşi roti îngrozit privirile, ca să fie sigur că nimeni nu auzise vorbele nechibzuite ale ordonanţei sale. La un pas de ei, Adrien părea adâncit într-o discuţie cu guvernatorul. Ernaudan îşi dojeni soldatul:

— Taci din gură La Fortune, că mă bagi în bucluc, şi mai bine vino să mă ajuţi să-mi schimb hainele.

Braţ la braţ cu Adrien, guvernatorul se îndrepta spre caleaşca unde marchiza se instalase confortabil, răsfirându-şi fusta amplă pe pernele de mătase. Soţul ei i se aşează alături şi porunci vizitiului să dea bice cailor. În timp ce caleaşca se urnea din loc, scoase capul pe portieră, făcu semn vizitiului să oprească şi îi strigă lui Adrien:

— Pe curând, domnule de Villeneuve... De când vă aflaţi aici urbea noastră şi-a pierdut tihna colonială... Ah, era să uit: mi-a ajuns la ureche un zvon despre nu ştiu ce duel al domnului de Portejoye. Vă amintesc că duelurile sunt strict interzise. Dacă trăsnitul ăsta de

frate al dumitale nu se răzgândeşte, să ştii că vinovat vei fi dumneata!...

Concomitent cu această agreabilă ameninţare, guvernatorul înălţă braţul şi caleaşca porni în scârţâit din osii, stârnind în urmă nori de praf portocalii. Adrien oftă resemnat. De când se ştia, îşi petrecuse viaţa căznindu-se să-şi apere mezinul de consecinţele firii sale extravagante.

Tânărul conte se îndreptă spre Feodor şi Li Kang, care îl aşteptau cu mâna pe dârlogii cailor. Azvârlindu-se în şa, porniră pe urmele lui Floris. Se vede treaba că frământau aceleaşi gânduri, pentru că tăcură mâlc tot drumul. Li Kang îşi scărpina tot mai des şi mai apăsat codiţa de şoricel.

În faţa hanului „Leul de argint”, Elisa şi Grégoire îi aşteptau frângându-şi mâinile.

— Domnule Adrien... domnule Adrien, ce s-a întâmplat?

Îngrijoraţi, fidelii servitori le ieşeau în cale călăreţilor.

Adrien descălecă dintr-un salt.

— Nimic, nimic prieteni! Precum vedeţi sunt teafăr. Floris a venit?

— Da, răspunse Grégoire, apucându-i calul de dârlogi; era posomorât şi murat până la piele ca şi dumneavoastră, domnule Adrien, nici nu s-a uitat la noi... Spuneţi-mi, domnule Adrien, aţi aflat ceva despre micuţa noastră Baptistine? cobori glasul Grégoire.

Tânărul conte îl bătu afectuos pe umăr pe credinciosul său servitor pe care îl iubea şi îl respecta ca pe un părinte.

— Nu, adică nu prea, bietul meu Grégoire... dar nu fi îngrijorat, câtă vreme nu se ştie absolut nimic despre

ea există încă speranţe să o găsim. Nu degeaba zicem noi, francezii, *„e bună veste să n-ai veste”*. Mai bine spune-mi, le-ai dat acestor doi flăcăi cei cinci scuzi promişi de mine?

Adrien se referea la cei doi africani care, aşezaţi pe vine lângă un munte de cufere, îşi aşteptau cuminţi plata.

— Nu, domnule Adrien, pentru că nu mi-au pomenit nimic de bani.

— Jasmin şi Ciceron, poftim, luaţi pentru osteneala voastră!

Şi Adrien le puse în palmă câte douăzeci de monede de aramă. Uluiţi de generozitatea lui, cei doi se repeziră să-i sărute mâinile.

— Milsi misiu! Tu bun stăpân! Dacă vleo altă culsă făcut, tu chemat la noi, noi vinit la tine...

Străfulgerat de un gând, Adrien îi întrebă:

— Vreunul din voi a auzit cumva de un stăpân cu mulţi sclavi şi o plantaţie pe undeva în amonte? Are un soi de corabie cu fundul plat, cu o colibă de bambus pe ea... trasă de opt vâslaşi... un soi de joncă.

Holbându-se unul la celălalt, cei doi negri clătinară cu regret din cap.

— Nu, misiu... nu... nu ştie la noi...

— Atunci străduiţi-vă să aflaţi, întrebaţi-vă prietenii, interesaţi-vă prin port. Dacă prindeţi vreun fir, daţi-mi de ştire şi veţi primi de la mine încă o dată pe atât! le promise Adrien.

— Poţi bizui la Cicelon şi Jasmin!

Fericiţi, cei doi negri o tuliră cât îi ţineau picioarele. Adrien îi urmări o clipă cu privirea. Fără să ştie prea bine de ce, îi inspirau o totală încredere. Mai mult, simţea un fel de solidaritate fraternă pentru durerea

acelor dezrădăcinaţi din Africa lor natală.

Adrien intră în han şi sui glonţ în apartament. Floris se bălăcea într-o cadă cu apă fierbinte. Chipul lui încruntat nu prevestea nimic bun. Fără o vorbă, Adrien începu să se dezbrace. Într-un târziu, Floris se hotărî să rupă tăcerea.

— Adrien, mâine dimineaţă la prima oră te vei duce acasă la domnul du Rocher pentru a-l întreba ce loc, ce oră şi ce armă preferă. Pe urmă faci acelaşi lucru cu domnii de Gastagnac şi Le Gallic!

— Eşti sigur că nu vrei să te duelezi cu toţi trei deodată? îl întrebă cu răceală Adrien.

Floris sări din cadă ca o fiară.

— Aşa va să zică, refuzi să aperi onoarea surorii tale?

Floris tremura de furie. Înşfăcă un prosop din cuierul din lemn de nuc şi şi-l petrecu peste mijloc. Adrien simţi că n-avea să-i fie uşor. Muind glasul, încercă să fie ceva mai conciliant.

— Ascultă-mă Floris... adică nu, mai întâi calmează-te şi încetează de a te mai învârti prin cameră ca un leu în cuşcă... Te rog să-mi spui, dar cinstit, nu ţi se pare că începi să exagerezi? N-ar strica să fim mai prudenţi... fără să vreau am auzit o frântură de conversaţie care m-a pus pe gânduri... s-ar putea ca acest Gastagnac să nu se afle aici de capul lui.

— Cum adică? mormăi Floris frecându-şi nervos mâna prin părul buclat. Te rog să nu născoceşti cine ştie ce ca să mă faci să mă răzgândesc!...

— Adică, continuă imperturbabil Adrien în timp ce-şi scotea pantofii, să aibă instrucţiuni precise din partea regelui... cum ar fi să-i transmită fiece gest şi fiece cuvânt al nostru şi... poate să o ducă înapoi la Versailles.

— Splendid! Vrei să spui că Gastagnac este spionul regelui! Cu atât mai bine, îmi va face mai multă plăcere să-i fac o gaură de trei degete în piept. Frerot[10] nu va avea încotro, doar ştii prea bine ce pact am încheiat cu el![11]

— Floris, Floris... termină cu bravada... Ce rezolvi ucigându-l pe amărâtul ăsta? Îţi mângâi orgoliul rănit. Dar merită să sacrifici pentru asta o viaţă de om? Oricum nu-ţi pot fi de niciun ajutor. Guvernatorul ne-a interzis categoric orice dueluri şi a trece peste cuvântul lui ar însemna...

Floris începu să râdă batjocoritor.

— Oho, aşa stă treaba! Doamne cum te-ai mai schimbat, Adrien! Va să zică nu poţi sau nu vrei să treci peste cuvântul guvernatorului... Bravo, frăţioare... Aceşti indivizi au avut o purtare nedemnă de un gentilom... Şi-au trâmbiţat în gura mare pasiunea pentru Baptistine şi pentru asta îmi vor da socoteală, cu sau fără sprijinul tău; este de datoria mea s-o fac!

— Floris, Floris... te rog... n-ai să treci Louisiana prin flacără şi spadă pentru că Baptistine a dispărut... Aminteşte-ţi că s-ar putea ca ea să nu se mai afle printre cei vii... dacă scumpa noastră Baptistine a pierit...

Vocea lui Adrien se frânse şi ochii viorii se umeziseră. Gândul că zânei lor blonde i s-ar fi putut întâmpla o nenorocire îl dărâma acum. Strivit de povara fatalităţii, se prăbuşi pe un fotoliu cu capul în mâini... De ce fusese dat ca Floris, credincios jurământului făcut Dragonului Albastru, să descopere că Baptistine nu era şi sora sa, ci numai a lui Adrien?...

---

[10] Poreclă dată de curteni Regelui Ludovic al XV-lea.

[11] A se vedea volumul *Frumoasa din Louisiana*.

De ce Prea Iubitul se îndrăgostise de Baptistine?... De ce ingenua lui surioară dezlănţuia pasiuni furibunde?... Şi de ce orgoliosul Floris căzuse şi el în capcana unei asemenea pasiuni?... Adrien mai avea şi alte întrebări sortite a rămâne pe veci fără răspuns. Singura lui certitudine din acea clipă era aceea că, după o tragică noapte de iubire, aflând de la Floris teribilul secret al genealogiei sale, Baptistine îşi luase lumea în cap pornind spre Louisiana. Adrien închise ochii. Lacrimi grele i se rostogoliră pe obraji. Spectacolul durerii lui îl îmblânzi ca prin farmec pe Floris.

— Iartă-mă, frăţioare,... Nu m-am îndoit nici o clipă de curajul tău şi nici nu e cazul să fii disperat, pentru că Baptistine trăieşte!

Mirat, Adrien îşi ridică fruntea spre el.

— Îmi spui asta doar ca să mă linişteşti, da?

— Nu, Adrien.

— Atunci? Ai aflat ceva?

— Nu... pur şi simplu simt că n-a murit!

Afară începea să se înnopteze. Floris se apropie de fereastră. Clopotul mănăstirii Saint-Cyr bătea de şapte şi jumătate.

— Dacă trăieşte şi dăm de ea... ai s-o ierţi, Floris? întrebă încetişor Adrien.

Floris se aplecă să caute o cămaşă cu jabou într-un dulăpaş din lemn de salcâm. Când se ridică, ochii lui verzi erau întunecaţi ca frunzişul pădurii sub un cer de furtună.

— I-am oferit numele meu de bastard, dragostea mea sinceră şi credinţa mea, Adrien, iar ea... ea m-a umilit şi m-a ridiculizat cu toţi aceşti bărbaţi... Gallic ăsta, ce favoruri a avut de la ea ca să o iubească atât de nebuneşte? Nu, Adrien... nu, vie sau moartă n-am s-

o mai pot ierta... n-am să pot decât... să mă răzbun!

Capitolul IV

Pe drumul spre Bayou du Chef Menteur magnoliile răspândeau un parfum îmbătător. Iapa alezană galopa pe o şosea în toată regula, lată de patruzeci de picioare. Din goana calului Floris admira roadele hărniciei colonilor. Luminişuri tăiate în desişul stejarilor seculari adăposteau reşedinţele de o albeaţă imaculată ale proprietarilor de plantaţii. Dintre toate, cea mai impunătoare era desigur aceea a mareşalului de Belle-Isle, vestită pentru peristilul său cu coloane delicate.

Pătrunzând pe poarta parcului, Floris îşi struni alezana să meargă la pas. Pe peluze crengile măslinilor chinezeşti se încovoiau sub povara glicinelor viorii şi a iasomiei înmiresmate.

Floris descălecă dintr-un salt. Se vedea cât de colo că era aşteptat. Din umbra zidurilor un sclav se repezi să-i ia calul şi să-i ducă la grajduri.

— Pe aici, misiu! şopti cineva în întuneric.

Surprins, Floris întoarse capul. O tânără negresă îi întindea o torţă. Floris o urmă spre o portiţă dosnică. Fata îl preceda cu câţiva paşi, legănând din şolduri. Tânărul se aşteptase să fie condus în salonul cel mare. Când colo, negresa începu să urce o scăriţă în spirală.

— Cum te cheamă? o întrebă Floris, amuzat de mersul provocator al negresei.

— Bossi, misiu!

— Eşti în serviciul doamnei marchize?

— Da, misiu, văzut la tini când salvat bătrâni dădacă

di la fligale.

Floris o apucă de braţ şi luându-i torţa din mâini i-o apropie de obraz ca s-o vadă mai bine.

— Eşti sclavă, Bossi?

Floris o privea uimit de fineţea şi armonia trăsăturilor ei.

— Da, misiu... da' marchiz şi marchiză foalte buni la mini... copii nu sunt lăi, dacă ei plecat, Bossi foalte nenolocită, Bossi atunci vândut, nou' stăpâni poate lăi să fi... Tu, dlăguţ. Dacă eu plăcut la tini, tu cumpălat Bossi?

Bossi îi zâmbea cu nevinovăţie. Înduioşat, Floris se aplecă şi-i sărută abia simţit, ca unui copil, buzele întredeschise. Se vedea cât de colo că Bossi era neprihănită ca un înger. Floris nu s-ar fi codit să o corupă, dar ce te faci, acum era aşteptat. Incorigibilul seducător oftă, promiţându-şi să-şi amintească de ea la momentul potrivit.

— Deocamdată nu te pot cumpăra, Bossi, dar dacă marchizul şi marchiza de Vaudreuil părăsesc colonia, îţi făgăduiesc să am grijă de tine. Şi acum du-mă la stăpâna ta, sunt şi aşa în întârziere.

Bossi îi întoarse spatele cu părere de rău şi urcă scara fără să mai sufle un cuvânt. În capul treptelor, o rază de lumină se strecura pe sub o uşă întredeschisă. Bossi o dădu de perete. Floris îşi scoase tricornul înainte de a pătrunde într-un elegant budoar tapisat cu o indiană viu înfloratăă. Înfipte într-un sfeşnic de argint, lumânări de culoarea trandafirului, aruncau o lumină blândă asupra canapelei din salcie pe care se afla întinsă leneş doamna de Vaudreuil. Un neglijé din mătase aurie punea în valoare decolteul superb al marchizei.

— Vai, ce necaz, ce rău îmi pare domnule de Portejoye!

Cuvintele marchizei erau dezminţite de sclipirea veselă a ochilor.

— Dar ce s-a întâmplat, doamnă? întrebă Floris, aplecându-se să sărute respectuos mâna albă ce i se întindea.

Marchiza se ridică într-un cot.

— Ei bine, domnule, n-o să putem face muzică, aşa cum îţi promisesem... Mi-a fost cu neputinţă să găsesc un clavecin prin vecini... Dac-ai şti ce dureros este pentru un suflet sensibil de muziciană să renunţe la plăcerea de a cânta la patru mâini. Of, dar nu ţi-am oferit nimic de băut! Poate vrei un pahar cu sirop de portocale... Mda, ia să vedem cam ce-am putea face ca să ne treacă vremea... Cum să ne distrăm în linişte ca să nu deranjez gazdele... Oh, da, ce-ai zice de o partidă de table?

Floris era prea bine crescut ca să-şi îngăduie să zâmbească ori să-şi permită mitocănia de a observa că într-adevăr tablele făceau mai puţin zgomot decât clavecinul.

Elegant, se mulţumi să se încline ceremonios.

— Excelentă idee... tablele au avantajul de a putea fi jucate doar în doi. Orice dorinţă a voastră o primesc ca pe o delicioasă poruncă.

La auzul acestui răspuns cu înţeles, doamna de Vaudreuil clipi galeş. Floris voi să-şi tragă un fotoliu capitonat şi să se aşeze în faţa marchizei.

Aceasta îl opri cu un gest hotărât:

— Nu, nu pune mâna pe el, are un picior rupt... ce vrei, ne aflăm într-o colonie şi în casa asta unde sunt doar invitată n-am parte de nici un lux... la război ca la

război... uite, îţi dau voie să te aşezi aici!

Arthémise de Vaudreuil îi arătă cu nevinovăţie un capăt al canapelei.

— Vă las, doamnă, misiunea de a declanşa ofensiva! exclamă Floris trântindu-se între pernele de mătase.

— Vai, domnule, frumos ar fi să te las pe dumneata să începi? se fandosi marchiza.

— Nici gând, doamnă! cel mai bun tunar nu face doi bani până ofiţerul nu-i dictează cum să regleze tirul. Daţi-i drumul!

Floris isprăvise de aranjat tablele albe şi negre. Îşi încrucişă braţele şi aşteptă cu nările fremătând de nerăbdare. Doamna de Vaudreuil luă cornetul cu zaruri.

— Şase-şase! Ce v-am spus eu, doamnă, o să mă daţi gata în doi timpi şi trei mişcări!

Floris aruncă la rândul său zarurile. Unul dintre ele se rostogoli peste o piesă albă de-a marchizei.

— Vedeţi ce ghinionist sunt... zar anulat.

Doamna de Vaudreuil îşi făcu vânt cu evantaiul.

— Insistaţi domnule, trebuie să faceţi măcar o poartă-n casă...

— Îmi daţi curaj, doamnă! exclamă Floris azvârlind iarăşi zarurile.

Dăduse un doi şi un trei. Marchiza se îmbujoră.

— Poştalionul vostru a rămas în pană, domnule.

— Da, doamnă, ce să fac, aştept până găsesc loc să intru. Sunteţi stăpână pe situaţie.

Pendula bătu ora nouă. Floris tresări aducându-i brusc aminte că nu-şi mai putea permite să piardă vremea cu preliminarii inutile de vreme ce ambii parteneri ştiau prea bine pentru ce anume se afla el acolo.

Ca din întâmplare, Floris lăsă să-i cadă mâna dreaptă pe marginea canapelei în timp ce cu stânga continua să arunce zarurile şi să mute tablele.

— Trei-trei, doamnă, cu scuzele mele, zâmbi Floris, în timp ce degetele lui atingeau coapsa marchizei.

— Nu te grăbi, domnule, sau te ţin în loc. Uite, cinci-cinci, poartă-n casă, îmi pare rău, dar trebuie să te pun pe tuşă!

— Ba nu, doamnă, am dat patru-patru! Nimic nu mă mai poate opri.

Doamna de Vaudreuil protestă cu un gungurit.

— Îmi pare rău, dar uite că te scot eu acum. Mâna dreaptă a frumoasei marchize scotea o damă neagră de-a lui Floris în timp ce mâna ei stângă se încleşta de degetele tânărului.

— Luaţi seama, doamnă! Am câştigat! Şi urmându-şi vorba cu fapta, Floris se aruncă asupra marchizei care se lăsă pe spate râzând. Pendula bătea de nouă şi jumătate. Tablele zburară cât colo.

* * *

— Te aştept cât de des pentru o partidă ca asta, domnule! spuse marchiza încheindu-şi cochet deshabillé-ul, în vreme ce Floris îşi aranja jaboul de dantelă. Ai talent!

— Daţi-mi voie să vă întorc complimentul, doamnă, pentru că izbânda jocului ţine de cum mişcă partenera. Iar dumneavoastră aveţi o remarcabilă măiestrie!

Arthémise îşi înăbuşi un surâs măgulit. Floris îşi luă tricornul şi, după ce o salută o ultimă oară, coborî val-vârtej scările: nădăjduia s-o revadă în treacăt pe drăguţa Bossi, dar probabil că aceasta se culcase deja. Auzindu-i paşii pe pietrişul aleii, rândaşul îi aduse iapa.

Floris sări în şa, nu înainte de a-l întreba pe sclav:

— Spune-mi, băiete, ştii cumva cum se ajunge la Bayou Saint-Jean?

— Ti duci la dleapta... pi ulmă la stânga, pi ulmă tot dlept... pi ulmă faţi la...

Până să-şi isprăvească el polologhia, Floris ajunsese departe. Clopotul mănăstirii ursulinelor bătea de zece şi jumătate când calul lui pătrundea ca o săgeată pe poarta plantaţiei vicontesei Marie-Blanche. Parcul şi reşedinţa erau mai puţin somptuoase decât cele ale lui Belle-Isle. În cerceveaua ferestrelor nu erau prinse geamuri, ci văluri de muselină, în schimb arhitectura graţioasă, în stil colonial, avea un farmec insolent care îl cuceri pe dată pe tânărul gentilom.

Sub un cireş sălbatic, calul pag al lui Adrien rumega fân dintr-o traistă. Floris îşi legă iapa ceva mai încolo, lângă un boschet de coada-vulpii. Schiţă câţiva paşi în întunericul de nepătruns al nopţii. Mireasma parcului avea un indubitabil efect dionisiac. Ridicând ochii spre bolta pe care stelele străluceau feeric, mai puternic şi parcă mai aproape de pământ decât pe oricare alte meleaguri, respiră cu nesaţ. Pentru o clipă uită de Louisiana. În pofida brizei fierbinţi şi umede, i se părea că se afla la Mortefontaine, în castelul părintesc din Isle-de-France, în urechi îi răsuna ca un clopoţel râsul cristalin al Baptistinei. Amuţit, se rezemă de trunchiul unui portocal. Simţea că se înăbuşe. O durere surdă îl împungea în piept.

— Ah, iată-te, în sfârşit, domnule de Portejoye... Îţi place să te laşi aşteptat...

Cu un sfeşnic în mână, Marie-Blanche de Pontalba se ivise pe verandă.

Deodată pe Floris îl fulgeră dorinţa nebună de a porni în triplu galop spre Noul Orléans, unde să sară pe puntea primei corăbii cu destinaţia Franţa. Şovăi o clipă întrebându-se dacă să dea sau nu curs acelui impuls. Dezertarea nu rima totuşi cu firea lui impetuoasă. Furios pe sine însuşi, ţâşni ca din puşcă spre vicontesă.

— Iertare, doamnă, dar ne-am pierdut...

— „Ne-am” pierdut? se miră vicontesa.

— Ei da, doamnă, iapa mea alezană şi cu mine...

Floris făcu o plecăciune adâncă. Frumoasa Marie-Blanche de Pontalba se apropie de el în foşnet îmbietor de mătăsuri. Cu un zâmbet, dădu capul pe spate şi îşi privi musafirul în ochii adânci şi verzi. Îi înmână degrabă sfeşnicul, ca să nu se observe cât de tare îi tremurau mâinile. Niciodată nu se pierduse într-atâta cu firea în faţa unui bărbat. Poate pentru că simţea că de acea dată n-aveau să se poată mulţumi cu o simplă aventură.

„Mă va iubi... vreau să mă iubească...” îşi spuse în sinea ei tânăra femeie în vreme ce rostea cu glas tare:

— Vino, fii arbitrul nostru, domnule... Nu ştim ce să alegem: muzica sau tablele!

— Eu spun să dăm câştig de cauză Euterpei! o sfătui Floris, sătul de jocul cu zaruri.

În salon, Adrien sorbea cu înghiţituri mici un lichior de cicoare, în compania doamnei Juliette de la Buissonnière.

— Ei, cum a mers, Floris? ridică Adrien capul spre el.

— Cum nu se poate mai bine, frăţioare.

Adrien părea că se distrează de minune, iar Juliette de la Buissonnière gângurea fericită. Viaţa la Noul Orléans începea să se organizeze în ritm burghez.

După ce schimbară de formă câteva amabilităţi, Floris şi Marie-Blanche se instalară la clavecin, în timp ce Juliette şi Adrien se ridicau şi se postau în mijlocul încăperii, pregătiţi să danseze.

— Aşa, ia să vedem, ce-aţi spune de o gigă de Domenico Scarlatti? propuse vicontesa Marie-Blanche.

Juliette protestă vehement, făcându-i ochi dulci lui Adrien..

— Nu, te rog... vrem ceva mai lent, poate un contradanţ de Pergolesi...

— Sau mai bine o gavotă foarte lentă de Couperin? sugeră volubil Adrien.

Floris se strâmbă.

— Domnul Couperin e cam depăşit!

— Ah, am găsit! exclamă Marie-Blanche ridicând ochii din partituri. Vom cânta un *„passe-pied”* al domnului Rameau.

Propunerea îi avantaja pe toţi patru deopotrivă. *Passe-pied*-ul avea avantajul că apropia partenerii de dans şi încrucişa mâinile interpreţilor pe claviatura clavecinului.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Rameau? îl întrebă Juliette, profund impresionată, pe Adrien care îi cuprinsese talia cu amândouă mâinile.

— Desigur, doamnă, anul acesta l-am întâlnit de mai multe ori în dormitorul Majestăţii sale. Domnul Rameau ne-a explicat chiar că muzica este o ştiinţă fizico-matematică bazată pe sunet... fenomen fizic... şi pe raporturile matematice dintre sunete... cum vi se pare această teorie, doamnă?

Adrien îşi puncta explicaţiile cu câte o sărutare furişată pe urechiuşe, pe gâtul şi pe umărul partenerei sale. Înfiorată, tânăra îşi ridică palma stângă şi şi-o uni

cu palma dreaptă a lui Adrien, în poziţia primei „figuri”.

— Am citit şi eu în *Mercure*[12] o altă teorie a domnului Rameau care afirmă că ţelul muzicii este de a exprima şi a stârni sentimente!

— Aşa este, doamnă, domnul Rameau a scris într-adevăr asta într-un tratat de dinamică destinat domnului d’Alembert pentru *Enciclopedia* sa!

Adrien o strânse la piept pe Juliette, care-i putea ghici îndeaproape sentimentele exprimate de anumite modificări anatomice...

— Oh, la-la. *Enciclopedia*!

Tânăra se lăsă moale în braţele partenerului ei de dans. Incitat, Adrien îi făcu cu ochiul lui Floris. Acesta însă era cum nu se poate mai prost dispus. Flirtul fratelui său cu doamna de Buissonnière îl scotea din sărite. Enervat, aproape că se răsti la vicontesa Marie-Blanche.

— Ce facem, doamnă, atacăm în *sol* major? Marie-Blanche de Pontalba se ridică pe jumătate de pe banchetă întinzând gâtul ca să privească mai de aproape partitura. Pieptul bogat împungea mătasea corsajului, în timp ce crupa generoasă se desena sub faldurile rochiei. Privind-o, Floris se simţi cuprins de pofte soldăţeşti. Tânăra femeie se aşează la loc pe banchetă.

— O să mă mulţumesc cu un *la* minor, domnule! răspunse ea mucalit.

Floris o privi cu răceală:

— Cum doriţi, doamnă... am să vă las să urcaţi singură o octavă!

Ochii verzi fulgerau. Exasperat la culme, o rănea

[12] Revistă franceză la modă, ca şi *Almanahul Regal*.

inutil pe vicontesă. Aceasta păli şi îşi muşcă buzele.

— Sper să ne regăsim împreună, aici, pe această qintă a acordului.

— Luaţi seama la terţă, doamnă şi la principiul acordului răsturnat! mârâi Floris posac.

— Oh, domnule, sunt obişnuită cu qintele ascendente şi descendente!

Marie-Blanche îşi păstra simţul umorului.

Floris atacă primul acord. Pe muzica graţioasă dar plină de elan, Juliette şi Adrien se salutau, piruetau, se atingeau şi se despărţeau. Cu fiece figură se apropiau imperceptibil de uşa salonului. După o ultimă reverenţă, Adrien o luă de mână pe Juliette şi o trase după el în încăperea alăturată. Flacăra sfeşnicului tremură. Dansatorii închiseseră uşa în urma lor.

Plecarea lor îl exasperase şi mai rău pe Floris. Ca un câine turbat, simţea nevoia să muşte. Vicontesa îi mângâia degetele la fiece încrucişare a mâinilor.

— Do, mi, sol, do!

Floris lovea notele cu furie crescândă.

— Luaţi seama, domnule, aici nu scrie *fortissimo*! Piciorul vicontesei se întinse spre pedala acţionată de Floris ca o foală de fierar.

— Eu improvizez, doamnă, replică sec Floris.

— Iertaţi-mă, domnule, cred că e timpul să atacăm preludiul.

Vicontesa îl provoca de-a dreptul.

— Eu prefer libertatea variaţiunilor!

Duelul verbal începea să-l agaseze pe Floris. Vicontesa îşi lipi coapsa de a lui. Îi venea să o trateze ca pe o iapă. În seara aceea dispreţuia femeile. Le punea pe toate în aceeaşi oală. Încornorat, da, fusese încornorat de cea mai şireată dintre ele! Dispreţ, asta

era tot ce meritau!

Montându-se de unul singur, Floris se răzbuna pe clapele clavecinului.

— Pianissimo, domnule, pianissimo!

Interpretând greşit agitaţia partenerului ei, Marie-Blanche de Pontalba nu mai cânta decât cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga mângâia genunchiul lui Floris. Deodată acesta sări în picioare, agresiv, violent, superb! Vicontesa se simţi luată pe sus. Braţe de fier o lipiră de clavecin. Jupoanele foşneau strivite de îmbrăţişarea pătimaşă a uriaşului cu ochi verzi. Marie-Blanche voi să-i ţină piept, întredeschise pleoapele şi privirea sumbră, aproape disperată a bărbatului o înfioră. Se zbătu să se elibereze din braţele lui.

— Dă-mi drumul, domnule.... rogu-te... ai milă...

— Eşti o căţea de salon, dar tocmai asta îmi place, mârâi Floris.

Umilită vicontesa începu să plângă. Îşi dădea seama că se îndrăgostise nebuneşte de acel om căruia, iată, îi ierta orice... Trebuia să-l înlănţuiască, să-l cucerească pentru totdeauna, dar cum?...

Într-un acces de neputincioasă revoltă, îi strigă în faţă:

— Brută... eşti o brută!

Floris păli şi îi dădu drumul din braţe. Dezechilibrată, vicontesa se clătină, gata să cadă pe parchet cu poalele peste cap.

Aranjându-şi ţinuta, Floris se înclină:

— Adio, doamnă... aveţi dreptate, m-am purtat ca un animal.

Gentilomul traversă salonul cu paşi mari şi ieşi pe coridor. Vicontesa se calmă. Ştia că dacă-l lăsa să plece acum, n-avea să-i mai fie niciodată amant.

Fulgerător, înşfăcă un sfeşnic.

— Domnule, slujitorii mei s-au culcat, luminează-mi te rog drumul până la camera mea.

Floris se opri. Admirase dintotdeauna persoanele tari de înger. Se întoarse în loc şi fără o vorbă îi luă sfeşnicul din mână, precedând-o pe scări. Urcară treptele în tăcere. Ajunşi pe palierul primului etaj, Marie-Blanche de Pontalba deschise uşa dormitorului. În mijlocul încăperii trona un pat imens din nuc sculptat, cu picioare în forma copitei de căprior. Deasupra aşternutului scrobit, de un alb imaculat, perdeluţele de indiană înflorată ale baldachinului fluturau alene, clătinate de o briză abia simţită. În depărtare un orologiu bătea miezul nopţii. Floris şovăi. Îl aştepta Carlotta. Aşează sfeşnicul pe măsuţa de la capul patului, şi dădu să iasă.

Marie-Blanche îi preveni gestul.

— Îndrăznesc să te rog, domnule, să faci pentru mine oficiul de cameristă. De una singură nu mă pot descurca şi ar însemna să mă culc îmbrăcată.

Degetele îndemânatice ale lui Floris dezlegară cât ai clipi şireturile din spate ale corsetului. Vicontesa călcă în picioare jupoanele rigide. Rămasă numai într-o cămăşuţă fină din pânză topită, părea mai mărunţică şi mai zveltă. La lumina lumânărilor, buclele arămii revărsate pe umeri luceau ameţitor. Privind-o, Floris îşi spuse că se purtase nedrept şi nedemn cu ea. Schiţă un pas înainte.

— Noapte bună, domnule! rosti demn Marie-Blanche întorcându-i spatele şi suindu-se în pat.

Floris căzu în cursă. Rănit în amorul propriu se repezi să o cuprindă în braţe. Vicontesa voi să protesteze dar Floris îi astupă gura cu un sărut.

— Lasă-mă să te iubesc, frumoasa mea! murmură Don Juanul, cerându-i iertare în felul său.

Vicontesa ar fi vrut să i se împotrivească încă, dar era prea târziu...

— Floris... Floris, dragostea mea... şoptea Marie-Blanche, lipindu-şi capul de pieptul tânărului.

Îi mângâia uşor trupul şi degetele îi întârziau pe conturul nenumăratelor cicatrice, mărturii ale unui destin greu încercat. Dând de straniul medalion petrecut cu un şnur de mătase pe după gâtul lui, se ridică într-un cot şi îl cercetă cu curiozitate.

— Ce-i asta?

— O amintire...

— De la o femeie?

— Într-un anume sens, da. Cred că este un soi de talisman, pentru că mi-a salvat de mai multe ori viaţa...

Floris o sărută pe frunte. N-avea chef să-i povestească mai multe despre talisman şi despre bătrână regină Guzrati.

— Draga mea... eşti o mică vrăjitoare, dar acum trebuie să plec!

Tânărul îşi culegea veşmintele împrăştiate pe podea. Marie-Blanche îi privea admirativ trupul suplu şi musculos, de zeu grec. Floris se îmbrăca în tăcere. Vicontesa şi-ar fi dorit să-l păstreze lângă ea toată noaptea, dar era îndeajuns de înţeleaptă ca să nu rişte un refuz. Intuiţia îi şoptea că singura ei şansă ca fiara să îşi vâre de bună voie capul în laţ era să îi lase iluzia deplinei libertăţi.

— Noapte bună, Floris... murmură Marie-Blanche somnoroasă.

— Pe foarte curând, draga mea... răspunse Floris.

Legătura lor evolua în favoarea vicontesei. Floris îi trimise o sărutare din vârful degetelor, închise uşa în urma lui şi coborî tiptil scara. Din budoarul alăturat se auzeau murmure. Cu siguranţă că Adrien nici nu s-ar fi gândit să-l urmeze.

Câteva clipe mai târziu, Floris galopa sub clar de lună spre Noul Orléans. Tandreţea drăgăstoasă a vicontesei îi îmblânzise pornirile misogine.

— Văduva asta e o comoară la casa omului... la urma urmei, de ce nu mi-aş afla în braţele ei tihna sufletului şi a trupului? îşi spuse el zâmbind de unul singur.

Trecând pe lângă un pârâu din marginea unui lan de porumb, Floris opri alezana ca să o adape şi să-şi răcorească şi el fruntea. Deodată ciuli urechea. Pe urmele lui se apropia în galop nebun un călăreţ. Probabil că Adrien încerca să-şi ajungă fratele. Un al şaselea simţ îl îndemnă pe Floris să se ascundă împreună cu iapa în porumbişte, de unde putea supraveghea în voie drumul fără să fie văzut. Floris nu se înşelase. Călăreţul făcut una cu coama calului său nu era Adrien, ci un bărbat de culoare. Floris se ghemui la pământ. Fără să ştie prea bine de ce, ar fi putut jura că negrul îl urmărea pe el. Stârnind nori de praf, iscoada se topi în noapte. Floris mai aşteptă câteva minute şi abia apoi sări în şa. N-avea nici o dovadă precisă şi totuşi inima îi şoptea că dăduse de un fir. În lucirea clarului de lună i se păruse a recunoaşte căpetenia vâslaşilor de pe misterioasa joncă.

Miasme pestilenţiale îl ameţeau pe Floris pe măsură ce se apropia de oraş. În canalele putrede de la periferie, broaştele şi buhaii de baltă orăcăiau de zor.

— Mizeria asta ar trebui curăţată, gândi Floris cu

dezgust, în vreme ce se angaja pe un podeţ din lemn de chiparos. Se făcuse de unu şi un sfert când bătu discret la o poartă deasupra căreia atârna o lanternă roşie. O sclavă întredeschise ivărul şi îl cântări din ochi. Pe Floris îl încercă simţământul că se află în faţa unui telal. Satisfăcută probabil de rezultatele acelui examen sumar, negresa îl pofti înăuntru. O altă negresă, tânără şi frumoasă, îmbrăcată cu o rochie cu crinolină, îi arătă drumul spre salonul unde câţiva întârziaţi îşi goleau paharele cu cruşon sau cu vin de Frontignan. Clientela pestriţă reflecta întocmai compoziţia populaţiei din Noul Orléans.

La una din mese, câţiva gentilomi înveşmântaţi în somptuoase tunici de brocart şi ciorapi albi de mătase, ciocneau vesel cu un grup de vânători şi de tăbăcari îmbrăcaţi în haine de antilopă cu franjuri. Ceva mai încolo, doi ţărani în straie de droghit[13] şi cu pălării din blană de castor sporovăiau cu câţiva soldaţi în uniforme ponosite. Se vedea de la o poştă că aceştia din urmă îşi cheltuiseră întreaga soldă pentru noaptea petrecută în tovărăşia frumoaselor creaturi cu pielea ca spuma laptelui sau ca abanosul, care treceau râzând printre mese.

— Bună seara, Portejoye... aha, va să zică te depravezi şi tu cu noi! răsună cu veselie un glas de bariton.

Floris îi salută de la distanţă pe Gaëtan d’Artaguette şi Populus de Protais. Beţi turtă, fiecare din ei ţinea câte o fată pe genunchi.

— Vizita voastră, Monsignore, mă onorează nespus... Cu ce vă poate fi de folos doamna Gobal?

[13] Stofă cu modele ţesute din fir de lână sau bumbac.

Floris se întoarse şi dădu nas în nas cu o metisă trupeşă, după toate aparenţele patroana stabilimentului. Trecută de patruzeci de ani, femeia, care în tinereţile ei trebuie să fi fost grozav de frumoasă, purta o superbă rochie cu crinolină din catifea sângerie şi o perucă abundent pudrată. De sub pleoapele grele, ochii mici şi ageri îl priveau sfredelitor pe noul venit. Floris intui că redutabila matroană nu putea fi păcălită cu una cu două. Îi inspira o antipatie instinctivă şi totuşi curiozitatea îl îmbia să vrea să-i desluşească tainele trecutului.

— Pe care dintre fete o doreşte Monseniorul? insistă Doamna Gobal.

— Mi-ar fi plăcut Carlotta! răspunse fără să şovăie Floris.

— Va să zică te pricepi, dragă prietene!... Carlotta e cea mai solicitată şi cea mai scumpă! Vino să-ţi povestim noi ce ştie să facă!

Râzând, Gaëtan şi Populus îşi ridicau paharele în direcţia lui Floris. Pe dată un sclav îi înmână acestuia un păhărel cu rachiu. Floris ciocni de departe cu noii săi prieteni şi sorbi tăria dintr-o înghiţitură. O căldură plăcută, binefăcătoare, i se răspândea în trup. Doamna Gobal bătu din palme. O negresă tinerică, îmbrăcată sumar cu o fustiţă scurtă şi înfoiată, se repezi să afle porunca stăpânei sale, săltându-şi vesel sânii rotunzi şi tari ca două portocale.

— Condu-l pe domnul marchiz la Carlotta! porunci patroana.

Floris nu se obosi să se întrebe de unde anume îi ştia rangul. La urma urmei, meseria o obliga pe doamna Gobal să fie la curent cu tot ce se petrecea în oraş.

Floris o urmă pe tânăra negresă la etajul luminat a

giorno de nenumăratele sfeşnice. Unele camere aveau uşa deschisă. Din mers, Floris observă că erau mobilate cu divane încăpătoare, acoperite cu pânză de madras viu colorată şi boţită. Pereţii erau placaţi cu oglinzi mari, bizotate. Brusc, Floris realiză că nu mai intrase niciodată într-o astfel de casă.

Fetişcana se opri în faţa unei uşi închise, ciocăni respectuos şi o deschise larg, poftindu-l înăuntru pe Floris. Întinsă leneş pe o canapea înfloratã, Carlotta se ridică într-un cot şi-l privi uşor încruntată:

— Şi eu care credeam că n-ai să mai vii, monseniore!

Floris o cercetă cu atenţie pe frumoasa quarteronă[14]. La lumina lumânărilor părea încă mai apetisantă şi mai rasată decât în plin soare. Imperceptibile cearcăne viorii îi dădeau un aer fragil şi înduioşător. Genele lungi şi întoarse îi adânceau privirea visătoare. Fiinţa ei respira în egală măsură energie şi indolenţă. La un gest al său sclava închise uşa.

— Ţi-e sete, monseniore? întrebă Carlotta.

Floris făcu semn că nu, şi se aşeză pe marginea canapelei.

— Atunci poate îţi plac dulciurile? îi oferi ea o cupă cu praline şi fistic.

— Singurul lucru care ar putea să-mi placă aici eşti tu, draga mea! zâmbi Floris.

Frumoasa metisă aşează cupa pe o măsuţă de liane negre şi se aplecă spre Floris.

— Ai venit să iei ce ţi-am promis, monseniore?

Floris şovăi. Se simţea stors ca o lămâie şi nu mai avea chef de nimic. În Louisiana, nopţile prindeau să se arate pentru el mai istovitoare decât zilele. Răspunse

[14] Metisă, pe trei sferturi albă şi doar pe sfert colorată.

pe un ton indiferent, la limita grosolăniei:

— Ah, nu, frumoaso. Voiam doar să ştiu dacă mi-ai făcut rost de informaţia cerută...

Carlotta se depărtă brusc. Rezemându-se de speteaza canapelei, îşi puse mâinile pe după ceafa. Îl privi o clipă ţintă apoi râse înfundat, fără ca buzele să-i dezvelească dantura de mărgăritar...

— Da, eu când făgăduiesc ceva mă ţin de cuvânt, pe când tu, monseniore... ca o proastă ce sunt am crezut că ai venit şi ca să mă vezi pe mine... treaba ta... tu pierzi dispreţuind-o pe Carlotta.

Floris voi să protesteze, dar tânăra îi tăie vorba:

— Taci, nu spune nimic, oricum nu mai ai cum s-o dregi... Va să zică voiai informaţii despre *Frumoasa din Louisiana*... Corabia a fost capturată de Fokker Diavolul, piratul... Există câţiva supravieţuitori...

— Da, ştiu, dar ai aflat cumva ce-a devenit corabia?

Floris nu-şi mai putea ascunde nerăbdarea.

Carlotta îl privi lung.

— Cauţi cumva o femeie?

— Da... pe... verişoara mea!

— Nişte marinari mi-au spus că au văzut *Frumoasa din Louisiana* navigând cu toate pânzele sus, în Golful Mexicului. Unul dintre ei pretinde chiar că ar fi ancorat undeva, în Barataria.

— Ce-i asta, Barataria?

— Patria piraţilor de pe această coastă.

Floris simţi că-l trece un fior rece pe şira spinării.

— În afară de asta, Carlotta, spune-mi te rog, ai auzit vorbindu-se despre un mare proprietar de sclavi?

— Despre care anume, că aici sunt puzderie! zâmbi batjocoritor Carlotta.

Enervat, Floris ridică din umeri.

— Ştii foarte bine la cine mă refer... Doar ai văzut şi tu azi dimineaţă ambarcaţiunea aceea ciudată care ne-a salvat. Vreau să aflu cui aparţin sclavii cărora le sunt dator cu viaţa.

— Şi de ce mă rog, monseniore? Ce eşti tu: poliţist? îl luă peste picior Carlotta.

— Vreau pur şi simplu să mă revanşez cum se cuvine faţă de dânşii, răspunse Floris ferindu-se a-i spune că unul dintre ei se ţinea pe urmele lui.

Carlotta mestecă alene o alună trasă prin zahăr.

— Nu, nu ştiu a cui este. Am auzit însă că o misterioasă doamnă de neam mare a luat în concesiune o plantaţie de pe lângă Bayou Monchac... destul de departe de aici, la vreo douăsprezece leghe de drum, îţi direcţia Râului Roşu şi a lacului Pontchartrain... se mai spune că negrii de pe plantaţia aceea sunt oameni liberi şi că doamna cu pricina, are în jurul ei o mulţime de albe, dar până acum nu le-a văzut nimeni la faţă... Altceva nu mai ştiu, monseniore. Acum eşti mulţumit?

Câteva clipe Floris rămase cu capul în piept. Chibzuia.

— Barataria... sau misterioasa plantaţie...

Intuiţia îi şoptea lui Floris că într-unul din cele două locuri avea să afle adevărul despre soarta Baptistinei. Sări în picioare şi se căută în buzunarul de la pantalonii trei sferturi, de unde scoase o pungă de bani pe care o aşează în palma Carlottei.

— Îţi mulţumesc, Carlotta, eşti o fată şi jumătate!

Metisa îl privi cu ură.

— Eşti la fel ca ceilalţi... Nu ştii decât să plăteşti... să dai bani... ca să nu-mi datorezi nimic... Ca toţi albii voştri înfumuraţi, tu nu poţi decât să o dispreţuieşti pe

Carlotta. Prea bine, pleacă!

Floris se afla deja la uşă, cu mâna pe clanţă. Mirat, se opri în loc, oftă şi se reîntoarse spre ea.

— Ciudată mai eşti, Carlotta! Nici prin cap nu mi-a trecut să te jignesc oferindu-ţi o recompensă pentru informaţiile pe care eu însumi te rugasem să mi le obţii. Te înşeli, nu te dispreţuiesc defel, eşti chiar una din cele mai splendide femei pe care le-am cunoscut vreodată. Frumuseţea ta nu mă lasă rece, dimpotrivă. Numai că... nu te supăra pe mine... dar, se întâmplă... În seara asta sunt absolut sleit de puteri... e singurul motiv, crede-mă! încheie Floris ruşinat.

Frumoasa quarteronă pufni în râs.

— Tu, monseniore, sleit de puteri? Cu neputinţă... las pe mine!

Era pentru prima oară în lunga lui carieră de seducător când Floris păţea aşa ceva. Om de acţiune, era obişnuit să aibă iniţiativa operaţiunilor. De astă dată însă tonul îl dădu Carlotta, dezbrăcându-l cu remarcabilă dexteritate.

— Destinde-te în mâinile mele, monseniore, şi uită orice altceva!

Recomandarea Carlottei era bine venită. Închizând ochii, Floris se încredinţa ca un paşă mângâierilor ei dibace, în timp ce, contrar recomandărilor fetei, în loc să nu se gândească la nimic, începu să îşi rememoreze, pe rând, toate femeile pe care le iubise. Chipurile lor i se succedau în minte ca într-un caleidoscop. Poate că rachiul nu era străin de acel vârtej amoros!... Cea dintâi fusese... superba Pauline de Neuilly Bresle pe care i-o suflase de îndată Regele... urmase la rând Belle-Rose, vagaboanda de pe Pont-

Neuf... Floris zâmbi la amintirea acelor clipe ale adolescenţei... şi deja din negura trecutului îi întindea braţele Ţarevna Elisabeta... Ce îndrăgostit fusese de acea minune de prinţesă!... Un oftat amar umflă pieptul gentilomului. Floris retrăia în gând, de parc-ar fi fost ieri, sumbra lor dramă, incestul pe care fusese la un pas de a-l comite cu imperiala lui soră... Da, pe Floris, bastardul ţarului, aveau să-l urmărească până la moarte amintirea Elisabetei şi nostalgia cupolelor aurite ale Moscovei... Dar imaginea ţarinei se topea alungată de chipul Zingarei, ţigăncuşa cu suflet curat, pe unde se va fi aflat ea acum, pe ce coclauri rătăcea, urmându-şi destinul în şatra lui Vajda Tamärä... Doamna Chong... Ducesa de Gramont... tribul mongolilor... Floris încercă să le numere... le pierdea şirul... şi amintirea tuturor pălea dinaintea uneia singure care îi lăsase în suflet o rană de nevindecat şi o cumplită remuşcare: Baptistine. Ce demon îl împinsese să îi zvârle în faţă adevărul despre mama ei? De ce îi dezvăluise că se trăgea dintr-o haimana şi o hoaţă, sora cumplitului Cartouche?... Tocmai el, bastardul, se găsise să vrea să o umilească pentru că se născuse din împreunarea contelui de Villeneuve-Caramey cu o golancă?... Ah, de n-ar fi fost blestematul ăla de jurământ pe care îl făcuse Dragonului Albastru, de nu s-ar fi ştiut obligat să o ia de soţie, cât de fericit ar fi fost lângă ea!...

Mirată de lipsa de reacţie a lui Floris, Carlotta îl privi. Readus la realitate, Floris îi mângâia cu blândeţe părul cârlionţat:

— Carlotta, frumoasa mea, eşti o vrăjitoare, m-ai făcut să retrăiesc o viaţă într-o clipă...

O privi zâmbind şi deodată, cuprins de un soi de

nebunie, o luă în braţe...

Floris adormise cu capul pe umărul Carlottei care îl veghease toată noaptea, necutezând să se mişte chiar dacă amorţise de tot, de teamă să nu îl trezească. Soarele era de o suliţă pe cer când tânărul se întoarse pe o parte şi deschise ochii. O clipă nedumerit, sări brusc din pat şi se îmbrăcă în grabă.

— Ai să te mai întorci s-o vezi pe Carlotta, monseniore? îl întrebă în şoaptă metisa, din pragul uşii.

— Cum altfel, Carlotta?

Floris îi sărută mâna cu degete lungi, arămii. Simţind că metisa îi strecura în palmă punga cu bani, zâmbi înduioşat.

La parter, gentilomul se opri o clipă în salonul rămas fără muşterii la acea oră a dimineţii. La o masă din colţ, doamna Gobal contabiliza încasările. Mătăhăloasa metisă îl privi ţintă, de parcă ar fi vrut să ghicească gândurile noului şi generosului ei client. Acestuia îi stătea pe buze să o chestioneze asupra *Frumoasei din Louisiana*, dar licărul şiret din ochii matroanei avertiza că era mai înţelept să se abţină.

Ieşind la lumina soarelui, Floris respiră adânc aerul proaspăt al dimineţii, se întinse de-i trosniră oasele şi sări în spinarea iepei care îl aştepta cuminte în grajd. În loc să pornească direct spre casă, se opri în strada Orléans să comande o parură de flori pentru Marie-Blanche, un flacon de patchouli pentru marchiză şi o pereche de cercei de coral pentru Carlotta. Cele trei cadouri însumau o sută cincizeci de livre.

— Sclavul meu va livra pachetele chiar în această dimineaţă, monseniore, promise proprietara magazinului, fericită de neaşteptata pleaşcă.

— Dac-o ţin tot aşa, nu mă văd ajungând prea

departe! îşi spuse Floris cu resemnare descălecând în faţa hanului „Leul de Argint”.

Aşezaţi pe prag, Feodor şi Li Kang îşi curăţau pistoalele.

— Adrien s-a întors?

— Da, boiernaşule!

— Roua Dimineţii înviora privirea bunului nostru Bucurie a Zilei care îl aşteaptă pe Floare de Mai în apele parfumate ale lui Buddha, dorindu-şi de o mie de ori o mie...

Ca orice bun „fiu al Cerului”, Li Kang se lansase într-o frază kilometrică. Floris îl întrerupse trăgându-l afectuos de codiţă.

— E-n regulă, am înţeles. Duceţi-vă să înşeuaţi caii, prieteni, şi pregătiţi-vă de drum!

— Iisuse Hristoase, Fecioară Marie, Sfinte Iosife! Unde vă mai duceţi? se auzi vocea Elisei care tocmai cobora scările.

Floris se repezi spre bătrâna dădacă, o luă în braţe şi, după ce o învârti pe sus, o sărută apăsat pe amândoi obraji:

— Să dăm de-o urmă, buna mea Elisa...

— Ba eu vă rog foarte mult să staţi locului... Of, dă-mi drumul, domnule Floris, giumbuşlucurile astea nu mai sunt pentru vârsta mea, protestă dădaca.

Tânărul se supuse docil:

— Eu credeam c-ai să te bucuri, Elisa... Cred că am dat de urma... scumpei noastre Baptistine... îi şopti la ureche Floris.

Elisa îşi lăsă capul în piept privind într-o parte.

— Nu vă mai amestecaţi în viaţa ei, domnule Floris... Aţi făcut şi-aşa destule boacăne... lăsaţi-o pe porumbiţa mea acolo unde este...

Floris rămase cu gura căscată. Scărpinându-şi nedumerit fruntea, porni spre trepte în vreme ce-şi spunea în sinea lui:

„Rău a mai îmbătrânit Elisa... ba chiar s-a ramolit de tot, nu mai ştie ce vorbeşte... Până ieri ne înnebunea de cap că de ce n-o căutăm pe Baptistine, că unde e porumbiţa ei, şi astăzi, poftim, hâm... hâm... mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea...”

— Încotro plecaţi iarăşi domnule Floris, încotro?

Grégoire ieşea din bucătărie ştergându-se la gură. Bravul intendent număra cu douăzeci de primăveri mai mult decât Feodor şi Li Kang, dar în ciuda firelor albe ca neaua ce-i nimbau fruntea, îmbătrânea falnic, aidoma stejarilor.

— Pornim spre Râul Roşu şi spre lacul Pontchartrain. Vii cu noi, bunule Grégoire?

— Mai întrebi?

Grégoire porni într-un suflet spre grajduri să le dea o mână de ajutor lui Feodor şi Li Kang.

Câteva clipe mai târziu, Floris şi Adrien coborau. Îşi puseseră cizme şi trupurile le aveau încinse de redingote, cum cerea ultima modă[15]. Tocmeala celor doi fraţi fusese strânsă. Profitând de ascendentul avut asupra impulsivului său mezin, calmul Adrien impusese un „târg”. Îl însoţea pe Floris până la misterioasa plantaţie cu condiţia ca acesta să renunţe, măcar pentru moment, la cele două dueluri.

Deşi amiaza era încă departe, o căldură umedă strivea oraşul. În grădinile caselor dimprejurul hanului, negrişori în pantalonaşi de mătase viu colorată îşi răcoreau stăpânele mişcând fără oprire uriaşe

[15] Vestimentaţie lansată de englezi la începutul secolului şi introdusă la Versailles în 1725, de ducele de Gesvres.

evantaie.

— Misiu... Misiu... Eu aflat cine... negli cale împiedicat clocodili papat la tini şi la flatele tău sunt oameni libeli... ei muncit la male doamnă pi plantaţie însple Pontchatain!

— Ştiu, Ciceron, într-acolo şi plecăm... îi spuse Adrien, mişcat de devotamentul negrului.

Acesta îşi plecă fruntea, decepţionat. Sosise prea târziu şi n-avea să mai primească răsplata promisă. Adrien îi bătu pe umăr:

— Ştii să călăreşti, Ciceron?

— Mai întlebi, misiu? Şi Cicelon cunoaşte dlum, cu el nu înecat în vleo mlaştină!

Floris şi Adrien pufniră în râs. Băiatul nu era prost de loc.

— Îmi placi, Ciceron... Dă fuga la grajduri şi spune-i rândaşului că noi am poruncit să îţi închirieze un cal, hotărî Adrien, cerând din ochi încuviinţarea fratelui său.

Feodor, Li Kang şi Grégoire se priviră cu oarecare perplexitate. Nu s-ar fi spus că includerea negrului în grupul lor îi încânta peste măsură. Fără să aibă nevoie să se sfătuiască cu glas tare, cei trei devotaţi prieteni hotărâră să-l ţină la distanţa cuvenită pe acel fiu de sclav, care, iată, se reîntorcea călărind ţanţoş un roib de toată frumuseţea.

De cum dădură colţul, Elisa alergă cât o ţineau picioarele în cămăruţa ei, se închise pe dinăuntru având grijă să învârtă de două ori cheia în broască şi scoase din buzunarul şorţului un bileţel împăturit în patru. Pleoapele ei obosite se îngustau în timp ce citea şi recitea cuvintele, pentru că alfabetul îl prinsese mai mult din zbor şi se descurca greu... Mâinile bătrâne şi

noduroase începură să tremure. Scăpă bileţelul din mână şi se lăsă moale pe podea, la picioarele patului din lemn de salcâm. Ochii lăptoşi se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule mare... Dumnezeule... porumbiţa mea... Ah, toate astea se vor isprăvi rău!

Supunându-se modei lansate la Versailles şi importate rapid în Louisiana, doamna de Sainte-Hermine îşi împodobea „Frumuşica”[16] înfăşurând-o în panglici multicolore, când deodată auzi tropot de cai. Curioasă, bătrâna azvârli craniul pe pat şi se grăbi să iasă pe balconul din fier forjat al cochetei sale căsuţe coloniale.

Floris, Adrien şi prietenii lor se îndreptau în galop spre poarta de est a oraşului.

Doamna de Sainte-Hermine era o femeie de acţiune. Se precipită spre camera noului ei chiriaş care, exasperat de caniculă, se culcase gol puşcă. Nuditatea lui n-o sperie pe bătrână doamnă, dimpotrivă.

— Domnule de Gastagnac... Domnii de Villeneuve şi de Portejoye tocmai părăsesc oraşul!

Ernaudan sări în sus buimac şi cu un gest reflex îşi trase pudic cearşaful pe burtă.

— Îţi foarte mulţumesc pentru informaţie, doamnă... Hei, La Fortune, îmbracă-te, plecăm!

De afară, din curticica din spatele casei se auzi un mormăit. Burduhănosul cavalerist se odihnea într-un hamac.

— Sluga voastră, domnule, susură doamna de Sainte-Hermine, părăsind cu regret camera tânărului.

Într-o prăvălie de pe strada Orléans, baronul Jéodard

[16] Autentic cap de mort, pe care doamnele din lumea bună îl ţineau pe măsuţa lor de noapte.

Castillon du Rocher, însoţit de credinciosul său Padin, făcea unele mărunte cumpărături, când patroana prăvăliei în care tocmai intrase exclamă:

— Ia te uită, clientul meu de azi-dimineaţă părăseşte oraşul!

Jéodard tresări. În fruntea pilcului de călăreţi îl recunoscuse pe Floris. Padin îşi trase stăpânul de mânecă.

— Domnule, vă conjur, feriţi-vă din calea turbatului ăsta... parcă văd că iar vă face ciur!

— Isprăveşte, Padin.... Ştiu eu mai bine ce am de făcut pentru a-mi regăsi logodnica! răspunse demn Jéodard.

— Dacă domnul păţeşte ceva, înseamnă că şi-a căutat-o cu lumânarea! oftă cu resemnare Padin.

Negustoreasa de mărunţişuri era numai urechi la dialogul lor. De cum părăsiră prăvălia, trase oblonul şi alergă într-un suflet să povestească de-a fir a păr cele auzite prietenei sale, nevasta spiţerului. Aceasta tocmai pansa rana redeschisă a căpitanului Yann Le Gallic.

— Închipuieşte-ţi, Arthémise, că gentilomii aceia de curând sosiţi, care le-au salvat pe negresele guvernatorului, părăsesc oraşul şi asta n-ar fi nimic, dar domnul care era să se înece ieri în Mississippi părea să vrea să se ia furiş pe urmele lor.

Yann Le Gallic sări în picioare ca împuns de un tăun.

— Staţi domnule... ce faceţi... hei. Domnule, nu v-am terminat pansamentul! E nebun! exclamă soţia spiţerului privind în urma lui Yann Le Gallic care alerga în josul străzii.

— Ce-or fi având cu toţii în dimineaţa asta, parcă i-a apucat strechea!? conchise negustoreasa, rezumând

destul de corect situaţia.

Fără să aibă habar de agitaţia stârnită în urma lor, Floris şi Adrien ajunseră la tranşeea de apărare din marginea oraşului. Tocmai intrau pe podul de cărămidă, când din partea cealaltă se ivi o ceată de indieni Natchez. Se duceau să vândă în piaţă vânat şi fleacuri artizanale. Cei doi fraţi se dădură la o parte din calea lor, lipindu-şi caii de portalul podului. Ceilalţi le urmară exemplul. Indienii păşeau unul în urma celuilalt, cu ochii pironiţi în pământ. Singură o fetişcană îndrăzni să-şi ridice privirea. Avea pielea de culoare deschisă, ca spaniolele. Ochii mari şi expresivi zăboviră asupra lui Adrien. Amuzat, acesta îşi ridică tricornul şi o salută cu o plecăciune adâncă. Frumoasa indiană îşi lăsă precipitat bărbia în piept şi grăbi pasul.

— Mi s-a părut mie sau ai făcut-o să roşească? zâmbi Floris pe sub mustaţă.

Adrien îşi înfundă tricornul pe frunte fără să-i răspundă. Acum aveau cale liberă. Cei şase trecuseră podul şi îşi lansară caii în galop întins de-a lungul Mississippi-ului, pe sub salcâmii în floare. Copitele cailor se înfundau în solul negru, destul de nisipos. Din fericire, intrară destul de curând pe un drum bătătorit, din argilă. Panglica lui roşiatică şerpuia paralel cu cursul leneş al fluviului. Caii alergau cu spor. Deodată Floris trase brutal de frâie, stăpânindu-şi iapa în plin elan. Tovarăşii săi de drum îl imitară. Dinspre ocean creştea un vuiet surd, de parcă o baterie de treizeci de tunuri ar fi intrat în acţiune. Nelinişti ţi, Floris şi Adrien ridicară din sprâncene. Priviră spre fluviu. Nici o adiere de vânt nu încreţea undele, iar pe cerul azuriu nu se zărea fir de nor.

— S-o fi dând vreo bătălie navală în Golful Mexic...

spuse Floris într-o doară.

Adrien se întoarse spre prietenii lor:

— Voi ce credeţi c-a fost?

Feodor se plesni ţanţoş peste teaca săbiei.

— Porcii ăia de englezi... n-au de lucru, boiernaşule, las-că le arătăm noi lor!...

Ca să dea încă mai multă greutate spuselor sale, Feodor trânti un scuipat în argila prăfoasă. Dar Li Kang îi făcu semn să tacă şi, arătând cu degetul spre cer, păru să asculte ceva numai de el ştiut.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem? propuse prudent bătrânul Grégoire.

Bubuitul se auzea din nou. Amplificându-se inexplicabil, trecu pe deasupra lor şi se topi în direcţia Illinois-ului. În zare, locuitorii din Noul Orléans alergau ca furnicile spre fluviu, speriaţi de acel straniu fenomen. Ciceron dădu pinteni calului şi se apropie de Adrien.

— Nu bine, misiu... nu zgomot de om... deget la Dumnezeu!

Feodor şi Li Kang îl priviră cu dispreţ. Voiau să-i dea de înţeles macacului că, împreună, un cazac şi un chinez nu aveau a se teme de nimic.

— Ce mai stăm?... Înainte!

Floris şi iapa lui porniră ca din puşcă. Soarele ardea tot mai necruţător. Cei şase cavaleri galopau în tăcere. Nu voiau să o recunoască, dar cu toţii aveau presimţiri negre. Atmosfera era încărcată. La răstimpuri regulate, bubuitul părea să le ţină urma călăreţilor...

Capitolul V

Dinaintea lor se deschidea o privelişte de vis. Din sălciile plângătoare, liane înflorite îşi scuturau petalele în potirul invoalt al nuferilor. Măslinii sălbatici şi măceşii îşi împleteau rădăcinile pe sub undele vâscoase acoperite cu o pojghiţă fină de mătasea broaştei. Bayou Mantchac era unul din nenumăratele braţe moarte ale Mississippi-ului.

— Iată ţala pământului ce tlemulă! spuse Ciceron făcând semn tovarăşilor săi de drum să-l urmeze pe o potecă îngustă mărginită cu muşchi verde mustind de apă.

Feodor ridică din umeri a dispreţ. Li Kang se închise într-o muţenie dezaprobatoare, de dragon călcat pe coadă. Rubicondul Grégoire pălea văzând cu ochii. Bravul servitor nu gustase niciodată ambianţele exotice şi acea luxuriantă vegetaţie îl neliniştea. Escadrile de ţânţari coborau în picaj asupra lor, în vreme ce caii tresăreau, speriaţi de sâsâitul şerpilor cu clopoţei.

— Cum adică, Ciceron? Nu înţeleg! întrebă Adrien.

— Nu cumva pe aici sunt nisipuri mişcătoare? exclamă Floris.

Ciceron clătină din cap.

— Nu, misiu, da’ glijă unde puni piciolu’, şi tu faţe la fel, misiu.

Îndatoritor, Ciceron se întoarse şi apucă de căpăstru calul lui Feodor. Era prea de tot. Cazacul mârâi furios. Nu mai suporta să-şi vadă tinerii stăpâni duşi de nas de acel terchea-berchea tuciuriu.

— Pe crucea Sfântului Gheorghe!

Majestuos, Feodor dădu pinteni calului care se ridică în două picioare şi sări peste trunchiul unui mesteacăn trăsnit.

— Ia seama, misiu! strigă Ciceron îngrozit, văzând că Feodor se abate din cărare. Şi într-adevăr, ceea ce lui Feodor i se păruse a fi teren solid se dovedi a nu fi decât o pojghiţă subţire de pământ plutind pe apele vâscoase.

Floris şi Adrien descălecară fulgerător. Feodor se zbătea în mijlocul mlaştinii. Înnebunit de spaimă, calul se cabra, dar cu cât dădea mai deznădăjduit din copite cu atât mai rău se afunda. Feodor nu izbutea să descalece. Un pinten îi rămăsese agăţat de scară. Primejdia n-ar fi fost prea mare dacă la suprafaţa apei n-ar fi început să foşgăie, într-o clipă, vipere lungi şi negre. Sâsâind ameninţător, convergeau din toate direcţiile spre nefericitul cazac.

— Ţine-ţi cumpătul, Feodor, te acoperim noi! strigă Floris şi Adrien în timp ce îşi încărcau pistoalele.

La rândul lui, Li Kang îşi cumpănea în palmă pumnalul cu care ţintea fără greş până la o depărtare de două sute de picioare.

— Nu misiu... lăsaţi la Cicelon!

Negrul sări cu capul înainte în mlaştină. Înota pe sub apă, ca un brotac. După fiecare braseu ieşea la suprafaţă şi scotea un straniu sunet ascuţit care părea să le displacă reptilelor. La fiece răcnet al lui făceau cale întoarsă şi se refugiau sub tipsiile imense ale frunzelor de nufăr.

Primejdia trecuse. Feodor izbutise să îşi degajeze piciorul şi ieşea din mlaştină tras de Grégoire şi Li Kang. Floris şi Adrien se opinteau acum să scoată afară şi calul. Ciceron ţâşni din apă la câţiva metri de ei.

Ruşinat, Feodor lăsă capul în pământ.

— Uite ce e, omule, chiar dacă arăţi de parcă te-ar fi scăpat mumă-ta într-un butoi cu catran, de aci înainte poţi să te lauzi că Feodor Tartakovski îţi este prieten... prieten îndatorat pe vecie!

Cazacul strângea ca într-o menghină mâna lui Ciceron, mai-mai să i-o rupă. Noroc că Li Kang le întrerupse efuziunile, cu o plecăciune ceremonioasă:

— Fie ca Peştele cu Solzi de Noapte să fie răsplătit o mie de ani înmiresmaţi pentru a-l fi scăpat pe Lamă Ascuţită din apele ucigaşe ale Falsului Dragon... Peştele cu Solzi de Noapte se poate bizui pe recunoştinţa eternă a Lotusului cu Cinci Frunze!

Ciceron îşi rotea ochii, năucit de acel discurs metaforic din care nu pricepea o iotă.

— Bravo băiete... Bravo, eşti un tip curajos!

Floris şi Adrien îl băteau cu simpatie pe umăr pe noul lor prieten. De acum, Ciceron era de-al lor!

Micul grup se pregătea să încalece şi să-şi vadă de drum, când de undeva de aproape răsunară focuri de armă. Cei şase se repeziră într-acolo. Un spectacol neaşteptat se oferea privirii lor. În mijlocul mlaştinii se căznea să se ţină la suprafaţă Jéodard Castillon du Rocher. Pe cărare, Ernaudan de Gastagnac şi Yann Le Gallic trăgeau de zor în masa de şerpi negri, în timp ce Padin şi La Fortune se văicăreau care mai de care:

— Aoleu! Măiculiţă! Aoleu! Ce ţară nenorocită!

Ciceron se pregătea să plonjeze din nou.

Floris îl opri cu un gest.

— Nu, de idiotul ăsta mă ocup eu! mormăi el dezbrăcându-se de tunică.

Ochiul de mătasea broaştei se închise deasupra lui. Floris înotă pe sub apă scoţând din timp în timp capul

ca să emită ţipătul ascuţit învăţat de la Ciceron.

— Foalte bine, bavo.... Misiu faţe ca sălbatiţii! îl felicită Ciceron, mândru nevoie mare de „elevul” său.

Acesta îl trăgea după el pe Jéodard, ca pe un sac de cartofi.

— Hai, mişcă-te... Va să zică, orice-aş face, îmi este scris să mi te încurci mereu în picioare!

Jéodard se trânti pe patul de muşchi.

— Ah, mulţumesc domnule de Portejoye... Mulţumesc... De fapt nu prea înţeleg ce mi s-a întâmplat şi cum de m-am trezit în apă până la gât!

— Nici eu, domnule, nu înţeleg ce cauţi aici... de fapt te-am salvat de veninul şerpilor ca să-mi spui ce dracu făceai aici?... Nu cumva mă urmăreai, împreună cu domnii aceştia, aici de faţă? tună Floris în timp ce ochii îi fulgerau de mânie.

Ernaudan se puse între ei.

— Domnule, Louisiana este mare...

Floris ricană:

— Cum bine spui, domnule, e de zece ori cât Franţa! Ar trebui să avem loc berechet cu toţii... or eu nu pot face un pas fără să mă ciocnesc de dezagreabila voastră prezenţă...

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar suntem liberi să ne plimbăm pe unde ne place.

Floris îl fulgeră cu o privire asasină.

— Plimbările voastre îmi displac din cale afară şi voi şti să vă împiedic de a ne mai spiona!

Două săbii ţâşniră din teacă în aceeaşi clipă. Cu riscul de a fi străpuns, Adrien se aruncă între cei doi spadasini.

— Domnilor, vă implor, nu vă duelaţi!

— Dă-te la o parte Adrien! tună Floris făcând

mulinete furioase.

Dar Adrien îşi încrucişă calm braţele.

— Nici nu mă gândesc! Ucide-mă şi după aceea eşti liber să duelezi cât pofteşti... înfruntarea voastră este stupidă. Ne aflăm în jurul unei mlaştini, departe de orice aşezare omenească. Dacă unul dintre voi este rănit, n-avem cu ce vă dezinfecta plaga şi veţi face cangrenă... Mai bine lăsaţi-mă să vă propun un târg!

Autoritatea calmă a lui Adrien îl potoli pe Floris, care îşi băgă sabia în teacă. Yann Le Gallic îl imită. Ceilalţi făcură cerc în jurul lui Adrien. Cu toţii ardeau de nerăbdare să-i audă propunerea.

— De aici înainte fiecare dintre voi este liber să facă ce va voi şi să se ducă unde va voi, dar nu avem voie să ne apropiem unii de alţii la mai mult de trei sute de picioare... Pe scurt, să păstrăm distanţele... Dacă vă învoiţi, fratele meu este gata să nu vă mai provoace la duel; nu-i aşa, Floris?

Acesta mârâi răutăcios.

— Pentru astăzi, treacă-meargă, mă învoiesc... cu condiţia ca domnul du Rocher să nu se mai înece una-două! Dar nu care cumva să vă apropiaţi mai mult de trei sute de picioare, altminteri, chit că-mi voi petrece restul zilelor la Bastilia, vă fac chisăliţă pe toţi trei.

— Pe onoarea noastră de gentilomi, primim târgul. Nu-i aşa domnilor? se întoarse Ernaudan spre tovarăşii săi.

— De-acum se descurcă fiecare pe cont propriu! preciza Jéodard scuturându-şi veşmintele de apă.

Yann Le Gallic se mulţumi să dea din cap, fără o vorbă.

Nelinişti, Floris păli. Prin sinceritatea lui, dintre cei trei pretendenţi ai Baptistinei, acesta i se părea cel mai

redutabil.

Toată lumea încălecă. Grupul condus de Floris şi Adrien se afla în frunte. Floris se întorcea întruna, să vadă dacă rivalii lui se ţin de cuvânt. Ernaudan de Gastagnac îl urma la distanţa cuvenită. Yann Le Gallic îi aşteptă să se depărteze trei sute de picioare şi dădu şi el pinteni calului. Într-un târziu, porni la drum şi Jéodard, escortat de Padin şi La Fortune.

Sătul să mai facă poliţie cu ei, Floris ridică din umeri şi îşi lansă alezana în galop întins, nerăbdător să ajungă odată la misterioasa ţintă a călătoriei lor, plantaţia. Printre copaci începea să mijească o zare albicioasă. Smârcurile se uscau văzând cu ochii. Ieşind la câmp deschis, Floris îşi miji uimit pleoapele. În faţa lor, cât vedeai cu ochii, sub soarele nemilos se întindea un covor de un alb imaculat. Cazacul exclamă entuziasmat:

— Boiernaşilor, visez eu sau ce vedem este aievea? Parc-ar fi o mantie pufoasă din fulgi de nea!

Feodor exprima cu glas tare simţământul tuturor. Se aflau în Louisiana sau în Ucraina? Floris şi Adrien priveau cu nesaţ capsulele întredeschise. Doar un câmp de trandafiri albi ar fi putut rivaliza în splendoare cu privelişte a plantaţiei de bumbac. De-aici încolo, surprizele promiteau să se ţină lanţ. Culesul era în toi, dar proprietarul acelor locuri trebuie să fi fost un original, pentru că angajase nu numai bărbaţi de culoare, ci şi femei cu pielea albă.

În marginea câmpului tocmai se încărca o căruţă.

— Unde se află reşedinţa stăpânului vostru? îl întrebă Floris pe vizitiu, un negru vânjos, cu pălăria trasă pe ochi.

Fără să ridice capul, acesta se mulţumi să arate cu

mâna în direcţia unui pâlc de arbori.

Cei şase cavaleri porniră la trap într-acolo. Curând, printre copaci se ivi o clădire joasă din scânduri de chiparos, înconjurată de un părculeţ destul de îngrijit, în care se intra pe sub o barieră cam rudimentară, instalată de foarte curând, după cum părea să indice albeaţa lemnului proaspăt geluit. Fără a fi luxoasă, reşedinţa se arăta îndeajuns de confortabilă. În curte, într-un ţarc împrejmuit de cactuşi imenşi, încărcaţi cu fructe comestibile, păşteau câteva capre. Deodată Floris tresări. Căpetenia vâslaşilor negri tocmai traversa ţarcul.

Adrien îl strigă:

— Salut prietene, precum vezi, tot ţi-am dat de urmă!...

Pe chipul flăcăului păru să treacă o umbră. Privindu-l fix, şovăi să răspundă.

— Nu fi fiică la tine... poţi ai încledele... sunt plieteni la mini! se umflă în pene Ciceron.

Floris descăleca.

— Doream să vă mulţumim, ţie şi tovarăşilor tăi, pentru că ne-aţi scăpat de crocodili acolo, pe Mississippi...

Fără să pară a-l asculta, negrul privea preocupat într-o direcţie anume, peste umărul lui Floris. Mirat, acesta întoarse capul. La distanţă respectuoasă, Ernaudan, Jéodard şi Yann Le Gallic aşteptau călare.

Enervat, Floris îi spuse interlocutorului său:

— Lasă-i în plata Domnului de neisprăviţi!

Descumpănit, negrul se hotărî totuşi să dovedească că nu era surdo-mut:

— Ei... jandalmi?

— Ei aşi... se plimbă, atâta tot... Ţine, băiete, ia

pentru tine şi pentru oamenii tăi!

Floris îi întinse o pungă doldora de bani. Tânărul îşi clătină capul cu păr scurt şi creţ ca blana de astrahan.

— Mulţumesc, misiu... nu esti nivoie... La levedele, misiu...

Şi făcând stânga-împrejur, porni grăbit spre casă.

Din ce în ce mai intrigaţi, Floris şi Adrien se luară după el.

— N-ai vrea să ne anunţi stăpânului tău... am dori să-i prezentăm omagiile noastre?!... întrebă Adrien.

— Stăpân' nu acas'!

Şi zdrahonul se postă cu braţele încrucişate dinaintea peristilului, susţinut de două coloane. Era limpede că n-avea de gând să-i lase pe cei doi gentilomi să pătrundă înăuntru.

Floris însă nu se dădu bătut. Zâmbind cu nevinovăţie cerberului, îl întrebă, pe cât putea el mai mieros:

— Fii bun, prietene, şi spune-ne numele tău, ca să ştim pentru cine să ne rugăm cu recunoştinţă!

Flăcăul şovăi o clipă. La urma urmei întrebarea era cât se poate de inocentă. Răspunse din vârful buzelor:

— Pă mini... Jeannot, misiu!

Adrien interveni cu blândeţe în discuţie:

— Ni s-a spus că eşti om liber, Jeannot?!

Flăcăul îşi înălţă mândru fruntea.

— Da, misiu, aiţi toţi libeli. Stăpâna la noi foalte buna libelat la noi toţi!

— Aşa ni s-a spus şi nouă... Dar cum o cheamă pe stăpâna ta, îşi reluă Floris atacul.

Jeannot îşi muşcă buzele. Îl luase gura pe dinainte. Holba ochii disperat, neştiind cum să iasă din încurcătură.

— Lasă, Jeannot, îi primesc eu pe aceşti domni!

În peristilul umbros se ivise o femeie înaltă, înveşmântată în negru din cap până-n picioare. Jeannot avu o tresărire de nemulţumire, sesizată prompt de Floris şi Adrien.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnilor? continuă misterioasa făptură cu chipul ascuns sub faldurile unor văluri negre. Vorbise cu glas abia şoptit, şi totuşi se simţea că are un accent străin. Adrien sui o treaptă ca să audă mai bine.

— Îngăduiţi, doamnă, să ne prezentăm. Sunt contele Adrien de Villeneuve-Caramey şi domnul acesta este fratele meu, marchizul Floris de Portejoye. Nu dorim decât să mulţumim stăpânului sau stăpânei acestor locuri pentru binele făcut nouă de acest credincios slujitor.

Femeia în doliu rămase în penumbra verandei. Clătină uşor din cap şi câteva şuviţe negre, lungi, şi buclate, se revărsară de sub văluri.

— Iertaţi-mă că vă vorbesc în şoaptă, domnilor, dar mă aflu puţin răguşită... Sunt canonica de Nedgemn, am renunţat la bunurile lumeşti ca să plâng îndoliată o mare durere... Verişoara mea, doamna de Gongibourno, de origine italiană, ca şi mine, a moştenit această plantaţie de la răposatul ei soţ... Acum e dusă într-o călătorie... La întoarcere am să-i povestesc despre amabila voastră vizită, dar, vă rog, aveţi bunătatea şi pe viitor nu ne mai tulburaţi pacea, verişoara mea este văduvă ca şi mine şi dorim să trăim în singurătate, departe de ochii lumii, cu rugăciunile şi cu durerea noastră...

Pe Floris îl încerca o ciudată stinghereală. Nu-şi putea lua ochii de la mâinile călugăriţei care, pe când vorbea, îşi crispa spasmodic degetele lungi şi albe.

Floris simţea nelămurit că ceva din fiinţa ei era cunoscut, fără să-şi poată defini impresia neplăcută. Ca să-şi alunge instinctiva neliniște, scutură din cap şi făcu un pas înainte.

— Iertată fie-mi indiscreţia, doamnă, dar aveţi idee dacă doamna de Gongibourno se afla sau nu la bordul ambarcaţiunii care ne-a salvat de la pieire?

Floris simţi că dinăuntrul vălurilor femeia îl cerceta cu ochi sfredelitori.

— Nu aş şti să vă răspund... Şi acum vă rog să nu vă supăraţi, domnilor, dar nu vă pot invita să intraţi în casă... ştiţi două femei cucernice, locuind singure, nu au voie să îşi primejduiască reputaţia. Adio, domnilor...

Canonica schiţă o scurtă reverenţă. Floris şi Adrien o salutară cu o adâncă plecăciune. Până să-şi îndrepte ei spinările, se şi făcuse nevăzută.

Odată intrată în casă, cucernica femeie îşi zvârli cât colo vălurile. Dacă le-ar fi stat în putere să o vadă în acea clipă, Floris şi Adrien, care în viaţa lor nu ştiuseră ce-i frica, s-ar fi înfiorat cu siguranţă. Ochii plumburii îi sticleau sinistru, paloarea cadaverică a chipului contrasta violent cu pletele ca pana corbului, risipite pe umeri ca nişte şerpi întărâtaţi. Frecându-şi triumfător palmele una de alta, izbucni într-un sălbatic hohot de râs şi se precipită spre fereastră. Ridicând cu băgare de seamă un colţişor al plasei de muselină, privi în urma celor doi gentilomi care se îndreptau spre caii lor.

— Ha-ha! Tocmai ei... Ei... rânji călugăriţa. E prea frumos, nu pot să cred. Care va să zică există totuşi diavol pe lumea asta, ha ha! Am să mă răzbun... Mai întâi pe tine, Floris... Floris şi apoi pe Ea... Doamna face pe mărinimoasa cu mine... Las’ că vede ea... O să-şi

muşte mâinile... Ha! Am să-i pedepsesc pe amândoi!

— Tlebuie plevenim la plinţes!

Canonica tresări. În încăpere se ivise Jeannot. Flăcăul se cumpănea când pe un picior când pe altul, scărpinându-se în cap cu un aer încurcat. Canonica îl repezi, furioasă:

— Ce mai vrei, coloratule?! Mă enervezi. Calci ca o pisică, de nu te aude nimeni când intri şi când ieşi pe o uşă, spion nenorocit ce eşti... Îţi interzic să-i dai de ştire. Doamna se întoarce mâine. O să ai tot timpul să-i spui atunci... Trala-la-la-la!

Canonica părăsi salonul şi se îndreptă spre camera ei fredonând o melodie la modă. Ha, ha! Viaţa în colonie promitea să devină palpitantă.

Cei şase cavaleri se depărtau la pas pe drumul prăfos.

— Înălţimile voastre sunt mulţumite de ce-au aflat? întrebă Grégoire căruia îi plăcea să-şi trateze din când în când stăpânii cu exagerată deferenţă.

Floris nu-i răspunse. Încruntat privea pieziş spre „urmăritorii” săi care pătrundeau, la rândul lor, în parcul de unde ei tocmai ieşiseră.

— Călătorie sprâncenată! mârâi tânărul printre dinţi.

Dus pe gânduri, Adrien tăcea şi el. După un timp se întoarse spre prietenii lor.

— Hâm... spuneţi-mi, prieteni, aţi văzut-o şi voi pe călugăriţa aceea... cum vi se pare?

Li Kang îşi clătină codiţa.

— Cele şaptezeci şi două de piscuri ale neprihănirii nu pot fi atinse de mâţa cu şapte cozi ce nu priveşte soarele în faţă.

Uneori doctele maxime ale chinezului deveneau de neînţeles pentru muritorii de rând. Ciceron se scărpină

în vârful capului. Ca şi sfântul Toma, nu credea decât în ceea ce auzea cu urechile şi vedea cu ochii. Bravul flăcău îşi bătu calul pe grumaz şi strângând din coapse îl determină să înainteze până în dreptul lui Floris.

— Pliveşte, misiu... stlaniu... Jeannot foalte glăbit!

Orbiţi de soarele încă foarte puternic la acel ceas al după-amiezii, Floris şi Adrien îşi mijiră ochii. În dreapta lor, capul unui călăreţ se ivea din când în când pe deasupra unui lan de trestie de zahăr. Ciceron nu se înşelase. Într-adevăr, Jeannot se îndrepta în galop nebun spre plantaţia de bumbac.

Curioşi, Floris şi Adrien îmboldiră caii şi se luară după el. Jeannot se oprise în dreptul culegătorilor şi dădea scurte instrucţiuni vizitiilor de la şaretele trase de măgari. La ordinul lui, culegătorii, atât negrii cât şi femeile albe, lăsară baltă culesul părăsindu-şi coşurile cu bumbac în mijlocul plantaţiei. Între timp, Jeannot dăduse pinteni calului şi, tăind-o de-a dreptul peste câmp, pornise ca o săgeată spre apus.

— Gata, aţi isprăvit treaba? întrebă Adrien cu un zâmbet larg, apropiindu-se de culegători.

Aceştia tăceau mâlc. Enervat de muţenia lor, Floris îşi opri calul în dreptul unei grăsane cu pielea ca spuma laptelui. Aceasta voi să-l ocolească, dar cu iuţeala fulgerului Floris descălecă şi îi tăie calea.

— Bună ziua, draga mea... vorbeşti franţuzeşte ori eşti şi tu o italiancă de-a călugăriţei voastre? o întrebă Floris pe limba lui Petrarca.

Grăsana pufni în râs.

— Îhî, d’apăi cum? Nu-ţi bate capu’ frumosuli, io vorbăsc ca din carte, mâncate-aşi, mă jur pă mama care m-o lepădat pă piatra goală din insula Saint-Louis, aşa că, zâi pă’ şleau, cari-i treaba, da’ rapide!

Cu mâinile puse în şold femeia îl privea şăgalnic. Părea o fire veselă şi deschisă.

— Sunteţi de mult timp aici, în Louisiana?

Adrien descălecase şi el. Grăsana şovăi şi după o scurtă clipă de gândire, răspunse:

— D’apăi... mda, aşa şi aşa...

Prudente, tovarăşele ei de corvoadă se depărtaseră lăsând-o să îl înfrunte de una singură pe străinul care, după cât se vedea, nu prea era pe placul lor.

— Şi vă convine să trăiţi aşa, izolate? continuă Floris dialogul pe un ton sfătos.

— D’apăi... mda, aşa şi aşa...

Era clar că se temea să nu spună ce nu trebuie.

— Nu cumva ai venit cu *Frumoasa din Louisiana*? o întrebă abrupt Adrien, mânat de o inspiraţie subită.

Grăsana se holbă pe rând la cei doi fraţi.

— Cum... cum ai zâs? Care Frumoasă, ce Frumoasă?

— Aşa se numea o corabie care a dispărut în largul Golfului Mexic, o lămuri abătut Floris.

— Aha... d’apăi mde, nu’ş ce s’zic... Ei, taci că sunteţi simpatici foc, să mor io!

Grăsana râdea de se prăpădea. Apucându-şi coşul de toartă le întoarse spatele. Din mers, Floris o înşfacă de braţ strângându-i-l ca-ntr-un cleşte.

— Aoleo! Dă-mi drumu’ fire-ai al morţii să fii!

Grăsana se răsucea căznindu-se să scape din mâna lui.

— Pariez că ştii să-mi spui unde putem da de doamna de Gongibourno? o întrebă ameninţător Floris.

— D’apăi... mda, adică nu, nu... Şade mereu singurică şi la ceasu’ ist o hi pe insula ei...

— Insula ei?

— D’apăi mda... adică... haidi omuli, dă-mi drumu’...

nu mai apuc nici o lângur’ di supă... ia-n auzi clopotu’d’ veşernie... ziua bună... Aoleo, păcatili meii, da ş’ mai vrai acu’?

Floris o strângea din ce în ce mai tare de braţ.

— Vreau să ştiu cum te cheamă!

— D’apăi... ăăă... Dédé, tânăru’ meu domn.

Floris îşi apropie obrazul de al ei. Tulburată de fulgerele verzi din ochii lui, grăsana clipi speriată.

— Îmi placi, Dédé, aşa că ascultă bine ce-ţi spun. Dacă auzi cumva vorbindu-se de domnişoara Baptistine de Villeneuve sau Baptistine Bourguignon şi mai cu seamă dacă auzi că se află în primejdie, trimite-ne pe dată vorbă la hanul „Leul de Argint” din Noul Orléans... Ai priceput? O să te alegi cu o recompensă grasă... Ţine bine minte numele ăsta, BAPTISTINE BOURGUIGNON!

Floris dădu drumul femeii care încremenise. Sări în spinarea calului şi se depărtă urmat de Adrien şi de prietenii lor. Călăreau în tăcere. Fiecare se gândea la ale lui. Ziua fusese lungă şi grea. Rupţi de foame, se opriră la o crâşmuliţă deschisă în pofida orei târzii, din apropierea oraşului, şi hăpăiră cât ai clipi o supă de varză cu ou bătut, numită pompos „Supă a Fecioarei” şi câteva broaşte la proţap.

Trecuse de mult de miezul nopţii, când ajunseră în oraş. Frânţi de oboseală, cei şase cavaleri descălecară în faţa hanului.

— Mulţumesc pentru ajutorul dat, Ciceron... Poftim cei zece scuzi promişi, îi meriţi cu prisosinţă, i se adresă Adrien inimosului negru.

Acesta îşi tot muta greutatea trupului de pe un picior pe altul, fără a se clinti din loc.

— Dacă misiu vlea... Eu pot culcat pe plag la tini şi

făcut mici munci pentlu tini şi misiu Flois... Cicelon libel... Tu dat la el doal cât umplu bulta...

Adrien se întoarse spre ceilalţi:

— Voi ce părere aveţi, prieteni?

Li Kang clătină demn codiţa.

— Valea celor Nouăsprezece Coline va fi mai lesne de traversat în tovărăşia Peştelui cu Solzi de Noapte!

Ochii micuţului chinez sclipeau şiret.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, boiernaşule, să-l luăm cu noi pe Ciceron şi mă prind să fac din el un adevărat ucrainean!

Însoţită de o formidabilă strângere de mână, această promisiune a lui Feodor păru să-l fascineze pe cel în cauză.

— Găsiţi-i o saltea de paie, prieteni, şi haideţi să urcăm tiptil spre camerele noastre, ca să nu trezim pe nimeni, şopti Adrien, binecrescut ca totdeauna.

A doua zi de dimineaţă, Floris aproape că nu se miră să afle că în lipsa lor bătrâna Elisa dispăruse!

Capitolul VI

— Ia să vedem... ahî... ahî... Aţi spus domnul sau doamna de Gongibourno... Ahî... Ahî... de-abia ne mai descurcăm în hârţogăria asta... ce să-i faci, colonia se dezvoltă... ahî... ahî...

Domnul de Caresse tuşea mai-mai să-şi dea duhul. Floris clocotea de nerăbdare. Se stăpânea cu greu să nu risipească cu o lovitură de picior munţii de registre de pe minusculul birou al funcţionarului de la cadastru.

De n-ar fi fost Adrien, ar fi plecat de mult în goana calului şi cu siguranţă că, lăsându-se călăuzit de instinct şi intuiţie, ar fi dat de urma Elisei, minuscul fir al Ariadnei capabil să îi conducă până la cealaltă fugară, numai că fratele lui mai mare ţinuse morţiş ca în prealabil să îşi ia toate măsurile de precauţie şi să obţină toate informaţiile necesare. Inevitabil ancheta lor îi adusese în faţa lui de Caresse. Acestuia îi revenea dificila misiune de a înregistra pentru cancelaria regală toate cumpărările şi vânzările de terenuri, toate concesionările.

Cufundat în pergamentele lui, domnul de Caresse îşi puse bicicletele pe nas.

— Ahî... Ahî... cum să mă mai descurc aici... colonia s-a populat considerabil... Gândiţi-vă şi domniile voastre... Registrul numelor se îmbogăţeşte proporţional cu căsătoriile şi naşterile consemnate de mine... De unul singur nu mai fac faţă... Ahî... Ahî... Dumnezeule mare, cum de-am putut răci în halul ăsta pe o asemenea caniculă... ahî... Numai în Noul Orléans numărăm de-acum o mie două sute de suflete dintre care două sute sunt soldaţi.

— Cu cei de culoare cu tot? întrebă Adrien.

Domnul de Caresse îl privi pe deasupra lentilelor de la ochelari cu o mirare vecină cu stupoarea.

— Nu, domnule, bineînţeles că nu... pe ei nu-i socotesc la capitolul suflete... Ahî... ahî... În oraş să tot fie vreo patru sute de sclavi... Desigur însă că pe plantaţii numărul lor este cu mult mai mare...

— Dar negri liberi, câţi aveţi? se interesă Floris.

— Păi... aici în Noul Orléans sunt foarte puţini, cel mult o sută... Bun, ia să vedem, care era celălalt nume... ah, da, canonica de Nedgemn... ahî... dincolo

de mlaştina Bayou Mantchac... nu, nu figurează... Ah, ba da, am greşit! exclamă deodată domnul de Caresse, mirat el însuşi de o asemenea incredibilă victorie.

De emoţie, Floris simţi că i se răcesc mâinile şi că i se golesc obrajii de sânge.

— Poftim! Priviţi! continuă victorios domnul de Caresse bătând cu indexul în registrul său. Am aici semnătura doamnei de Gongibourno... Parcă îmi amintesc că a venit la mine acum vreo lună cu toate actele doveditoare cum că pământurile acelea îi aparţin... Da, da... asta este... douăsprezece mii de acri[17] între Râul Roşu şi Bayon Mantchac... Nu mai începe nici o îndoială... Această doamnă de Gongibourno a încasat şi contravaloarea unei scrisori de credit, zece mii de livre[18], pe care i-a schimbat pe loc în piaştri de carton[19]. Eu nu mă aflam la cadastru când s-a prezentat persoana în cauză... A primit-o şi s-a ocupat de ea copistul meu, domnul Peluche, dar se pare că totul era în perfectă regulă... Dar de ce, aveţi cumva vreo obiecţie? se nelinişti brusc domnul de Caresse..

— Nu, domnule, ferit-a sfântul! se grăbi să-l liniştească Adrien, dar suntem pur şi simplu în căutarea unei verişoare depărtate... Fiţi bun şi chemaţi-l o clipă pe copistul vostru, ca să ne-o descrie pe această doamnă de Gongibourno.

— Cu toată plăcerea, domnule!

Un minut mai târziu, domnul Peluche îşi rememora vizita italiencei la cadastru.

— Ah, cum să nu, îmi amintesc perfect de doamna

[17] Un acru reprezintă circa cincizeci de arii.

[18] Circa patruzeci de mii de livre.

[19] Monedă curentă în Louisiana.

de Gongibourno... O persoană corpolentă... Învеşmântată din cap până în picioare în doliu, fiind văduvă după câte m-a lăsat să înţeleg. Deşi obrazul îi era acoperit cu o voaletă, mi-am dat seama că era destul de în vârstă, mă rog, cred că avea spre cincizeci de ani...

— Cincizeci de ani! exclamă năucit Floris.

— Da, domnule... avea părul cărunt bine.

Floris simţi că se învârte camera cu el. Deziluzia era totală. Aşadar porniseră pe o pistă greşită. Insesizabila Baptistine se evaporase pe malurile Mississippi-ului.

Parcă i se pusese o greutate pe inimă. Se apropie de fereastră. Nu departe undele fluviului sclipeau în soare. Ca în fiecare din ultimele trei dimineţi, dinspre ocean răsuna acelaşi bubuit surd. Misteriosul zgomot începea să-i calce pe nervi pe locuitori.

— S-a aflat sursa acestui fenomen sonor, domnule? îl întrebă Floris pe domnul de Caresse, în timp ce îşi închidea tacticos registrele.

— Nu, domnule, ahî... guvernatorul a poruncit o anchetă... dar soldaţii n-au găsit nimic... ahî... ahî... Cu ce altceva vă mai pot fi de folos, domnii mei?

— Ne-ar place să ne stabilim aici... spuse pe nepusă masă Adrien apropiindu-se de o hartă agăţată de perete.

— Ahî... aici, în Noul Orléans?

— Da, sau poate încă mai departe... am putea cumpăra o plantaţie sau lua în concesiune terenuri pe care să le defrişăm, numai că nu cunoaştem de fel regiunea şi nici ţara!

Floris ştia din experienţă că Adrien nu vorbea niciodată la întâmplare. Îl privi curios să afle ce se ascundea în spatele acelei neaşteptate afirmaţii.

Fericit, domnul de Caresse îşi împinse ochelarii pe nas şi luă în mână o trestie de bambus. Louisiana era marea lui pasiune.

— Priviţi, domnilor... Colonia e împărţită în nouă districte: Noul Orléans, unde ne aflăm noi, şi celelalte... Biloxi... Mobile... Alabamas... Natchitodez... Yazoux... Natchez... Arkansas şi acolo sus, Illinois.

Asemeni unui dascăl de şcoală, domnul de Caresse indica districtele cu vârful trestiei. Aidoma unor elevi silitori, Floris şi Adrien îşi ascultau cu atenţie profesorul.

— Illinois-ul, pe care îl vedeţi aici, este cel mai bogat dintre toate... aproape tot grâul nostru provine de acolo... Fără Illinois noi cei de aici am muri de foame... Şi în Arkansas pământurile sunt mănoase, dar şi mai izolate... Nu cred să avem acolo mai mult de două sute de plantaţii... O concesiune luată în zonă v-ar costa o nimica toată.

Adrien îl întrerupse pe de Caresse.

— Îngăduiţi-mi o întrebare, domnule... După părerea voastră, cam câţi suntem cu totul, aici, în colonie?

— Greu de apreciat, domnule, ahî, ahî... dar să tot fie vreo cinci mii de albi şi cam vreo trei mii de sclavi, ceea ce pentru un teritoriu gigantic ca acesta este floare la ureche. Ahî... Desigur, nu i-am pus la socoteală pe sălbatici[20]... Nimeni n-a explorat sistematic întreaga Louisiana, domnilor... nimeni, nici măcar părintele Jacques Marquette când a coborât pe firul Mississippi-ului, acum optzeci de ani... Ah! acea epocă, domnilor, epoca marilor pionieri... Părintele acela iezuit, ce bărbat!

[20] Indieni.

— Va să zică el a descoperit Mississippi-ul? întrebă Adrien.

Domnul de Caresse tuşi încurcat.

— Ahî, ahî... ca să spun drept, ahî, ahî... cel dintâi a pus piciorul aici Hernando de Soto, în 1540... dar ahî, norocul nostru a fost că spaniolul a dat ortul popii şi că regelui Spaniei numai de asta nu-i ardea, altminteri nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce ar fi urmat. Ahî... În sfârşit, Dumnezeu să-l odihnească totuşi în pace.

— Vrei să spui că europenii au ajuns în Louisiana încă din 1540? se miră Floris.

— Ahî... întocmai, domnule... Cum vedeţi, un veac şi mai bine acest teritoriu a fost dat cu desăvârşire uitării... de-abia în 1672, părintele Marquette şi Louis Jolivet, un tip din Québéc, însoţiţi doar de câteva piei roşii, au pornit din Noua Franţă[21], au traversat lacul Delfinului[22], au coborât pe râul Vulpilor şi pe Wisconsin... ce curaj pe ei, vă daţi seama... ahî... nimic nu le garanta supravieţuirea în pustietăţile spre care se aventurau... şi într-un târziu au ajuns la Mississippi... de acolo şi-au urmat călătoria pe firul apei doar până la Arkansas şi, nemaiexistând nici un dubiu că fluviul se vărsa în Golful Mexic, au făcut cale întoarsă ca să ducă vestea cea bună în Québéc.

— Cu alte cuvinte, Louisiana aparţine Majestăţii Sale datorită părintelui Marquette.

— Nu chiar... domnule, căci părintele s-a prăpădit şi Cavelier de La Selle a fost cel care a organizat adevărata expediţie şi a ajuns până aici în Golful Mexic... ahî... ahî... Tot el, în a noua zi a lui aprilie 1682, a poruncit să fie înălţată şi o coloană de piatră

[21] Canada.

[22] Lacul Michigan.

care să ateste cum că Louisiana este colonie franceză... ahî... ahî... Ah, domnilor, unul dintre tovarăşii de drum al lui Cavelier mi-a repetat cuvânt cu cuvânt discursul ţinut de explorator cu acea măreaţă ocazie: „În numele Prea Înaltului, Prea Puternicului şi Prea Binecuvântatului principe, neînvinsului şi gloriosului Ludovic cel Mare, prin voia lui Dumnezeu Rege al Franţei şi al Navarei, al paisprezecelea purtător al acestui ilustru nume şi în virtutea înscrisului Majestăţii Sale... ahî... ahî... pe care vi-l înfăţişez aici, dar care nu poate fi citit de oricine, am luat acum în stăpânire, în numele Majestăţii Sale şi al urmaşilor săi la Coroană, această ţară, Louisiana, cu mările, porturile, oraşele, satele, minele, mineralele, lacurile cu peşte, pâraiele şi râurile de pe întreg cuprinsul numitei Louisiana... ahî... ahî... de-a lungul râului Colbert, zis şi Mississippi, toate acestea cu încuviinţarea indienilor Chauessnon, Chicachas şi a altor populaţii locale, pe temeiul încredinţării că suntem cei dintâi europeni care au coborât sau urcat vreodată cursul râului Colbert... ahî... ahî... protestând astfel împotriva oricui ar voi pe viitor să ocupe această ţară prejudiciind drepturile Majestăţii Sale. Pentru care îi iau ca martori pe toţi cei prezenţi şi cer notarului aci de faţă să ia act de cele declarate de mine.” Ahî... ahî... Ah! Ei da, domnilor... datorită lui Cavelier de La Selle, Louisiana se întinde astăzi de la nesfârşitele prerii ale Noii Franţe până la Golful Mexic.

Celor doi fraţi nici prin cap nu le dădea să se amuze de entuziasmul patriotic al domnului de Caresse. Dimpotrivă chiar, povestirea lui îi emoţionase profund. Lui Floris i-ar fi plăcut grozav să se fi numărat printre însoţitorii lui Cavelier de La Selle. Sentimentul că nu

mai era nimic de descoperit, de explorat sau de făcut, îl mâhnea. Îi fusese dat să trăiască într-o epocă tristă, în care aventura, nelipsita lui prietenă de odinioară, îl părăsise probabil pentru totdeauna. Oftă adânc.

— Şi aici, spre soare-apune, teritoriile astea cui aparţin?

— Acolo se află Noul Mexic şi Tucaracas[23], domnilor, ţinuturile Apaşilor şi ale indienilor Paducas[24], ţinuturi virgine şi pare-se foarte primejdioase... teoretic ele aparţin tot coloniei noastre... ahî... ahî...

Floris îşi plimbă degetul pe hartă.

— Credeam că Louisiana este de zece ori cât Franţa?

— Ahî... nu, domnule, este cu mult mai mare, cine poate şti cu exactitate? Ahî... poate că se va afla peste o sută de ani, când totul prin partea locului va fi fost explorat până la fruntariile dinspre soare-apune, unde se înalţă piscurile veşnic înzăpezite pe care cei de aici le numesc Munţii Stâncoşi.

— Şi aici, spre răsărit? întrebă Adrien.

— Ah, acolo unde ţineţi degetul nu vă mai aflaţi în Louisiana, admise cu părere de rău domnul de Caresse... ahî... ahî... acelea sunt teritoriile englezilor... Pennsylvania, Vermont, Massachussets, New Jersey şi fostul New Amsterdam, devenit New York. Spre sud se întinde Virginia, a cărei parte de apus ne aparţine nouă şi cele două Caroline... ahî... ahî...

— Şi această impresionantă peninsulă este Florida, nu-i aşa? se interesă Floris.

— Da, domnule... aparţine spaniolilor... Ce loc minunat... şi Florida ar fi putut fi a noastră... ahî... ahî... din păcate însă, între noi fie vorba... ahî... ahî... poate

[23] Texas.

[24] Colorado.

că mă înşel eu, dar spre deosebire de răposatul rege, Majestatea Sa nu pare să-şi dea prea bine seama de însemnătatea coloniei noastre... Adevărul este că ne simţim cam singuri şi cam părăsiţi...

Posomorât, domnul de Caresse tăcu strângând din buze, el însuşi mirat de îndrăzneala cuvintelor sale. Floris zâmbi nostalgic. Parcă-l vedea pe Prea Iubitul meditând de unul singur în tăcerea vătuită a cabinetului secret de la Versailles. Într-adevăr, ce putea înţelege Ludovic al XV-lea din fascinaţia acelei ţări prea calde şi prea depărtate? În pofida rivalităţii lui amoroase cu regele, Floris nutrea faţă de acesta sentimente contradictorii. Chiar dacă ranchiuna şi gelozia umbriseră prietenia lor din tinereţe, respectul faţă de suveranul său rămăsese intact.

În urechi îi răsuna încă şi acum binecunoscutul glas răguşit al lui Frérot: „Floris, prietene... ce noroc pe tine să fii liber... să nu depinzi de nimeni şi de nimic... te numesc marchiz de Portejoye! Fie ca acest nume să-ţi aducă ţie şi urmaşilor tăi veşnică bucurie...”

Adrien îl smulse din visare, adresând o nouă întrebare domnului de Caresse:

— Şi aici, spre sud, insulele astea din Golful Mexic ale cui sunt?

— Ah! acela este Golful Barataria... ahî... ahî... Aceasta este Insula Pisicii, pustie după câte ştiu eu... iar acelea, Marele Pământ şi Marea Insulă, sunt bârlogul piraţilor de pe coastă!

— Nu se poate! exclamă Floris. Cum, toată lumea ştie care le este ascunzătoarea şi nimeni nu se gândeşte să-i dea afară de acolo?

Domnul de Caresse păru din cale afară de mirat.

— Păi de ce să-i dea afară? E drept că uneori se mai

leagă de corăbiile noastre, dar numai în cazuri cu totul şi cu totul excepţionale. În schimb, îi vânează sistematic pe englezi, împiedicându-i să pătrundă prin Delta Mississippi-ului până la noi... ahî... ahî... Vedeţi dumneavoastră, domnilor, Noul Orléans este prea puţin apărat... Şi ca să revenim la oile noastre, ascultaţi sfatul meu, reluă de Caresse bătând cu palma în hartă...

Floris şi Adrien tresăriră. Luându-se cu vorba, uitaseră cu desăvârşire de „obiectul” discuţiei lor.

— Cumpăraţi o duzină de sclavi frumoşi, din Senegal, puteţi găsi de vânzare cu două sute sau chiar, tocmindu-vă la sânge, cu o sută optzeci de piaştri de carton[25] bucata! şi îi puneţi să defrişeze terenul pe care îl luaţi în concesiune... de pildă... aici! Degetul domnului de Caresse indica un punct din vecinătatea lacului Pontchartrain.

— Zona e avantajoasă şi pentru că în lac se găsesc scoici foarte gustoase, cam fade, pentru că apa lacului e dulce, dar foarte hrănitoare.

Această ultimă informaţie fusese oferită, cu amabilitate, de domnul Peluche.

Floris şi Adrien le mulţumiră celor doi funcţionari şi îşi luară rămas bun de la ei. Afară îi aşteptau Feodor şi Li Kang. Tuspatru traversară Piaţa Armelor. Era zi de târg. Pe tarabele supraîncinse de soarele torid, mărfurile erau pudrate de praful portocaliu răscolit din ţarină de picioarele muşteriilor. Dinspre ocean răsuna la intervale regulate acel straniu, şi neliniştitor bubuit, dar lumea îşi vedea de treabă fără să-i mai dea atenţie. Prin apropiere nu se afla nici un vulcan şi

[25] Circa o mie de franci.

nimeni nu auzise vorbindu-se de vreun cutremur în acea parte a lumii.

Floris şi Adrien le salutară de la distanţă pe vicontesa Marie-Blanche şi pe Juliette de la Buissonnière, care făceau cumpărături, precedate şi escortate de câte două sclave trupeşe.

Nu departe de ele, marchiza de Vaudreuil alegea raci vii dintr-un coş, scoţând câte un mic ţipăt ori de câte ori unul din aceştia îşi întindea cleştii spre degetele ei delicate. Marchiza era însoţită de nostima Bossi, căreia Floris îi zâmbi discret. Împrejurul soţiei guvernatorului roia slugarnic o curte în miniatură. Câţiva negrişori stilaţi îi apărau albeaţa imaculată a tenului ţinându-i deasupra capului un baldachin din catifea. Doamnei de Vaudreuil i se făcuse probabil dor de o partidă de table, pentru că, dând cu ochii de Floris, îi făcu un semn cu evantaiul. În dimineaţa aceea însă lui Floris nu-i ardea de aventuri galante. Se mulţumi să o salute respectuos dar de la distanţă. La un pas de el, doamna Gobal şi câteva din pensionarele ei cumpărau pepeni. Carlotta se apropiase de cuştile cu păsări colorate care îşi cântau de zor trilurile melodioase. Observându-l pe Floris, frumoasa quarteronă îşi însenină privirea. Tânărul o salută ceremonios.

Doamna de Sainte-Hermine, care nu rata nici un prilej de a turna gaz peste foc, îi atrase de îndată atenţia marchizei de Vaudreuil.

— Aţi văzut ce neobrăzare, doamnă marchiză? Domnul de Portejoye i-a tras paţachinei ăsteia o plecăciune mai adâncă decât primei doamne a coloniei.

Remarca era mai mult decât perfidă. Doamna de Vaudreuil se încruntă. Între timp, Floris, şi Adrien

dăduseră nas în nas cu Gaëtan d’Artaguette şi Populus de Protais. Cei patru tineri intrară pentru câteva clipe într-o tavernă să se răcorească cu un păhărel de must.

— Veniţi cu mine, prieteni, vreau să-mi cumpăr o menajeră şi sfatul vostru mi-ar prinde bine, spuse Populus.

Gaëtan pufni în râs.

Alegerea se anunţa într-adevăr delicată... Protais este flăcău, aşa că menajera îl va sluji şi pe lumină, şi pe întuneric.

Floris şi Adrien se eschivară politicos. La câţiva metri mai încolo, un negustor de sclavi îşi vindea marfa. Câţiva tineri africani, fete şi băieţi, se înghesuiau îngroziţi pe o estradă. Floris şi Adrien întoarseră capul scârbiţi. Acel comerţ cu fiinţe umane practicat de compatrioţii lor li se părea o monstruozitate şi totuşi el se desfăşura sub oblăduirea legii, cu binecuvântarea Bisericii şi cu încuviinţarea Versailles-ului. O dată mai mult, Floris avea dovada că Regele parafase „Codul Negru” care stipula statutul sclavilor, fără să realizeze că pecetluia cu „umanitate” nu destinul unor animale, ci al unor oameni.

— Vii, Floris?

Fără să-i mai aştepte răspunsul, Adrien porni spre Feodor şi Li Kang. Aceştia tocmai cercetau cu minuţiozitate caii unui telal, cu intenţia de a cumpăra unul pentru Ciceron. Cel închiriat de la „Leul de Aur” nu prea ţinea la tăvăleală.

Floris porni pe urmele fratelui său când atenţia îi fu atrasă de un pergament pironit pe un stâlp. Se apropie să citească textul înscris.

Era tocmai Codul Negru:

1) Sclavii vor fi botezaţi şi înmormântaţi după ritualul

catolic, pe spezele stăpânilor lor.

2) Orice altă religie decât cea catolică le este interzisă.

3) Duminicile trebuie respectate.

4) Căsătoriile şi concubinajul între albi şi negri sunt interzise.

5) Preotul nu are voie să cunune un sclav decât cu încuviinţarea stăpânului acestuia.

6) Un stăpân nu poate aplica unui sclav mai mult de treizeci de lovituri de bici pe zi.

7) Sclavilor le este interzis portul de arme de foc sau de bâte, cu excepţia cazului când participă la o vânătoare şi aceasta numai cu încuviinţarea stăpânului.

8) Sclavul nu are voie să vândă şi nici să cumpere ceva fără autorizaţia stăpânului său.

9) Sclavii nu au voie să se întrunească decât dacă îi autorizează stăpânii.

10) Copilul rezultat din căsătoria unui sclav cu o femeie liberă se va naşte liber.

11) Copilul rezultat din căsătoria unui soţ liber şi a unei femei sclave se va naşte sclav.

12) Stăpânul trebuie să asigure sclavilor îmbrăcăminte, hrană şi îngrijire medicală.

13) Li se interzice stăpânilor să le dea sclavilor băutură în loc de îmbrăcăminte.

14) Stăpânul are dreptul să ucidă un sclav care a evadat.

15) Oricine va da adăpost unui sclav evadat va suporta rigorile legii.

În faţa acelui document, pentru prima oară în viaţa lui Floris se simţea ruşinat că este francez. Pe acel nou

continent, poftele de mărire ale concetăţenilor săi instituiseră o monstruozitate.

— Vino, Padin, hai să-ţi cumpăr o negresă care să te ajute la gospodărie, se auzi de undeva din spate, glasul lui Jéodard Castillon du Rocher. Floris se întoarse ca ars. Baronul avea să plătească pentru ruşinea întregii naţii.

— Va să zică aşa, domnule!... Cumperi o sclavă! Nu te dai în lături de la nici o ticăloşie... eşti gata de orice murdărie!

Floris se îndrepta ameninţător spre Jéodard.

— Păi... stai... nu înţeleg... fac şi eu ca toată lumea... le-te-te, şi la urma urmei, cu dumneata nu vorbesc, domnule!

Luându-şi inima în dinţi, Jéodard era ferm hotărât să-i ţină piept nebunului.

— Să plecăm de aci, domnule... vă implor, să plecăm, îl rugă disperat Padin trăgându-l de pulpana redingotei.

— Dar eu îţi vorbesc, domnule, dacă ai avut imprudenţa să te apropii de mine la o distanţă mai mică decât cea convenită, adică trei sute de picioare! tună Floris.

Ernaudan de Gastagnac şi Yann Le Gallic veneau în fuga mare să-i sară în ajutor lui Jéodard.

— Vezi-ţi de drum, domnule... fă bine şi lasă-l în pace pe domnul Du Rocher! Strigă cavaleristul.

Floris pufni răutăcios.

— Aha! După cum văd, v-aţi constituit într-o confrerie, domnilor... sunteţi nedespărţiţi!

— Ba nu, domnule... adică ce te priveşte pe dumneata?... Ne plimbăm împreună pentru că aşa ne place şi nu avem a-ţi da socoteală, se îmbăţoşă Yann

Le Gallic.

— Ha, ha, cred şi eu că vă încântă să evocaţi amintiri comune! îl ironiză Floris, ferm decis să-şi scoată din sărite adversarii.

Împrejurul celor patru, lumea începea să se adune, recunoscându-i cu exclamaţii amuzate.

— Ia te uită, sunt trăsniţii aceia care au căzut în Mississippi.

— Pariez trei soli pe cavaleristul care tocmai vorbeşte!

— Trei soli pe brunetul cârlionţat!

Ernaudan de Gastagnac brava.

— Remarca dumitale, domnule, este deplasată... Ca gentilomi ce suntem am încheiat un pact pe care sper că îl veţi înţelege şi veţi adera şi domnia ta la el, domnule!

— Ah, da? Şi mă rog, cum sună pactul vostru?

— Am hotărât de comun acord că dacă avem suprema fericire să o regăsim în viaţă pe domnişoara Baptistine îi vom propune ei să stabilească, o dată pentru totdeauna, care anume dintre noi este alesul inimii sale, ceilalţi, bărbaţi de onoare, urmând a se retrage civilizat din competiţie.

Floris simţi că i se pune o perdea sângerie pe ochi. Îl mâncau palmele şi, mânat de porniri ucigaşe, puse mâna pe plăselele săbiei. Din mijlocul mulţimii, Adrien, Feodor şi Li Kang îşi croiau drum spre el. Prea târziu. În mâna lui Floris, lama ascuţită scânteia ameninţător în soare.

— În gardă, domnilor bărbaţi de onoare, vă arăt eu vouă civilizaţie! O să vă dau o lecţie la toţi trei deodată, de-o să mă ţineţi minte pe lumea cealaltă! răcni Floris.

Dând cu ochii de prietenul său Populus de Protais, îi făcu un semn elocvent. Acesta înţelese cu mirare şi, scoţându-şi propria sabie de la brâu i-o azvârli cu dexteritate. Cu câte o armă în fiece mână, Floris era gata de luptă.

— Haideţi, laşilor, doar nu v-o fi teamă la toţi trei de un singur om!

— Hei, ia’n veniţi să vedeţi!

— Taci că mor!

— Ciupeşte-mă, bărbate, să ştiu că nu visez!

— Nemaivăzut!

— Ca-n vremurili d’demult!

— Marchizul duelează cu două mâini!

Exclamaţiile se întretăiau în piaţa plină-ochi de curioşi. Atins în amorul propriu, Ernaudan de Gastagnac trase la rândul lui sabia din teacă. Cu braţul drept, Floris schiţă „invitaţia”. Lamele se încrucişară.

Erau ceasurile douăsprezece şi jumătate. Oraşul se cocoşa sub povara căldurii. Inima lui Floris bătea să-i spargă pieptul. Sângele impulsiv al Romanovilor îşi spunea cuvântul. Bastardul lui Petru cel Mare se simţea în stare să ţină piept unei întregi armate. Jéodard şi Yann Le Gallic se codeau să intre într-o luptă care lor li se părea incompatibilă cu codul onoarei de gentilom. Floris pară cu dreapta, în cruce înaltă, un atac al lui Ernaudan, care scrima cu eleganţă şi, după o neaşteptată fandare laterală, înţepă fulgerător cu sabia din mâna stângă coapsa lui Jéodard şi umărul lui Yann Le Gallic. Strâmbându-se de durere, aceştia ripostară instinctiv. Satisfăcut, Floris izbucni într-un hohot de râs. Îşi atinsese ţelul.

— E nebun! se cruceau orleanezii, încântaţi de nemaiîntâlnita ocazie de a asista la un duel în care un

singur scrimeur înfrunta simultan trei adversari.

— Aşa, boiernaşule... ah, ce frumoasă eschivă! se minuna Feodor, mândru nevoie-mare de elevul său. Cazacul aştepta calm să-l vadă aplicând lovitura secretă a ţarului, pe care i-o dezvăluise cu ani în urmă. Li Kang îşi clătina codiţa. Adrien pufnea mânios.

Cei patru spadasini se înfruntau cu agresivitate nelipsită de o anume rigoare. Floris combătea cu agilitate de tigru întărâtat. Sărea, se ferea, ataca în patru părţi deodată. Bostanii de pe tarabe se rostogoleau printre picioarele dueliştilor ca nişte popice.

— Aaaah!

Doamna de Vaudreuil leşinase la vederea sângelui. Cu o fandare adâncă, Floris zburase sabia din mâna lui Jéodard Castillon du Rocher şi-l doborâse la pământ cu fruntea însângerată de o rană adâncă. Bietul conte, zăcea în braţele lui Padin.

— Aaaah!

Ca să nu rămână mai prejos decât marchiza, vicontesa Marie-Blanche scoase un ţipăt ascuţit şi se prăbuşi în braţele lui Populus de Protais, fericit de acel nesperat noroc.

Fandând ca să-l lovească pe Jéodard, Floris rămăsese descoperit pe partea dreaptă. Ernaudan profitase ca să-l împungă în coaste, de unde ţâşnise un şuvoi de sânge. Yann Le Gallic îl înghesuia şi el cu lovituri rapide şi precise. Cavaleristul duela ca la carte, în schimb ofiţerul de marină ataca scurt dar eficient. Hotărât să isprăvească bâlciul, Floris execută o mulinetă furioasă cu dreapta şi cu stânga pară în „cruce joasă”, ca să-şi determine adversarii să fandeze. Amăgiţi de eroarea tactică simulată de Floris, aceştia căzură în plasă.

Profitând de înşelătoarea lui „invitaţie”, Ernaudan se azvârli înainte ca să-l atingă la cap, în timp ce Yann Le Gallic îi ţinti inima. Mlădios ca un şarpe, Floris îşi apropie mâinile pregătit să le aplice după ceafă fatala lovitură secretă a ţarului.

— Nu!...

Un urlet disperat îl opri în plin elan.

Întoarse capul şi se înfioră de propria nălucire. Pe deasupra capetelor mulţimii îl privea Baptistine. Năucit, Floris rămase stană de piatră. Totul durase o fracţiune de secundă, îndeajuns ca Ernaudan şi Le Gallic să îl doboare.

Străpuns de săbiile lor, Floris se prăbuşi la pământ.

Capitolul VII

— De-abia-i mai bate inima!

— N-apucă dimineaţa!

Într-un colţ al încăperii, chirurgii se sfătuiau în şoaptă. Spiţerul îşi orânduia borcănaşele cu leacuri. Lipitorile, sângerările şi alifiile calmante se arătaseră neputincioase în a-l readuce în simţiri pe rănit.

Floris trăgea să moară. De opt zile încheiate febra îi măcina fără milă trupul.

Afară se întuneca. Nori negri ameninţători acopereau cerul. La răstimpuri tot mai dese răsunau tunete surde. Curând primele fulgere sfâşiară cerul. În pragul nefiinţei Floris nu vedea şi nu auzea nimic.

Nimeni nu putea pricepe ce anume i se întâmplase, cum de îşi oferise pur şi simplu pieptul adversarilor.

Deznădăjduit, Adrien nu se mai dezlipea de la

căpătâiul lui. Feodor şi Grégoire îşi smulgeau părul din cap. Singuri Li Kang şi Ciceron nu-şi pierdeau speranţa, primenindu-i întruna pansamentele.

— Pe crucea Sfântului Gheorghe... Nu e cu putinţă... de ce boiernaşul nostru n-a făcut ce-l învăţasem eu?... De ce-a rămas cu săbiile în aer...

Misterul acela nu şi-l explica într-adevăr nimeni.

Oameni de onoare, Ernaudan de Gastagnac şi Yann Le Gallic veniseră încă de a doua zi după nenorocire să se intereseze de starea sănătăţii lui Floris, împreună cu domnul du Rocher, deşi acesta era uşor rănit. Adrien le acceptase scuzele. N-avea încotro, duelul se desfăşurase corect. Ulterior nu-i mai văzuse, pentru că guvernatorul poruncise arestarea lor. Fuseseră ridicaţi de la domiciliu şi aşteptau la închisoare verdictul pentru a fi încălcat legislaţia referitoare la interzicerea duelurilor.

Fără să-i pese că-şi supără sau nu bărbatul, marchiza de Vaudreuil o trimitea zilnic la „Leul de Argint” pe Bossi; ca să afle cum îi merge rănitului. Marie-Blanche şi Juliette treceau şi ele pe acolo, dimineaţa şi seara. De fiecare dată se întâlneau pe scări cu Carlotta, care se făcea că nu le vede. Fiecare din ele aducea un leac, o vorbă de mângâiere, un talisman făcător de minuni.

Adrien le mulţumi, deşi nimic nu părea să-l mai poată salva pe Floris. Buzele livide îi rămâneau încleştate. Cufundat într-o comă adâncă nu deschisese ochii nici o singură dată. În zadar se străduise Li Kang să-l trezească înfigându-i ace de aur în glezne, în braţe şi în cap. La rândul său, Feodor îi strecura pe ascuns sub pernă firişoare din ţărâna Ucrainei lui natale, pe care le purta cu sfinţenie asupra lui, într-un săculeţ legat de gât cu un şnur gros. Toate se dovediseră

zadarnice. În loc să scadă, fierbinţeala creştea întruna.

Un fulger orbitor lumină încăperea. Adrien tresări. Trăsnetul căzuse în imediata apropiere. Se apropie de fereastra fără geam. Vântul umfla muselina prinsă în cercevea. Furtuna începea să semene a uragan. Oamenii şi animalele îşi căutau adăpost care încotro. Se dovedea acum că acel straniu bubuit care de zile întregi urca şi cobora în largul Mississippi-ului anunţase un cataclism fără precedent în existenţa locuitorilor coloniei. Dumirindu-se prea târziu, fiecare se închidea acum în casă, rugându-se bunului Dumnezeu ca acoperişul de lemn sau de trestie de deasupra capului să reziste.

Adrien îşi miji ochii. În depărtare, doi bărbaţi înaintau anevoie în lungul uliţei pustii, luptând din greu cu rafalele turbate. Amândoi îşi ţineau cu mâinile pălăriile cu boruri largi, de vânător, înfundate până peste urechi. Unul dintre ei, un negru vânjos şi bine clădit, purta sub braţ un soi de cufăraş. Celălalt părea să fie un puşti slăbuţ şi pirpiriu.

Adrien nu le-ar fi dat nici o atenţie dacă nu l-ar fi intrigat atitudinea unuia dintre ei. Cum strada Regală se preschimbase într-un torent noroios, din când în când, negrul întindea braţul tânărului, ca să-l ajute să sară peste gropi.

Un geamăt slab se strecură printre buzele lui Floris. Adrien se repezi înspre el. Cei doi chirurgi şi spiţerul clătinară din cap cu înţeles. Nările transparente şi tenul livid al rănitului nu prevesteau nimic bun. Unul din chirurgi începu să-şi strângă trusa.

— Mi s-a comunicat, domnule conte, că aţi chemat în consult pe noul aşa-zis chirurg, spuse acesta pe un ton veninos.

Adrien se grăbi să-l îmbuneze.

— Într-adevăr, domnule... dar asta nu are nimic comun cu respectul meu faţă de ştiinţa şi priceperea domniilor voastre... Domnul Vieille mi-a transmis că se află în posesia unui remediu imbatabil împotriva febrei rebele care îl dă gata pe fratele meu. Vreau să folosesc orice şansă, cât de mică... ca să nu-mi reproşez vreodată...

— Cum doriţi, domnule conte... cum doriţi... cu tot regretul trebuie să vă anunţ însă că marchizul de Portejoye nu mai are de trăit decât câteva ceasuri... pentru toaleta mortuară am să vă trimit o călugăriţă ursulină...

Omul de ştiinţă făcu un semn colegilor săi. Toţi trei salutară cu o scurtă reverenţă şi părăsiră încăperea lăsându-l pe Adrien cu muribundul. Acesta respira tot mai anevoios. Adrien înmuie o bucată de pânză în oţet şi îi şterse tâmplele, îndepărtându-i cu grijă de pe frunte buclele lipite de transpiraţie.

— Floris, Floris... frăţioare!...

Un hohot de plâns i se opri în gât. Ca să-şi redobândească stăpânirea de sine, se ridică în picioare şi se apropie din nou de fereastră. Privi înspre Piaţa Armelor, în lungul străzii Regale pe care acum nu se mai zărea ţipenie de om. Doar pescăruşii smotociţi de furtună îşi căutau refugiul rotindu-se nebuneşte pe deasupra caselor.

O rafală mai puternică decât altele îi izbise pe cei doi temerari de un portal. Profitaseră ca să-şi mai tragă sufletul înainte de a înfrunta din nou urgia. Tânărul pirpiriu înainta cu greu. Tot mai neliniştit de cerul vineţiu pe care alergau nori de culoarea cernelii, tovarăşul lui de drum aproape că-l trăgea pe sus după

el.

— Culaj... ţini blaţ la mini... ajungem culând!

Urcau pe strada Sainte-Anne. La încrucişarea cu strada Bourbon, negrul păru să şovăie; apoi îi arătă celuilalt, prin trâmbele de praf, o căsuţă joasă, din scânduri de chiparos. Tinerelul părea la capătul puterilor. Trase adânc aer în piept şi ciocăni cu putere în uşa de la intrare. În aceeaşi clipă trăsni asurzitor. Dinăuntru nu se auzea nici o mişcare.

— Dumnezeule, am ajuns prea târziu, murmură tinerelul frângându-şi disperat mâinile.

— Aşteaptă, lasă la Jeannot.

Gigantul negru se porni să izbească cu pumnul în uşă, de se cutremura casa. Începea să plouă cu picături mari şi calde.

— Sfântă Fecioară, tocmai mă pregăteam să plec fără să vă mai aştept... Slavă Cerului că aţi ajuns! Să mergi pe jos pe o vreme ca asta nu e glumă!

În pragul uşii se ivise un bărbat de vreo cincizeci de ani cu chip blând şi deschis. „Tânărul” şi însoţitorul său dădură buzna înăuntru luaţi pe sus de curent.

— Am lăsat caii într-un grajd din marginea oraşului ca să nu dăm de bănuit.

— Să ne grăbim!

— Cum îi merge? întrebă tinerelul scoţându-şi pălăria de vânător de sub care se revărsă o cascadă de plete aurii.

— Din păcate n-o mai duce mult!

— Oh, domnule Vieille, vă implor, faceţi ceva! Trebuie să îl salvăm, mă înţelegeţi, trebuie! Stăpânul casei clătină din cap cu tristeţe:

— Eu nu sunt Dumnezeu... nu sunt decât un biet chirurg marinar... În sfârşit, am făcut întocmai cum m-

aţi rugat, mi-am oferit serviciile contelui de Villeneuve... Nu v-aţi răzgândit?

— Nici pomeneală, domnule Vieille... repede, daţi-ne tot ce ne trebuie!

Chirurgul le întinse două bluze negre pe care „tânărul” şi însoţitorul lui şi le petrecură peste hainele lor.

— E foarte primejdios ceea ce faceţi... În caz că va fi prins, şopti medicul arătând cu capul spre negrul cel vânjos care se îmbrăca în tăcere, se va spune că l-aţi furat, ca pe toţi ceilalţi!

„Tânărul” îşi scutură buclele de culoarea mierii. Ochii mari albaştri străluceau ca două safire.

— Dacă domnia ta n-ai să spui nimănui nimic, nu avem a ne teme.

Chirurgul o privi demn.

— Oh, în ce mă priveşte, fiţi liniştită... n-am prea priceput eu mare lucru din ce mi-aţi povestit, dar mi-aţi muiat inima, aşa că vă fac credit total... Bizuiţi-vă pe discreţia mea... Când orice speranţă e pierdută merită să rişti imposibilul. Poftim, luaţi şi asta!

Domnul Vieille le înmână musafirilor săi câte o mască neagră cu nas lung, din cele care acopereau deopotrivă capul şi ceafa: îşi luă şi el una sub braţ.

— O să ni le punem când ajungem acolo... Haideţi!

Ciudatele personaje ieşiră în stradă. Cocoşaţi de ploaia torenţială înaintau cu greu. Medicul şi namila de culoare îl susţineau respectuos pe „tinerel”. Prin văzduh zburau şindrile smulse din acoperişul clădirilor. La fiece pas riscau să le cadă ceva în cap. Piaţa Armelor era măturată cu furie de trâmbele de apă. La tot pasul se împiedicau de păsări ce se zbăteau cu aripile năclăite de noroi. Înfruntând îndârjit uraganul,

urcară pe strada Chartres. Tavernele erau zăvorâte. Pe strada Toulouse unele case începeau să-şi piardă acoperişurile. Medicul mergea înaintea celorlalţi doi, arătându-le drumul. Traversară strada Saint-Louis, apoi strada Conti. Tocmai ieşeau în strada Bienville, când în urma lor se auzi un trosnet infernal. Se prăbuşise un şopron plin cu fân. Paiele se împrăştiară cât ai clipi prin aer, plesnind ca nişte bice. „Tinerelul” îşi proteja obrazul, sufocat ca şi tovarăşii săi de miriadele de frânturi de paie care le pătrundeau, o dată cu stropii de ploaie, în ochi şi în nări.

— Am ajuns! strigă domnul Vieille.

Hanul „Leul de Argint” se afla pe colţul străzii Chartres. Căsuţele şi grădinile din jurul lui erau serios vătămate. Trotuarele erau presărate cu crengi şi cioturi de portocali.

Uşa hanului se deschise larg. Tânărul şi negrul îşi puseră în grabă măştile. Nu li se mai întrezăreau decât ochii.

— Ah, domnule doctor... Ceilalţi chirurgi au plecat... Vă aşteptam cu nerăbdare.

Bunul Grégoire îl întâmpină cu o plecăciune pe domnul Vieille.

— Prea bine, omule... Febra tot n-a scăzut?

— Din nenorocire nu, domnule... dar... dar nu este vorba decât despre o rană pricinuită de sabie... Dumnezeule... doar nu credeţi că o fi luat şi vreo boală contagioasă? întrebă Grégoire descoperind cu îngrijorare chipurile mascate ale celor doi „asistenţi”. Domnul Vieille tuşi încurcat şi îşi trase la rândul său masca peste cap.

— Hâm... nu chiar... dar e mai bine să fim prevăzători, nu-i aşa?... hâm... hâm... Fii bun şi arată-

ne drumul...

— Pe aici... pe aici, domnule! se repezi bătrânul Grégoire să lumineze scara cu o lumânare.

Nu erau decât ceasurile cinci ale după-amiezii, dar cerul se înnegrise de-ai fi spus că sta să cadă noaptea.

— Pe Sfântul Vasile, măştile astea trei seamănă a corbi aducători de nenorocire, mârâi Feodor venind de la bucătărie cu o căldare de apă fierbinte în clipa când medicul şi asistenţii lui tocmai se făceau nevăzuţi la etajul întâi, pe urmele lui Grégoire. Credinciosul Li Kang venea pe urmele prietenului său ucrainean cu braţele încărcate cu bucăţi de pânză albă nouă.

— Când ceasul „Leului va suna, Vulturul cu Trei Capete va aduce pace aceluia care a meritat-o!”

Cazacul îl privi nedumerit. Deşi era deprins de mai bine de douăzeci de ani cu vorbirea înflorită a micuţului chinez, de astă dată înţelesul ascuns al cuvintelor lui îi scăpa cu desăvârşire.

— Oh, misiu Floris... misiu Floris... nu muli... nu muli!

Bravul Ciceron aducea şi el un lighean. Ochii lui mari şi rotunzi înotau în lacrimi. Feodor îl bătu prieteneşte pe umăr cu o palmă grea cât să cocoşeze trei boi, dacă tot nu avea la îndemână trei vulturi.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe... boiernaşul meu... boiernaşul meu...

Glasul ucraineanului se frânse de durere.

— Ce părere aveţi, domnule? se adresă Adrien cu inima strânsă noului venit.

Încă nădăjduia într-un miracol. Domnul Vieille examina în tăcere pacientul. După ce sondă rănile, se ridică cu greu de pe marginea patului.

— Nu prea mai sunt speranţe, domnule conte... rănile astea sunt tare urâte... Dacă cerul nu l-ar fi

înzestrat cu o constituţie excepţional de robustă, ar fi fost demult mort şi îngropat.

— Dar... ce aveţi de gând să-i faceţi?

Adrien privise neliniştit în direcţia celor doi „asistenţi” care nu suflaseră o vorbă şi care aşteptau în penumbră, într-un colţ al camerei.

— Domnule conte... trebuie să vă rog să ieşiţi pe coridor... suntem mai la largul nostru fără altcineva de faţă... Rugaţi-i pe slujitorii voştri să ne aducă o căldare cu apă clocotită şi... lăsaţi-ne să vă îngrijim bolnavul!

Adrien nu se putea hotărî să-şi părăsească fratele în mâinile acelor stranii necunoscuţi. Doctorul Vieille îşi ridică masca. Pe chipul jovial şi simpatic al practicianului se citea o neobişnuită răceală.

— Aveţi încredere în mine, domnule conte... Doar vreţi să vă salvez fratele, nu-i aşa?... împreună cu asistenţii mei voi face tot ce-mi stă în puteri pentru trupul său... căci mintea nu i-o pot oricum însănătoşi. Te rog, domnule conte, lasă-ne singuri, pierdem clipe preţioase...

Pronunţând aceste ciudate cuvinte, medicul îl împinse afară pe Adrien. Tânărul gentilom rămase o clipă în faţa uşii închise încercând să înţeleagă la ce anume se referise Vieille. În cele din urmă ridică din umeri şi coborî la parter ca să transmită credincioşilor săi prieteni dispoziţiile doctorului. Câteva clipe mai târziu, Feodor, Ciceron şi Li Kang se repezeau în sus pe scări încărcaţi cu ligheane şi găleţi. Cazacul şi chinezul ţineau morţiş să asiste şi ei la operaţie. Vieille îi pofti frumuşel afară, trase zăvorul la uşă şi se întoarse spre „asistenţii” săi. Între timp, aceştia îşi scoaseră măştile. Tânărul blond îşi ascundea emoţia sub un zâmbet arogant, dar un ochi atent ar fi observat că îi tremură

mâinile. Domnul Vieille se apropie de el, în vreme ce bărbatul de culoare scotea din cufăraşul lui un mănunchi de ierburi şi plante pe care începea să le piseze într-un mojar.

— Domnişoară... hâm... Doctorul tuşi încurcat, îşi coborî mai tare glasul şi şopti abia auzit: Domnişoară Baptistine, aveţi chiar atâta încredere în băiatul ăsta...? Hâm... vreau să spun, nu e decât un sclav, hâm, hâm...

Tânăra îşi ridică spre bunul doctor ochii de culoarea cerului de vară, care zăpăciseră un rege, un prinţ şi un mareşal, schimbând cursul bătăliei de la Fontenoy[26].

— Domnule Vieille... eşti în stare să-l salvezi?

— Cinstit vorbind, nu, domnişoară... eu... ştiinţa mea nu mai poate face nimic pentru el.

— Atunci, rogu-te, nu-ţi mai face probleme de conştiinţă... lasă-l pa Jeannot să încerce... are nişte leacuri indiene miraculoase.

Băiatul avea auz ascuţit. Ridică privirea din mojar şi zâmbi cu gura până la urechi.

— Da, misiu, nu fie flică la tini... Sălbatici învăţat la Jeannot când el plizoniel fost la Chicachas... am înglijit şi la mamzel Baptistine când şalpe lău muşcat la ea în pădule, nu-i aşa plinţes?

Baptistine încuviinţă din cap privindu-l cu recunoştinţă.

— E adevărat, domnule Vieille. Jeannot m-a vindecat de o muşcătură veninoasă de pe urma căreia toate prietenele mele erau convinse că o să mă prăpădesc în câteva ceasuri... daţi-i crezare...

— Desigur... desigur...

---

[26] A se vedea *Frumoasa din Louisiana*.

Cuvintele bravului medic erau contrazise de tonul pe care erau rostite. Se vedea cât de colo că se simţea depăşit de evenimente.

Hanul trosnea din încheieturi. Lemnăria scârţâia ameninţător. Domnul Vieille privi neliniştit spre tavan. Afară uraganul şuiera dezlănţuit. Sub presiunea lui şarpanta părea că va ceda dintr-o clipă într-alta.

Imperturbabil, Jeannot alinia prişniţele pe un cearşaf împăturit în patru.

— Aşa, acum e moment. Misiu şi mamzel ajutat la Jeannot.

Domnul Vieille şi Baptistine se apropiară ca să ridice binişor capul inert al lui Floris. Jeannot îi aplică cu dexteritate pe frunte şi pe ceafă o cataplasmă groasă, de culoare verde-roşiatică.

— Sfântă Fecioară... Ce-i asta? întrebă medicul în şoaptă.

— Foalte bun solsepail pintlu dolmit, răspunse Jeannot cu aplomb.

— ?

Domnul Vieille se întoarse perplex spre Baptistine.

— Este solsepareil, domnule Vieille, o iarbă antiinflamatorie şi saporifică.

— Maică Precistă, păi nefericitul ăsta zace în comă de opt zile şi dumneata vrei să-l adormi, fie-ţi milă de tinereţile lui, aşa îl adormi pe vecie!

— Nu, misiu, el nu dolmit... el sufelit... mult... dacă el doalme... el vindecat.

Jeannot era pe deplin conştient de temeiul afirmaţiilor lui. Degetele lui dibace dezgoleau acum pieptul rănitului.

Domnul Vieille o privi pe Baptistine care, la vederea cumplitelor răni violacee, păli imperceptibil şi îşi duse

maşinal mâna la gât, ca pentru a-şi lărgi gulerul prea strâmt al bluzei. Apoi degetele ei coborâră spre gâtul rănitului de care atârna un medalion cu semne cabalistice. Domnul Vieille căscă ochii mari.

— Dar... domnişoară!...

Cu un gest sec, Baptistine smulsese medalionul de la gâtul lui Floris. Îl contemplă o clipă ţinându-l în palmă, apoi şi-l băgă calm în buzunarul de la pantaloni. Domnul Vieille îşi şterse sudoarea care începuse să-i şiroiască pe frunte, în pofida vântului ce se năpustea în cameră prin toate crăpăturile. Bunul medic începea să se căiască pentru a fi acceptat să fie părtaş la acea stranie întâmplare. Nu pricepea în ruptul capului cum de blânda şi delicata domnişoară cunoscută de el pe corabie se putuse preschimba în acea aventurieră îmbrăcată ca un vânător şi escortată de un sclav... Lui Vieille îi plăceau actele de caritate, dar detesta tot ce ieşea în afara legii... Domnişoara Bourguignon pomenise de prietenele ei. Să fi fost vorba tot de acele borfaşe de care îşi amintea nu fără strângere de inimă?... La urma urmei, Domnul Vieille o cunoştea prea puţin pe Baptistine... Petrecuseră împreună şaizeci de zile la bordul *Frumoasei din Louisiana*... Fokker Diavolul capturase corabia cu tot cu pasageri... şi iată că domnişoara Bourguignon se înfăţişase la el acasă, în urmă cu o seară, istorisindu-i acea înduioşătoare poveste care ar fi înmuiat până şi inima unui crocodil. Bietul medic parcă o auzea pledându-şi cauza:

— Vă implor, dragă domnule Vieille, ajutaţi-mă să ajung până la căpătâiul rănitului... fără ca nimeni din anturajul lui să mă recunoască... Vedeţi, cândva am jurat mamei lui muribunde, naşa mea preaiubită, că

voi veghea întotdeauna asupra lui, căci dacă acest biet marchiz de Portejoye are un fizic normal, în schimb creierul i-a fost afectat încă de la naştere... Nenorocitul, nu e vina lui...

— Dar... domnişoară... după câte ştiu are un frate, domnul conte de Villeneuve... este de datoria lui...

— Oh, da, desigur, domnule Vieille... numai că acest conte de Villeneuve are tot interesul ca... *fratele lui să dispară*... înţelegeţi... e îngrozitor de trist... nu, contele nu trebuie să mă vadă... vă rog... Ajutându-mă, săvârşiţi o faptă caritabilă pentru un biet degenerat... Ajutaţi-mă să ajung cu Jeannot până la el ca să-i pot administra un leac de care, nu vă fie cu supărare, medicii din Franţa nu au cunoştinţă... Ajutaţi-mă sau altminteri e pierdut... Ajutaţi-mă... ajutaţi-mă...

— Melsi, doctol, daţi glăsime de la gâscă!

Auzindu-se interpelat de Jeannot, Vieille tresări şi îi întinse borcănaşul cerut. Medicul marinar transpira de zor. În viaţa lui nu văzuse ca un creştin să fie îngrijit cu asemenea metode. Jeannot întindea pe deasupra plăgilor un balsam gălbui.

— Sunt rădăcini de bumbac fierte în ulei de urs! murmură Baptistine în vreme ce Jeannot presăra peste răni frunze de laur. La urmă acoperi totul cu un strat gros de grăsime de gâscă în care pluteau căpăţânile mici şi verzi ale fructelor de chiparos şi înfăşură trupul rănitului în fâşii de pânză curată.

Respiraţia lui Floris părea să se fi oprit. Din reflex, domnul Vieille apropie o oglindă de buzele muribundului. Luciul ei se aburi imperceptibil.

— Mâine dimineaţă misiu vindecat! exclamă Jeannot, satisfăcut.

Baptistine tresări. O mână se încleştase de a ei.

Rănitul întredeschisese pleoapele. Privirea golită de expresie o fixa insistent. Buzele se mişcau, dar nici un sunet nu ieşea din gâtlej. Totul dură doar o clipă. Muribundul închise ochii şi mâna îi recăzu inertă pe cearşaf. Era la fel de livid, dar respira mai liniştit.

De pe scară se auziră ţipete. Domnul Vieille se repezi să tragă zăvorul şi, deschizând uşa, se precipită pe coridor. Un muget înfiorător venea dinspre acoperiş. Zgâlţâită din temelii de ciclon, clădirea nu mai rezista mult. Bârnele plafonului începeau să cedeze.

— Boiernaşule!

— Floare de Mâi!

Cazacul şi chinezul dădură buzna în cameră. Cei doi „asistenţi” îşi puseseră precipitat măştile şi se întoarseră cu spatele, adunându-şi în grabă pomezile şi ierburile.

— Cum îi merge, doctore? A suportat cu bine tratamentul? Ce i-aţi făcut?

Adrien intrase şi el, în trombă. Domnul Vieille îl privi cu antipatie, montat împotriva lui de cele auzite de la Baptistine.

— E prea devreme să mă pronunţ, domnule conte, oricum, fiţi încredinţat că am făcut tot ce ne-a stat în puteri.

Un zâmbet trist se ivi pe chipul lui Adrien.

— Înţeleg, domnule... dar... clădirea se va prăbuşi dintr-o clipă în alta, trebuie să-l coborâm pe fratele meu în pivniţă.

Grăbit, Adrien organiza transportarea lui Floris. Ciceron îl seconda cu multă eficacitate.

— Uşurel, uşurel, orice mişcare bruscă îi poate fi fatală! îi preveni domnul Vieille, supraveghind suspicios mutarea bolnavului, întins pe o saltea

umplută cu iarbă de mare. În colţul lor, cei doi „asistenţi” îşi strângeau discret lucrurile. În zăpăceala generală, nu-i mai băga nimeni în seamă.

Furia ciclonului se dezlănţuia abia acum. Un trosnet sinistru clătină scara. Doi cedri smulşi din rădăcini se prăbuşiseră peste bucătărie.

— Ai, ai, ai! Bun Dumnezeu supălat!

Sclavii gemeau ghemuiţi cu capul în poale, într-un colţ al sălii de la parter. Hangiul le trăgea şuturi ca să-i oblige să se ridice şi să coboare la adăpost, în pivniţă.

— Aşa... încetişor... au, nu, nu-l zdruncinaţi... aşa, acum cotim la stânga, comanda Adrien.

Domnule Vieille se scarpină în creştetul capului. Mare pişicher şi contele ăsta! Ce comedie juca! Ai fi jurat că tremură de grijă pentru nefericitul lui de frate cretin.

Toată lumea se înghesuise în pivniţă. Salteaua lui Floris fusese pusă peste o prelată. Deasupra lor casa pârâia din încheieturi. Smulse din ţâţâni, uşile se izbeau de pereţii de scândură. Din pod se auzeau bufnituri înfundate. Grinzile începeau să cedeze. Un vârtej prăfos se abătu asupra refugiaţilor. Acoperişul zburase ca un fulg.

— Pe Sfântul Gheorghe, am coborât la ţanc, boiernaşule! exclamă Feodor.

— Pe Sfânta Genoveva, ce bine era la Paris, pe Pont-Neuf! gemu hangiul cu fruntea în fustele soţiei.

— Pe Esculap, ce noapte! îi ţinu hangul domnul Vieille.

— Pe Muntele Roşu al Celei de-a Şaptea înţelepciuni, dar unde-au dispărut prea cinstitele degete ale lotusului care au adus imaculata însănătoşire? se trezi

Li Kang să întrebe, între două rafale.

În speranţa că îi poate transmite ceva din propria energie, Adrien încălzea la piept mâna îngheţată a fratelui său. Auzindu-l pe chinez, întoarse capul spre domnul Vieille.

— Că bine spune Li Kang, doctore! Ce s-a întâmplat cu asistenţii domniei tale?

În întuneric, lumea începea să-i caute pe bâjbâite.

— Hei... hei... sunteţi aici? Vai de mine, te pomeneşti că au fost striviţi de vreo grindă înainte să coboare? Rămăseseră în urma noastră să-şi strângă ustensilele! Vai de mine, gemu Vieille îngrozit de eventualele consecinţe ale descoperirii cadavrelor şi mai ales ale identităţii acestora!

În aceeaşi clipă, o formă întunecată ţâşni spre pieptul rănitului.

— Ai, ai, ai, Duhul lău, ai, ai, ai, începură să zbiere sclavii arătând cu degetul micuţul animal care se apleca spre obrazul lui Floris.

Feodor aprinse feştila unei candele.

— Pe Sfântul Gheorghe! S-a întors! exclamă el uluit.

Sub privirile asistenţei înmărmurite, un animăluţ straniu, îmbrăcat ca un om, cu redingotă şi tricorn, se înclina politicos, cu o lăbuţă pe inimă.

— Georges-Albert!...

Lui Adrien nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cum şi mai ales de unde venea? Şi prin ce minune dăduse de urma stăpânului său?

— Ei da, eu sunt! chiţcăi Georges-Albert. Oricât de umanizat ar fi fost el, totuşi de vorbit nu vorbea.

— EA ERA!

Într-o fracţiune de secundă, în mintea lui Adrien se făcuse lumină. Sări în picioare cu intenţia de a-i căuta

pe „asistenţii” chirurgului.

Georges-Albert îl trase de pulpana hainei, cu o mimică expresivă.

— Ce spui tu? Aha... a plecat! Dumnezeule, pe uraganul ăsta... e nebună... Ah, inconştienta! Domnule Vieille... ce-a fost tot circul ăsta? se întoarse Adrien ameninţător spre Vieille.

— Păi, hâm... domnule conte, hâm... domnule conte... nu mai înţeleg nimic! dădu Vieille din colţ în colţ.

— Eu înţeleg însă că te-ai aflat la bordul *Frumoasei din Louisiana*, unde ai cunoscut-o pe SORA MEA! răcni Adrien ieşindu-şi din sărite.

— So... sora dumitale!? se bâlbâi Vieille.

— Da, domnule... sora mea: Baptistine de Villeneuve-Caramey. Îşi luase numele de Baptistine Bourguignon. O căutăm de luni de zile.

— Ah... în... înţeleg, înţeleg, plângăci bietul Vieille deşi nu mai pricepea chiar nimic... şi acest amărât idiot din naştere este...

— Este fratele meu şi vă interzic să vorbiţi aşa despre el. Până la duel se afla în deplinătatea facultăţilor lui mintale şi fizice! fulmină Adrien, din ce în ce mai enervat.

— Ah! Oh!... păi... a... atunci este şi... fratele domnişoarei...

Vieille abia dacă mai izbutea să articuleze.

— Nu, domnule, nu... este... adică era LOGODNICUL EI!

Auzind acestea, nefericitul Vieille îşi duse mâna la inimă simţind că face infarct.

— Vai, domnule conte... ce-am făcut, Dumnezeule, ce-am făcut... logodnicul ei... bine, dar... ea venise la

mine povestindu-mi că... Oh! trebuie să vă mărturisesc totul! Totul!

Medicul scoase din buzunarul de la piept o batistă mare în carouri, se şterse cu ea la ochi şi îşi suflă zgomotos nasul.

— A... dri... en...!

Un oftat dureros întrerupse spovedania lui Vieille. Adrien se repezi spre Floris şi îngenunche lângă salteaua lui.

— Dumnezeule, ai milă de stăpânul nostru! murmură bătrânul Grégoire.

— Boiernaşule! mormăi Feodor.

— Floare de Mai! susură Li Kang.

— Bunul meu stăpân, nu te lăsa! îi spuse în gând Georges-Albert.

— Frăţioare... frăţioare... Cum te simţi? şopti Adrien apropiind candela de obrazul muribundului.

Flacăra ei tremurătoare lumina un chip emaciat. Ochii verzi, adânc înfundaţi în orbite, străluceau vioi. Adrien se înfiora... Nu cumva era ultimul zvâcnet de viaţă dinaintea sfârşitului?

Floris încerca să articuleze.

— Geor... ges... Al... bert... EA EST...

Epuizat de efort, închise ochii. Lui Adrien i se tăiară picioarele. Ar fi vrut să verifice dacă Floris mai trăieşte sau nu, dar nu îndrăznea. Într-un târziu îşi luă inima în dinţi şi îşi apropie urechea de buzele lui. Rănitul respira liniştit. Adormise.

— Ah, prieteni... doctore! Mulţumesc, îţi mulţumesc... cred că Floris e salvat. Salvat! strigă el fericit sărind în picioare.

Drept răspuns, se auzi un bubuit asurzitor. Hanul se dărâmase peste pivniţă.

Capitolul VIII

— Ajutor!
— Săriţi!
— Ajutor!
— Scoateţi-ne de aici!
— Se aude? E cineva acolo? Ne auziţi?
— Ajutor!
— Am rămas îngropaţi de vii! Ajutaţi-ne!
— Hei, voi cei de acolo, de sus! Grăbiţi-vă, rămânem fără aer!

Pe cheiul pustiu strigătele înfundate se pierdeau în gol. N-avea cine să le audă. Strada era pustie.

Bilanţul uraganului era catastrofal. Năuciţi, orleanezii ieşeau de-a buşilea de sub dărâmăturile caselor lor din lemn şi se îndreptau clătinându-se spre Piaţa Armelor. Acolo, guvernatorul împărţea aferat ordine în dreapta şi în stânga.

— Nu vă lăsaţi copleşiţi de disperare şi nu vă descurajaţi... O să reclădim totul din piatră şi cărămidă, prieteni... Împuşcaţi fără milă câinii turbaţi care vagabondează în oraş şi pe plantaţii. Ne trebuie braţe de muncă... Colonii trebuie să fie pildă de curaj şi dârzenie pentru sclavii lor. Jaful, încăierările şi duelurile vor fi sever pedepsite... Un cât de mic furt comis de un sclav îi va atrage condamnarea la moarte!... Deocamdată avem nevoie de o sută de voluntari care să încarce grânele şi orătăniile rămase încă în viaţă pe *Loara* şi pe *Delfin*... La treabă... timpul nu ne iartă...

Cei teferi şi nevătămaţi priveau cu îngrijorare înspre Mississippi.

Fluviul crescuse cu cincisprezece picioare. Apele lui pământii rostogoleau vijelios spre ocean uriaşi arbori smulşi cu rădăcină cu tot de furia stihiilor dezlănţuite. În aval, câteva corăbii, printre care *Opalul* şi *Albina*, se scufundaseră. Curentul era cumplit de puternic. Unii pretindeau că la gura fluviului un val gigantic măturase totul în cale.

Oamenii se împrăştiau care încotro. Albi şi negri împlineau fără să crâcnească dispoziţiile guvernatorului, îngroziţi în egală măsură de perspectiva foametei. Era limpede ca bună-ziua că de întreaga recoltă se alesese praful. Vreme de cinci zile şi cinci nopţi uraganul făcuse una cu pământul tot ce-i ieşise în cale, dărâmând, dezrădăcinând, scuturând şi spulberând nemilos roadele muncii îndârjite a colonilor. Pe „bulevard” nu rămăsese piatră pe piatră. În cavalcada lor infernală, vârtejurile de vânt şi ploaie nu iertaseră nimic. Nici o singură casă nu rezistase, totul era devastat, sfărâmat.

— Sfinţii Arhangheli, înfricoşată privelişte, boiernaşule!

Cazacul privea uimit miile de păsări moarte de pe malurile inundate ale fluviului. Adrien încuviinţă cu tristeţe. Propria lor supravieţuire se datorase exclusiv întâmplării. Hangiul avusese fericita inspiraţie de a-şi amenaja sub han o pivniţă în toată legea, larg boltită şi consolidată, unde să-şi poată păstra la răcoare şuncile şi butoaiele cu vin de Frontignan. Să răzbată de acolo, din adânc, spre lumină nu fusese de fel simplu, dar pentru deplasat grinzi colosul Feodor nu avea egal. După nesfârşite ceasuri de caznă şi de eforturi de

cârtiţă, ieşiseră într-un târziu la suprafaţă din refugiul lor subteran, palizi, şi neraşi, dar neatinşi. Avuseseră noroc căci, rămaşi afară, caii lor muriseră striviţi în grajdul care se prăbuşise peste ei. Singură alezana lui Floris era de negăsit... pasă-mi-te rătăcea înspăimântată pe cine ştie ce coclauri...

— Cum merge, frăţioare?

Adrien îl luă grijuliu de braţ pe Floris. Acesta îşi miji ochii ca să şi-i reobişnuiască cu lumina zilei. Murdar şi năclăit de noroi ca şi ceilalţi, palid şi descărnat, se ţinea totuşi pe picioare, călcând apăsat.

Domnul Vieille asistase neîncrezător la spectaculoasa vindecare a tânărului gentilom în cavoul lor cu şunci şi cu vin. După patru zile petrecute pe salteaua lui, timp în care devorase şi supsese mai bine de jumătate din proviziile hangiului, Floris nu mai avea răbdare să stea locului. Fericit că-l regăsise pe Georges-Albert, îl mângâia de zor, fără să-l întrebe însă pe Adrien prin ce minune acesta ajunsese până la el. La rândul său, maimuţoiul îşi dubla euforia reîntâlnirii cu stăpânul său făcându-şi de lucru pe lângă ţuţuroiul budanelor cu Frontignan. Pentru el, cele patru zile de uragan trecuseră ca vântul. Cu alte cuvinte, o ţinuse într-o beţie...

— Îh, în, mi se pare mie sau aud nişte glasuri?!

Maimuţoiul se foi pe umărul stăpânului său unde îşi reluase cât se poate de firesc locul, de parcă nu s-ar fi dezlipit de acolo nici o clipă.

Floris se strâmbă de durere. Rănile încă nu i se închiseseră.

— Hei! Ce-o fi cu stăpânul meu? E surd? Nu aude că cineva strigă aju...

Un ţipăt disperat acoperi chiţăiala lui Georges-Albert.

— Fluviul!... Se revarsă fluviul!

O femeie cu fustele zdrenţuite şi ude leoarcă alerga dinspre chei spre oraş cât o ţineau picioarele.

— Mai repede, Jasmin... mişcă-te mai repede, leneşule!

Doamna de Sainte-Hermine îşi pocni sclavul în cap cu umbreluţa.

Înhămat la o şaretă plină ochi cu jupoane, pălării, ustensile de bucătărie, oale de noapte, ligheane, căldări şi oglinzi, negrul înainta anevoie. Sudoarea îi şiroia pe frunte şi pe grumaji. Trei peruci se rostogoliră în noroiul străzii, fără ca bătrâna bârfitoare să bage de seamă.

— Încotro te-ai pornit, Josepha?

Margueritte Faucon du Manoir mâna din spate două fetişcane de culoare, cocârjate sub povara unor uriaşe baloturi.

— Mă duc undeva la ţară...

— Se spune că spre braţele Bayou, inundaţia e încă mai grozavă.

— Nenorocire, nenorocire... unde să ne refugiem?

— Şi nici la ţară nu o să găsiţi nimic de mâncare...

— Porumbul e compromis?

— Recolta de orez e la pământ!

— O să murim de foame!

Concluzia acelor văicăreli aparţinea domnişoarei Alexandrine, care împingea cu paşi mărunţi o roabă supraîncărcată.

— Ne permiteţi, doamnelor...

Floris, Adrien şi tovarăşii lor le ajutară galant pe bătrânele cârtiţe să traverseze pârâul de noroi. Tocmai se întrebau dacă să le şi escorteze până la ieşirea din oraş, când deodată la urechi le ajunse ecoul unor

strigăte disperate.

— Ah, ajutor!

— Deschideţi, dobitocilor!

— Săriţi, mă înec!

Nu încăpea nici o îndoială, vaierele veneau dinspre puşcăria dărâmată. Din subsolul ei inundat cineva izbea deznădăjduit cu pumnii în planşeu. Apa creştea întruna şi foarte curând avea să îi înece pe nefericiţii prizonieri.

Floris, Georges-Albert (ce-i drept, acesta prin forţa împrejurărilor) şi Adrien se repeziră într-acolo, urmaţi de Feodor şi Li Kang.

— Ah, aju... gâl... ajutor! Gâl... gâl...

Sub maldărul de scânduri, cei de jos începeau să înghită apă.

— Curaj, ţineţi-vă bine... Înotaţi, vă eliberăm îndată!

Cei cinci se puseră pe treabă. Floris pălea văzând cu ochii.

Ori de câte ori se apleca, rănile îl fulgerau dureros, dar simţea o adevărată bucurie să ştie că strângând din dinţi îşi poate înfrânge suferinţa.

„N-ar trebui să se obosească atâta... dar n-are rost să i-o spun, oricum nu face decât ce-l taie capul!” gândi Georges-Albert, care urmărea operaţiunile de salvare instalat în coroana unui sicomor doborât de uragan.

O grindă de cinci sute de livre bloca trecerea.

— Staţi aşa, boiernaşule... lăsaţi-l pe Feodor!

Cazacului îi plăcea să facă paradă de forţa lui herculeană. Autoritar, îi dădu la o parte pe toţi ceilalţi, scuipă în palme, se aplecă şi înşfăcă bârna răcnind înfricoşător.

— Ha... acuma!

— Aii, mulţumim... vă mulţumim, domnilor!

Yann Le Gallic şi Ernaudan de Gastagnac ieşeau clătinându-se din beciul plin ochi cu noroi.

— Aah... hei, ajutor, mă înec!

Agăţându-se cu disperare de picioarele celorlalţi, din beciul inundat se iţea, ud şi ciufulit, domnul du Rocher. Bietul conte se afla într-o stare jalnică. Feodor şi Li Kang îl traseră în sus de subţiori. Dând cu ochii de Floris, se lumină la faţă şi îi întinse mâna.

— Ah, domnule, slavă Cerului că n-ai murit. Nu mi-aş fi iertat-o niciodată!

Ochii verzi ai lui Floris sticliră ameninţător.

— Uiu-iu! Uiu-iu! Iar s-au întâlnit „logodnicii”, iar se lasă cu scărmăneală! se foi agitat maimuţoiul.

Pentru o dată însă se înşela...

Floris nu apucă să îl repeadă pe bietul Jéodard, pentru că se auzi strigat de Populus de Protais şi de Gaëtan d’Artaguette care se apropiau în goană dinspre Piaţa Armelor, cu cizmele mustind de noroi.

— Grăbiţi-vă, prieteni! Ah, domnule, slavă Cerului că n-ai murit! exclamă în cor doi gentilomi zâmbindu-i lui Floris. Acesta îşi scutură buclele negre.

— V-aţi vorbit să-mi spuneţi toţi acelaşi lucru? pufni el în râs.

— Ăsta-i timp de glume? Guvernatorul e foarte prost dispus! spuse Populus gâfâind.

— He-he, cred şi eu, cu tot ce are pe cap! mârâi Georges-Albert.

— A spus că vă iartă pentru duel, dar pentru o vreme va trebui să părăsiţi oraşul...

— Vă foarte mulţumesc pentru a mă fi înştiinţat, prieteni... am fi plecat oricum, răspunse Floris. Intenţionăm să explorăm zona dinspre Illinois.

Înţelegând planul fratelui său, Adrien tăcu mâlc.

— Atunci, drum bun şi... nu mai zăboviţi nici o clipă!

Gaëtan şi Populus îşi îmbrăţişară călduros prietenii.

— Domnule conte... domnule conte... ah, ce ţară, ce ţară!

Padin şi La Fortune veneau în fugă spre stăpânii lor.

— Căpitane... căpitane... ce târg nenorocit, fir-ar a dracului de colonie... de ce nu ne întoarcem acasă?... lăsaţi-l baltă pe re...

Ernaudan se strâmbă fioros. Ordonanţa tăcu mâlc. Floris şi Adrien erau sătui de ei. Apa începea să le treacă de genunchi. Ştiau ce au de făcut. Îi lăsară baltă pe adversari şi porniră pe urmele lui Li Kang, Ciceron şi Feodor spre han, mai bine-zis spre rămăşiţele acestuia.

Bătrânul Grégoire adunase vreo câteva cufere sparte şi două-trei haine rămase intacte pe care se străduia să le usuce deasupra unui foc improvizat. Din fericire, pungile cu pistoli, păstrate într-un cufăraş de stejar zăbrelit, erau neatinse. Floris şi Adrien distribuiră o parte din ele prietenilor lor, cele rămase le îngrămădiră în sân şi în buzunarele de la pantaloni şi porniră pe jos spre Bayou Saint-Jean. Plantaţia vicontesei Chiendel de Pontalba era la pământ. Nimic nu scăpase nevătămat: nici ogoarele, nici arţarii, nici încântătoarea clădire în stil colonial, preschimbată acum într-un morman de scânduri sfărâmate.

Juliette de La Buissonnière se refugiase şi ea la prietena ei. Floris şi Adrien întârziară câteva zile acolo, ca să le ajute pe sclavele celor două femei să încropească nişte colibe şi să salveze ce se mai putea salva. În paralel însă, se pregăteau de călătorie.

— Floris... Floris, dragostea mea... rămâi cu mine! îndrăzni să şoptească într-o noapte Marie-Blanche pe

când îşi odihneau trupurile ostenite pe o saltea încă jilavă.

Floris se întoarse binişor spre ea şi-o cuprinse în braţe. Rănile îl dureau încă destul de tare.

— O să mă întorc, draga mea, dar mai întâi am de rezolvat o chestiune de familie.

A doua zi în zori, o barcă plină cu muniţii şi provizii cumpărate cu bani grei de Feodor îi aştepta la ţărmul braţului Bayou Saint-Jean, preschimbat de apele umflate ale Mississippi-ului într-un fluviu tumultuos.

— Bunul meu Grégoire, nu vrei să te răzgândeşti? Ce-ar fi să rămâi şi să ne aşteptaţi aici? îl luă de braţ Adrien pe bravul lor intendent când acesta tocmai se suia în barcă.

— Oh, domnule conte... mai bine spuneţi-mi verde că sunt prea bătrân şi vă încurc!

Bietul om se făcuse stacojiu la faţă şi pletele albe ca neaua i se zbârliseră de indignare.

Floris interveni împăciuitor:

— Nu-i vorba de asta, dragul meu Grégoire... dar călătoria pe mare va fi obositoare, iar...

— Iar eu am spus că merg şi aşa rămâne... Merg cu voi, pentru că degeaba faceţi pe misteriosul cu mine, domnule Floris, ştiu prea bine unde vă duceţi şi tocmai de aceea locul meu este alături de domniile voastre!

Acestea fiind zise, Grégoire îşi luă vânt şi sări în barcă cu atâta elan, încât s-ar fi dus de-a berbeleacul răsturnând-o cu fundul în sus dacă braţul vânjos al lui Feodor nu l-ar fi oprit la ţanc.

— Vorbele Bătrânei Prudenţe au totdeauna greutate şi înţelepciune. Fruntea lui e mângâiată de duhul celor două sute optzeci de mii de înţelepţi din Cetatea celor Trei Elefanţi Albi! declară sentenţios Li Kang, urcându-

se la rândul lui în barcă.

— Misiu Gegoa, foalte impoltant, el dat oldine la stăpâni! îi şopti Ciceron lui Georges-Albert.

Maimuţoiul clipi şiret. Se vedea cât de colo că Ciceron e băiat isteţ. Pricepuse că bătrânul Grégoire avea autoritate asupra tinerilor săi stăpâni şi că Georges-Albert putea fi un interlocutor foarte agreabil.

Călătoria pe apă nu se arăta deloc uşoară. Trunchiurile seculare cărate de curent riscau la tot pasul să răstoarne fragila ambarcaţiune indiană.

Floris se însănătoşea văzând cu ochii. Rănile păreau pe deplin cicatrizate. Natura plină de capcane dimprejurul lor se potrivea de minune temperamentului său. Se simţea infinit mai fericit în Louisiana decât la Versailles unde, între noi fie vorba, traiul de curtean nu era deloc pe măsura lui. Şi totuşi, mai toată vremea şi-o trecea dus pe gânduri. Neobişnuita lui muţenie îl intriga pe Adrien. Oricum era limpede că de la duel încoace, în adâncul fiinţei orgoliosului său frate ceva se clintise. Dar ce anume determinase acea schimbare era cu neputinţă de ghicit.

— Ti duci dlept... sple apus... ti duci acum sple nold... întolci la lăsălit...

Fără o călăuză ca Ciceron, în acel labirint de canale şi cănăluţe al braţului Bayou Saint-Jean, călătorii s-ar fi rătăcit cu siguranţă. Se apropiau de Bayou Mantchac. Şi aici uraganul făcuse prăpăd.

Navigau de două zile încheiate.

— Porumbelul Trandafiriu va fâlfâi mult şi bine din aripile lui grele şi ostenite până să regăsească piscul neprihănit al pământului binecuvântat, şopti profetic Li Kang.

Chinezul avea dreptate. Din imaculatele întinderi de bumbac nu rămăsese decât amintirea. Cât vedeai cu ochii, peste câmpia unduită molcom se aşternea o pânză de apă murdară. Plantaţia doamnei de Gongibourno nu mai exista. Pe locul casei pluteau resturi de scânduri şi bârne.

— Hei, e cineva pe aici? Iuhu!

Gentilomii strigau în zadar. Nici ţipenie de om nu se mai afla pe acele meleaguri dezolate. Temerarii găsiră un adăpost precar pe un mamelon abrupt, de unde se vedea întreaga baltă.

A doua zi în zori constatară că nivelul apei scăzuse simţitor. Noroiul lichid le ajungea numai până la genunchi.

— Eu zic să ne împrăştiem în trăgători şi să cercetăm întreaga zonă. Ne revedem aici când soarele va fi de două suliţe pe cer, propuse Adrien.

La miezul zilei se reîntâlneau cu toţii, mofluji. Nu mai încăpea îndoială: „stareţa”, verişoara ei şi slujitorii lor se volatilizaseră.

— Dacă s-ar fi înecat, până acum apa ar fi scos la suprafaţă leşurile! mârâi posomorât Floris.

Li Kang îşi scarpină codiţa.

— Mâna parfumată întinsă de Buddha asupra destinului înaripat al lebedelor...

— Pe Sfântul Gheorghe, termină cu aiurelile, bătrâne, şi mai bine dă-mi o mână de ajutor! să răţoi la el Feodor.

Cazacul era în toane rele. Cicatricele şi singurul lui ochi se încreţeau fioros deasupra grămăjoarei de vreascuri pe care încerca zadarnic să le aprindă. Iasca era jilavă şi crengile ude nu voiau să ardă. Se dădu bătut şi înghiţiră cu noduri turtele de mălai rece şi

slănina.

Grégoire bodogănea în sinea lui. I-ar fi plăcut grozav să înmoaie turtele într-o supă fierbinte, dreasă din belşug cu mirodenii. Singur Georges-Albert se arătă fericit. Ce-i drept, descoperise sub o prelată, pe fundul bărcii, proviziile de rachiu şi nu-şi mai dezlipea buzele de preţioasa butelcuţă.

Floris îi întrerupse brutal degustarea, înşfăcându-l fără menajamente de ceafă.

— La drum, prieteni, până nu se usucă de tot noroiul.

Într-adevăr, trebuiră să împingă din greu barca pe o distanţă de mai bine de o milă, până la baltă. Sub soarele implacabil, inundaţia se retrăgea cu incredibilă rapiditate. Pământul se zbicea. Crăpăturile adânci se lăţeau între plăcile de noroi solidificat.

— Ai putea să ne duci până în Barataria, Ciceron? întrebă deodată Floris, pe când vâsleau pe braţul Bayou Mantchac.

— Da, misiu, da’ acolo plin di clocodili lăi şi di sălbatici şi mai lăi, civilizaţi ioc... apăi, mâncat la tini... apăi şi în păduli vampili mali cale băut sânge la tini şi apăi lilieci uliaşi cale...

Floris întrerupse agasat acea descriere tocmai bună de speriat copiii:

— Nu te-am întrebat ce primejdii ascunde Barataria, ci dacă ştii să ne duci până acolo?!

Ciceron avu o imperceptibilă ezitare.

— Stiu, misiu... coboli pi Bayou, ajungi la Lâu Loşu, tlavelsezi male lac... tlavelsezi mic lac Baataia şi apăi ajungi golf şi insula Baataia!

— Am priceput, pornim într-acolo! porunci nerăbdător Floris.

Adrien ridică împăciuitor mâna.

— O clipă, frăţioare... Spune, Ciceron, după părerea ta, câte zile facem până la insulă cu bărcuţa asta?

Ciceron se scarpină în creştetul capului.

— Ca si cobolâm pi filul apei tlebuie tlei sau patlu zile... ca si ulci tlebuie mai mult... dacă avut bună pilogă şi buni vâslaşi indieni, atunci...

Un cor de proteste indignate întrerupse sfaturile înţelepte ale bravului localnic.

— Pe alba cetate a Kievului, prietene negru, ţi se pare cumva că sălbaticii ăia de indieni sunt mai breji decât noi?... Priveşte braţul acesta care a luptat la Baku sub comanda marelui Hatman Saratov şi...

— Peştele cu Solzi de Culoarea Nopţii ignoră forţa Evantaiului Deschis asupra...

— Destul cu pălăvrăgeala! tună Adrien care avea oroare de vorbe goale. Ciceron, eşti în stare să ne faci rost de pirogi şi de vâslaşi?

— Da, misiu, va si zică suntem... hâm... unu, doi tlei, patlu, cinci, şasi. Bun.

— Ba pardon, bătrâne, suntem şapte! chiţăi Georges-Albert.

Ciceron nu luă în seamă intervenţia maimuţoiului.

— Ni tlebuie două bălci şi şasi vâslaşi de fiecale.

— Bun, două bărci şi doisprezece vâslaşi. De unde îi luăm? întrebă Adrien.

— De la plieten al meu Pălos, răspunse mândru Ciceron.

— Are el doisprezece vâslaşi? se miră Floris.

— Ale doisplezece feciori, misiu!

* * *

Ochii verzi ai lui Floris scrutau cu atenţie hăţişul de pe malurile Râului Roşu, pe unda căruia cele două

pirogi alunecau cu nebănuită repeziciune.

Floris, Adrien, Ciceron şi Georges-Albert se aflau în prima ambarcaţiune. Feodor, Li Kang şi Grégoire se instalaseră într-a doua.

Cele douăsprezece odrasle ale Părosului aparţineau, asemeni tatălui lor, comunităţii pacificate a indienilor Natchez. Pe toţi îi chema Pantof. Pantof Roşu, Pantof Galben, Pantof Alb, Pantof Verde, Pantof Albastru... Ce-i drept, în ciuda numelui purtat, îi deosebeai destul de greu pentru simplul motiv că simpaticii flăcăi erau... desculţi. Oricum, Floris şi Adrien nu puteau decât să se felicite pentru a-i fi angajat în schimbul unui butoiaş cu ulei din grăsime de urs. Iuţi şi conştiincioşi, vâsleau fără oprire de la răsăritul şi până la scăpătatul soarelui.

Până la răscrucea râului nu mai erau decât zece leghe. Floris simţea că îl cuprinde disperarea. Inactivitatea îl obosea mai rău ca orice. Jungla acvatică, somnolentă şi aparent impenetrabilă oferea o privelişte de o monotonie ucigătoare. Arareori, stoluri de păsări exotice le treceau fulgerător pe dinaintea ochilor în fâlfâit speriat de aripi şi se refugiau sub faldurile albe, mătăsoase, ale muşchiului spaniol agăţat de coroanele stejarilor. Feciorii Părosului se aţineau cât mai pe lângă mal, ca să profite de umbra pădurii. Albia râului se lărgise simţitor. Măsura acum cam tot atât cât Sena la intrarea în Paris şi se lăţea întruna. Se apropiau de deltă. Pirogile înaintau pe micul lac Barataria. Păsări cu penaj multicolor săgetau oglinda liniştită a apei. În ziua precedentă traversară Lacul cel Mare, lung de cinci leghe. Floris oftă şi îşi întinse picioarele amorţite. Ca orice cavalerist, nu suporta sedentarismul. Adrien se foia şi el neliniştit. Se întreba cum aveau să se orienteze la întoarcerea în

acel imens labirint acvatic. Delta înconjura braţul Râului Roşu şi micul lac Barataria cu un zid de vegetaţie luxuriantă străpunsă de zeci de canale înguste, ca nişte tuneluri mătăsoase în umbra cărora pândeau primejdii fără număr.

— Ha, ha, foalte bun!

Râzând cu gura până la urechi, Pantof Negru se freca pe burtă cu o mână, în timp ce cu cealaltă arăta un aligator ce făcea pluta la suprafaţa apei. Smuls din visarea lui, Floris îşi încarcă maşinal puşca şi ochi. Adrien nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de nemulţumire. O bulboană roşiatică tulbură undele sinilii. Indienii izbucniră în urale. Pantof Roşu îndreptă cealaltă pirogă spre leşul aligatorului şi, aplecându-se spre el, îi tăie cu dibăcie coada. Cei doisprezece feciori ai Părosului radiau de fericire la gândul festinului ce-i aştepta. Georges-Albert se strâmbă. Epicureean, prefera prepeliţele împănate.

— Tu YOULAKI MATAHA! YOULAKI MATAHA[27]! îi strigă Pantof Roşu lui Floris înălţând victorios vâsla spre cer.

Cei unsprezece fraţi ai lui reluară în cor salutul triumfal, vâslind cu îndoită energie. Floris şi Adrien cercetau zilnic zările în speranţa că vor descoperi vreo ieşire la mare. În schimb, indienii, obişnuiţi din fragedă copilărie cu topografia locurilor, se orientau cu ochii închişi. Acum pirogile se îndreptau glonţ spre o insuliţă în formă de piramidă. Ajunse în dreptul ei, cotiră la stânga pe lângă ţărmul cotropit de sălcii uriaşe şi ridicând crengile pletoase se strecurară pe dedesubtul lor spre un canal îngust care dădea într-o nouă vastă întindere de ape, probabil un alt braţ al Râului Roşu

[27] Cel mai înalt din neamul aleşilor.

sau poate chiar al Mississippi-ului.

— Parcă văd că ne-am rătăcit... şi dacă indienii nu sunt în stare să găsească drumul, cum să fi ajuns ea, de una singură, până aici? murmură Floris scoţându-şi tricornul şi ştergându-şi fruntea îmbrobonită de sudoare.

Adrien îl privi încurcat. Ce anume văzuse, pricepuse sau ghicise el în seara uraganului, când se afla între viaţă şi moarte? La întrebarea mută a fratelui său, Floris răspunse batjocoritor:

— Ce s-o mai fi distrat domnişoara pe socoteala noastră!

Adrien clătină întristat din cap.

— Nu... nu cred, Floris... Vreau... în sfârşit... trebuie să-ţi spun că te afli în viaţă numai şi numai datorită ei.

Ochii viorii ai lui Adrien îşi priveau cercetător fratele încercând să desluşească ce se petrecea în sufletul acestuia. Floris îşi duse maşinal mâna la piept, pipăind locul pe care ar fi trebuit să se afle talismanul. I se înnodă stomacul şi tâmplele îi zvâcneau. Simţea încă buclele Baptistinei mângâindu-i obrazul. Pudoarea şi mândria de bărbat îi porunceau totuşi să tacă, să păstreze acea taină chiar şi faţă de fratele lui.

Cele două pirogi tocmai se angajau pe un canal străjuit de baniani[28] cu rădăcini noduroase ridicate vertical deasupra apei. Stoluri de raţe sălbatice şi ibişi imaculaţi le tăiau calea, zburătăcind înspăimântat.

— Nu mai înţeleg nimic! gândi Floris cu glas tare, fără ca prietenii lui să-şi dea seama dacă se referea la itinerariul parcurs sau la fugara pe urmele căreia sperau cu toţii că se află.

[28] Arbori tropicali cu rădăcini aeriene.

— Parcă tu ai înţeles vreodată vreo femeie, bodogăni Georges-Albert.

Adrien îşi îngropa obrazul în mâini.

— Deie Domnul ca Floris să nu afle niciodată că i l-a recomandat lui Vieille drept un arierat mintal! Consecinţele unei atari revelaţii îl îngrozeau pe cumpătatul Adrien. Îl spionă pe furiş printre degete pe Floris. Cu privirea aţintită înainte, acesta amuşina aerul. O boare marină îi gâdilase plăcut nările. În capătul canalului lucea o întindere luminoasă de ape.

— Marea! Uraa! Marea! răcni bucuros Feodor.

Feciorii Părosului trăgeau cu nădejde de vâsle. Mai aveau câţiva metri până la plaja nisipoasă a Golfului Mexic când, deodată, un foc de muschetă sfâşie tăcerea paradisiacă a deltei.

Capitolul IX

— Predaţi-vă! Sunteţi încercuiţi!

Patru bărcuţe din scoarţă de copac se apropiau ameninţător de călători. În fiecare din ele se aflau aşezaţi câte doi vâslaşi în timp ce în picioare, la pupă, câte un puşcaş privea prin cătarea armei spre pirogi.

Instinctiv, Floris şi Adrien puseră mâna pe pistoale. Li Kang îşi trase din teacă pumnalul lung şi ascuţit, Feodor ridică sabia deasupra capului. Grégoire şi Ciceron înşfăcară care ce nimeriră: unul un ulcior, celălalt un odgon. Cei doisprezece Pantofi scoaseră vâslele din apă şi... Georges-Albert se ascunsese sub o prelată!

— Lăsaţi armele, n-are rost să opuneţi rezistenţă,

sunteţi încercuiţi! se auzi din spatele lor o voce răguşită. Floris şi Adrien întoarseră capul, ca arşi. Din hăţişul luxuriant se iviseră alte trei bărcuţe. Pirogile se aflau încolţite din două părţi.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, mugi Feodor în vreme ce braţul lui drept executa o mulinetă năprasnică, menită să-i înspăimânte pe necunoscuţii adversari. Aceştia însă nici nu se sinchisiră.

— Am spus să zvârliţi armele şi să vă predaţi, ori de nu vă scufundăm!

Şi ca să arate că nu glumea, colosul cu obraz ciuruit de alice care tocmai vorbise îşi slobozi pistoalele înspre Floris şi Adrien. Gloanţele şuierară pe lângă urechile acestora şi se înfipseră în cea de-a doua pirogă, care începu să ia apă cât ai clipi. Feciorii Părosului prinseră a zbiera, înspăimântaţi.

Floris şi Adrien se priviră cu coada ochiului. Clocoteau de furie, dar pentru moment nu aveau încotro: trebuia să depună armele. Orice rezistenţă era inutilă şi oricum n-avea rost să-i expună pe ceilalţi unui masacru gratuit...

— Uf! Bine că le-a mai venit şi lor mintea la cap! gândi Georges-Albert, văzând că Floris şi Adrien ridică braţele în semn de capitulare.

Cele şapte bărcuţe încadrau strâns pirogile. Sub ameninţarea flintelor şi a muschetelor aproape lipite de tâmpla lor, Pantofii ramau de zor.

Floris şi Adrien aveau acum răgazul să cerceteze fizionomiile celor în a căror ambuscadă căzuseră. După cât de pestriţ erau îmbrăcaţi, unii în zdrenţe, alţii dimpotrivă, extrem de eleganţi şi împopoţonaţi cu bijuterii de preţ, cu degetele de la mâini încărcate de diamante, după cerceii de rubine şi mai ales după

pielea lor tăbăcită de soare şi de vântul largului, nu încăpea nici o îndoială: căzuseră în mâinile piraţilor. Floris era cu atât mai enervat cu cât se simţea direct răspunzător. N-ar fi trebuit să împuşte aligatorul. Ca să le facă pe plac Pantofilor, comisese o greşeală de neiertat: se purtase ca un copil. De altfel, de când pusese piciorul pe pământul Louisianei, Floris nu se mai recunoştea. Cu gândurile mereu în altă parte, făcea boacănă după boacănă... Starea aceea nefirească i se trăgea de la dispariţia Baptistinei, după bătălia de la Fontenoy.

Floris simţea nevoia să facă mea culpa, convins că ecoul împuşcăturii lui se repercutase până la bârlogul corsarilor, anunţându-le prezenţa intruşilor.

— Îmi pare rău, Adrien, şopti Floris. Eu sunt de vină.

— Nici pomeneală, vinovat sunt eu că n-am stat cu ochii în patru. Oricum, nu-ţi face griji, până la urmă găsim noi cum să ne înţelegem cu ei.

Ca nimeni altul, Adrien ştia să-şi păstreze calmul în orice situaţie. Aşadar, capturarea lor nu se datora întâmplării. Tâlharii le cunoşteau identitatea şi era foarte posibil să le fi pândit sosirea.

— Voi, cei doi fraţi, gura, sau aveţi de-a face cu mine! mârâi colosul.

Floris şi Adrien se prefăcură a nu fi observat că piratul se dăduse de gol.

În faţa lor, braţul deltei se vărsa în ocean. Adrien îşi înfundă mai adânc tricornul pe ochi, ca să şi-i apere de sclipirea orbitoare a soarelui reflectat de valurile înspumate. Se aflau în golful Barataria. Două insule plate şi nisipoase închideau aproape complet ieşirea spre Golful Mexic. De la ele se putea ajunge în largul oceanului numai printr-un canal îngust şi stâncos. Cei

doi tineri gentilomi şi tovarăşii lor auzeau vuietul mareei ce tocmai năvălea cu forţă pe canal. În apropiere de ţărm, din apă se iţeau frânturi de catarg. Carene de corăbii cu fundul în sus dovedeau că uraganul făcuse prăpăd şi pe acolo, scufundându-se puzderie de vase.

— Haideţi, daţi-i zor!

Colosul îşi grăbea ciracii. Bărcile se apropiau de un mic port adăpostit într-un golfuleţ.

— Oho, aţi adus pradă de soi, Falcă Ruptă!

— Măcar sunt doldora de aur?

— Mie să-mi păstrezi ceasurile lor!

— Şi mie să-mi dai cizmele lunganului!

Corsarii se îngrămădeau lângă debarcader, se înghionteau vesel şi făceau haz pe seama prizonierilor. La un gest al colosului care răspundea la numele de Falcă Ruptă, piraţii le legară prizonierilor mâinile la spate şi le uşurară cu dexteritate buzunarele. N-o făceau nici cu brutalitate şi nici cu ură, ci cu naturaleţe, ca pe un lucru de la sine înţeles. Floris şi Adrien remarcară că mai toţi piraţii de-abia se ţineau pe picioare de beţi ce erau. Singuri Falcă Ruptă şi ciracii lui păreau treji. Unul din bandiţi se apropie cu un teanc de batiste în carouri şi îi legă la ochi pe captivi. Duhnea a alcool de la o poştă.

Până să li se acopere ochii, Floris şi Adrien apucaseră să vadă că în mijlocul insulei se aflau bordeie săpate în pământ. Tolăniţi în umbra lor, câţiva piraţi trăgeau la măsea din nişte clondire pântecoase. Era limpede că în bârlogul lor, corsarii îşi făceau de cap bându-şi minţile.

— Daţi-i drumul înainte, porunci Falcă Ruptă.

Sub prelata lui, Georges-Albert îşi frecă satisfăcut

lăbuţele şi se întinse de-i trosniră oasele. Dintre toţi, numai el nu căzuse prizonier.

Bărbatul era slinos şi avea o privire piezişă. Floris încercă să-şi mişte pumnii legaţi fedeleş şi se stăpâni cu greu să nu se repeadă cu capul în mutra lui de broscoi râios.

— Ce căutaţi aici, la noi?

Ochii mici şi răutăcioşi îi cercetau cu viclenie pe cei doi fraţi. Adrien se înclină politicos dinaintea lui.

— Ne-am rătăcit, domnule, în urma uraganului.

— Mie să-mi spui căpitane! Şi nu minţi! Unde vă duceaţi cu atâţia indieni după voi?

— Cum unde? Pe plantaţia noastră! zâmbi Floris făcând pe prostul.

— Aha! Şi plantaţia voastră unde se află?

— Pe Râul Roşu!

Adrien părea mai nevinovat ca un copil de ţâţă.

— Ho... ho... hi... hi..., ce să zic, halal simţ de orientare!

Broscoiul hohotea răutăcios. Floris făcu un pas înainte.

Prompt, Adrien sări în faţa lui.

— Ăsta e adevărul, căpitane, ne-am rătăcit şi căutam o ieşire la Mare ca să ne dăm seama unde ne aflăm... Noi nu cunoaştem regiunea; indienii erau îngroziţi de tornade şi desigur că ne vom grăbi să vă despăgubim pentru deranjul ce vi l-am făcut...

— Ha... ha... hi... hi... să mă despăgubiţi pentru... de... de... deranjul făcut, ha... ha...

Broscoiul se ţinea cu mâinile de burtă. Hohotele lui de râs exagerate nu prevesteau nimic bun. Floris nu se năpustea asupra lui numai de teamă ca gestul lui să nu

declanşeze represalii împotriva tovarăşilor săi, rămaşi în paza celorlalţi piraţi, în nişte bărci.

— Hi... hi... hi!... Va să zică dumneata, domnule conte de Villeneuve-Caramey, şi dumneata, domnule marchiz de Portejoye, credeţi că eu, Picior de Lemn, sunt un dobitoc? Vă sfătuiesc să nu mai faceţi pe nebunii... ştiu absolut totul despre voi.. ştiu şi pentru ce anume vă aflaţi aici... Hi... hi... ha... ha... vă miră, nu-i aşa?... Aflaţi atunci că eu, Picior de Lemn, ştiu tot ce se petrece, de aici din Barataria şi până în Illinois... Nu mişcă frunza fără ca eu să nu prind de veste!

Piratul se ridicase în picioare şi se apropia ameninţător de Floris. Îngreţoşat de duhoarea lui de beţivan, acesta întoarse capul într-o parte.

Se aflau într-o colibă de trestie spaţioasă, înaltă şi rotundă ce comunica cu o cabană de lemn printr-o despărţitură mascată de o superbă tapiserie de Gobelins, pe care zefirul o umfla alene, la răstimpuri egale. Mobilierul somptuos, fără îndoială pradă de război, contrasta uluitor cu scândurile putrede ale planşeului şi cu pereţii de trestie ai acelei locuinţe improvizate.

Printre zăbrelele unei deschizături în formă de ferestruică, Floris întrezărea plaja unde câţiva piraţi îşi treceau vremea. Unii rostogoleau nişte butoaie, alţi doi-trei îşi curăţau armele, dar cei mai mulţi zăceau în umbra cocotierilor trecându-şi unul altuia sticlele cu băutură. Lenea era în toi. Floris se străduia să memoreze topografia locului. Deasupra golfului, egretele şi ibişii tulburau oglinda apei cu aripile ca să stârnească peştii. Furat de privelişte, Floris uită unde se află. O tristeţe nelămurită îi cuprindea iar inima. O lovitură de pumn dată în marchetăria unei măsuţe de

preţ îl readuse la realitate.

— Nu am să îngădui nimănui să se amestece în chestiunile dintre mine şi SOŢIA MEA!

Adrien interveni împăciuitor.

— Poţi fi încredinţat, căpitane, că nici prin gând nu ne trece să intervenim în viaţa dumitale... Mi se pare cât se poate de firesc să doreşti să-ţi rezolvi de unul singur problemele de familie!

Ochii de viezure ai piratului scrutau chipul senin al lui Adrien, să vadă dacă nu cumva îndărătul acelor vorbe se ascundea vreo şmecherie. Trăsăturile gentilomului exprimau doar o politicoasă indiferenţă. Dar o scurtă privire aruncată lui Floris vădi că, aidoma fratelui său, se întreba dacă piratul este sau nu în toate minţile.

— Şi-a bătut joc de mine şi interzic oricui să încerce să ajungă până la ea!... Priviţi... priviţi ce mi-a făcut!

Piratul îi trase după el pe Floris şi pe Adrien spre uşă şi o deschise brusc. De partea cealaltă, doi piraţi înarmaţi până-n dinţi se dădură de-a berbeleacul izbiţi în frunte de canatul uşii batante. Picior de Lemn întinse braţul în direcţia golfului.

— Dezastrul de acolo nu se datorează uraganului... nu... uraganul a ocolit golful Barataria... Ea... Ea a făcut asta... Ea mi-a scufundat corăbiile... Şase corăbii nou-nouţe găurite, eşuate pe stânci... din pricina ei zac aici pe insula asta nenorocită şi nu mă pot mişca decât cu bărcile alea prăpădite, din scoarţă de copac... eu, spaima mărilor...

Corsarul părea gata să izbutească în lacrimi.

Adrien clătină din cap cu înţelegere şi compasiune.

— Într-adevăr, căpitane, ai toate motivele să fii supărat... Se vede cât de colo că ai o soţie tare aprigă... să-ţi facă tocmai dumitale una ca asta!...

Nici ochiul cel mai exersat n-ar fi putut descoperi dacă Adrien vorbea serios ori îşi bătea joc de pirat... Acesta tocmai îşi vărsa furia pe o splendidă armură spaniolă, damaschinată cu folie subţire de aur.

— Pe comoara din Eldorado, Picior de Lemn se va răzbuna, ticăloasa, nu-mi scapă ea... Din pricina ei am ajuns de râsul golfului, mi s-a dus duhul de la Fort-Royal[29] până la Cartagena[30]... Nici un singur căpitan n-a mai dat pe aici ca să-mi vândă corabia lui... Zac aici de unul singur şi ea... ea mă sfidează de pe insula ei...

Piratul arăta cu obidă spre largul oceanului. Auzindu-l că pronunţă cuvântul insulă, Floris şi Adrien se priviră cu înţeles.

— Cum, căpitane, soţia dumitale nu se află aici, în Barataria? întrebă cu sinceră curiozitate Adrien.

Un platou de argint cizelat traversară încăperea în zbor planat şi se turti de carapacea unei imense broaşte ţestoase agăţate de perete.

— Pe fraţii mei de pe coastă, trădătoarea asta o să aibă parte de chinurile lui Olomis[31], o să-i scot ochii... căţelei... o să-i strivesc degetele... o să-i scot maţele... ha, ha... Picior de Lemn va fi nemilos cu nemernica... să-mi facă ea una ca asta, după ce am cumpărat-o cu o sută de mii de livre de la Fokker Diavolul!

La auzul acestor cuvinte, Floris şi Adrien păliră.

— Soţia dumitale se afla cumva la bordul *Frumoasei din Louisiana*, corabia aceea capturată de Fokker? întrebă Floris cu glas stins.

Zbang! izbit cu cizma, un vas de porţelan chinezesc

---

[29] Actualmente Fort-de-France, în insula Martinica.

[30] Localitate din insulele Antile.

[31] Pirat celebru, născut în 1630 la Salles-d'Olomie din Franţa, reputat pentru cruzimea lui.

se sfărâmă în mii de cioburi.

— Pe oraşul Maracaibo, trădătoarea căreia i-am oferit protecţia mea era văduva lui Fokker! declară majestuos Picior de Lemn.

— Văduva lui!!!

Floris simţi că i se zbârleşte părul din cap în vreme ce Adrien se întreba dacă nu cumva el era mai nebun decât piratul.

— Blestemată fie madam Bourguignon şi insula ei! Ha! Ha! Falcă Ruptă şi oamenii lui tocmai meşteresc un tapecul[32]... de cum va fi gata atacăm insula nevestii mele pe timp de noapte... ha, ha, cine râde la urmă râde mai bine... Cât despre voi... dacă vreţi să vă dau drumul de aici, Picior de Lemn o să lase pe unul dintre voi să se întoarcă în oraş ca să facă rost de o sută de mii de livre... ăsta e preţul libertăţii voastre... Ha, ha, cât am plătit şi eu pentru nevastă-mea, sau dacă nu, o corabie de treizeci de mii de tunuri... numai că emisarul vostru trebuie să se întoarcă degrabă... În total îi las o lună încheiată ca să-şi ducă misiunea la bun sfârşit... după aceea va fi prea târziu pentru că Picior de Lemn o să vă azvârle în ocean, să vă halească rechinii! Ha, ha!

Acestea fiind zise, broscoiul duse la buzele lui slinoase un fluier de os şi şuieră scurt. Ce doi piraţi care păzeau intrarea în colibă se înfăţişară cât ai clipi.

— Duceţi prizonierii la un loc cu ceilalţi. Mâine dimineaţă ne vor spune care dintre ei pleacă după bani! porunci Picior de Lemn.

Floris şi Adrien lăsară capul în piept, zdrobiţi de avalanşa noutăţilor aflate.

---

[32] Ambarcaţiune mică cu pânză trapezoidală, montată pe catargul de la pupa.

— Ha, ha! Picior de Lemn le-a luat maul domnişorilor!

Corsarul rămase în prag uitându-se după cei doi fraţi care, escortaţi de gardienii lor, se îndreptau spre bordeiele din mijlocul taberei, apoi îşi aprinse o pipă şi pufăi de câteva ori cu ochii pironiţi pe Insula Pisicii.

— Pfui, afurisită muiere!

Piratul scuipă înciudat în nisip. Ticăloasa! Scrâşni din dinţi amintindu-şi cum îşi bătea joc de el sclifosita aceea. Ce-i drept, chestia cu suta de mii de livre plătiţi pentru ea era o minciună. Doar îl omorâse pe Fokker Diavolul înainte să-i dea banii. Oricum, vrăjitoarea blondă îl costase cu mult mai mult.

— Nu te încrede în ei, Picior de Lemn, cu ei nu se ştie niciodată; când ţi-e lumea mai dragă te trag pe sfoară şi, după ce te-ai dumirit, e prea târziu.

Piratul se întoarse spre tapiseria de Gobelins. Canonica de Nedgemn ridicase un colţ al draperiei şi se strecurase în colibă. Îmbrăcată într-un pantalon negru, strâns mulat pe silueta ei androgină, ţinea în mână o cravaşă cu care îşi plesnea nervos cizmele. Părul negru ca pana corbului i se revărsa în dezordine pe umeri.

Corsarul mârâi înciudat.

— Hâm... să nu mă-ncred în ei... păstrează-ţi sfaturile pentru dumneata, femeie... mie unul nu mi-e frică de ei, ha, ha, lor să le fie frică de Picior de Lemn...

Canonica nu păru din cale afară de jignită de replica piratului.

— Eu ştiu ce spun şi nu mă joc cu cuvintele. Nu crede că te poţi folosi de ei. Ăştia n-or să joace niciodată cum le cântă altcineva... Pot să jur că au şi pus la cale cum să te lase cu buza umflată... Nu l-ai

văzut pe înfumuratul ăla cum a pălit de gelozie? Ha, ha, mă simt pe jumătate răzbunată... Neprihănita lui porumbiţă, văduva lui Fokker şi nevasta lui Picior de Lemn, ha, ha... zău că e prea frumos, ha, ha... N-o să i-o ierte nicicând... şi ăsta nu e decât începutul, ha, ha! Las' că vede el! Ha, ha, ha!

Un râs sardonic, vecin cu isteria, încheie discursul scorpiei. Picior de Lemn se apropia şchiopătând de ea şi o înşfacă brutal de braţ.

— De ce îi urăşti atâta, muiere?

Femeia se smulse din strânsoarea degetelor lui şi răspunse dispreţuitor:

— M-au jignit de moarte, amândoi... şi am să-i pedepsesc. Aminteşte-ţi înţelegerea noastră, Picior de Lemn... Eu ţi-o dau pe EA şi tu mi-i dai pe EI!

Corsarul chicoti şi apucând-o de umeri o lipi de o oglindă cu ramă aurită.

— Răutatea ta îmi place... eşti o târfă frumoasă şi deşănţată...

— Jos labele, grăsanule, între noi doi există o înţelegere şi atâta tot!

Femeia se zbătea, îl scuipa şi îl zgâria ca o mâţă înfuriată. Lăsându-se pe neaşteptate pe vine, se strecură ca o zvârlugă pe sub braţul lui şi alergă spre uşă.

— Aha! unde fugi, pisicuţă?

Picior de Lemn o ajunse din urmă şi, îmbrăţişând-o cu brutalitate, o răsturnă pe spate peste un bufet de mahon. Broscoiul avea o redutabilă forţă. Sub mătasea broşată a tunicii, muşchii braţelor i se bombau ca nişte mingi.

— Aoooah, ticălosule!

Femeia îl plesni cu cravaşa. Piratul i-o smulse din

mână şi o frânse ca pe un pai. Călugăriţa îl lovea cu genunchii, gâfâia, ţipa după ajutor. Picior de Lemn o ţinea imobilizată.

— Dă-mi drumul, animalule. Hei, săriţi, ajutor, nu m-aude nimeni?

Dând ca o disperată din mâini, femeia dărâmă armura spaniolă, care se prăbuşi cu zgomot infernal.

— Ha, ha, poţi să strigi până răguşeşti, oamenii mei nu mişcă un deget până nu le poruncesc eu!

Într-adevăr, în faţa colibei, piraţii-sentinelă jucau tacticos zaruri, indiferenţi la vacarmul din interior.

— Degeaba, pe uşa asta n-ai să ieşi!

Canonica izbutise să i se smulgă din mâini şi se repezise spre ieşire. Un obiect contondent o izbi în moalele capului. Se prăbuşi leşinată.

Deschizând într-un târziu ochii, îşi dădu seama că se afla întinsă pe o canapea. Dădu să sară în sus, dar braţele şi picioarele îi erau legate fedeleş de spătarul de lemn.

— Vai, nu! gemu călugăriţa îngrozită.

Picior de Lemn tocmai ridica pumnalul deasupra ei. Femeia închise cu precipitare ochii, convinsă că îi sosise cel din urmă ceas. Oftă la gândul că avea să moară fără să fi apucat să-şi vadă împlinită răzbunarea. Apoi, mirată că lovitura fatală întârzia, întredeschise pleoapele. Cu un mârâit de satisfacţie, Picior de Lemn îi despica mătasea pantalonului şi a bluzei.

— Mizerabile... vierme... ar trebui să...

Picior de Lemn pufni în râs, se aşeză pe marginea canapelei şi îşi scoase tacticos cizmele. Canonica făcu ochii mari. Abia acum pricepea porecla ticălosului. Retezat ceva mai sus de genunchi, piciorul drept al

corsarului era înlocuit cu o proteză de lemn, ascunsă privirilor de cizmele înalte.

— Ha, ha, vezi frumoaso, cu asta te-am trimis la podea adineaori, rânji Picior de Lemn scoţându-şi proteza. Ha, ha, să vezi ce frumos o să ne distrăm amândoi...

— Pânã rămân văduv vei fi concubina mea! declară solemn Picior de Lemn în timp ce se îmbrăca.

Eliberată din strânsoarea frânghiilor, canonica zâmbi angelic spunându-şi în sinea ei: „Las’ că vezi tu, porcule!”

Picior de Lemn se îndreptă ţopăind spre uşă. O deschise şi sentinelele care stăteau cu nasul lipit de ea, privind prin gaura cheii şi prin crăpăturile uşii, se dădură încă o dată de-a berbeleacul.

— Nemernicilor, leneşilor, tâlharilor, marş de aici că vă rup oasele... duceţi-vă să întăriţi paza prizonierilor, să nu ne facă vreo boacănă!...

Ca să fie mai convingător, Picior de Lemn distribui o ploaie de lovituri pe spinarea străjilor, folosindu-se de proteză ca de un gârbaci. Nenorociţii o tuliră la goană de le sfârâiau călcâiele. Satisfăcut, corsarul închise uşa şi se întoarse lângă canonică pe canapea, căscând de-i trosneau fălcile.

La orizont nu se mai zărea urmă de „sentinelă”. Un ghemotoc negru ţâşni de sub colibă. Era Georges-Albert. Maimuţoiul alergă cât îl ţineau picioruşele spre o tufă de cactuşi apoi, târându-se precaut pe burtică, se apropie de arestul stăpânilor săi. Din nefericire, acesta era păzit straşnic. Patru corsari se aflau postaţi la intrare şi câte alţi doi păzeau fiece colţ al barăcii. Georges-Albert n-avea cum să intre fără a fi văzut.

Dintr-o magazie vecină se auzea o melopee sfâşietoare. Georges-Albert recunoscu glasurile lui Ciceron şi ale indienilor pe care corsarii îi înghesuiseră în acel loc supraîncins şi fără pic de aerisire, tratându-i mai câineşte decât pe Floris, Adrien şi prietenii lor. Aşezaţi în faţa strachinelor cu fasole şi slăninuţă, cu care fuseseră trataţi, ca ostatici de lux ce se aflau, aceştia tocmai ţineau un consiliu de război, vorbind în şoaptă, pentru că cei de afară îi supravegheau permanent printr-un soi de vizetă.

— Cine dintre noi se duce după bani, boiernaşule? întrebă Feodor după ce Adrien le explică pe scurt situaţia.

— Eu, domnule conte!

— Eu, Bucurie a Zilei! implorară într-un glas Grégoire şi Li Kang.

— Dar nici prin gând nu-mi trece să plătesc răscumpărarea noastră! mârâi Floris. Aveţi încredere în mine... De astă dată e treaba MEA! murmură el printre dinţi.

Adrien îl privi cu inima strânsă înţelegând că în faţa lui Picior de Lemn făcuse un efort supraomenesc să-şi ţină firea. Ochii verzi erau cătrăniţi, pielea obrazului pământie. Ancheta lor progresase prin dureroase revelaţii. Fiece nou pas pe calea adevărului însemna un nou şoc pentru mândria lui Floris. Gândul că Baptistine fusese soţia acelui individ respingător îl scârbea şi îl înfiora.

Adrien înţelegea cu spaimă că în sufletul fratelui său ceva se frânsese pentru totdeauna.

Lui Feodor nu-i plăcea cum vorbise Floris.

— Cum adică e treaba ta, boiernaşule? Ce-ai de gând? Vezi bine, suntem legaţi fedeleş, nu mai avem

arme...

Floris îl întrerupse enervat.

— Ei şi? Am trăit noi clipe mai grele ca astea şi tot am ieşit la liman... să ne cumpănim şansele şi să aşteptăm să se înnopteze... până mâine dimineaţă avem tot timpul să găsim o soluţie!

Cu aceste cuvinte, Floris se trânti pe un maldăr de paie, închisese ochii şi adormi cât ai bate din palme, visând că Picior de Lemn o mângâie tandru pe Baptistine.

Capitolul X

Soarele stătea să apună. Sentinelelor obosite le luară locul alţi corsari. Cu toţii duhneau a rom.

Profitând de o clipă de neatenţie, Georges-Albert, care le pândea fiece mişcare cocoţat într-un palmier, se lăsă să alunece în lungul trunchiului până pe nisipul fierbinte, se repezi ca o săgeată spre barcă şi, agăţându-se de un năvod pus la uscat de-a lungul unui perete, se căţără cu agilitate până la acoperişul de papură şi se strecură pe dedesubtul lui în baracă.

Înăuntru toată lumea sforăia de rupea pământul. Dintr-un salt, Georges-Albert coborî pe podea unde se aşeză în poponeaţă, îşi scoase tricornul şi începu să-şi facă vânt cu el, întrebându-se cum să procedeze în continuare. Se codea să-şi trezească stăpânul. De la o vreme, impulsivitatea lui începuse să-i dea de gândit, aşa că se hotărî să se adreseze lui Adrien, a cărui înţelepciune o respecta din ce în ce mai mult.

— Georges-Albert, de unde ai apărut? şopti Adrien

ridicându-se într-un cot.

Maimuţica îşi duse degetul la buze rotindu-şi ochii în direcţia lui Floris, apoi începu o întreagă pantomimă, gesticulând şi ploconindu-se. Numai un iniţiat putea pricepe acel limbaj propriu lui Georges-Albert, ceea ce tânărul conte de Villeneuve-Caramey şi era, dovadă că înţelegea întocmai ce voia să-i comunice maimuţoiul. Pe măsură ce Georges-Albert „vorbea”, Adrien, mirat, apoi mâniat şi în cele din urmă îndurerat, pălea văzând cu ochii.

Aşadar, sora lui vitregă, Baptistine, logodnica lui Floris, devenise o proscrisă, o aventurieră, poate chiar o hoaţă... Oricât s-ar fi străduit Georges-Albert să îndulcească relatarea lui, totuşi nu dispunea de toate nuanţele şi subtilităţile viului grai.

— Cum de nu mi-am dat seama, murmură Adrien... Sigur, Doamna de Gongibourno era chiar ea... nebuna... inconştienta!...

Volubil, Georges-Albert povestea mai departe. Acum descria cele petrecute între canonica şi Picior de Lemn. Relata ceea ce văzuse şi mai ales ceea ce auzise. Adrien ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-i mulţumească, dar din păcate avea mâinile legate la spate.

— Ai făcut foarte bine că te-ai gândit să-mi spui mie toate astea, Georges-Albert. Deocamdată, Floris nu trebuie să afle absolut nimic... suferă şi aşa destul... Va să zică nu m-am înşelat... Bănuielile mele erau întemeiate... Duşmana noastră de moarte din Rusia ne-a urmărit până aici şi se află la un pas de noi... vrea să o piardă pe Baptistine şi să-l omoare pe Floris... canonică de Nedgemn... tii, anagramă de la Mengden... Julia de Mengden...căţea blestemată... Nu mai scăpăm odată de ea!

— La arme! Pregătiţi-vă de contraatac! La arme!

Chiotele de afară întrerupseră sumbra meditaţie a lui Adrien. Treziţi din somn, Floris şi ceilalţi săriră în sus buimaci şi se repeziră să vadă prin crăpăturile dintre scânduri ce anume se petrecea pe insulă.

Împleticindu-se care mai de care, piraţii alergau spre ţărm. În pragul colibei sale, Picior de Lemn, care n-apucase să-şi pună nici izmenele şi nici proteza, ţopăia pe o singură talpă, răcnind ca scos din minţi. În spatele lui, în interiorul colibei, o femeie se îmbrăca în mare grabă. Din pricina pletelor lungi şi negre, Floris nu-i putea distinge chipul, în schimb, Adrien ştia prea bine cine era persoana.

— Tunurile... încărcaţi tunurile, dobitocilor! Nepricopsiţilor... beţivani nenorociţi, azvârliţi-vă în mare şi treziţi-vă din beţie, nemernicilor!

Falcă Ruptă îşi plesnea oamenii cu o vână de bou, mânându-i din spate spre stâncile canalului de trecere spre ocean.

Floris, şi Adrien nu trebuiau să-şi vorbească pentru a şti ce aveau de făcut. Sosise momentul să acţioneze. Deprinşi cu primejdia, se aşezară calm spate în spate, imitaţi pe dată de Li Kang şi Feodor. Degetele fiecăruia se străduiau să dezlege mâinile celuilalt. După câteva minute de efort asiduu erau liberi şi îşi frecau încheieturile amorţite. La rândul său, Georges-Albert îl eliberă de frânghii pe bătrânul Grégoire.

Floris se apropie de uşa care de-abia se ţinea în balamale. Un singur pirat rămăsese să-i păzească pe prizonieri. Floris zâmbi. Avea să-i lase lui Feodor plăcerea de a-l neutraliza.

— Aaaaoleeu! Ajutor! Mor! Valeu ce dureri... Mor!

Floris gemea şi se tăvălea pe podea. Piratul bătu

discret în uşă.

Adrien răspunse cu glas îngrozit.

— Dumnezeule! Săriţi! Fratele meu trage să moară şi nici eu nu mă simt mai bine! Am fost otrăviţi... Vă implor... daţi-mi puţin rachiu!

Piratul, gândindu-se că dacă ostatecii dădeau ortul popii se pierdea bunătate de recompensă, îşi scoase butelca de rom de la brâu, trase zăvorul şi deschise uşa. Floris se tăvălea ca apucat de holeră. Feodor, care aştepta calm îndărătul uşii, trăsni un pumn năprasnic în pălăria peticită a corsarului. Acesta se prăbuşi ca o păpuşă dezarticulată, fără să apuce să crâcnească.

— Puteai să dai mai cu milă! observă Floris ridicându-se de jos.

Li Kang puse un căluş nenorocitului şi îl legă fedeleş, în timp ce Georges-Albert veghea să nu se ivească vreun musafir nedorit. După ce se convinseră că aveau cale liberă, cei cinci se strecurară afară. Oricât ar fi părut de necrezut, erau singuri-singurei. Toţi piraţii se precipitaseră spre ţărmul oceanului.

Floris şi Adrien nu înţelegeau motivul acelei panici generale care le facilitase evaziunea şi care le îngăduia acum să se apropie nestingheriţi de magazia unde se aflau închişi indienii. Un singur pirat moţăia pe vine în faţa uşii, cu fruntea rezemată de muscheta ţinută între picioare.

— Lasă-mă pe mine, boiernaşule, şopti Feodor.

Adrien înţelese că n-avea rost să-l oprească. Însemna să-l jignească de moarte pe cazac. Un oftat îl înştiinţa că Feodor îl expediase în lumea viselor pe ghinionistul corsar.

Dintr-un salt, Floris fu lângă uşa pe care o deschise cu o lovitură de cizmă. Ciceron şi feciorii Părosului

zăceau pe podea, legaţi unii de alţii cu frânghii groase.

— Youlakimataha! strigară în cor cei doisprezece Pantofi, cu lacrimi de recunoştinţă în ochi.

— Misiu Adrien, misiu Floris!

Fără să piardă vremea cu efuziuni inutile, cei cinci îi dezlegară într-o clipită pe prizonieri. Metodic ca întotdeauna, Adrien prelua conducerea operaţiunilor.

— Prieteni, ştiu că natchezii sunt luptători de nădejde... şi tu, Ciceron, eşti un băiat curajos... Uite ce vă propun: mai întâi coborâm în port, ascundem pirogile noastre şi găurim bărcile lor. Pe urmă...

Tunurile bubuiau asurzitor... O ploaie de ghiulele venite dinspre larg se abătu pe plajă ridicând trâmbe de nisip. Cocoţat pe un vârf de stâncă, Falcă Ruptă comanda o mică baterie. Picior de Lemn, care izbutise în fine să-şi pună izmenele şi proteza, şchiopăta grăbit spre canalul de acces spre ocean. Absorbiţi să riposteze atacului, corsarilor nici prin gând nu le dădea să se uite înapoia lor. Dacă ar fi făcut-o, ar fi zărit ici şi colo, printre oleandri şi cactuşi, optsprezece capete desfăşurate în evantai care când apăreau, când dispăreau. O a nouăsprezecea umbră ţopăia din boschet în boschet. Era desigur Georges-Albert, care ţinea în mână operaţiunile. luându-se drept mareşalul de Saxa, făcea semn stăpânului său când să pornească înaintarea şi când să se oprească.

— Foc! Foc! Adormiţilor!

Tunarii se încurcau reciproc. De-abia se mişcau şi se vedea cu ochiul liber că îşi pierduseră obişnuinţa şi precizia tirului. Ghiulelele lor cădeau în apă.

Floris şi Adrien nu izbuteau să vadă împotriva cui trăgeau atât de jalnic tunurile corsarilor. În schimb

constatau că cei din larg ripostau cu un tir perfect ajustat.

O grozavă deflagraţie cutremură insula. Un proiectil inamic lovise o ladă cu pulbere de tun. Îngroziţi piraţii se aruncară pe burtă, îngropându-şi feţele în nisip. Trei dintre ei zăceau sfârtecaţi pe stânci, ca nişte păpuşi dezarticulate. Picior de Lemn urla ca un nebun.

— Nenorociţilor! Vă interzic să puneţi mâna! Să nu prind pe vreunul dintre voi că s-a atins de vreo ladă că-l strâng de gât! Nu vă daţi seama că iar ne sfidează?

Floris şi Adrien întinseră gâtul pe după un palmier, să vadă despre ce anume era vorba. Mareea împingea spre plajă, prin gura canalului, puzderie de lădiţe de lemn. Cu exclamaţii bucuroase, piraţii îşi părăseau posturile de observaţie şi intrau în valuri să le pescuiască.

— După câte observ, aici alcoolul se livrează gratuit!?

Adrien îi arătă fratelui său pânzele umflate de vânt ale unei corăbii care tocmai se ivea ca o fantomă, pe după stâncile promontoriului.

— Numai împreună putem izbândi! murmură Floris, amintindu-şi de deviza tinereţii lor.

Trupurile li se destinseră ca un arc, zvâcnind înainte. Prietenii lor şi indienii îi imitară. Fiecare era înarmat cu ce găsise la îndemână: care cu o bâtă, un drug de fier sau măcar o sticlă cu gâtul spart. Cei doisprezece Pantofi loveau cu sălbăticie pe oricine le ieşea în cale. Milostivii preoţi iezuiţi ai misiunii nu s-ar fi scandalizat de un asemenea comportament câtă vreme cruzimea lor era în slujba unei cauze drepte.

Bătrânul Grégoire făcea minuni de vitejie cu un ceaun pântecos de aramă. Feodor înşfăcase un mai, cu

care făcea treabă cât şase bărbaţi la un loc. Li Kang se bătea chinezeşte, adică îşi folosea ca pe un lassou codiţa lungă până în călcâie. Prudent, Georges-Albert rămăsese într-un cocotier de unde azvârlea cu precizie de maestru nucile de cocos în capul piraţilor pe care Ciceron îi aburca apoi în cârcă şi îi azvârlea în mare. Adrien pusese şi el la punct o tehnică personală de luptă: arunca cu vârful cizmei nisip în ochii corsarilor şi ei, sub efectul surprizei, lăsau capul în jos, tocmai bine ca tânărul să-i poată croi cu un băţ peste ceafă. În sfârşit, Floris, care trebuia întotdeauna să se distingă de toţi ceilalţi, făcuse rost de o torţă şi ţopăia cu ea printre tunuri, hărţuindu-i pe tunarii îngroziţi de eventualitatea exploziei prafului de puşcă. Din clipa când cei doi fraţi şi oamenii lor îi atacaseră pe piraţi, vasul din largul mării îşi încetase bombardamentul asupra insulei.

— Ucideţi-i... Ucideţi-i... pe toţi, nu cumva să scape vreunul, prindeţi-i şi zdrobiţi-le ţeasta! răcnea Picior de Lemn, pocnindu-i cu proteza pe ciracii care încercau să o ia la sănătoasa.

Auzindu-i glasul, Floris se întoarse spre el. Broscoiul nu se aştepta la acel atac frontal. Un miros puternic de şoric pârlit îi înştiinţa pe piraţi că Picior de Lemn fusese scos din luptă.

— Foc! Nu spre corabie, dobitocilor, spre prizonieri! Falcă Ruptă tocmai întorcea ţeava unui tun de doisprezece[33] în direcţia foştilor săi ostateci. Prea târziu însă. Floris îşi regăsise elanul şi agilitatea de odinioară. Tunarul lui Falcă Ruptă se pregătea să aprindă pulberea. Cei doisprezece Pantofi se aflau pe

[33] Tun extrem de răspândit în secolul al XVIII-lea.

cătarea ţevii. Dintr-un salt Floris îi căzu în cârcă, îl strânse de gât şi-i pârli cu torţa turul peticit al nădragilor.

— Aaaoleu! Măiculiţă!

Nefericitul sări drept în mare. Rămas singur, Falcă Ruptă o rupse la goană. Floris îl lăsă în plata Domnului.

Feodor şi Li Kang dărâmau stânci peste cei coborâţi în canal să pescuiască lăzile cu băutură. Urletele lor disperate erau semn că n-aveau să mai iasă de-acolo. Cei care, aidoma lui Picior de Lemn, avuseseră norocul să rămână leşinaţi pe plajă, erau legaţi ca nişte caltaboşi de către cei doisprezece Pantofi.

— Adrien, oare de ce-au tăcut tunurile de pe corabie? întrebă Floris.

Cei doi fraţi înaintaseră până la extremitatea insulei. Vasul care declanşase atacul împotriva piraţilor era ancorat la cel mult cinci sute de braseuri de promontoriul unde se aflau ei, dar cum pe mare distanţele par cu totul altele decât în realitate, Floris avea impresia că întinzând braţul îi va atinge prova. Proaspăt vopsită într-un alb orbitor, superba corabie, elegantă şi relansată, scânteia împrumutând luciri sângerii de la discul roşiatic al soarelui care tocmai apunea în mare, învăpăind întregul orizont. Floris culese o lunetă de lângă trupul unui tunar şi o duse la ochi. Privi cu indiferenţă silueta graţioasă a vasului prevăzut cu patruzeci de saborduri. Abia acum înţelegea de ce îşi îngăduise să-i sfideze pe corsari. Cu tunurile lor de doisprezece, aceştia nu băteau decât până la o depărtare de trei-patru sute de braseuri, pe când ultimul model de Griteauval[34] de care dispunea

[34] Tun din secolul al XVIII-lea, capabil să bată până la o dostanţă de o mie cinci sute de metri.

corabia, bătea până la opt sute de braseuri. Cu atât mai puţin pricepea de ce bateriile îşi încetaseră atât de brusc tirul.

Corabia tocmai ridica ancora şi se aşeza sub vânt. Pânzele începeau să se umfle. Floris bănuia foiala marinarilor pregătiţi pentru manevrele de ieşire în larg. Cu agilitate de maimuţă câţiva mateloţi se căţărau pe catarge. Floris îşi stăpâni cu greu un strigăt de uimire. Marinarii erau africani. Tânărul simţi că începe să-i tremure luneta în mâini. Lui, care nu ştia ce-i aceea frica, i se înnodase stomacul. Cuprins de o presimţire, îşi coborî privirea în lungul catargului cel mare, apoi îndreptă luneta spre coroană, în căutarea dunetei. Cu spatele la insulă, trei bărbaţi păreau că discută cu aprindere. Unul dintre ei întinse braţul spre orizont. Al doilea privea spre pupă. Al treilea se întoarse cu intenţia de a coborî pe punte. Purta o pălărie, cu boruri largi şi ţinea capul în piept. Totuşi, Floris îl urmări prin lentilă. Silueta lui, prea delicată pentru un adevărat lup de mare, îl intriga.

Deodată Floris tresări. Cu un geamăt dureros îşi încleştă mâinile pe lunetă. Necunoscutul ajunsese la pupă. Cu capul dat pe spate, privea spre insula care rămânea în urmă. De sub pălăria de fetru se revărsa o cascadă de plete blonde... Floris privea înmărmurit trăsăturile delicate, uşor aburite de imperfecţiunea lunetei, ochii imenşi pe care îi bănuia mai albaştri decât cerul de vară... Un hohot de plâns i se opri în gât.

Era Baptistine, încă mai frumoasă decât la Fontenoy, mai sigură pe sine. Adolescenta se preschimbase într-o femeie în toată puterea cuvântului, primejdios de aţâţătoare. Floris o privea cu aviditate, incapabil să-şi

desprindă privirile de pe chipul şi de pe trupul ei. Purta un pantalon marinăresc şi o cămaşă cu jaboul întredeschis ştrengăreşte pe piept. Floris ghicea sub pânza fină ameţitoarea despicătură dintre sâni.

Pentru un bărbat orgolios ca el, priveliştea era cum nu se poate mai dureroasă. Logodnica lui fugară se afla atât de aproape de el şi totuşi, iată, o pierdea din nou, fără să poată schiţa un gest. Putea să jure că Baptistine observase şi ea cele două siluete de pe promontoriul insulei. La un semn al său, un marinar îi înmână o lunetă. Deodată Floris o coborî pe a lui de la ochi şi se întoarse ostentativ cu spatele la corabie. Adrien îi privi neliniştit ochii întunecaţi, buzele albe, încleştate, chipul livid.

— Ea este? întrebă fără măcar să mai privească prin lunetă.

Floris încuviinţă din cap.

— Vino, frăţioare. Încă nu ne-am isprăvit treaba!

Feodor şi Li Kang tocmai se apropiau de ei. Recuperaseră pungile cu aur şi armele.

— Falcă Ruptă a izbutit să fugă cu femeia şi cu câţiva ciraci de-ai lui într-o bărcuţă, boiernaşule... dar s-au dus la fund înainte de a apuca să ajungă la cealaltă insulă! îi informă satisfăcut cazacul.

Adrien avu o scurtă ezitare. N-avea rost să le ia urma.

— Să sperăm că aligatorii ne vor descotorosi pentru totdeauna de Julia de Mengden! îşi spuse în sinea lui tânărul conte de Villeneuve-Caramey.

— Pornim spre Noul Orléans! rosti el cu glas tare.

* * *

Guvernatorul nu putea decât să-i felicite pe Floris şi

pe Adrien pentru frumoasa lor captură. Douăzeci de piraţi în frunte cu Picior de lemn! De cuibul de piraţi din Barataria se alesese praful. Drept răsplată, domnul de Vaudreuil se prefăcu a uita scandalul duelului. Le acorda din nou fraţilor de Villeneuve-Caramey întreaga lui protecţie.

Cei doisprezece Pantofi se reîntorseseră şi ei în satul lor cu câte un sac de grâu primit în dar de la guvernator. Premiul nu era de ici de colo şi Părosul îl acceptă, fericit. Foametea făcea ravagii, iar alimentele costau o avere. În pofida greutăţilor de moment, orleanezii se apucaseră să-şi reclădească oraşul, Floris îşi reluă tabieturile şi nopţile de nesomn petrecute cu Carlotta, Marie-Blanche şi marchiza... nu se putea plânge.

O corabie salvată ca prin minune de furia uraganului urma să se reîntoarcă în Franţa. Floris nu se putea hotărî dacă să plece sau nu. Pentru el Baptistine era oricum pierdută pe vecie. Până la urmă se hotărî să mai rămână o vreme în Louisiana cu atât mai mult cu cât aflase că Yann Le Gallic se angajase secund la bordul navei cu pricina. Gândul că ar fi trebuit să-i suporte prezenţa tot drumul până în Franţa îi tăiase cheful de a se mai îmbarca. Pe de altă parte nici să dea ochii cu regele, aşa mofluz cum se afla, nu-i dădea mâna.

Într-o bună zi, un călăreţ istovit descăleca în Piaţa Armelor. Fort Rosalie căzuse în mâinile indienilor Chicachas.

Guvernatorul îşi mobiliza oamenii. Prost apărat, Noul Orléans putea fi oricând atacat. Zile şi nopţi în şir se ridicară fortificaţii.

În cele din urmă, Floris, Adrien şi prietenii lor se

înarmară până în dinţi şi porniră spre Fort Rosalie. Populus de Protais şi Gaëtan d’Artaguette li se alăturară. Grégoire rămase de unul singur acasă la vicontesa Marie-Blanche. Floris şi Adrien izbutiseră să-şi convingă bătrânul slujitor, zdruncinat din cale afară de peripeţiile din Barataria, să adaste acolo pentru eventualitatea în care un „eveniment” neprevăzut s-ar fi produs. Ce eveniment? La acea întrebare Floris evită să răspundă. Georges-Albert, care n-avea nici un chef să fie scalpat de indieni, ar fi fost bucuros să-i ţină de urât intendentului, numai că fără a-i cere părerea, Floris îl apucase de ceafă şi îl vârâse în coburi.

Adrien aflase că Jéodard Castillon du Roche nu se mai afla la Noul Orléans. Plecase pare-se să-şi viziteze imensa plantaţie cumpărată undeva în Missouri. Cât despre cavaleristul Ernaudan de Gastagnac, acesta se înrolase în garnizoana de la Fortul Balizei, pe ţărmul golfului.

— Să le fie de bine! îşi spusese Floris pe când se depărta de „rivalii” lui şi de Noul Orléans.

La scurt timp după plecarea lor, Picior de Lemn evadă din puşcărie! Furios nevoie mare, Domnul de Vaudreuil îi condamnă la spânzurătoare pe toţi ceilalţi piraţi. Nefericiţii plătiră cu viaţa libertatea căpeteniei lor volatilizate.

Campania împotriva indienilor Chicachas dură şase luni. La balcoanele noilor case de cărămidă şi piatră ridicate în Noul Orléans se iveau primele balustrade din fier forjat, când locuitorilor le parveni vestea cea mare: Fort Rosalie fusese recucerită din mâinile sălbaticilor. Puşi cu botul pe labe, Chicachasii fumau, de voie, de nevoie, pipa păcii. Floris, Adrien, Georges-

Albert şi tovarăşii lor luptaseră ca nişte lei. Populus şi d’Artaguette aşişderea. Bărboşi, murdari şi cu straiele zdrenţuite îşi făcură intrarea triumfală în oraşul pavoazat de sărbătoare în onoarea lor. Lumea în delir îi aclama cu entuziasm. Sub ploaia de camelii şi ramuri de iasomie revărsată pe deasupra capetelor lor de sus de la balcoane, Floris îşi simţea inima uşoară.

În sfârşit se vindecase, alungând pentru totdeauna din suflet amintirea infidelei.

Partea a doua
AVENTURIERA

Capitolul XI

— O prinţesă din Rusia se va stabili în colonia noastră!

— Dumnezeule mare! O prinţesă! Ah, te rog Josepha, spune repede tot ce ştii! implora smochinită domnişoara Alexandrine.

Ca de obicei, doamna de Sainte-Hermine adusese vestea.

Floris şi Adrien îi ascultau amuzaţi pe Populus şi d'Artaguette veniţi într-un suflet să îi pună şi pe ei la curent cu senzaţionala noutate. Ca să nu îi dezamăgească şi să nu le strice inima, cei doi fraţi nu suflaseră o vorbă despre experienţele lor la curtea de la Petersburg. Cu cât interlocutorii le dădeau mai multe detalii despre noua venită, cu atât mai puţin înţelegeau despre cine putea fi vorba.

În târg se zvonea că înalta doamnă cu pricina era verişoară cu însăşi ţarina Elisabeta a Rusiei, suverana care zdrobise inima lui Floris!...

Cu zece zile în urmă, o elegantă corabie, *Sankt-Petersburg*, ancorase în rada portului Port Royal. Misterioasa prinţesă debarcase cu suita ei, dar nimeni nu o văzuse la faţă, cu excepţia guvernatorului care o invitase să se instaleze în noul lui palat.

Gurile rele şopteau că înstăritul duce de Belle-Isle, prieten la cataramă cu marchizul de Vaudreuil, avusese norocul să fie poftit de mai multe ori la reşedinţa acestuia, dar nu se ştia dacă prinţesa

acceptase sau nu să îi acorde o audienţă. Oraşul fierbea de curiozitate când explodă bomba unei ştiri de ultimă oră. Ducele de Belle-Isle invita trei sute de persoane din elita coloniei la un mare bal oferit în onoarea învingătorilor de la Fort Rosalie. Somptuoasa recepţie avea să fie onorată de augusta prezenţă a Alteţei Sale Marea Ducesă Aurora de Rusia.

Cartonaşul invitaţiei nu specifica nimic altceva. Doamnele din înalta societate luară cu asalt magazinele de modă şi de galanterie de pe strada Orléans. Domnul Agénor, peruchierul cel mai celebru al oraşului, nu mai prididea cu comenzile, mânuind din zori şi până-n noapte fierul de încreţit părul. Profesorul de balet Baly alerga de la o reşedinţă la alta ca să le arate doamnelor reverenţele la curtea imperială. Pe scurt, întreg Noul Orléans intrase în febra pregătirilor.

* * *

În saloanele ducelui de Belle-Isle petrecerea era în toi, când majordomul anunţă numele fraţilor de Villeneuve-Caramey. Ducele se precipită să-i întâmpine pe cei doi eroi ai zilei. Transportat de fericire, era tot numai zâmbet.

— Domnule conte de Villeneuve. Domnule Marchiz de Portejoye... sunt încântat... absolut încântat să vă pot primi în noua şi discreta mea reşedinţă...

Floris şi Adrien îşi spuseră în sinea lor că domnul de Belle-Isle exagera fără îndoială cu modestia. Toată lumea ştia că este putred de bogat şi chiar de n-ar fi ştiut-o, fastul exorbitant al acelei serate o dovedea cu prisosinţă. În candelabrele aurite ardeau o mie cinci sute de lumânări. Lustrele de cristal şi candelabrele luminau a giorno saloanele şi terasele. Valeţi cu perucă

şi sclavi îmbrăcaţi ca la Versailles ofereau oaspeţilor tăvi încărcate cu băuturi răcoritoare multicolore. Domnul de Belle-Isle se întoarse şi luă de mână o tânără fată cu genele plecate feciorelnic peste obrazul ca piersica, care se îmbujoră toată în timp ce se cufunda într-o reverenţă adâncă.

— Vino-ncoace, Emilie. Domnule conte... Domnule marchiz v-o prezint pe scumpa mea fetiţă... *singurul* meu copil (Domnul de Belle-Isle sublinie ostentativ cuvântul singurul)... Freamătă de nerăbdare să danseze un menuet cu eroii de la Fort Rosalie!

— Domnişoară, sluga voastră!

Floris şi Adrien se înclinară politicos în faţa drăgălaşei gâsculiţe. Erau la curent cu faptul că Belle-Isle de-abia aştepta să-şi mărite odrasla. Oferea o zestre uriaşă iar fata era drăguţică, aşa că nu exista primejdia ca pretendenţii să lipsească, dimpotrivă. Floris, care nu se dezbăra de păcatul de a se şti adorat, îşi înfipse obraznic privirile în ochii nevinovatei copile.

— Domnişoară, te rog, rezervă-mi în carneţelul dumitale de bal, prima *gaillarde*.[35]

Emilie se fâstici roşind până în creştetul capului.

— Zânt feriţită zã vă acord atest danţ, domnule, pentru că zânteţi eroul meu preferat pe ţiua de aţtăţi!

Lui Floris îi pierise piuitul. Începea să priceapă de ce bietul Belle-Isle se temea că nu avea să o poată mărita.

— De când te-ai făcut aşa de vorbăreaţă, Emilie? îşi dojeni ducele progenitura. Lasă-mă puţin singur cu domnii...

Şi ca să atenueze penibila impresie a acelei prime

[35] Dans vioi, în trei timpi, care urma de regulă pavanei.

luări de contact, Belle-Isle îi trase pe cei doi fraţi spre mijlocul salonului central. Floris întoarse maşinal capul spre tânăra fată care îşi răcorea graţios obrajii înfierbântaţi cu un evantai din pene de struţ. Seducătorul zâmbi cuceritor şi îi făcu un semn discret care putea însemna fie „aşteaptă-mă, mă întorc imediat”, fie „să nu mă uiţi”.

Emilie clipi emoţionată. De n-ar fi fost acel supărător defect de vorbire, privită de la distanţă era frumoasă coz. Şi-apoi ce conta, în clipele importante, Floris avea să ştie cum să-i astupe gura, ca să tacă. Pentru seara aceea, distracţia îi era asigurată. Frecându-şi mulţumit mâinile, tânărul gentilom se apropie de fratele său şi de ducele de Belle-Isle tocmai când acesta murmura extaziat:

— Veniţi, dragii mei prieteni... vreau să îi prezint pe învingătorii noştri Alteţei Sale Imperiale Prinţesa Aurora Romanov... Mare Ducesă de Dubino şi Mare Ducesă de Petersburg... nepoata Majestăţii Sale împărăteasa şi...

Floris şi Adrien nu-l mai auzeau. Lustra cu trei sute de lumânări îi izbise în moalele capului. La curtea Rusiei cunoscuseră un singur duce de Dubino şi un singur duce de Petersburg, înnobilaţi din voia ţarinei în chiar ziua încoronării sale şi acele persoane erau ei înşişi, Floris şi Adrien de Villeneuve-Caramey.

Cei doi fraţi nici n-aveau nevoie să se privească pentru a şti că gândeau acelaşi lucru: marea ducesă se dovedea o impostoare, întrebarea era cine avusese neruşinarea de a-şi atribui titlurile lor...

Fără să observe stupoarea musafirilor săi, ca o gazdă grijulie ce se afla, domnul de Belle-Isle îi trăgea după el înspre un colţ al salonului unde o barieră de

strălucitoare uniforme nou-nouţe, de redingote albastre şi de rochii cu crinolină încercuiau o somptuoasă rochie de brocart argintiu.

Prinţesa stătea cu spatele la noii veniţi. Floris şi Adrien nu-i vedeau decât gâtul lung de lebădă susţinând peruca umflată. Un hohot de râs cristalin ca zvonul de zurgălăi se înălţă peste vacarmul sălii. Fermecaţi, invitaţii ducelui de Belle-Isle erau gata să se arunce la picioarele misterioasei prinţese.

— Să mă ierte Alteţa Voastră Imperială că îndrăznesc să o tulbur, dar fie-mi îngăduit să vi-i prezint pe eroii oraşului nostru.

— Prezintă-mi-i, domnule duce... prezintă-mi-i!

Prinţesa se întoarse încetişor înspre Floris şi Adrien.

Înmărmuriţi, aceştia o priveau năuci. Nici un muşchi nu tresări pe chipul lor împietrit. În faţa lor se afla radioasă şi mai frumoasă ca oricând... Baptistine! Îi cântărea din ochi pe noii veniţi cu acel zâmbet amabil, uşor distrat, al prinţeselor de sânge albastru. Domnul de Belle-Isle dădea explicaţiile de rigoare:

— Domnul conte Adrien de Villeneuve-Caramey şi domnul marchiz Floris de Portejoye s-au numărat printre voluntarii care i-au liniştit pe indienii Chicachas, Alteţă!...

— Prea bine, domnilor... prea bine!

Prinţesa întinse „augusta” ei mână celor doi tineri. Neavând încotro, aceştia se aplecară să i-o sărute. Floris îşi îndreptă cel dintâi spinarea. Ochii lui întâlniră privirea sinilie a „prinţesei”, care îl contempla cu un surâs ironic.

— Va să zică, domnilor, v-aţi numărat printre învingătorii de la Fort Rosalie... Ador bătăliile! rosti prinţesa întorcându-se din nou spre cercul ei de

adoratori.

În principiu, „prezentarea” se încheiase. Floris strânse pumnii şi făcu un pas înainte ca s-o împiedice să se eschiveze.

— Oh, *Alteţa Voastră* (vocea lui Floris sublinie sarcastic titulatură princiară) ştie de bună seamă că e mai lesne să cucereşti un fort decât să îmblânzeşti o femeie!

La auzul acelui răspuns, prinţesa catadicsi să izbucnească în râs. Din spatele lui Floris se auziră exclamaţii vesele. Populus şi d’Artaguette se apropiaseră şi ei de cercul de admiratori al rusoaicei.

— Al naibii, Portejoye, i-auzi ce curaj pe el! Dragul meu, urechile caste ale Alteţei Sale nu sunt deprinse a asculta asemenea incongruităţi... Voiţi a-l ierta pe marchiz, Alteţă; ca şi noi a petrecut şase luni printre sălbatici... încă nu s-a redeprins cu saloanele.

Prinţesa îşi deschise evantaiul.

— Domnul marchiz este iertat... La noi la Petersburg eticheta este mai puţin rigidă decât la Versailles... Aflaţi, domnilor, că prea iubita mea mătuşă, Ţarina...

Restul cuvintelor ei se pierdură în hărmălaia balului. Depărtându-se de Floris, prinţesa se îndreptă spre o terasă, urmărită de cortegiul curtenilor.

Floris şi Adrien rămaseră ţintuiţi locului. Erau atât de stupefiaţi de drăcească îndrăzneală a Baptistinei încât nici nu auzeau şoaptele şi exclamaţiile celor din jur.

— Ai văzut ce frumuseţe de femeie?

— Câtă nobleţe!

— Ce graţie înnăscută!

— Ce bijuterii superbe!

— Cred şi eu Josepha, doar sunt luate din tezaurul Coroanei!

— Cum se simte de la o poştă prinţesa de sânge imperial!

— A fost crescută de o guvernantă franţuzoaică!

— Aha, de aceea vorbeşte la perfecţie limba noastră!

— Chiar, nu are pic de accent străin!

— Priviţi, întreg oraşul e la picioarele ei!

— O fi alungat-o împărăteasa, geloasă pe frumuseţea şi tinereţea ei!

— Tu ce crezi, Regele o fi invitat-o la Versailles?

— Mai întrebi? A primit-o cu toate onorurile!

— A venit aici cu o întreagă suită de doamne de onoare şi cu o cohortă de servitori!

Adâncit în gândurile lui sumbre, Floris tresări când cineva îl trase discret de mânecă.

— Haide să danţăm, este gaillardza, dzomnule!

Floris îşi coborî ochii spre micuţa Emilie care îl privea sfios. Tamburinele şi violele da gamba atacau un ritm drăcesc. Floris fu pe punctul de a o urma pe parchetul de dans când Adrien îi indică discret o persoană de sex feminin, înşurubată în faţa unuia dintre somptuoasele bufete ale balului. Un zâmbet sarcastic lumină chipul posomorât al lui Floris.

— Eu... te rog să mă scuzi domnişoară... aşteaptă-mă la următoarea pavană[36]... mă întorc imediat...

Gestul era de o nedelicateţe crasă. Lăsând-o baltă pe nefericita Emilie, în mijlocul salonului, tânărul gentilom se alătură fratelui său şi împreună se apropiară tiptil de doamna cu pricina. Absorbită de savurarea unor dovlecei umpluţi cu creveţi şi bame şi cu degustarea vinului de Frontignan pe care un sclav în livrea i-l tot turna în pahar, aceasta nu le observase manevra.

[36] Dans lent în doi timpi.

Sub peruca pudrată şi sub rochia de mătase trandafirie care sta să-i plesnească pe sânii opulenţi şi pe cărnurile şoldurilor planturoase, cei doi fraţi o recunoscuseră pe grăsana cu care conversaseră pe plantaţia de bumbac.

— Seara bună, doamnă Dédé! îi şopti Floris la ureche.

Robusta creatură fu cât pe ce să scape farfuria din mână. Mâncarea îi rămase în gât şi începu să tremure ca varga. Ochii ei îngroziţi priveau când la unul, când la celălalt. Incapabilă să articuleze un sunet, deschidea şi închidea gura ca un peşte pe uscat. Se uita disperată de jur împrejur. Dacă ar fi putut intra în pământ sau dacă s-ar fi putut ascunde de-a buşilea sub faţa de masă, nu s-ar fi codit să o facă. Floris nu-i dădu răgaz să se retragă. O apucă de braţ în vreme ce Adrien îi lua farfuria din mână.

— Ce căldură, draga mea!

— Ce-ar fi să luăm puţin aer afară, sub clar de lună?

Floris şi Adrien o târau fără menajamente spre boschetele din parc.

— Eu... eu nu... voi... voi... daţi-mi drumul sau...

— Sau ce, frumoaso, o dai de gol pe mincinoasa ta de prinţesă, da?

Floris o ciupi răutăcios de braţ.

— Ce... ce vreţi de la mine? întrebă nenorocita cu glas plângăreţ.

Adrien o bătu uşurel cu palma pe obraz.

— Ei haide... haide, nu te speria în halul ăsta... nu-ţi cerem decât să transmiţi un mesaj...

Un glas cunoscut întrerupse discursul lui Adrien.

— Doamna contesă de la Moika... Doamnă contesă...

Populus de Protais se apropia în fugă de cei trei.

— Ha, ha, mi se pare mie, sau pe dumneata te cheamă?! pufni şmechereşte Floris.

Populus era deosebit de pătruns de importanţa misiunii sale.

— Alteţa Sa doreşte să se retragă... v-a cerut şalul ei...

— Păi... bine... mă... mă duc! se bâlbâi grăsana, fericită că scăpase basma curată.

— Duceţi-vă, doamnă contesă... vă cheamă datoria!

Floris şi Adrien salutară respectuos. Rămaşi singuri, oftară adânc, umplându-şi nările cu parfumul ameţitor al magnoliilor. O durere şi nelinişte cumplită le strângea inima. Nu mai aveau putere nici să vorbească. Cu capul în pământ porniră alene înspre saloanele iluminate festiv.

Prinţesa şi doamnele ei de onoare plecaseră cu faetonul pus la dispoziţie de ducele de Belle-Isle.

Valeţii destupau şampania.

Ca prin vis, Floris îl auzi pe amfitrion bătând din palme ca să se facă auzit de toată lumea.

— Sst... linişte, linişte...

— Domnul de Belle-Isle vrea să ne spună ceva...

— Taci din gură, Josepha!

— Taci tu, Margueritte, ne-ai ameţit cu flecăreala ta.

Într-un târziu hărmălaia balului se potoli. În saloane se lăsă o tăcere mormântală, întreruptă doar de ţipetele păsărilor flamingo care sfâşiau tăcerea curioasă a invitaţilor. Domnul de Belle-Isle se adresă asistenţei cu glas de stentor:

— Dragi prieteni... Alteţa Sa Imperială m-a autorizat să vă aduc la cunoştinţă vestea cea bună... Prinţesa Aurora de Rusia a acceptat să devină ducesă şi mareşală de Belle-Isle...

Exclamaţii de bucurie şi felicitări entuziaste izbucniră din sute de piepturi.

Floris nu le mai auzi. Calul îl purta în galop nebun, departe de acel castel blestemat.

Capitolul XII

— Mă duc!

— Ba nu te duci nicăieri! Acolo se cuvine să merg eu.

— Atunci mergem împreună.

— Nu, Floris. Îţi INTERZIC să mă însoţeşti!

— Îmi interzici? bâigui Floris sufocat.

Nu-şi amintea ca Adrien să-i mai fi vorbit vreodată pe un asemenea ton.

— Da, sunt fratele tău mai mare şi pentru o dată ai să-mi dai ascultare. Îţi poruncesc să rămâi şi să mă aştepţi aici. Nesăb... Impetuozitatea ta n-ar face decât să învenineze lucrurile!

Georges-Albert coborî de pe dulapul din lemn de salcâm de unde asistase la discuţia, ca să nu spunem la cearta, celor doi fraţi. Aceştia reveniseră în pensiune la hanul „Leul de Argint” căruia în urma uraganului patronul îi preschimbase numele în „Leul de Aur”, ca să justifice probabil în ochii onorabilei sale clientele noile tarife crescute mai abitir decât Mississippi-ul revărsat din matcă!

Maimuţoiul se scărpină.

— Preabunului Adrien i-a stat pe limbă să-ţi spună: îi e teamă de nesăbuinţa ta şi, pe cinstea mea de maimuţoi, zău că are dreptate... Oare cum să te facem să te cuminţeşti? Gâsculiţa aceea te scoate din minţi...

Dumnezeu mi-e martor că până acum ţi-am evitat nu ştiu câte nenorociri, dar de astă dată ai turbat de tot... mă-ntreb cum o s-o scoatem la capăt cu tine...

Fără să aibă habar de dilemele lui Georges-Albert, Floris se plimba furios de la un capăt la altul al camerei.

— Foarte mulţumescu-ţi, frăţioare! Frumos, n-am ce spune! Halal părere mai ai tu despre mine. Şi totuşi, fir-ar să fie, ieri seară am strâns din dinţi şi m-am stăpânit. O vorbuliţă n-am suflat şi nimeni n-a putu ghici cum mă mai mâncau palmele să-i trag o mamă de bătaie Doamnei Prinţese Aurora de Dubino! de Petersburg... Şi de mai ştiu eu ce. O intrigantă! O aventurieră!... Mă decepţionezi Adrien... Nu m-aş fi aşteptat...

Adrien puse capăt acelei avalanşe de reproşuri punctată cu demolatoare lovituri de cizmă trase mobilierului şi-aşa destul de şubred.

— Floris... dragul meu Floris... cu vitejia ta nedomolită şi cu tăria ta poţi ţine piept de unul singur unei întregi armate... ai dovedit-o de atâtea ori... fără tine n-am fi izbutit nicicând s-o reînscăunăm pe Elisabeta pe tronul tuturor Rusiilor şi nici să câştigăm bătălia de la Fontenoy în favoarea Mareşalului de Saxa... acum însă te conjur să fii rezonabil... Acum e nevoie de diplomaţie... Lasă-mă pe mine să-i vorbesc... să aflu ce se petrece în sufletul ei... să aud din gura ei ce anume a făcut... şi de ce...

— Asta-i tot ce vrei? Asta poţi afla şi de la mine! pufni Floris cu amărăciune. Din nefericire ştiu totul, până în cele mai mici amănunte. Logodită pe rând cu trei bărbaţi, fără să mă pui la socoteală şi pe mine! Văduva unui pirat!... Remăritată cu altul! Cât pe ce să-l

părăsească şi pe ăsta pentru un boşorog bogat! Ca să nu mai pomenim despre tot ce-a picat pe de lături... Regele... Prinţul William... Maurice de Saxa... Şi toate astea nu sunt încă nimic pe lângă ultimele isprăvi ale doamnei: uzurpare de titlu! Furtul unui vapor şi probabil furt de bijuterii şi de sclavi... complicitate cu borfaşi... şi câte şi mai câte...

— Sst, Floris, vorbeşte mai încet, să nu te-audă cineva! îi spuse cu reproş Adrien.

— Ba să m-audă şi să fie arestată şi trasă pe roată în Place de Grèves, ca unchiul şi ca neruşinata de maică-sa!

În glasul lui Floris clocotea o mânie surdă. Adrien clătină din cap cu tristeţe. Într-un anume fel, Floris avea dreptate. Pe linie maternă, Baptistine se înrudea cu banditul Cartouche. Îi era nepoată şi se părea că în ciuda educaţiei aristocratice primită în castelul părintelui ei, la Mortefontaine, atavismul îşi spunea din plin cuvântul. Glasul sângelui o îndemna să caute tovărăşia tâlharilor. Şi totuşi, în adâncul sufletului său, Adrien simţea că acea degringoladă se petrecuse din vina lor, şi, în primul rând, din vina lui Floris, dar asta nu îndrăznea să o spună cu glas tare.

— Cine ştie dacă nu era mai bine să o lăsăm să-l ia de bărbat pe bravul Jéodard şi... chiar.... să devină favorită regală! se întrebă el, fatalist. Poate că aşa n-ar fi ajuns să rătăcească pe mări şi oceane.

— Voi ce părere aveţi, prieteni? se întoarse Adrien spre Feodor şi Li Kang.

Cazacul îşi trase nazul cu zgomot.

— Eu cred că înălţimea Voastră trebuie să stea de vorbă eu tânăra stăpână.

Furios, Floris îl fulgeră cu privirea. Încurcat, Feodor

îşi lăsă ochii în pământ. Oricum avea cugetul împăcat, grăise cum îl îndemnase inima lui de bătrân şi credincios slujitor.

— Dar tu, Li Kang, tu ce spui? se întoarse Floris înspre chinez, în speranţa că măcar acesta îi va ţine partea.

— Grădina înţeleptului ştie că în zborul ei capricioasa libelulă cu aripi azurii se va învârti de o mie de ori douăsprezece nopţi până să găsească petala gingaşă pe care să se aşeze... Cel ce se cuvine să o dojenească pe Libelula Albastră nu eşti tu, Floare de Mai, ci Bucuria Zilei!

— Prea bine, mă supun majorităţii! se posomorî Floris, trântindu-se pe pat.

— Oh, oh, calmul ăsta aparent nu-mi miroase a bine! îşi spuse în sinea lui Georges-Albert, sărind în braţele stăpânului său.

* * *

— Feodor, tricornul şi tabatiera mea! porunci Adrien potrivindu-şi tunica în faţa oglinzii din luciul căreia îl privea un cavaler înalt şi tras prin inel, cu plete aurii, buclate, strânse la spate într-un impecabil catogan.

Ochii albaştri-viorii, vestiţii ochi al contesei Maximilienne, scânteiau şăgalnic luminându-i obrazul cu pieliţă albă punctată ici-colo de câte un pistrui obraznic. Până atunci, din dragoste pentru fratele său, Adrien îi îndurase toate capriciile de mezin prea răsfăţat. În dimineaţa aceea însă, bizuindu-se pe sprijinul celor doi „preceptori” ai lor, tânărul conte de Villeneuve-Caramey era ferm decis să se ţină tare pe poziţie. Trântit pe pat, Floris îşi încrucişase mâinile sub cap. Ochii verzi fulgerau mânios, buclele ca pana

corbului i se răsfirau pe fruntea încruntată. Expresia chipului nu prevestea nimic bun.

Ajuns în pragul uşii, Adrien şovăi o clipă, apoi se întoarse până la Floris.

Degetele lui lungi şi aristocratice mângâiară blând umărul muşchiulos al fratelui său:

— Doar ştii că-ţi vreau binele... Lasă-mă să procedez cum cred eu de cuviinţă... NUMAI ÎMPREUNĂ PUTEM REUŞI, frăţioare...

La auzul acelor vorbe afectuoase, Floris sări în picioare, îmbunat. Frumos ca o cadră, tânărul gentilom era fermecător şi prin acea capacitate de a trece instantaneu de la o stare sufletească la alta, de a se însenina cât ai clipi după cea mai cumplită ceartă, aidoma cerului de vară limpezit de curcubeu după o straşnică furtună.

— Ai dreptate, Adrien... dintre noi doi numai tu eşti cu capul pe umeri... eu nu fac decât să dezlănţui cataclismele. Prea bine, frăţioare, du-te şi spune-i... nu, mai bine nu-i spune nimic... nu mai am a-i spune nimic...

Asemenea cuvinte sunau nespus de straniu în gura lui Floris. Adrien ieşi din cameră cu inima strânsă, părăsi hotelul însoţit de Li Kang şi Feodor şi se îndreptă spre palatul guvernatorului, reconstruit pe chei în locul clădirii de lemn prefăcută în cenuşă şi scrum cu un an în urmă. Grégoire, Georges-Albert şi Ciceron rămaseră la „Leul de Aur” să-şi păzească mai tânărul stăpân.

— Vă rog să înfăţişaţi cartea mea de vizită Alteţei Sale Prinţesa de Dubino şi să o întrebaţi dacă acceptă să-l primească într-o audienţă confidenţială pe contele de Villeneuve-Caramey!

Adrien se adresase şambelanului care se depărta cu

paşi măsuraţi şi se întoarse după câte va minute ca să anunţe pe un ton componcţios:

— Alteţa Sa Imperială îl aşteaptă pe domnul Conte.

Adrien oftă uşurat. O clipă se temuse că Baptistine va refuza să-l vadă. Feodor şi Li Kang rămaseră în anti-cameră. Lui Adrien îi bătea inima mai-mai să-i spargă pieptul. Păşea călăuzit de un sclav de culoare, cu perucă albă. Noul palat avea două etaje. Apartamentele prinţesei se aflau în aripa opusă celei ocupate de marchizul şi marchiza de Vaudreuil, ceea ce îi permitea să-şi primească nestingherit oaspeţii, fără teama de a fi spionată ori importunată.

Adrien trecu pragul unui adorabil salonaş cu mobilier tapisat cu o cretonă în culori vii. Două balconaşe de fier forjat dădeau spre Mississippi şi, lux suprem, ferestrele aveau geamuri. Din camera alăturată se auzeau râsete cristaline de femei. Adrien îşi aţinti ochii spre undele leneşe ale fluviului. Deodată râsetele încetară. În spatele lui Adrien scârţâi o uşă. Înfiorat, tânărul aşteptă o clipă apoi se întoarse brusc. Din prag Prinţesa îi zâmbea afectuos, întinzându-i braţele:

— BAPTISTINE... BAPTISTINE... micuţa mea...

Adrien o strânse drăgăstos la piept. Cei doi fraţi rămaseră înlănţuiţi într-o lungă îmbrăţişare mută. Aveau prea multe să-şi spună şi cuvintele se arătau prea sărace pentru tumultul din sufletul lor.

Într-un târziu, Adrien o luă pe sus şi o aşeză pe un fotoliu de rafie.

— Scumpa mea, minunea mea... surioară... ce fericire... ce bucurie nemaitrăită să te regăsesc teafără şi nevătămată...

Adevărul este că Adrien o mânca din ochi. Nicicând n-o văzuse mai frumoasă ca acum. În acea dimineaţă

părul blond şi vaporos îi flutura liber pe umeri... Tenul uşor arămit de soare o asemăna italiencelor. Şi totuşi, metamorfoza ei nu se datora acelor detalii, ci ochilor de un albastru intens cu care îşi ţintea fratele. Privirii naive de adolescentă nevinovată i se substituise privirea sfredelitoare a unei făpturi voluntare şi aprige. Sigură pe sine şi pe farmecele sale, Baptistine devenise o femeie superbă. În răstimpul lungului an cât hoinărise pe mări, pieptul i se împlinise, iar trupul zvelt şi graţios perfect proporţionat se înălţase. Mijlocul tras prin inel se cambra provocator sub brâul din trandafiri împletiţi în ghirlande ce se prelingeau în jos pe şoldurile rochiei cu crinolină.

Fără aroganţă şi fără ostentaţie, Baptistine îşi asuma cu calm ameţitoarea-i frumuseţe.

În camera de alături se auzeau iarăşi şoapte şi chicoteli. Baptistine luă mâna fratelui său şi, cu un gest graţios, şi-o lipi de obraz.

— Şi eu sunt fericită... nespus de fericită să te regăsesc... oh, Adrien, dac-ai şti cât mi-ai lipsit!

Baptistine zâmbea enigmatic. Adrien nu-şi dădea seama dacă vorbea serios sau glumea.

— Draga mea... ai trecut prin atâtea de când tu ne-ai... în sfârşit... de când ne-ai părăsit.

Adrien tatona terenul, preferând să avanseze cu paşi prudenţi.

Baptistine încuviinţă din cap:

— Da, e adevărat... am trecut prin multe situaţii... unele amuzante... altele dimpotrivă... în sfârşit, asta este... Acuma totul a reintrat în ordine şi presupun că te bucuri de căsătoria mea cu domnul de Belle-Isle... Precum bine ştii, e o partidă strălucită... chiar pentru o prinţesă de sânge imperial!

Ultimele cuvinte Baptistine le rostise cu un zâmbet apăsat. Adrien nu răspunse provocării.

— Nu-ţi face griji, odată cununia consumată o să-i spun soţului meu că ne înrudim de departe, prin vreun strămoş oarecare, că suntem deci veri, pentru că a-i mărturisi dintr-o dată că suntem frate şi soră ar fi cam tare, recunoaşte şi tu... lasă că ne descurcăm noi!

Baptistine vorbea calm. Glasul ei melodios nu exprima nici aroganţă şi nici orgoliu. Tocmai această seninătate îl îngrozi pe Adrien, care îşi ascunse contrarierea sub un zâmbet căznit.

— Dar bine... scumpa mea, căsătoria asta e greu de înfăptuit... Domnul de Belle-Isle *chiar crede* că eşti cu ADEVĂRAT Mare Ducesă a Rusiei şi...

— Şi ce? Pot să i-o dovedesc cu acte! replică cu detaşare Baptistine, ridicându-se din fotoliu.

Adrien nu putea decât să-i admire desăvârşita graţie şi clasa de „autentică” prinţesă. Tânăra deschise uşa salonului.

— Draga mea Tonton, eşti bună să-mi aduci caseta?

Baptistine reveni lângă fratele ei. Adrien deschise gura să-i spună ce avea pe suflet, dar tăcu mâlc, pentru că în salon intrase doamna de la Moika. Deşi îşi ţinea ochii în pământ, se arăta cu mult mai înfiptă decât în seara precedentă. Schiţă chiar o reverenţă.

Baptistine făcu prezentările:

— Iat-o pe prietena, şi, pentru moment, doamna mea de onoare, baroana de la Moika... ea...

Uşor enervat, Adrien îi tăie vorba:

— Da, ştiu... ne cunoaştem mai de mult.

Baptistine pufni în râs.

— Ah, da, uitasem! Tonton mi-a mărturisit că aţi vizitat plantaţia de bumbac... ce idee caraghioasă ai

avut, Tonton, draga mea, să-i spui că te cheamă Dédé... în fine, scumpo, te asigur că titlul de baroană, te prinde cu mult mai bine... Oh, dar nu te-am întrebat dacă vrei să bei ceva... Ţi-e sete, Adrien? se întoarse grijulie Baptistine spre fratele ei pe care începeau să-l treacă toate transpiraţiile, desigur, nu din pricina căldurii.

Baptistine deschise caseta.

— Uite... Adrien, priveşte... vezi? N-ai a te nelinişti.

Cu aerul cel mai firesc din lume, tânăra îi întindea un superb sul de pergament. Adrien îl desfăşură precipitat şi citi în diagonală, nevenindu-i să-şi creadă ochilor:

„Noi, Elisabeta, împărătească a tuturor Rusiilor, conferim Prea-Iubitei Noastre nepoate, Prinţesa Aurora, Baptista, Maria, Alexandra, titlurile de Mare Ducesă de Dubino şi Mare Ducesă de Petersburg pentru serviciile aduse... etc. Întocmit la Moscova, în anul de graţie 1745 în ziua de 10 a lui iulie”.

Semnătura ţarinei trona pe deasupra unei impresionante peceţi roşii purtând întipărită în ceara ei însemnele imperiale. Adrien îşi ridică privirea spre sora lui.

— Dar... Baptistine... ăsta este... UN FALS!

— E adevărat, dar un fals abil, Adrien... mi l-a făcut un artist din Maracaibo!... Nu te teme, n-o să afle nimeni nimic... ai încredere în mine şi nu-ţi fie frică, repetă nonşalant Baptistine, făcându-şi vânt cu un evantai somptuos din pene de struţ.

Simţindu-se cuprins de o imensă osteneală, Adrien se rezemă de spătarul de răchită împletită al canapelei. Încăierările cu indienii Chicachas erau floare

la ureche pe lângă acea discuţie care îl storcea de puteri. Una era să le ţii piept indienilor şi alta unei surori foc de trăsnită şi foc de încăpăţânată. Resemnat îşi scoase din buzunarul de la piept o batistă fină, cu monogramă de conte brodată cu fir de mătase, îşi tamponă cu ea fruntea şi, trăgând aer în piept, purcese la a o dojeni părinteşte:

— Drăguţa mea... tu nu eşti prinţesă... n-ai nici un drept să porţi acest titlu... tu...

Baptistine chicoti:

— Vai, Adrien... mi se pare mie sau nu ştii ce spui?... Iartă-mă, frăţioare, dar mă faci să râd... cine crezi că va îndrăzni să pună la îndoială titlurile mele, cu excepţia ta?... Şi, la urma urmei... tu eşti duce de Dubino... N-o să fie gaură în cer dacă o să mi-l împrumuţi şi mie niţel. Ce rău facem? Singur tu ai putea să mă dai de gol, deci n-avem de ce ne teme... Mie una mi se pare că procedez foarte normal...

— Nu... adică da... în sfârşit, ascultă Baptistine... în primul rând, consider că ar fi trebuit să mă întrebi şi pe mine, în al doilea rând...

Adrien se auzea îndrugând bazaconii fără cap şi fără coadă. Raţionând după o logică numai de ea înţeleasă, Baptistine avea darul de a-şi ridiculiza interlocutorii care, în dialog cu ea, făceau fie figură de nebuni, fie idioţi.

De afară, cineva bătu discret în uşa salonului.

— Vă rugăm să poftiţi! rosti cât putea ea de distins, doamna de la Moika.

În încăpere pătrunse un slujitor negru.

— Misiu Guvernutu cele audient Plintes!

— Să intre marchizul, dragul de el! îl aştept! răspunse Baptistine răsfăţându-se.

— Sper că Alteţa Voastră a petrecut o noapte agreabilă...

Dând cu ochii de Adrien, guvernatorul încremeni în plin elan, vizibil nemulţumit de prezenţa acestuia.

Făcându-se a nu băga de seamă, Baptistine îi întinse languros mâna de o albeaţă marmoreană, ca să i-o sărute:

— Minunată, dragul meu guvernator, minunată... „suntem” foarte încântată... La Noul Orléans ne place grozav, iar ospitalitatea voastră fermecătoare şi atât de franceză ne mângâie sufletul... O să-i povestim aceasta vărului nostru Ludovic, după ce „ne” vom reîntoarce la Versailles, împreună cu domnul de Belle-Isle!

Din ce în ce mai stupefiat, Adrien îşi asculta sora vorbind la persoana I plural, prerogativ rezervat în exclusivitate prinţilor şi numindu-l „văr” pe Regele Franţei! I se păru că trăieşte un vis urât.

— Ah, doamnă, prezenţa Alteţei Voastre în colonia noastră este un fericit privilegiu... Dacă Alteţa Voastră are nevoie de ceva, o rog să nu se sfiască să apeleze la mine, slugă prea plecată care depune la picioarele voastre un respectuos omagiu.

Domnul de Vaudreuil se frânse într-o plecăciune până la pământ şi se retrase păşind de-a-ndărătelea. Baptistine înclină scurt din cap, de parcă ar fi fost ţarina în persoană. Adrien oftă. Fermecătoarea lui soră număra o victimă în plus la activ. Pentru un zâmbet al „prinţesei” bietul guvernator era în stare să-şi vândă şi sufletul.

Ca să câştige timp până găsea noi argumente împotriva nebuniei plănuite de mezina lui, Adrien schimbă vorba.

— Ce mai face Elisa? întrebă el după plecarea domnului de Vaudreuil.

— Bine... foarte bine... Puţin obosită de călătorie... a preferat să rămână la plantaţie... Am uitat să-ţi spun, Jeannot intenţionează să o modernizeze. Îl aştept dintr-o clipă într-alta cu veşti de acolo... Ca să simplific lucrurile, voi spune că am cumpărat terenul de la doamna de Gongibourno...

Adrien voi să protesteze, dar Baptistine nu-i lăsă răgaz să o facă.

— Nu te speria, Adrien... am acte-n regulă!

Şi Baptistine scoase din inepuizabila ei casetă un alt pergament legat cu o panglică albastră. Era prea de tot. Adrien o înşfacă de umeri şi o zgâlţâi violent.

— Baptistine... Baptistine, trezeşte-te până nu e prea târziu... Opreşte bâlciul ăsta... întoarce-te cu noi în Franţa... Regele te va ierta şi dacă nu vrei să revii la Mortefontaine, mergem în altă parte, unde vrei tu... Oriunde, se grăbi să adauge Adrien văzând în ochii Baptistinei o lucire disperată.

Smulgându-se din strânsoarea braţelor lui, fata se duse la fereastră şi îşi lipi fruntea de geam, contemplând cu melancolie undele poleite de razele apusului.

Brusc, Baptistine se întoarse, înfruntându-şi orgolios fratele.

— Adrien, vreau să înţelegi o dată pentru totdeauna că.... N-AM SĂ MĂ MAI ÎNTORC NICIODATĂ ACOLO CU VOI... Acum am viaţa mea... Sunt liberă... voi fi întotdeauna fericită să ne întâlnim şi să te am în preajma mea... dar în Franţa nu voi mai pune piciorul decât cu fruntea sus... Nu-l voi revedea pe Rege decât în calitate de Ducesă de Belle-Isle... o ducesă bogată şi

puternică...

— Dar, Baptistine, Regele era...

— Nu, n-am să-i iert niciodată, nici lui, nici... Vocea i se înecă. Adrien ghici ce voia să spună şi-i sări în ajutor:

— Nici lui Floris... Dar el te iubeşte, Baptistine... E dispus să uite totul... şi îţi întinde mâna... Supune-te dorinţei de pe urmă a tatălui nostru... mărită-te cu Floris, ştii bine că el a jurat să te ia de soţie.

— TACI!

Baptistine clocotea de mânie. Uluit, Adrian asista la brusca ei metamorfoză. Tânăra blondă şi duioasă de adineaori se preschimbase într-o adevărată furie. Sângele îi năvălise în obraji în timp ce imenşii ochi viorii fulgerau ameninţător printre gene, prevestind furtună.

Tonton rămăsese cu gura căscată, uitându-se prostită când la unul, când la altul. Era clar că „doamnei de onoare” îi scăpa motivul discuţiei, ceea ce n-o împiedica să admire temperamentul „prinţesei”.

Adrien refuza să se dea bătut. Luându-i mâna ca să i-o sărute afectuos, simţi cu mirare că degetele îi tremurau şi erau reci ca gheaţa.

— Baptistine, sufleţelule... nu se poate să fi uitat... doar tu, tu l-ai salvat de la moarte pe Floris... doftorii noştri l-ar fi dat gata cu lipitorile şi sângerările lor. Fără îngrijirile lui Jeannot s-ar fi prăpădit... Taci şi ascultă-mă... Ştiu tot... Tu ai venit deghizată în felcer... De ce... de ce, Baptistine? insistă Adrien.

Baptistine plecă ochii în pământ. Adrien o apucă cu blândeţe de bărbie, obligând-o să-l privească în faţă.

— Draga mea... te rog să-mi răspunzi la întrebare... mi se pare mie, sau îl iubeşti încă şi-acuma... atunci de

ce toate astea?... lasă deoparte orgoliul... te implor! murmură Adrien îndurerat.

Cu ochii înecaţi în lacrimi, Baptistine scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge o negrăită durere.

— Nu, nu Adrien...

Tânărul gentilom ştia cui se adresa de fapt acel refuz. Tocmai de aceea insistă.

— Atunci spune-mi pentru ce ai venit să-l îngrijeşti... Nu te obliga nimeni şi nimic... Dacă îl urăşti într-atâta, pentru ce nu l-ai lăsat să moară? Răspunde! Pentru ce?

Baptistinei începeau să-i tremure buzele.

— Vrei să ştii pentru ce? Pentru că mi-a fost milă... din MILĂ creştină am venit... Poftim! Şi pentru că Elisa plângea şi m-a implorat în hohote să nu-l las să se prăpădească. Uite na! conchise Baptistine pe un ton îndărătnic.

Adrien îi dădu drumul la mâini. Tare-ar mai fi vrut să poată deschide fruntea aceea albă şi frumoasă ca să vadă ce se ascunde cu adevărat dedesubtul ei. Pentru moment era preferabil să lase lucrurile cum erau. Insistând, risca să o îndârjească şi mai tare.

— Oricum, Baptistine... dacă nu vrei să te măriţi cu Floris... treaba ta, nu mai insist, la urma urmei eşti liberă să iubeşti pe cine vrei, în schimb te conjur să te întorci cu mine în Franţa... Aici te pândesc la tot pasul mii de primejdii... Ştii de pildă că stareţa pe care o adăposteai tu era tocmai duşmana noastră de moarte?... Da, Julia de Mengden, care în Rusia a jurat pieirea noastră!

La auzul acestor cuvinte, Tonton şi Baptistine schimbară o privire cu înţeles.

— Da, da, „străina”! ne-am izbit de ea nu o dată, dar fii pe pace, ultima oară când am avut de furcă cu ea,

era chiar înaintea uraganului şi pff... s-a volatilizat...

Baptistine îşi recăpătase calmul şi stăpânirea de sine..

— Şi Picior de Lemn ce-a devenit? continuă Adrien cu reproş, fără să mai piardă vremea să se întrebe ce s-o fi întâmplat cu străina din golful Barataria.

— Oh! individul ăla fioros m-a luat de nevastă după obiceiul corsarilor, după ce i-a făcut de petrecanie bietului Fokker pe care l-am deplâns sincer, pentru că de fapt era tare cumsecade. Dar nici Picior de Lemn n-a apucat să se bucure de mireasa lui pentru că i-am sabordat corăbiile şi...

Baptistine povestea toate acele grozăvii cu aerul cel mai firesc din lume. Din camera alăturată se auziră din nou râsete şi chicoteli.

— Cine-i acolo? întrebă Adrien.

— Oh, prietenele mele!

— Prietenele tale?

— Însoţitoarele mele de pe corabie...

Baptistine deschise uşa dintre cele două camere.

— Veniţi să vă prezint fratelui meu, nu vă fie frică, n-o să vă dea de gol.

Una câte una, cinci „doamne de onoare” păşiră în salon, cu demnitate băţoasă, ţinându-şi, ca şi Tonton, ochii plecaţi în pământ.

— Doamna de Kiev, Doamna de Ţarskoe Selo,... Doamna de Riga... Domnişoara de Baltica, Domnişoara de Baku...

La auzul tuturor acelor nume false, Adrien simţi că i se face părul măciucă. Îşi amintea perfect adevărata identitate a osânditelor înscrise pe lista pasagerelor de la bordul *Frumoasei din Louisiana*: Tonton, Néné, Bănuţ, Coapsă de Aur, Peştişor, Bébé, Croşeta.

Adrien o trase pe Baptistine spre fereastră şi-i şopti îngrozit:

— Ai înnebunit, Baptistine?... Fetele astea sunt ocnaşe... înfierate... sunt nişte deportate!

— E adevărat, recunoscu Baptistine, dar acum sunt prietenele mele... sunt tare drăguţe şi bune... Ah, dar am uitat să-ţi spun, aici nu se află decât o parte dintre ele... restul au rămas pe plantaţie.

— Slavă Cerului! îşi spuse Adrien în sinea lui.

— Or să vină toate aici la nunta mea şi pe urmă n-o să le mai pese de nimic, am să le pot ajuta după pofta inimii... Vă mulţumesc, dragele mele... spuse Baptistine cu voce tare, fratele meu vă adoră, duceţi-vă să vă faceţi frumoase, plecăm în vizită la logodnicul meu, domnul de Belle-Isle, suntem invitate la masă.

Fetele se eclipsară, fericite să scape de privirea inchizitoare a contelui de Villeneuve-Caramey. După o reverenţă stângace. Tonton se făcu şi ea nevăzută.

De astă dată, paharul se umpluse. Calmul proverbial al lui Adrien începea să-l părăsească. De-abia se ţinea să nu explodeze. Până şi vocea îi tremura de furie.

— Şi dacă cineva recunoaşte pe una din ocnaşele tale, ei? Ce te faci, Baptistine?

— Vai, dragă Adrien, de ce să punem răul înainte! Nu mai fi aşa de pesimist... Nimeni nu-şi mai aduce aminte că *Frumoasa din Louisiana*" transporta femei... şi sclavi...

— Apropos... tocmai vroiam să te întreb. Cu ei ce s-a întâmplat?

Baptistine pufni excedată.

— Cei mai mulţi se află pe plantaţie... liberi.

— Liberi!!?? Dar măcar i-ai răscumpărat?

— Am acte în regulă.

Baptistine ridicase capacul casetei. Adrien o opri cu un gest de lehamite.

— Grozave acte, n-am ce spune. Plastografii ale artistului tău din Maracaibo.

— Sunt împotriva sclaviei! declară ritos Baptistine.

— Şi eu, tună Adrien, dar pe lumea asta mai există şi legi care trebuie respectate! Dar pentru asta ar trebui să ştii ce înseamnă o lege, ori tu habar n-ai! Sclavii trebuie cumpăraţi legal de la un neguţător care plăteşte statului taxă şi capătă licenţă oficială pentru târgul de sclavi... După ce i-ai cumpărat de la un asemenea negustor, poţi eventual, dacă ţii cu tot dinadinsul, să-i eliberezi. Ai priceput?

Baptistine se bosumflă.

— Da... numai că... nu e drept!

Adrien ridică din umeri.

— Sunt de acord cu tine, numai că n-avem încotro, nu eu fac legile... ci Regele...

— Ştiam eu de ce nu eram niciodată de acord cu el... Uite ce este, Adrien, tot pălăvrăgind o să întârzii la dejun, iartă-mă, dar trebuie să mă duc să mă schimb.

— Nefericito! Domnul Vieille! Domnul Vieille, chirurgul, ştie tot! exclamă deodată Adrien, pocnindu-se cu palma peste frunte.

Baptistine pufni în râs.

— Vezi, bietul meu Adrien, ce să-ţi fac dac-ai rămas, aşa de mult la indienii chicachas... Nu mai eşti la curent cu nimic... la ora asta domnul Vieille se află în drum spre Franţa, la bordul unei corăbii de linie...

— Şi toţi ceilalţi... logodnicii tăi... în sfârşit, contele du Rocher... cavaleristul... marinarul... Nu i-am văzut, dar ştiu că se află pe undeva în Louisiana... Ce-ai să le spui când se vor înapoia?

Cu mâna pe clanţă, Baptistine se întoarse spre el şi îi răspunse articulând rar şi apăsat, cum vorbeşti unui om bolnav:

— Dar m-am întâlnit cu ei, cel puţin cu primii doi.

— Adică? întrebă năucit Adrien. Ce... ce le-ai spus, se bâlbâi el întrebându-se dacă ce i se întâmpla era adevărat ori visa.

Baptistine zâmbi angelic.

— Le-am explicat că până acum o dureroasă taină de familie mă silise să nu dau în vileag titlurile mele şi că mă bizuiam pe onoarea lor de gentilomi că nu vor dezvălui nimănui faptul că ne-am cunoscut cândva... Şi, cum era de aşteptat, amândoi mi-au jurat, pe spada lor, discreţie totală!

— Dar logodnicul tău adevărat, vreau să spun oficial, adică ex-logodnicul tău, domnul de Rocher, cum a reacţionat?

— Minunat!

— Cum adică minunat? exclamă Adrien. Nenorocitul te-a căutat peste mări şi ţări până să dea de tine aici, la capătul lumii. Te iubeşte ca un nebun!

— Tocmai de aceea i-am şi promis că o să mă mărit cu el... după ce rămân... văduvă!

Stupefiat, Adrien rămase fără replică. La aşa ceva chiar că nu se aşteptase. Profitând de tăcerea lui, Baptistine îi trimise o bezea şi se făcu nevăzută, lăsând uşa întredeschisă în urma ei.. Rămas de unul singur în mijlocul salonului, Adrien oftă resemnat.

În aceeaşi clipă Baptistine îşi strecură capul pe după uşă ca să întrebe în timp ce se dezbrăca:

— Ce face Georges-Albert? e sănătos?

Cu gândul în altă parte, Adrien răspunse maşinal:

— Da... da... sigur.

— Dar Feodor, Li Kang şi Grégoire?
— Sunt bine.
— Mă bucur. Sărută-i din partea mea!
Şi uşa se închise.
Îndreptându-se spre ieşire, Adrien auzi glasul zglobiu al Baptistinei sfătuindu-se cu prietenele ei ce toaletă să îmbrace pentru dejunul de la domnul de Belle-Isle.
— Nu, Néné, prefer rochia albastră, ba nu... ba nu, pe cea violet, ah nu, parcă tot verdele îmi stă mai bine, voi ce spuneţi?... Vai, Tonton, eşti superbă, grozav te mai prinde roşul... Nu, nu te schimba, ei şi ce dacă e cam tare culoarea, o să-şi spună că doamnele de la curtea Moscovei au gusturi originale...
Clătinând din cap, Adrien cobori scările. Jos îl aşteptau Feodor şi Li Kang.
— Ei, boiernaşule? şopti cazacul.
— Vă trimite sărutări.
Răspunsul laconic şi mai cu seamă expresia posacă a lui Adrien dovedeau că ambasada lui dăduse greş. Tânărul gentilom se întreba cum avea să îi prezinte situaţia lui Floris.
— Dacă îi spun adevărul, o strânge de gât! gândea el tot mai posomorât.
De groază să dea ochii cu Floris, întârzie anume clipa confruntării pornind spre han pe un drum ocolit, pe strada Toulouse. Păşea alene, cu ochii în pământ, ignorând tarabele de pe margini şi strigătele negustorilor care îşi lăudau marfa.
Odată ajuns la han, Adrien oftă uşurat. Floris plecase să se plimbe călare, luându-i cu el pe Georges-Albert şi pe Ciceron.
— Ai idee încotro s-a dus, bunule Grégoire? întrebă într-o doară Adrien.

— Da, domnule conte... mi-a spus că se duce la domnul duce la Belle-Isle!
— Cerule! Pe cai! răcni Adrien.

Capitolul XIII

— Şi'n dracu'ţ'o mai zâs că...
O lovitură seacă de evantai primită peste încheietura mâinii tăie vorba doamnei de la Moika.
— Ţi-am spus de o mie de ori, Tonton, să-ţi supraveghezi limbajul, altminteri n-o să te creadă nimeni că eşti doamna mea de onoare şi asta e valabil pentru voi toate. Vă implor, încercaţi să nu mai vorbiţi ca vagaboandele de pe Pont-Neuf! Acum aţi intrat în lumea bună. Hai, să te aud, repetă-ţi întrebarea!
Baptistine se ducea la dejun, la domnul de Belle-Isle, cu întreaga ei suită. Ducele îi pusese la dispoziţia logodnicei sale cea mai frumoasă caleaşca a lui trasă de patru splendizi roibi anglo-normanzi. Vizitiu! şi cei doi valeţi ce însoţeau echipajul erau îmbrăcaţi în livrele. Dar nici valetul Baptistinei nu era mai prejos. Reîntors la ţanc de la plantaţie, Jeannot se instalase pe bancheta din faţă, lângă vizitiu. Pe livreaua lui de mătase purpurie strălucea blazonul imperial cu cei doi vulturi înlănţuiţi! Nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie, întorcea din când în când capul să o privească cu adoraţie pe Baptistine.
Aceasta optase până la urmă pentru o rochie albă. O manşetă largă de dantelă îi acoperea umerii, în timp ce două pliseuri simetrice, ascuţite spre talie în formă de „omuleţi", îi dezgoleau graţios decolteul. Pălăriuţa

nostimă, din flori de câmp, pusă ştrengăreşte peste buclele-i blonde îi dădea un aer deopotrivă nevinovat şi provocator. Doamnele de onoare se întreceau şi ele în eleganţă şi distincţie. Înconjurată de rochiile lor multicolore, Baptistine părea un crin alb pe o pajişte cu flori. Cine ar fi putut ghici că acele făpturi parfumate, zâmbitoare şi impecabil pieptănate erau în realitate nişte biete deportate?

În timp ce le instruia cu voce scăzută, Baptistine nu pridideа cu saluturile în stânga şi în dreapta, răspunzând cu un zâmbet fermecător reverenţelor şi plecăciunilor doamnelor şi gentilomilor care se dădeau respectuos la o parte din calea caleştii. Cavalerii îşi scoteau tricornurile, în timp ce sclavii cu umbrele îşi ajutau stăpânele să se refugieze pe trotuare.

Baptistine surâdea, flatată de acele dovezi de respect. În sinea ei se felicita pentru a se fi întors la Noul Orléans. Totul se potrivise cum nu se poate mai bine. Deodată se încruntă.

Conştiincioasă, Tonton se căznea să-şi amelioreze performanţele lingvistice:

— Alteţa Voastră binevoieşte săăă... mi spui şi mie cini dracu o...

— Nu şi nu! explodă Baptistine. Faci înadins Tonton şi asta mă supără cel mai rău... Trebuie să spui aşa: Alteţa Voastră binevoieşte a-mi face neţărmurita favoare de a-mi dezvălui numele persoanei care a înştiinţat-o de dispariţia doamnei stareţă... Ai înţeles? Aşa trebuie să vă exprimaţi cu toatele! Să vă aud!

Baptistine îşi întări porunca bătând din picior în podeaua caleştii.

Doamnele de la Moika, de Kiev, de Baltika şi de Baku lăsară nasul în jos. Doamna de Riga, cunoscută tuturor

sub porecla de Néné, protestă blând:

— Păi, mâncate-aş, prinţesă, tu ai fost educaţionată ca una d'alea d'ale voastre, tu ai stofă dă regină... am mirosit de la o poştă asta, noi toate dă pă *Frumoasa din Louisiana*, nu-i aşa, suratelor? Mai bine făcem pe mutele şi nu dăm dă belea.

— Cioara vopsită tot cioară rămâne, oftă cu tristeţe Doamna de Ţarskoe Selo, zisă şi Peştişor. Baptistine o bătu prieteneşte pe umăr:

— Ba nu, drăguţele mele! Ia nu vă mai văicăriţi atâta! Curaj, ce Dumnezeu, doar ne-am întors aici că să vă găsiţi nişte soţi ca lumea... Totul este să aveţi puţină încredere în voi. Ia priviţi-i pe cavalerii aceia chipeşi cum vă mănâncă din ochi... Ei, haide, nu vă înecaţi ca ţiganul la mal, am trecut prin atâtea împreună, n-avem nici un temei să nu răzbim până la capăt!

Siguranţa de sine a Baptistinei era contagioasă.

Domnişoara de Baltika, alias Coapsă de Aur, acceptă provocarea:

— Că bine zici, aşa-i. Gata cu miorlăielile, porumbiţelor! Să dea dracu' că doară nu merem la şparleală în cimitire, pân sicrie, printre mortăciuni... merem să ne clătim ochii cu alde ducele Prinţesei... Ah, pupa-ţi-aş ochii, nu degeaba eşti nepoata lui Cartouche, alde regele trenţăroşilor, te născuşi cu căiţă pă cap, nu ţă fricã dă nima', gata, fetele, la treabă, ce mama dracului, acu să vede dac'aţi supt lapte din ţâţa muicilor voastre ori zamă chioară! Gata, le arătăm noi „clasă" de-or să cază în cur. De-acu vorbim ca reginele, s-a-nţeles hoţoaicelor? Doamnă, suntem prea-plecata Voastră slugă, porunciţi, cu ce vă pot fi de folos? se fandosi Coapsă de Aur, în timp ce toate

celelalte râdeau să se prăpădească. Ei, cum a fost?

— Minunat, minunat! exclamă Baptistine încântată.

Un murmur aprobator însoţi cuvintele ei.

— Nu-ţi fie teamă pentru noi, Baptistine.

— Las’ pe noi, ştiu fetele să se maimuţărească!

— Şi nu uitaţi că de-acum suntem libere, libertatea o să ne dea aripi!

— Auzi, numa’ ceva lasă-mă să-ţi zâc pă limba mea: să mor că rău l-ai dat cu cracii-n sus pe frati-tu azi, să n-am parte de bărbat dacă te minţ! şopti Tonton satisfăcută.

Baptistine nu-i răspunse. De fapt nu auzea mai nimic din cotcodăcelile gălăgioase ale tovarăşelor sale de drum. Era cu minţile aiurea. Retrăia clipa întâlnirii cu Floris, în seara precedentă. „Prinţesă!” Se înfiora de plăcere amintindu-şi cum ochii lui verzi se înneguraseră de furie. Ha, ha! îl vindecase de rănile trupului numai pentru satisfacţia de a-l vedea suferind, de a-i răni nemăsuratul orgoliu. O viaţă de om n-avea să-i ajungă pentru a-i plăti jignirea adusă. Îl salvase ca să vadă cu ochii lui triumful Baptistinei şi fericirea ei în braţele altor bărbaţi. Deşi se împlinea un an de la cearta lor, în urechi încă îi răsunau cuvintele şuierate sarcastic de Floris.

— Drept cine mă iei?... mama ta era o borfaşă... o târfă neruşinată... eşti o bastardă, o bastardă!

Nu, Baptistine nu va uita niciodată! Ah, de ce, da, de ce i se dăruise? Dar nu, nu i se dăruise, o sedusese cu forţa, împotriva dorinţei ei, abuzând de slăbiciunea ei; şi totuşi, când îl văzuse pe patul morţii, o stranie disperare îi cuprinsese inima. Din milă! Da, din milă! se încăpăţâna să-şi spună tânăra femeie în timp ce mâinile i se crispau spasmodic pe fildeşul evantaiului.

— Aploapi c-am ajuns, plinţişoala mea!

Jeannot se întorsese spre ea şi o privi zâmbind. Devotamentul lui nemărginit nu se dezminţise nici o clipă de-a lungul peripeţiilor trăite împreună. Da, un straniu joc al sorţii împletise destinul sclavilor cu al tinerei fete şi cu al ocnaşilor. Baptistine se întreba dacă tot ce trăise fusese aievea sau vis. Câte nu se petrecuseră de când fugise ca să scape de Floris şi de Rege, câte întorsături neaşteptate ale vieţii nu cunoscuse după bătălia de la Fontenoy!

Yann Le Gallic şi Fokker Diavolul o ajutaseră să-şi uite durerea, oferindu-i dragostea lor. Le-o acceptase din pură răzbunare, dar de atunci încoace nu se mai atinsese de ea nici un bărbat. Uneori, în arşiţa nopţii, se înfiora la amintirea sărutărilor pătimaşe ale lui Floris, dar se căznea să alunge acele reminiscenţe ale unui trecut pe care îl dorea mort pentru totdeauna, dedicându-se trup şi suflet protejatelor şi protejaţilor ei.

Floris şi Adrien descâlciseră o parte din firul aventurilor ei, fără să fi aflat însă câteva amănunte importante. După căsătoria forţată (şi neconsumată) cu Picior de Lemn, Baptistine şi tovarăşele sale evadaseră din Barataria la bordul *Frumoasei din Louisiana*, sabordând corăbiile piratului care, astfel, nu le putuse lua urma. Fugarele se adăpostiseră mai întâi pe Insula Pisicii. Foarte curând însă grave disensiuni se iviseră între „străina” Julia şi Baptistine, aşa că aceasta din urmă hotărâse să facă uz de pământurile şi de scrisoarea de credit primite în dar de la prietena ei Jeanne-Antoinette Poisson. Generosul gest al viitoarei Marchize de Pompadour nu fusese străin de intenţia acesteia de a o îndepărta pe Baptistine de regele prea

îndrăgostit de ea.

Ca nu cumva să atragă atenţia celorlalţi colonişti, Jeannot şi tovarăşii săi construiseră un soi de plută de bambus cu care fugarii urcaseră pe firul fluviilor Bayous şi Mississippi urmând calea nautică descrisă cândva Baptistinei de Fokker Diavolul.

Baptistine îşi pusese o perucă de femeie bătrână, îşi legase peste burtă şi peste şolduri câte o pernuţă, ca să pară mai grasă, şi, punându-şi o pălărie cu voaletă, se dăduse drept doamna de Gongibourno (anagramă de la Bourgoignon) şi luase pe numele acesteia, în schimbul scrisorii de credit, pământurile şi banii. Foştii ocnaşi şi foştii sclavi se instalaseră confortabil pe plantaţie, numai că cele zece mii de livre ale Jeanne-Antoinettei Poisson se topeau văzând cu ochii.

Când ajunseră la fundul sacului, „străina” veni cu ideea furtului de bijuterii. Baptistine se arătase de acord, luând totul ca pe o farsă nostimă, care îi îngăduia să se ducă la bal purtată într-o lectică şi, mai ales, să se mascheze şi să danseze dansul ei preferat, cotiilonul.

Numai că prima persoană de care dăduse cu ochii în Noul Orléans fusese... Floris. Îl recunoscuse de la distanţă după statura lui, cu un cap mai înaltă decât a celorlalţi trecători. Şi îl revăzuse la bal... împreună cu ticăloasa aceea roşcată... contesa Marie-Blanche de Pontalba. Drept răzbunare, Baptistine îl trimisese pe Georges-Albert să-i şterpelească peruca. Floris, Floris, mereu şi în tot locul îi ieşea în cale Floris...

Din nefericire, aventura de la bal nu se rezumase la o nevinovată farsă. În ruptul capului n-ar fi crezut că „străina” va fi în stare să dea foc palatului ca să permită jefuirea doamnelor aflate acolo. Diversiunea

astfel creată le îngăduise ocnaşelor cărora tot „străina” le deschisese o portiţă de serviciu a parcului, să se fofileze pe peluză şi să le uşureze pe distinsele cuconeturi de brăţări şi de coliere. Prada, fusese zvârlită de-a valma în lectica Baptistinei care părăsise pe şest petrecerea, în timp ce pe acoperişul în flăcări Floris le salva de la pieire pe negrese.

— Un descreierat, un nechibzuit, în stare de orice, doar-doar va atrage atenţia asupra lui. Îl urăsc! îl urăsc! îşi spusese Baptistine suind la bordul ambarcaţiunii în care ceilalţi o aşteptau gata de drum.

Vâslind energic, Jeannot le scăpase pe hoaţe de urmărirea soldaţilor. Se opriseră într-un cot al fluviului şi îngropaseră comoara la picioarele unui chiparos centenar, ascuns privirilor eventualilor curioşi de câteva trunchiuri de copac. În zori, aventurierii porniseră să urce înapoi pe firul apei spre plantaţie. Şi atunci soarta o pusese din nou faţă în faţă cu Floris şi cu Adrien. Ce mândră fusese să le poată ordona lui Jeannot şi prietenilor săi să tragă în crocodili. Drept este că să-i vadă bălăcindu-se la un loc pe toţi logodnicii ei o înveselise din cale afară pe zvăpăiata cochetă. Întâmplarea o bine-dispusese pentru tot restul zilei şi, în plus, îi dăduse ideea să-l spioneze îndeaproape pe Floris, pentru a-i afla toate mişcările. Cel însărcinat cu atât de delicată misiune fusese Jeannot. Fără să ştie în ce scop anume, băiatul îi aducea la cunoştinţă fiece gest al tânărului gentilom. Ascultând raportul asupra zburdălniciilor nocturne ale lui Floris, Baptistinei i se învăpăiau obrajii.

— Să-i fie de bine... ah, câtă dreptate am să îl dispreţuiesc, să îi urăsc! Şi Adrien care se uită la el ca la Dumnezeu! Atâta pagubă! La urma urmei, singura

pe care o regret este buna mea Elisa!

În consecinţă, Jeannot o „răpise” pe bătrâna ei dădacă. După îmbrăţişările şi lacrimile regăsirii, Elisa încercase să o convingă pe Baptistine să se întoarcă acasă, în sânul familiei. Zadarnic însă. Îşi bătuse gura de pomană...

— Uite ce este, draga mea, dacă nu eşti de acord cu mine, n-ai decât să te întorci la ei! replicase sec Baptistine, adăugând imediat cu duioşie: Să ştii însă că fără tine m-aş simţi nespus de nefericită.

Cum să reziste Elisa alintărilor Baptistinei? Rămase la ea. Ca să-şi aline mustrările de conştiinţă, îşi spunea că prin prezenţa ei avea să o poată apropia pe Baptistine de cei pe care se încăpăţâna să îi evite cu tot dinadinsul.

Ulterior, comoara fusese transportată pe Insula Pisicii. Apărată de o barieră naturală de corali, insula era practic inexpugnabilă. În permanenţă, zece dintre tovarăşii lui Jeannot rămâneau să păzească îngusta trecere dintre recife. Până acum respinseseră de trei ori atacul unor bărci cu piraţi veniţi dinspre golful Barataria. Baptistine se ducea destul de des pe insulă. Cu vâslaşi buni, din oraş şi până acolo călătoreai doar preţ de o zi şi jumătate. De acolo pe insulă îl supraveghea pe Picior de Lemn, îl sfida, ba chiar; profitând de maree, avusese ideea năstruşnică de a-i „expedia” una câte una lăzile cu băutură rămase în pântecele *Frumoasei din Louisiana*.

În absenţa ei, descinderile pe plantaţie ale fratelui său însoţit de Floris le cam neliniştiseră pe deportate. Adevărul este că apropierea de Noul Orléans le înspăimânta; se simţeau ameninţate. Nenorocitele trăiau cu groaza că vor fi arestate. Jeannot le

împărtăşea îngrijorarea. Până n-aveau să capete acte în regulă, rămâneau nişte proscrişi. De aceea plănuiseră să fugă mai departe, cât mai departe şi să se stabilească în vreo colonie spaniolă, la Havana sau poate chiar la Porto-Bello, de unde să traverseze pe jos istmul îndreptându-se spre Panama. Odată ajunşi acolo, n-aveau a se mai teme de nimeni şi de nimic. Încăpăţânată, Baptistine se împotrivea rugăminţii lor presante şi folosea toate pretextele pentru a-i reţine în ţinutul de pe Mississippi, deşi ciocnirile cu „străina” Julia erau tot mai dese şi mai violente. Baptistinei îi reproşa îndeosebi iniţiativa furtului de bijuterii şi criminalul incendiu care s-ar fi putut solda cu pierderi de nevinovate vieţi omeneşti. Tot mai des, sfidând primejdia, fie se ducea în insulă, fie, travestită în cavaler, se plimba prin Noul Orléans. Cu toate că n-ar fi recunoscut aşa ceva nici în ruptul capului, faptul de a-l şti acolo pe Floris exercita asupra ei o exasperantă atracţie, magnetică. Iată de ce se nimerise să fie de faţă atunci când, în piaţă, el îi provocase pe Jéodard, Yann şi Ernaudan. Ce se întâmplase după aceea ştim.

— Nu, nu-l iubesc... nu simt pentru el decât dispreţ, ranchiună şi ură... da, ură... dacă i-am făcut un bine este pentru că Dumnezeu ne învaţă să nu întoarcem răul duşmanilor noştri... Cel puţin aşa am conştiinţa împăcată! se gândea Baptistine în caleaşcă, sfâşiind nervos cu dinţii o batistă fină de dantelă.

Borfaşele se priviră complice. O cunoşteau îndeajuns pe Baptistine pentru a şti că nu trebuie deranjată când o cuprindeau gândurile negre. Femei de treabă, analfabete dar cu suflet generos, se învoiau ca tânăra fată, superioară lor prin educaţie şi cultură, să le fie căpetenie, cu atât mai mult cu cât în toiul uraganului

stareţa dispăruse.

— Poate dete dracu’ şi crăpă! se rugaseră scurt ocnaşele.

După dezastru, Baptistine şi ceilalţi părăsiseră, plantaţia devastată şi se regrupaseră pe Insula Pisicii. Cruţată miraculos de trâmbele de apă ale furtunii, *Frumoasa din Louisiana* fusese călăfătuită şi vopsită de Jeannot şi de oamenii lui şi aştepta să ia din nou drumul mărilor, sub noua denumire de *São Paolo*. Contemplând de pe puntea ei nemărginirea oceanului, Baptistine avusese geniala idee de a se preschimba într-o prinţesă, adevărată. Întreaga ei copilărie fusese legănată de povestiri despre fabuloasele aventuri trăite de fraţii ei la curtea ţarilor Rusiei, apoi la Pekin şi Versailles! La urma urmei de ce nu şi-ar fi luat şi ea un titlu care să o pună la adăpost, împreună cu prietenii ei, de orice primejdii? Şi cum avea certitudinea că dacă ar fi rămas la curtea Franţei, Regele nu i-ar fi refuzat absolut nimic, nici măcar nu i se părea că ar comite cine ştie ce ilegalitate.

Néné cunoştea un fost plastograf de pe Pont-Neuf. Înfierat de trei ori pentru diferite măsluiri, locuia acum, pare-se, putred de bogat, undeva în Maracaibo. Interesate de un singur lucru: să-şi uite trecutul şi să devină persoane respectabile printr-o căsătorie „cu preot”, borfaşele aplaudaseră cu entuziasm planul. Aşa se face că într-o bună după amiază, *São Paolo* părăsise Insula Pisicii.

Elisa se afla desigur la bord. Pentru porumbiţa ei s-ar fi dus şi până la capătul lumii. Cu toate că era convinsă că dreptatea se afla de partea ei, Baptistine se ferise să-i pomenească bătrânei sale dădace de bijuteriile furate pe care intenţiona să le preschimbe în saci cu

pistoli ca să răscumpere libertatea ocnaşelor şi a sclavilor, tovarăşii lor de aventură.

Trecând prin faţa insulei unde rămăsese captiv Picior de Lemn, Baptistine nu rezistase tentaţiei de a-l ridiculiza o ultimă dată pe nesuferitul corsar. Privea prin ochean cum ghiulelele trimise din babordul navei sale semănau panică în rândurile piraţilor beţi morţi, când deodată tresărise. În raza ei de observaţie intrase un grup de bărbaţi ce înaintau târâş. Ocheanul începuse să îi tremure în mână. Îi recunoscuse pe Adrien, Feodor şi Li Kang.

— Opriţi focul! poruncise Baptistine, de teamă să nu-i omoare. Simţea că se înăbuşă, de parcă cineva i-ar fi aşezat o greutate pe piept. Privea încăierarea şi ÎL căuta. El se afla acolo, i-o spunea inima. Şi într-adevăr îl văzu. Se lupta ca un leu. Cămaşa făcută ferfeniţă îi descoperea torsul muşchiulos. Buclele de abanos i se zbuciumau pe fruntea înaltă, în cadenţa loviturilor de sabie.

Baptistine închise ochii. Era peste puterile ei să mai privească. De ce o săgeta inima? Fără să vrea lăsă să-i scape un geamăt.

— Oh, Doamne... Ce deşteaptă am fost că am plecat... Ce bine că plec!

Şi tânăra se îndreptă spre dunetă ca să se sfătuiască cu Jeannot şi Néné asupra vântului cel mai prielnic rutei lor. Vorbea cu ei, dar gândul îi era la Floris. Neliniştea îi creştea de la o clipă la alta. Grija pentru soarta lui o ucidea. Trebuia să afle cine ieşise învingător. Ridică din nou ocheanul. Cocoţat pe un promontoriu, Floris privea cu luneta spre vasul ce se depărta. Cu buzele uscate de emoţie, Baptistine simţi că şi el o recunoscuse. Pasându-i luneta lui Adrien îi

întoarse ostentativ spatele, lăsând-o pe Baptistine să-i admire ceafa. Tânăra se înfiora.

— Adio, Floris!... murmură ea cu glasul înecat în lacrimi.

La Maracaibo viaţa se arăta destul de ternă şi mai cu seamă vulgară. Populaţia era alcătuită exclusiv din marsuani şi vântură-lume de mâna a doua veniţi în trecere sau odihnindu-se între două curse.

Proaspăta prinţesă şi doamnele ei de onoare se plictiseau de moarte. Hotărâră să pornească sub pavilion rus spre Hispaniola[37] dar acolo spaniolii, deşi foarte politicoşi cu Marea Ducesă, se arătau posaci din cale-afară; nevestele lor, îmbrăcate din cap până în picioare în negru, erau pline de fumuri, iar Guvernatorul dădu de înţeles Alteţei Sale că pentru ea nici nu putea fi vorba să se instaleze în insula spaniolă. Dezamăgită, Baptistine porni cu *São Paolo* spre Barbados.

Ajutată de un noroc chior, corabia *São Paolo*, rebotezată *Sankt-Petersburg*, ca să sune mai ruseşte, scăpase ca prin urechile acului de corsari şi de piraţi. O singură dată o ajunsese din urmă un corsar englez, dar „marea ducesă” îl făcuse praf pe căpitan vorbindu-i despre „vărul” ei William Auguste, Prinţul Angliei, bineînţeles fără să-i sufle o vorbă despre faptul că nenorocitul pierduse din pricina ei bătălia de la Fontenoy.

Flatat, englezul nu se îndoise nici o clipă că în faţa lui se afla o Mare Ducesă şi o invitase pe Baptistine, împreună cu doamnele ei de onoare, la o cină pe vasul lui. Blond şi cu ochii albaştri ca marea, aventurierul era

[37] Santo Domingo

cuceritor. Cu toate astea, Baptistine îi respinsese avansurile. Fără să ştie nici ea de ce, omagiile bărbaţilor începeau să-i devină de-a dreptul insuportabile.

Acel succes repurtat în largul oceanului le încurajase pe fugare. După o scurtă escală în Jamaica, unde Baptistine declară că Port Royal mirosea îngrozitor, îşi reluară hoinăreala marină. Mereu bosumflată, tânăra fată îi denigra pe englezi, prevestind cele mai cumplite nenorociri în coloniile acestora, unde locuitorii nu vorbeau decât englezeşte „refuzând” să priceapă o boabă de franceză şi unde, pentru deportatele care habar nu aveau de limba lui Shakespeare, nu încăpea fir de speranţă să-şi găsească bărbaţii visaţi... aveau să rămână cu toatele nemăritate.

Până la urmă, Baptistine convocă într-o seară pe toată lumea pe punte şi supuse chestiunea la vot. Propaganda ei dăduse roadele scontate... A doua zi la amiază, după şase luni petrecute în largul Caraibelor, corabia *Sankt-Petersburg* retraversa canalul Yucatan şi, pătrunzând în golful Mexicului, pornea spre gurile fluviului Mississippi.

Vestea că o rusoaică de neam mare se îndrepta către Noul Orléans se lăţise cu iuţeala fulgerului. Ah, ce bine se simţea Baptistine pe meleaguri franceze! Roşind de plăcere îl văzuse pe Marchizul de Vaudreuil sosind în goană în port ca să-i prezinte omagiile şi să o invite să locuiască, cu întreaga suită, în Palatul său. Acceptându-i cu graţie propunerea, Baptistine ardea de fapt de nerăbdare să afle dacă Floris şi Adrien se mai aflau sau nu în Louisiana. Dorea şi totodată se temea să-i revadă. După cercetări discrete, Jeannot descoperise că cei doi se numărau printre învingătorii

de la Fort Rosalie.

Domnul de Belle-Isle se înfăţişa zilnic la palat ca să-i facă o presantă curte. De cum o văzuse, bietul duce se îndrăgostise cobză de ea. Insinuantă ca o mâţă răsfăţată, Baptistine îi dăduse de înţeles că imperiala ei *singurătate* se va sfârşi numai dacă va avea ocazia să îşi unească destinul cu cel al unui aristocrat francez de acelaşi rang cu ea.

Câteva zile mai târziu, ducele văduv se aruncase la picioarele ei, oferindu-i viaţa, onoarea, rangul şi averea lui. Nebun de fericire, nu-i venea să creadă că Cerul îi hărăzise un asemenea noroc. După ce îi ceruse îngăduinţa să reflecteze preţ de o zi şi o noapte, Baptistine catadicsise să-i accepte propunerea. Şi tot ea îi dăduse ideea balului, ştiind cu siguranţă cine anume aveau să fie cei dintâi invitaţi.

Priveliştea lui Floris asistând încremenit la triumful ei social îi prilejuise o sadică plăcere. În schimb, se bucurase sincer să-l revadă pe Adrien şi, în ciuda umbrelor ivite în conversaţia avută cu el în acea dimineaţă, privea cu optimism viitoarea ei existenţă la Noul Orléans. Foarte curând urma să devină ducesă de Belle-Isle, milionară în pistoli, în vreme ce „infamul Floris avea să-şi petreacă tot restul vieţii suferind şi plătindu-şi ticăloşia!” La acest gând obrajii Baptistinei se împurpurară şi un zâmbet răutăcios îi înflori pe buze. În caleaşcă, borfaşele se priviră cu mirare. De la o vreme prietena lor se purta din ce în ce mai straniu.

Caleaşca tocmai pătrundea în luxuriantul parc al plantaţiei. Păsări tropicale multicolore ciripeau vesel în crengile măslinilor. Reşedinţa domnului de Belle-Isle fusese reconstruită din cărămidă la proporţii de două

ori mai impunătoare, având acum trei corpuri de clădiri. Cea din mijloc se înfăţişa ca un adevărat palat, lung de patru sute de picioare, cu ziduri de-o albeaţă imaculată, verande susţinute pe colonade fine, balcoane încărcate cu o profuziune de plante agăţătoare şi terase în trepte.

Sclavii şi valeţii se aliniaseră în faţa intrării pentru a o întâmpina pe Alteţa Sa. Domnul de Belle-Isle ţâşni dintre florile de bougainvilier. De înălţime potrivită, bine făcut, suplu deşi cu un început de burtă abia ghicit, vioi, cu trăsături distinse, luminate de privirea blândă a ochilor cenuşii, ducele de Belle-Isle era ceea ce se cheamă bărbat plin de farmec, în ciuda aerului său uşor desuet.

— Mi se pare mie, ori seamănă cu Maurice? Poate pentru că amândoi au avut gradul de mareşal! gândi Baptistine amuzată de această similitudine.

Jeannot sărise sprinten de pe capră şi îi şi coborâse scăriţa de la caleaşcă.

— Mulţumesc... îi zâmbi graţios stăpâna.

— Dă-te la o parte, băiete!

Galant, domnul de Belle-Isle întinse braţul Baptistinei care se rezemă cu cochetărie de el. Rotindu-şi privirile de jur împrejur, tânăra exclamă, îmbujorată de plăcere:

— Dragul meu duce, reşedinţa voastră îmi place la nebunie.

— Ah, doamnă, vorbele Voastre îmi umplu sufletul de bucurie! spuse cu glas tare domnul de Belle-Isle, adăugând în şoaptă: Foarte curând acest palat va fi al Vostru, în ziua binecuvântată când la glorioasele Voastre titluri se va adăogi şi acela de ducesă franceză. Atunci nimic nu mi se va părea îndeajuns de

frumos pentru Alteţa Voastră...

Ducele era de-a dreptul înduioşător. Pe deplin satisfăcută de declaraţia lui, Baptistine sări jos din caleaşcă, sprintenă ca o căprioară. Cu un gest cochet îşi umflă „coşuleţele” în formă de cupolă ale rochiei şi îşi aranjă decolteul care, între noi fie vorba, mai curând îi dezvelea decât îi acoperea anatomia desăvârşită care se iţea obraznic la fiecare mişcare.

Imperturbabil, Jeannot îşi ocrotea de soare stăpâna cu o imensă umbrelă.

— Lasă... lasă băiete... de-acuma am eu grijă de Alteţa Voastră, şopti drăgăstos domnul de Belle-Isle, înşfăcând mânerul umbrelei.

Pe urmele prietenei lor, din caleaşcă se coborâră pe rând, păstrându-şi cu afectată modestie privirile în pământ, doamnele de la Moika, de Kiev, de Baku şi celelalte.

— Fiţi binevenite la Belle-Isle!

Ducele se înclină ceremonios în faţa doamnelor de onoare. Tăcând mâlc, acestea se mulţumiră să se cufunde într-o adâncă reverenţă.

— Sper, doamnele mele, că vă simţiţi bine pe meleagurile noastre!

Şase zâmbete entuziaste răspunseră amabilităţii lui Belle-Isle.

— Vino, dragul meu! Fă-mi onorurile paradisului tău!

Simţind că ducele începea să fie intrigat de muţenia absolută a doamnelor ei de onoare, Baptistine salvă situaţia luându-l de braţ şi trăgându-l după ea spre palat.

— Prea bine, Alteţă... prea bine... Saloanele de bal, pe care le cunoaşteţi, sunt situate în centrul clădirii. Până acum în aripa din dreapta n-am locuit decât eu şi

fiica mea, Emilie, dar... mititica se mărită curând... şopti ducele, lăsând să se subînţeleagă că aveau să rămână singuri unul cu celălalt... Hmmm, meşterii mei or să-i construiască o casă pe drumul spre Pontchartrain, continuă el cu glas tare şi Alteţa Voastră va dispune de întreg etajul întâi, adică de două saloane, un budoar, două toalete, o garderobă şi trei camere... hâm... una pentru sine, una pentru doamnele de onoare care o s-o vegheze noaptea şi una pe care... hâm... mă gândeam să o păstrez pentru mine, plus un birou... hâm... pe care desigur sunt gata să le cedez Alteţei Voastre... şi să mă mut în aripa stângă... în cazul... în cazul când nu va fi loc de ajuns...

Mareşalul trăgea cu coada ochiului la Baptistine să vadă dacă planul lui de bătaie îi surâde sau nu.

— Perfect... perfect! „Ne” vom simţi tot atât de bine ca la palatul imperial din Petersburg! îşi dădu aere Baptistine ferindu-se a da un răspuns precis în privinţa repartizării aripilor.

Mai ceva ca un vlăstar domnesc, avea darul de a şti să eludeze întotdeauna situaţiile delicate.

Domnul de Belle-Isle întoarse brusc capul. Cele şase doamne de onoare îi urmau cu mâinile cuviincios împreunate, ca la biserică, de parcă ar fi participat la o procesiune religioasă. Agasat de acea neliniştitoare prezenţă mută, ducele se aplecă spre Baptistine şi-i şopti la ureche:

— Alteţă, domnişoarele voastre de onoare sunt fermecătoare şi tocmai de aceea, cu îngăduinţa Voastră, m-am gândit să le fac cunoştinţă cu nişte prieteni de-ai mei... Am invitat anume la dejun doi celibatari, cădeţi de familie bună, care ar putea fi pe placul tinerelor, bineînţeles, în cazul când vreuneia din

ele i-ar surâde ideea pirostriilor. Oh, nu mă îndoiesc că ele îşi visau poate să facă partide mai strălucite, dar ce să-i faci, Louisiana nu este Versailles, şi oricum, Domnii d’Artaguette şi de Protais sunt bărbaţi chipeşi şi de neam.

Emoţionate la culme, cele şase doamne de onoare nu pierduseră nici o silabă din propunerea ducelui. Îmbujorate şi nerăbdătoare, îşi făceau şmechereşte cu ochiul. Între timp, mareşalul şi Baptistine ajunseseră la un mic pavilion amenajat pentru muzică în mijlocul vegetaţiei luxuriante a parcului. După ce îi prezentă pe cei doi tineri Alteţei Sale, mareşalul se adresă doamnelor de onoare:

— Doamnele mele, în nemărginita-i bunătate, Alteţa Sa vă îngăduie să rămâneţi în compania domnului cavaler Gaëtan d’Artaguette şi a domnului baron Populus de Protais... Domnilor, vă rog să reprezentaţi cu cinste colonia, primindu-le cum se cuvine pe Doamna de Baku... Doamna de Kiev... Doamna de Ţarskoe Selo... de Riga...

La auzul numelui lor, fiecare dintre „doamne” se cufunda într-o reverenţă adâncă, mai-mai să dea cu nasul în pietrişul aleii.

Încântat de strategia lui, domnul de Belle-Isle o luă aproape pe sus pe prinţesă, îndreptându-se spre inima parcului, în timp ce, galanţi, Gaëtan şi Populus treceau direct la atac.

— Doamnelor, să vă torn un strop de sirop de portocale! se oferi d’Artaguette.

Doamnele de la Moika, de Kiev şi de Riga, sau mai bine zis Tonton, Bănuţ şi Néné, clipiră des din gene.

— Aveţi bunătatea şi aşezaţi-vă la umbra acestui stejar secular! îşi luă inima-n dinţi Populus,

conducându-le pe Doamnele de Ţarskoe Selo, de Baltica şi de Baku, adică pe Peştişor, Coapsă de Aur şi pe Croşetă, spre o bancă adumbrită. D’Artaguette şi doamnele lui se aşează în partea opusă a pavilionului.

— Existenţa unei doamne de onoare la curtea imperială a Majestăţii sale Ţarina trebuie să fie pasionantă, rupse d’Artaguette tăcerea.

Tonton, Bănuţ şi Néné încuviinţară din cap.

— Mi s-a spus că dansurile voastre nu seamănă câtuşi de puţin cu pavanele şi menuetele noastre, adăugă vesel Populus.

Peştişor, Coapsă de Aur şi Croşeta se priviră una pe alta întrebător.

— Ah, doamnelor, ce bine că vă aflaţi, spre fericirea noastră, departe de patriile voastre moscovite! reluă d’Artaguette apropiindu-se câte un pic, câte un pic de Néné, ale cărei rotunjimi îmbietoare îi cam făceau cu ochiul.

Tânăra se mulţumi să ofteze melancolic, în vreme ce Tonton şi Bănuţ îşi tăceau vânt cu evantaiele, de parcă ar fi mânuit nişte foale.

Populus prinse din zbor prilejul să reînnoade firul conversaţiei care, după fiecare replică a lor, sucombase din lipsă de reacţie din partea fetelor.

— Ei da, suportaţi greu căldura asta din delta Mississippi-ului! Mulţumiţi însă Cerului, doamnele mele, că nu v-a prins uraganul aici în colonie. Atunci să fi văzut... Ce mai trâmbe de apă!

Tot vorbind, Populus se rezemă ca din greşeală cu genunchiul de crinolina numitei Coapsă de Aur, întruchipare ideală a canoanelor lui de frumuseţe. Neclintită ca o statuie, tânăra femeie nici nu clipi.

Gaëtan ţinu isonul prietenului său:

— A fost cumplit... nişte tornade cum nu s-au mai pomenit din moşi strămoşi... Vântul smulgea casele din temelii, ăăă...

— Da, îi sări în ajutor Populus, şi îndată după aceea a trebuit să pornim spre nord, să ţinem piept indienilor Chicachas!

— Din fericire însă, reluă celălalt, am izbutit să ne întoarcem la vreme să le putem întâmpina aici pe cele mai fermecătoare fiinţe din lume!

D'Artaguette tăcu istovit. Populus îl imită.

În pavilionul cu glicine se lăsă o tăcere apăsătoare, tulburată doar de ciripitul păsărelelor. Cei doi tineri se priviră lung. Stană de piatră, fetele nu crâcneau şi nu schiţau un gest.

— Hâm... ce-o mai fi şi asta, Populus? se miră d'Artaguette.

— Or fi mute! îşi dădu cu presupusul Protais.

— Am auzit că ţarina le taie adesea limba!

— Aoleu!

Cei doi cadeţi le cercetau din priviri, cu neascunsă curiozitate, pe cele şase femei. Singure Tonton şi Peştişor îşi continuau activitatea de fierari.

— Doar n-or fi şi surde! gemu d'Artaguette şi, ca să se convingă, îşi aruncă brusc spada pe alee. Şase trupuri de femeie săriră în sus ca arse.

— Nu sunt, slavă cerului, oftă uşurat Protais.

— Ah, acuma ştiu, Protais... săracele de ele nu vorbesc decât ruseşte!... se plesni d'Artaguette peste frunte străfulgerat de evidenţa faptului... Voi nu vorbeam franceza?

— Voi vorbim ruseşte!

— Voi nu înţelegeam, nu-i aşa?

Fericiţi că descoperiseră cheia misterioasei

comportări a fetelor, cadeţii se căzneau să se facă înţeleşi prin mimică şi semne. Cele şase doamne de onoare păreau cum nu se poate mai uluite. Deodată, Tonton se hotărî să deschidă gura:

— Ihî, n-o bunghim decât pa ruski, cocoşelule!

La acest răspuns, Protais şi d’Artaguette căscară ochii cât roata de la caleaşca prinţesei: Amuţit preţ de vreo zece secunde de şocul unui asemenea limbaj verde, Populus răcni într-un târziu:

— N-o bunghesc decât pa ruski, cocoşelule! Ha! Ha, prietene! Ai auzit? Ce delicios vorbeşte! Cât exotism!

Imitându-şi camaradul, d’Artaguette dădu şi el frâu liber unui entuziasm delirant:

— Ce accent adorabil! Ei bine, noi nu vorbim decât pe franţuski!

— Ah, ah, nici una dintre doamnele de aici n-ar şti să se exprime atât de irezistibil!

— Uitaţi, cocoşelul vostru vă adoră, găinuşele mele rusoaice!

Beţi de fericire, d’Artaguette şi Populus le sărutau degetele de la mâini, le făceau mii de complimente şi de giumbuşlucuri. Luate pe nepregătite, borfaşele nu ştiau cum să reacţioneze. Apoi timid, contaminate de entuziasmul nebun al cadeţilor, începură să zâmbească, ba chiar să râdă cu poftă. Gheaţa fusese ruptă.

— Vorbiţi... mai vorbiţi-ne, vă rog, le implora Populus.

— Păi, dăspră ce, tăuraşule? se fandosi Coapsă de Aur.

— Îi dăm o ţeapă lu’ domnişoru’? le întrebă Néné pe tovarăşele sale.

— Îi dăm.

Populus şi d’Artaguette îşi împreunară mâinile în semn de adoraţie, definitiv cuceriţi de trenţăroasele de pe Pont-Neuf.

În vremea asta, Baptistine şi domnul de Belle-Isle dăduseră ocol proprietăţii.

— Desigur, aici la Belle-Isle este loc berechet şi pentru sclavii Alteţei Voastre.

Cu un gest larg, ducele indica şirul de colibe din spatele grajdurilor.

— Dar eu nu am sclavi... ci prieteni! declară Baptistine cu voce egală.

— Sfântă Precistă, prieteni?! se sufocă Belle-Isle.

— Da, slujitorii mei sunt liberi... De altfel, aşa se procedează la noi, în Rusia, minţi Baptistine cu nemaipomenită îndrăzneală.

— Ah, da? Parcă auzisem vorbindu-se de mujici, de cnut şi de...

— Câtuşi de puţin... acestea sunt doar zvonuri neîntemeiate! îi tăie vorba Baptistine.

— Ah, da... bine. Belle-Isle îşi revenea cu greu. Do... Doreşte Alteţa Voastră să coborâm pe această umbroasă alee în căutare de puţină răcoare?

— Desigur!

Mareşalul şi logodnica lui se îndreptau către o perdea de stejari. Lăstărişul des îi ferea de priviri-indiscrete. Aici umbrela se dovedea inutilă. Ducele se descotorosi prompt de ea, agăţând-o de creanga unui măslin. În aer plutea un parfum greu de salcâmi şi de oleandri.

Domnul de Belle-Isle tăcea.

— Ce natură majestuoasă! oftă Baptistine de dragul de a spune ceva.

— Ah, doamnă, splendoarea vegetaţiei nu o poate

egala cu nici un chip pe a Voastră!

Rostind acestea, ducele îngenunche să culeagă câteva fire de zambilă şi de cyclamă. Baptistine îşi privi ironic logodnicul, stacojiu la faţă din pricina efortului de a se apleca după flori.

— Ha, ha, ia seama, am să te prind! strigă în apropiere o voce de bărbat.

Un chicotit vesel, şăgalnic, răspunse acelei ameninţări. Baptistine tresări şi întoarse capul spre aleea, de lămâi din direcţia căreia se auzise glasul. Un tânăr cu tunică şi cu vesta aruncate neglijent pe un umăr fugărea o domnişoară. Fata alerga din răsputeri ridicându-şi graţios poalele fustei înfoiate ca un clopot. Dând cu ochii de duce şi de Baptistine, se opri gâfâind şi schiţă o reverenţă. Domnul de Belle-Isle se ridică anevoie de jos şi îi şopti Baptistinei la ureche:

— Sunt Emilie şi viitorul ei logodnic, Alteţă! în curând Domnul de Portejoye îi va cere oficial mâna... Emilie, vino să-ţi prezinţi omagiile Alteţei Sale... Veniţi copii, apropiaţi-vă! îi îndemnă patern ducele.

Baptistine turba de furie. Muşcându-şi până la sânge buza de jos, contempla tânăra pereche cu o expresie asasină pe care chiar şi Ţarina i-ar fi invidiat-o.

— Uiuiu! Ia să mă fac eu nevăzut... Aici presimt că se lasă cu bumbăceală... mai bine o şterg englezeşte.

Şi Georges-Albert, care urmărise din cracă în cracă hârjoneala stăpânului său cu Emilie, se lăsă să lunece în lungul unui trunchi de cedru şi se ascunse dintr-un salt îndărătul unui boschet de oleandri. Maimuţoiul procedase înţelept. Ştiindu-i deopotrivă de vanitoşi pe Baptistine şi Floris, mai sănătos era să se ferească din calea lor.

Într-adevăr, ochii tânărului licăreau batjocoritor.

Totuşi, se supuse ducelui şi se apropie de prinţesă ţinându-se de mână cu Emilie, care se afundă într-o nouă reverenţă. Baptistine tare i-ar mai fi scărpinat bucliţele. Floris se înclină cu exagerată politeţe.

— Ce plăcere şi ce bucurie să-mi fie dat să o revăd atât de curând pe *Alteţa Voastră Imperială*! spuse el apăsând anume pe ultimele cuvinte.

Baptistine se înfrână cu greu să nu-l pocnească cu evantaiul peste nas. Se mulţumi să-i răspundă glacial:

— Într-adevăr, domnule, ne „lovim” cam des de prezenţa voastră. Vino, dragul meu duce!

Luându-l de braţ pe Belle-Isle, Baptistine întoarse spatele celor doi tineri şi coti la dreapta pe o alee străjuită de portocali.

— Doamne sfinte, nu cumva domnul de Portejoye a avut nefericirea să o supere pe Alteţa Voastră? şopti Belle-Isle.

— Oh, nu, câtuşi de puţin. Doream pur şi simplu să rămân singură cu dumneata, dragă duce!

— Mincinoasa! bodogăni Georges-Albert foindu-se enervat în boschetul lui.

După ce se asigură că nu-l vede nimeni, se caţără cât ai clipi într-un sicomor, ca să poată avea perspectivă de ansamblu.

Baptistine surâdea galeş ducelui. Bietul om se făcuse stacojiu la faţă. Încă nu-i venea să creadă că cerul îi hărăzise un asemenea noroc. Gândul că acea tânără şi superbă prinţesă urma să-i devină soţie îi umplea inima de-o năvalnică fericire. De când rămăsese văduv, nu mai avusese parte decât de angajatele doamnei Gobal sau de sclave şi puterile începeau să-l cam lase. În preajma Marii Ducese însă, simţea că întinereşte. Floris şi Emilie se făcuseră nevăzuţi.

Mareşalul o trase pe Baptistine spre o bancă.

— Ah... eu... doamnă... frumuseţea Voastră... să mă ierte cel de sus... Aurora... ah, prinţesa mea... aah!

Cu brutalitate de husar, ducele o răsturnă pe spate pe Baptistine prea uluită de neaşteptata metamorfoză ca să opună rezistenţă acelui atac desfăşurat simultan pe mai multe planuri. Buzele Ducelui îi sărutau pătimaş gâtul, în timp ce mâinile lui nerăbdătoare se încurcau enervat în jupoanele de mătase, încercând să le ridice.

Îngrozită şi scârbită, Baptistine simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Ar fi vrut să urle, să-l strige în ajutor pe Floris. Se afla la un pas de ea şi ar fi dat cu siguranţă fuga la chemarea ei. Dar nu... era cumva nebună de legat, cum îi spusese Adrien? Cum să-l cheme pe monstrul acela de Floris pe care îl ura şi din calea căruia nu mai ştia cum să fugă? Cum să îl cheme să o apere de acel bărbat cu care abia aştepta să se mărite, pe care şi-l dorea din răsputeri de soţ...

„Am devenit cam prea nervoasă, nu-i nimic, o să-mi treacă” îşi spuse Baptistine ferm hotărâtă să îşi stăpânească pornirea de a-l îmbrânci cât colo pe duce. Înnebunit de dorinţă, acesta tocmai se pregătea să o sărute pe gură. Nu, asta nu! era peste puterile ei. Cu o prea puţin imperială lovitură de genunchi aplicată într-un punct sensibil, Baptistine se liberă de sub povara agresorului ei. Surprins, acesta gemu şi se clătină, cât pe ce să cadă de pe bancă. Instinctiv întinse braţele să se agaţe de Baptistine, dar o lămâie precis şi eficace direcţionată îl pocni peste nas. Binevoitor, Georges-Albert îşi ajutase discret prietena. Năucit, domnul de Belle-Isle se adună cu greu de pe jos. Enervată, Baptistine îl aştepta în mijlocul aleii. Fără să fi observat manevra lui Georges-Albert, rosti sec:

— Să mergem, domnule!

Ruşinat, domnul de Belle-Isle se apropie de ea cu privirile în pământ şi bolborosi cu glas surd:

— Iertaţi-mă, Alteţă... mi-am pierdut minţile... Aurora, mă zăpăceşti mai rău ca pe-un adolescent... Alteţă, ah, nu visez decât clipa când vei fi a mea!

Nu acelaşi lucru se putea spune despre Baptistine care, muşcându-şi buzele, îi întoarse demn spatele şi porni spre palatul cu stucatură, albă.

— Parcă mă invitaseşi la dejun, domnule duce!?

„Cochetării feminine... princiare!” îşi urmă Belle-Isle logodnica, din ce în ce mai aţâţat.

„Ce talie mlădioasă... ce mers de regină... nu e prea înaltă, nu-mi ajunge decât până la umăr... dar ce subţire e... ah, s-o ţin în braţe... să-i mângâi pielea mătăsoasă...”

Domnul de Belle-Isle simţea că încep să-i zvâcnească tâmplele şi să-i vâjâie urechile. O vână cât degetul, de groasă i se umflase pe frunte. Ca prin ceaţă, ea văzu că cineva le ieşea în întâmpinare pe peluza din faţa castelului.

— Ah, ce surpriză plăcută, domnul conte de Villeneuve-Caramey! exclamă ducele.

Baptistine îşi reprimă o strâmbătură agasată. Răspunse distant la salutul fratelui ei şi se instală la umbră, sub un ulm. Cât ai clipi sclavele oferiră musafirilor băuturi răcoritoare, aromate, cu frunze de amarant şi gombo şi uscăţele de orez cu piper, fructe caramelizate, fistic şi grăunţe de susan prăjite.

Bărbaţii aveau de ales între cupe cu rachiu din sâmbure de caisă, şampanie, lichior de cicoare sau cidru. Georges-Albert se instalase împărăteşte la umbra unui boschet de oleandri de unde vedea şi

auzea tot, golind pe nesimţite păhărele rămase fără stăpân.

Floris îşi reîmbrăcase vesta şi tunica şi se alăturase împreună cu Emilie grupului de invitaţi. Ceremonios şi plin de respect se înclină dinaintea prinţesei. Enervată, Baptistine tropăia pe loc, scobind cu tocurile înalte şi subţiri adevărate tranşee în gazonul peluzei. Din fericire, volanele până în pământ ale rochiei cu jupoane camuflau această nervozitate. Aparent, prinţesa se arăta cum nu se poate mai destinsă şi mai veselă. Gungurea tandru la urechea logodnicului său, în timp ce îşi făcea vânt din evantai cu mişcări leneşe. Într-un târziu, se aşează pe un balansoar, lăsându-se legănată încetişor de doi sclavi.

La rândul său, Floris părea că se distrează de minune. Râdea din te miri ce.

— Ah, scumpă Emilie, exclamă el luând mâna tinerei fete ca să-i ghicească în palmă, ah ce noroc văd aici... te aşteaptă onoruri, succese şi fericire... da, da... multă fericire... Uite, văd aici că foarte curând ai să te măriţi!

Emilie roşi, în culmea fericirii.

— Oh, tătuzule, ai audzit ţe dzice domnul de Porţezoye... dar dzi, copii... o să am?

— O clipă, să mă uit mai bine...

Floris îi luă amândouă mâinile, i le mângâie, îi privi palmele şi îndoindu-i încetişor degetele unul câte unul, până i le strânse pumn, îşi luă o expresie gravă şi îi spuse privind-o drept în ochi:

— Da, scumpă Emilie... Vei avea doisprezece copii!

— Oh, prea mult, Floriţ!

Emilie se smulse râzând din mâna lui şi se aşează pe iarbă. Rochia largă şi trandafirie încingea ca o corolă talia ei delicată. Cu capul dat pe spate îl privea răpită

de iubire pe Floris. Adevărul este că atunci când nu deschidea gura, Emilie era nespus de frumoasă.

Poc! un pahar de cristal se spărsese cu zgomot sec în mâna „prinţesei”.

— Ah, slavă Cerului că Alteţa Voastră nu s-a rănit... Iute, Flambel, adu alt pahar... sau mai bine o cupă de email... Aşa doamnă, metalul nu se mai sparge în prea frumoasele voastre mâini!

Domnul de Belle-Isle săruta îngrijorat degetele tremurânde ale logodnicei sale. Interpretă greşit sensul acelei nervozităţi.

— Ah, ce temperament clocotitor!... Auzisem eu că rusoaicele sunt grozave... ah ce femeie... e la fel de nerăbdătoare ca mine... ah, ar fi trebuit să îndrăznesc mai mult, ah mititica de ea, atâta aştepta!

Cufundat în gândurile lui, domnul de Belle-Isle nu-i auzise pe Populus de Protais şi Gaëtan d’Artaguette care se apropiau însoţiţi de doamnele de onoare. Cadeţii pufneau întruna în râs.

— Ah, auzi tu, dă şi mie să trag o duşcă, dă să pună şi mandea ceva p-o măsea!

— Şi Mandea?! exclamă uluit Belle-Isle.

— Păi cum altfel, cocoşelule!

Ţinându-se cu mâinile de burtă, Populus şi d’Artaguette explicau şi celorlalţi motivul ilarităţii lor. Baptistine îşi privi cu reproş prietenele care amuţiră ca prin farmec. Cu ochii cuviincios plecaţi, se concentrau nevinovat asupra siropului din pahare.

— Nu vorbim decât pa ruski! repeta Belle-Isle amuzat.

După-amiaza era pe sfârşite. Soarele începea să lunece-n jos, spre undele Mississippi-ului. Imenşii ochi de peruzea ai Baptistinei priveau cu tristeţe peisajul de

vis al plantaţiei care dintr-o dată o lăsa rece. Regreta amarnic că se aruncase cu capul înainte în acea încurcătură. Se ridică în picioare dând semnalul plecării.

La oarecare distanţă de ea toţi ceilalţi musafiri râdeau în hohote, înconjurându-le pe doamnele de onoare. Până şi Adrien îi întorsese spatele, părând să fi uitat de prezenţa surorii lui.

— Ce zi frumoasă, nu-i aşa, Alteţă?

În faţa Baptistinei se ivise Floris. Tânăra îşi plecă fulgerător ochii sub privirea insistentă care încerca să o întâlnească pe a ei.

— Nu-i păcat să vă retrageţi aşa de devreme? continuă el ironic, dar cu intonaţie mai puţin tăioasă decât până atunci.

Şi înainte ca Baptistine să se poată împotrivi, Floris se aplecă spre ea, îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— Adio, doamnă! murmură Floris sărutându-i degetele fierbinţi şi tremurânde, mai apăsat şi mai îndelung decât ar fi îngăduit eticheta.

Cutremurată de un fior nespus de dulce, Baptistine păli şi închise o clipă ochii. Cu un efort de voinţă îşi trase mâna şi, întorcându-i spatele lui Floris, porni spre caleaşcă.

Odată ajunsă în apartamentele ei, se lăsă pradă plânsului pe care şi-l înăbuşise tot drumul spre casă. Lacrimi grele picurau pe mătasea batistei din ochii ca albastrul cerului. Apucă un vas de porţelan şi îl trânti cu toate puterile de parchet, făcându-l ţăndări, ceea ce n-o linişti, dimpotrivă. Hohote tot mai nestăpânite îi umflau pieptul. Dând frâu liber disperării, se prăbuşi pe pat cu faţa în jos.

— Oh, de ce... de ce face asta... Îl urăsc, ÎL URĂSC!

Capitolul XIV

Clopotele mânăstirii de călugăriţe Ursuline şi ale noii catedrale cu faţadă din cărămidă aparentă băteau vesel chemând lumea să se adune în Piaţa Armelor. Foarte curând avea să înceapă ceremonia religioasă.

Domnul de Belle-Isle se pricepea să organizeze asemenea evenimente. Vinul curgea în valuri din cele două cişmele de pe chei. În două cazane uriaşe puse pe pirostrii clocotea o gustoasă tocăniţă de pui cu mirodenii. Dolofanele sclave ale mareşalului de pe acum începuseră să le dea de mâncare primilor pofticioşi.

Şi nu era decât începutul serbărilor... Un mare bal popular şi un festin urmau să fie organizate la reşedinţa plantatorului.

Caleaşca domnului de Belle-Isle se ivi la colţul străzii Orléans.

— Trăiască mirii!
— Trăiască Marea Ducesă Aurora!
— Trăiască Domnul Duce!
— Trăiască mireasa!
— Trăiască Rusia!
— Trăiască Guvernatorul!
— Trăiască Regele!

Întreaga suflare din oraş fusese convocată, pentru a ţine în frâu mulţimea aţâţată.

Plinţesă, noapte bună,
Plinţesă eşti leginã...
Bălbatu’ acum se suie

În pat şi-o să ne spuie
De îl iubeşti cum se cuvine.
Plinţesă, iată-l, vine!
S-a stins lumina din feleastlă
Începe şi distracţia noastlă!
Plinţesă noapte bună,
Plinţesă eşti legină!...

Cântecele sclavilor o călcau pe nervi pe Baptistine. Ce idee năstruşnică la ei să-i ureze, în văzul, şi în auzul întregului oraş, să petreacă o noapte plăcută cu mareşalul! Când pe ea o treceau fiori de groază numai la gândul că urma o asemenea noapte!...

Cu o zi în urmă, sub pretextul de a-i arăta o tapiserie anume, domnul de Belle-Isle o atrăsese în budoarul albastru de unde „scăpase” numai datorită apariţiei neaşteptate a guvernatorului şi a soţiei acestuia, veniţi să pună la punct cu mareşalul ultimele detalii ale ceremoniei.

Căsătoria ei devenise o veritabilă problemă de stat. Domnul de Vaudreuil pretindea să-şi asume privilegiul de a o conduce el pe prinţesă la altar. La rândul ei, marchiza de Vaudreuil avea să facă pe soacra, intrând în biserică de braţ cu ducele de Belle-Isle.

Un murmur admirativ mângâie urechile Baptistinei pe când trecea pragul naosului umplut până la refuz cu personalităţi din înalta societate. Femeile admirau cu invidie trena şi vălul brodate cu fir de aur ale miresei şi „coşuleţele” cu circumferinţă de aproape şapte metri ale rochiei sale. Bărbaţii, mai ales, pizmuiau norocul mareşalului. Doar câteva limbi ascuţite, ca doamna de Sainte-Hermine, luaseră aminte la paloarea cadaverică a prinţesei.

Baptistine dormise prost. Se trezise de mai multe ori, chinuită de groaznice coşmaruri. Se înăbuşea şi gemea prin somn, pradă unor funeste presentimente.

Tonton, Coapsă Veselă şi Néné se străduiseră în van să o liniştească. Buna Elisa, venită de pe plantaţie să stea cu porumbiţa ei, îi făcuse o fiertură din bulbi de lalele ca să o adoarmă şi o legănase cântându-i ca unui copii. Zadarnic! Baptistine plângea în hohote, refuzând să spună care era cauza disperării sale. De altfel, nici ea nu şi-o explica prea bine. Pe la cinci dimineaţa, ca să nu le mai dea de furcă celor dimprejurul ei, le mărturisise că de fapt o enerva aşteptarea şi că tot ce-şi dorea era să se isprăvească odată cu toate ceremoniile şi să se vadă instalată cu soţul ei la Belle-Isle.

Sub vălul ei brodat, prins cu trei egrete de aur, Baptistine ţinea pleoapele coborâte, dar cu coada ochiului vedea şi observa tot. Perfect lucidă nu se putea împiedica să nu se dedubleze amintindu-şi de cununia întreruptă (din pricina, monstrului acela de Floris) în urmă cu un an, când fusese la un pas de a deveni dinaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor soţia lui Jéodard Castillon du Rocher. Prezent şi acum în biserică, acesta sta rezemat de un stâlp din dreapta altarului. Acceptase cu resemnare explicaţiile tranşante ale ex-logodnicei sale. Baptistine îi jurase pe toţi sfinţii că un teribil secret de familie îi ascunsese până atunci originea ei princiară. Contele du Rocher nu era un idiot. Venită din partea oricărei alte domnişoare, asemenea revelaţii i s-ar fi părut mai mult decât suspecte, numai că, la curtea de la Versailles, pe seama „ciudatei familii Villeneuve-Caramey” auzise atâtea zvonuri confirmate până la urmă oficial de către

persoane extrem de onorabile, încât totul devenea posibil.

Nu se spunea, bunăoară, că Floris era de fapt un Romanov, sânge din sângele ţarului Petru cel Mare? Jéodard o crezuse deci pe cuvânt pe Baptistine şi se înarmase cu răbdare şi aşteptarea văduviei ei, cum îl rugase cu blândeţe tânăra. O femeie cu obrazul acoperit de văluri se apropie de contele du Rocher. Era frumoasa Carlotta. Quarterona îl sorbea din ochi pe Floris, a cărui perucă albă îi depăşea cu un cap pe toţi bărbaţii din cortegiu. Jéodard se încruntă. Rivalul lui părea în al nouălea cer. La braţ cu frumoasa Emilie, îi zâmbea fericit. În aceeaşi seară urma să fie anunţată logodna lui cu bogata moştenitoare. Un oftat sfâşietor se auzi din spatele lui Jéodard, care se întoarse mirat. Vicontesa Marie-Blanche Chiendel de Pontalba îşi ştergea discret o lacrimă. Jéodard şovăi o clipă între cele două femei După cele trăite cu Baptistine, doamnele din înalta societate începeau să i se pară cam prea complicate, astfel încât sfârşi prin a se apropia de Carlotta, salutând-o curtenitor. Se orientase la timp, pentru că în biserică tocmai intrau doi tineri gentilomi. Unul era Ernaudan de Gastagnac, sosit în mare viteză de la fortul unde se afla încartiruit. Celălalt, Yann Le Gallic, debarcase după o lungă călătorie pe mare. Amândoi erau livizi la faţă. În ajun, Ernaudan se prefăcuse a accepta explicaţiile Baptistinei. De fapt nu-l mai slujea atât pe rege, cât îşi apăra propria cauză. În schimb, Yann Le Gallic nu se îndoise nici o clipă de temeiul mărturisirii tinerei fete. Încă de pe vremea când o cunoscuse la bordul *Frumoasei din Louisiana* nutrise convingerea că avea de-a face cu o adevărată prinţesă. Oftatul vicontesei îl

impresiona pe Ernaudan. Ca un adevărat om de lume de ce se afla, scoase de la piept o batistă de dantelă şi i-o întinse, în vreme ce Yann Le Gallic ceda galant locul Juliettei de la Buissonière.

Adrien nu scăpase o mişcare din toate câte se petrecuseră în nava laterală a bisericii.

— Aş fi preferat ca domnii ăştia să se afle la mii de leghe de aici, îşi spuse el posomorât.

Se temea ca nu cumva vreun scandal să tulbure ceremonia la care asista neputincios, cu braţele încrucişate. I se părea că este părtaş la o sinistră comedie, ori că visează urât. Nu era singurul în a vedea astfel lucrurile. Grégoire şi Ciceron se strecuraseră până lângă armonium, Feodor şi Li Kang se refugiaseră într-un confesional, în vreme ce Georges-Albert se instalase la fereastra acestuia...

— Micuţa stă până face o mare neghiobie! murmură îndurerat Feodor.

Georges-Albert ridică din umeri.

— Ia te uită la el! parcă cei din familia Villeneuve-Caramey au făcut vreodată altceva decât neghiobii!

Probabil că Li Kang era de aceeaşi părere cu maimuţoiul, pentru că mârâi cu un aer atoateştiutor:

— Libelula Albastră nu va rămâne multă vreme în pagoda cu trei miresme a veteranului înfierbântat, căci mâna parfumată a lui Buddha....

Cazacul se bosumflă şi se făcu mic în colţul lui. Brusc începuse să-l mănânce rău de tot codiţa. Alaiul pătrundea în altar.

— O las pe Alteţa Voastră în mâinile soţului Vostru! şopti emoţionat guvernatorul.

Doamnele de onoare se repeziră să aranjeze faldurile

de la trena miresei. Mareşalul îşi ajută logodnica să se aşeze în jilţul ei.

Baptistine îşi plecă fruntea. Preotul iezuit începu slujba. Fiecare se gândea la ale lui.

— O să-i spun că sunt obosită... e un bărbat civilizat şi nu va avea încotro... se va duce să se culce de unul singur în apartamentele lui! îşi spuse Baptistine privindu-şi logodnicul pe sub sprâncene.

— O să poruncesc să ne fie adus un supeu frugal în camera ei. Doamnele ei de onoare or să o ajute să-şi scoată vălul şi după câteva clipe mă voi ivi în pragul uşii... Aha... O să le trimit la plimbare pe doamne şi o să-i scot eu rochia... Aha... uite cum îi palpită pieptul sub văl... ce temperament focos... Ei, drăcie, te pomeneşti că e fecioară? O prinţesă ar trebui să fie, deşi... Rha, incertitudinea asta mă aţâţă mai abitir. Rha... de-abia aştept să vină seara... Rha...

O vână violacee palpită pe tâmplele mareşalului. Degetele i se crispau nervos pe braţul jilţului.

— Ce, ce... cum? tresări el năuc.

Baptistine îşi pusese delicat mâna peste a lui.

— Ridică-te, prietene!

Era pentru a treia oară că îi spunea asta. Preotul îşi împreunase palmele şi îi privea cu cucernică înduioşare în timp ce un novice întindea mirilor o tavă de argint pe care se aflau verighetele de aur.

— Hâm... Da, desigur... Hâm...

Mareşalul se ridică destul de jenat, temându-se ca nu cumva cineva să ghicească gândurile prea puţin evlavioase în care se aflase cufundat. Auzea ca prin ceaţă cuvintele prelatului.

— Creştini aci de faţă... Hotărârea pe care au luat-o de a se uni prin sfânta taină a cununiei... vă conjurăm

să declaraţi acum dacă aveţi cunoştinţă de vreun fapt care să împiedice celebrarea legitimă a acestei căsătorii...

Glasul preotului iezuit dăinuia încă sub arcadele înalte.

În catedrală se lăsă o tăcere impresionantă. Adrien îşi încleşta pumnii. Îi venea să urle, să conteste formalitatea liturgică pe care o cunoşteau cu toţii pe dinafară, dar n-avea să o facă. Nu erau şi aşa îndeajuns de vinovaţi, el şi Floris, pentru a fi spart nunta Baptistinei cu Jéodard? Nu, de astă dată tânărul conte de Villeneuve-Caramey n-avea să se mai amestece. Şi nici Floris! Acesta privea cu inima strânsă silueta delicată îngenuncheată dinaintea altarului. Baptistine ţinea capul plecat în jos. O meşă de păr auriu se strecura zburdalnic printre faldurile impecabile ale vălului de mireasă. Floris simţi că se înăbuşă. O greutate insuportabilă îi apăsa pieptul şi o sudoare rece îi năpădise fruntea. Avea chef să îşi smulgă peruca din cap şi să iasă afară să tragă o gură de aer proaspăt.

— Şi uite-aşa, peste o secundă, totul se va sfârşi pentru totdeauna între noi... de data asta nici nu mă gândesc să întrerup ceremonia... Doamne... de ce a venit să mă îngrijească în noaptea aceea, cu Jeannot al ei... Mă privea cu ochi de femeie îndrăgostită, dacă nu cumva am visat... Dar nu, doar mi-a luat talismanul... de ce mi l-a luat? Ca să se răzbune sau ca să aibă o amintire?... Amintire legată de ce anume... de noaptea noastră?... Ah, Baptistine... De ce-i tremura mâna, mai zilele trecute... De ce se ferea să mă privească în ochi?... Baptistine m-ai făcut să sufăr ca nici o altă

femeie pe lumea asta... La urma urmei poate că e mai bine aşa! Să devină ducesă, scorpia!... Iar eu am să-i fiu ginere! Cerule, e adevărat, îi voi fi ginere, ce cumplită ironie... mă va vedea zi de zi şi jur că se vă căi şi-şi va muşca mâinile că s-a măritat cu babalâcul ăsta!

Consolat de perspectiva unei apropiate răzbunări, Floris îi făcu un semn tandru Emiliei care clipi fericită în strana femeilor. Nimeni nu-l întrerupsese pe preot. Acesta începu să oficieze cununia.

— Domnule mareşal Godefroy, Theodore, Anastase, Guillaum, Armand, Hugues, Louis, duce de Belle-Isle, te învoieşti s-o iei de soţie pe Alteţa Sa Imperială, marea ducesă Aurora, Baptista, Maria, Alexandra Romanov a Rusiei, ducesă de Dubino şi de Petersburg?

— Da, domnule! răspunse sonor mareşalul, în vreme ce imaginaţia lui febrilă continua să o ia razna. Ha, ha, lasă că-i arăt eu ducesei mele de ce e încă în stare mareşalul ei... o să aibă drept la marile manevre, ha, ha, cum stă aşa îngenuncheată, are un poponeţ rotund şi apetisant, ha, ha...

— Da, domnule! răspunse Baptistine preotului, întinzând mâna spre soţul ei.

Acesta încercă de trei ori la rând să-i petreacă inelul în deget, dar degeaba. Degetele îi tremurau şi verighetele îi lunecau din mână de parcă ar fi fost din argint viu. Ducele ba se congestiona la faţă, ba pălea. Până la urmă trebui să ceară ajutor preotului. Cerculeţul de aur străluci în sfârşit pe inelarul Baptistinei. Aceasta se ridică în picioare. Întreaga asistenţă o imită. Clopotele răsunau vesel. Triumfătoare, Baptistine nu se putu abţine să nu privească cu coada ochiului în direcţia lui Floris. Acesta

tocmai zâmbea galeş Emiliei şi-i făcea semne drăgăstoase. Un ghimpe se înfipse în inima miresei.

— Scumpa mea, de acum îmi aparţii întru totul! şopti domnul de Belle-Isle luându-şi soţia de braţ.

Baptistine îşi ridică ochii spre el. Devenise ducesă de Belle-Isle!

În faţa proaspetei perechi mulţimea din biserică se dădea respectuos la o parte, lăsându-le liberă trecerea prin porţile catedralei larg deschise. Lumina soarelui pătrundea în valuri, sporind strălucirea de zână a miresei.

— Rha... de-abia aştept să ajungem acasă... O să poruncesc sclavilor de pe plantaţie să...

Domnul de Belle-Isle nu mai apucă să-şi isprăvească gândul. Pronaosul basculă cu el. Mirele lunecă încetişor la picioarele miresei. Poporul adunat în Piaţa Armelor începu să ţipe. Busculada devenea primejdioasă. Fiecare voia să dea o mână de ajutor, să vadă, să afle ce se petrecuse.

— Aer... nu e aer... daţi-vă la o parte!

Prietenii mareşalului îşi croiau drum spre el. Doamnele de onoare o protejau pe prinţesă, căznindu-se s-o elibereze de somptuoasa trenă călcată acum în picioare de toată lumea. Profitând de acel moment de panică, câţiva borfaşi îi buzunăreau în voie pe nuntaşi. Baptistine se simţi împinsă cu de-a sila înspre sacristie.

— Nu-ţi bate capul, prinţesă, o să fie bine, îi şopti curajoasă Tonton.

Baptistine „nu-şi bătea capul”. Dimpotrivă, era nespus de calmă, de parcă n-ar fi fost vorba de soarta ei. Guvernatorul împiedica intruşii să pătrundă în sacristie. Ca prin ceaţă, Baptistine observă că Floris şi Adrien ajunseseră până la ea. Le simţea privirile

îngrijorate dar, ca anesteziată, rămânea total indiferentă la orice. Doar urletele Emiliei o călcau pe nervi. Mareşalul fusese întins pe masa altarului. Un medic îşi deschise în grabă trusa de chirurg şi cu un bisturiu crestă urechea ducelui. Un val de sânge negru ţâşni din lobul secţionat. Medicul smulse jaboul de dantelă, descheie tunica brodată şi îşi lipi urechea de pieptul domnului de Belle-Isle. După câteva clipe de ascultare încordată se ridică încruntat şi apropie o oglinjoară de buzele vineţii ale mareşalului. Luciul ei rămase intact.

— Domnul mareşal ne-a părăsit! murmură chirurgul.

Fără să mai stea pe gânduri, preotul iezuit, încântat să-şi redobândească întâietatea în lăcaşul copleşit de venetici, începu să psalmodieze rugăciunile cuvenite, în vreme ce marchizul de Vaudreuil se înclina în faţa Baptistinei.

— Doamnă ducesă... hâm... doamnă ducesă... îmi revine misiunea dureroasă de a vă înştiinţa că domnul duce de Belle-Isle şi-a dat duhul... Dacă ceva vă poate consola, doamnă, gândiţi-vă că s-a sfârşit creştineşte, în casa Domnului!

Afirmând aceasta, guvernatorul n-avea de unde să ştie că moartea bietului mire fusese grăbită tocmai de nişte gânduri prea puţin cucernice. Oricum, Baptistine se trezea văduvă, bogată şi liberă, înainte de a fi apucat să guste din aşa-zisa fericire conjugală.

Cei care până mai adineauri aşteptaseră febril să defileze prin faţa miresei ca să o felicite, îşi exprimau acum condoleanţele. Sub vălul ei de aur, Baptistine părea mai frumoasă şi mai fermecătoare ca oricând.

— A fost un erou, doamnă ducesă!

— Ce nenorocire!

— Să vă lase singură într-o asemenea împrejurare!
— Îl admiram nespus, Alteţă!
Lacrimi sincere ţâşniră din ochii de azur. Toate acele dovezi de solicitudine, adevărate sau prefăcute, o emoţionau. Pe deasupra, se simţea cuprinsă de tardive remuşcări.
— Bietul mareşal, îşi spunea ea. N-am fost de loc drăguţă cu el. Ce fericit ar fi fost dacă m-aş fi purtat ceva mai drăgăstos... oh, da, desigur, dacă aş fi bănuit ce-l aştepta l-aş fi lăsat să mă ia în braţe şi să mă mângâie. La urma urmei, ce mare scofală; ar fi murit fericit!
Baptistine îşi apăsă ochii cu batista ca să-şi oprească lacrimile.
O voce sarcastică o aduse înapoi la realitate:
— Doamnă, respect durerea voastră!
Floris o privea ironic. Baptistinei i se puse un nod în gât. În clipa aceea avea nevoie să fie apărată, iubită, ar fi vrut să-i explice ce se petrecea în sufletul ei, să-l roage să nu mai fie atât de dur cu ea, dar deja Floris îi întoarse spatele, dispreţuitor, ca să cuprindă prevenitor pe după umeri pe Emilie de care toată lumea uitase în acele clipe, atenţia generală fiind acaparată de lacrimile văduvei. Tânărul gentilom îşi luă în primire rolul de logodnic oficial. Baptistine simţi un junghi în inimă. Începu să hohotească cu îndoită disperare.
— Rog pe Alteţa Voastră să binevoiască a se rezema de braţul meu.
Guvernatorul o conduse pe Baptistine spre porţile catedralei. În Piaţa Armelor domnea o vânzoleală de nedescris. Impresionaţi de teribila tragedie, orleanezii se înghesuiau împrejurul caleştii. Trupul mirelui fusese

depus pe banchetele atelajului din fruntea cortegiului nupţial. Cei din preajmă băgară de seamă că mortul părea să zâmbească fericit.

— Nenolocile la noi, bieţi negli!

Sclavii mareşalului de Belle-Isle îşi scandau lamentaţiile într-un straniu ritm sincopat. Stăpânul lor se purtase blând cu ei şi nenorociţii se întrebau ce soartă urma să le ofere văduva lui: Avea să îi scoată la mezat? Avea să despartă copiii de mame şi mamele de soţi, cum se întâmplau cel mai adesea, în cazul moştenirilor?

Cocoţat pe scările celei de-a doua caleşti, Jeannot încerca să-şi liniştească compatrioţii.

— Plinţes foalte bun, nu fiică la voi!

Deodată, bravul flăcău tresări. Pe deasupra mulţimii privirea lui îmbrăţişa priveliştea pieţei până pe cheiuri, unde se înălţa noua clădire a cazărmii. În faţa acesteia doi călugări capucini cu glugile trase până peste frunte stăteau de vorbă cu un locotenent înconjurat de gărzi. Unul dintre călugări tocmai înmâna ofiţerului un pergament, în vreme ce celălalt întindea acuzator braţul în direcţia catedralei în pragul căreia se iviseră Baptistine şi guvernatorul. Jeannot n-ar fi ştiut să spună ce anume îi atrăsese atenţia asupra călugărului, dar instinctul ancestral şi poate reflexul de fost sclav îl avertizau că se apropia o primejdie.

În aceeaşi clipă o rafală de vânt smulse gluga unuia din călugări.

— Valeu, maică, măiculiţa mea! gemu bietul Jeannot. Doi ochi ca smoala îi fulgeraseră cu ură de moarte pe Baptistine şi pe Floris care, susţinând-o pe Emilie, se afla chiar în spatele văduvei.

— Şterge-o, băiatule, şi dă-mi de ştire unde te

ascunzi!

Întorcând îngrozit capul să afle cine îi şoptise acel neaşteptat îndemn, Jeannot se trezi nas în nas cu Adrien de Villeneuve-Caramey. Calmul desăvârşit al acestuia nu se potrivea însă cu cele auzite şi Jeannot se întrebă o clipă dacă nu cumva i se păruse şi dacă într-adevăr contele i se adresase lui. Privi din nou pe deasupra Pieţei Armelor. Cei doi capucini se făcuseră nevăzuţi, în schimb locotenentul şi gărzile îşi croiau drum prin forfota pieţii înspre catedrală.

— Fă-te nevăzut şi n-avea grijă, veghez eu asupra ei!

De astă dată nu mai încăpea umbră de îndoială. Contele de Villeneuve îi vorbise febril, printre dinţi, în timp ce obrazul îi rămânea calm şi destins. Fără să mai piardă vremea să întrebe ce şi cum, Jeannot sări de pe scara caleştii şi se topi în mulţimea tălăzuită care risca să-i strivească pe guvernator şi pe ducesă.

— Biata de ea, ce ghinion!

— Să vii de la celălalt capăt al lumii şi să ai asemenea soartă!

— Tare-i frumoasă, mititica de ea!

— Loc, loc, faceţi loc pentru Alteţa Sa, strigau gărzile elveţiene.

— Loc, loc pentru Alteţa Sa! răcneau din răsputeri dascălii bisericii.

Prietenii mortului împingeau în lături curioşii. Câţiva îndrăzneţi cutezau să ia ca amintire bucăţi din vălul miresei.

— Veniţi, doamnă ducesă!

Guvernatorul aproape că o târa pe Baptistine. În cele din urmă ajunseră lângă caleşti. Adrien întinse mâna surorii sale spre a o ajuta să urce. În treacăt îi şopti ceva la ureche, dar, preocupată exclusiv de Floris şi

Emilie, Baptistine nu-l auzi. Întorcea întruna capul înapoi ca să vadă ce se întâmplă cu ei. Floris tocmai o suia pe tânăra fată într-o caleaşcă. Pe Baptistine o podidi iarăşi plânsul.

— Ah doamnă ducesă, durerea voastră îmi sfâşie inima! murmură guvernatorul în timp ce se instala alături de ea pe pernele capitonate.

Doamnele de onoare se smiorcăiau şi ele, care mai de care. Pe de o parte, hohotele lor îl enervau pe guvernator, pe de alta crinolinele rochiilor lor îl obligau să stea strâns lipit de stăpâna lor. Tulburat, domnul de Vaudreuil îşi scoase capul prin portieră şi strigă cu glas răguşit vizitiului:

— Dă-i bice, băiete!

— Nu, Excelenţă! Aşteptaţi o clipă!

Locotenentul şi gărzile lui loveau în dreapta şi în stânga ca să ajungă mai repede la caleaşcă.

— Vorbim altădată, Pradel! Nu-mi arde de tine acum! bodogăni guvernatorul, agasat de sosirea intempestivă a soldaţilor.

Imperturbabil, locotenentul sui dintr-un salt pe scara caleştii şi întinse marchizului un pergament făcut sul.

— Ba nu, Excelenţă, vă rog să mai aveţi răbdare o clipă, am un mesaj urgent pentru Înălţimea Voastră!

Locotenentul privi curios în interiorul caleştii. Lui Baptistine i se păru chiar că o fixa cu obrăznicie.

— Să-mi fie cu iertare, Alteţă... ce să-i facem, datoria înainte de orice... ia să vedem...

Guvernatorul derula pergamentul. Deodată se făcu stacojiu la faţă. Sângele îi năvălise în obraji şi tâmplele îi zvâcneau. Se uită îngrozit la Baptistine, apoi la doamnele de onoare ale acesteia şi, după ce înghiţi în sec, se adresă ofiţerului:

— Ăăă... Pradel... hâm... ce... cine... cum... de unde ai acest do... document?

— Mi l-au dat doi călugări capucini de la mânăstirea Pontchartrain, Excelenţă!.

— Dar... cum de... ăăă... cum de... a ajuns în... po... popo... posesia lor?

— Un muribund s-a spovedit şi la înmânat lor, Excelenţă.

Guvernatorul îşi tampona fruntea transpirată în timp ce pe obrazul lui se succedau toate culorile curcubeului. Până la urmă, tenul ca de ceară i se stabiliză la o superbă nuanţă de galben verzui. Pergamentul îi tremura între degete ca o frunză în bătaia vântului.

— Ei drăcie, dacă ce scrie aici e adevărat, s-a zis cu cariera mea! îşi spuse marchizul în sinea lui!

Vesele, Néné, Tonton şi Coapsă de Aur se chinuiau să afle ce scrie în documentul cu pricina. De emoţie, uitaseră cu desăvârşire că habar nu aveau să citească.

Cufundată în durerea ei, Baptistine părea să nu fi observat nimic.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă!

Marchizul de Vaudreuil coborî din caleaşcă. Cei din piaţă pricepuseră că se petrecea ceva ieşit din comun. Lumea îşi dădea cu presupusul, se întreba.

— Domnule locotenent, fii bun şi escorteaz-o cu soldaţii dumitale pe ducesa de Belle-Isle! porunci cu voce tare marchizul de Vaudreuil, adăugând în şoaptă: Şi n-o lăsa să iasă din casă pentru nimic în lume!

Din reflex, Adrien puse mâna pe sabie. N-avea însă nici un rost să o tragă din teacă. De unul singur n-avea cum să ţină piept tuturor. Iar lui Floris părea că puţin îi pasă de ce se întâmpla cu Baptistine. N-avea ochi

decât pentru Emilie. Copleşit de soartă, contele de Villeneuve-Caramey îşi lăsă capul în piept. Înconjurată de soldaţi, caleaşca se urni. Nu mai încăpea îndoială: Baptistine era arestată.

Capitolul XV

Amazoana şi cavalerul se depărtau pe aleile parcului. Baptistine părăsi fereastra cu perdele de muselină.

— Foarte bine, n-are decât să se plimbe cât vrea cu sâsâita lui, îmi este perfect indiferent!

De douăzeci şi trei de zile ducele de Belle-Isle zăcea în pământ. În fiecare după-amiază, cu punctualitate de ceasornic, Floris venea să o ia pe Emilie la plimbare şi, din zi în zi, o aducea înapoi tot mai târziu. Baptistine nu-l mai văzuse decât prin fereastra apartamentului unde se afla consemnată împreună cu doamnele sale de onoare.

Somptuoasa plantaţie era înconjurată de un cordon de soldaţi. Nimeni nu avea voie să ia legătura cu ducesa. Şi, spre furia Baptistinei, Floris nici nu ceruse să o vadă. La Belle-Isle venea exclusiv de dragul ochilor frumoasei Emilie.

În schimb, contele Jéodard Castillon du Rocher, Ernaudan de Gastagnac, Yann Le Gallic şi, desigur, Adrien de Villeneuve-Caramey, solicitaseră guvernatorului permisiunea de a o vizita pe ducesa de Belle-Isle. Se izbiseră însă de refuzul categoric al marchizului. Drept este că bietul de el primea în fiece zi noi şi noi denunţuri împotriva „prinţesei”, unul mai înspăimântător decât celălalt.

Până una-alta ordonase o severă anchetă. Doi judecători cercetau cazul. Deocamdată, din lipsă de dovezi tangibile, Baptistine era arestată la domiciliu. Îngrozit de proporţiile scandalului pe care l-ar fi

declanşat eventuala ei încarcerare, domnul de Vaudreuil şovăia, emitea dispoziţii contradictorii, tergiversa. Dacă marea ducesă era cu adevărat nepoata ţarinei, marchizul prefera să nu-şi imagineze cum ar fi reacţionat Regele la vestea că guvernatorul lui o băgase la zdup pe prinţesă. Să te ţii conflict diplomatic!

Ca să fie acoperit, domnul de Vaudreuil scrisese la Versailles pentru a cere instrucţiuni precise. Dacă vântul avea să fie prielnic corăbiilor, răspunsul urma să sosească cam peste şase luni.

În Noul Orléans însă, informaţiile circulau infinit mai rapid. Doamna de Sainte-Hermine ştia să vehiculeze noutăţile ca nimeni alta. Guvernatorul nu putuse ascunde adevărul decât preţ de câteva ceasuri. Uluiţi, orleanezii aflaseră că prinţesa era acuzată de: uzurpare de titluri, falsă identitate, furt de sclavi, furt de bijuterii, poligamie, răpire de corabie, cârdăşie cu pleava societăţii, vrăjitorie, desfrâu, vicii de tot soiul, mese satanice etc., etc. Evident, aceste ultime fărădelegi fuseseră adăugate pe lista delictelor reale de către doamna de Sainte-Hermine şi de batalionul ei de bârfitoare care îşi „treceau” fericite una alteia blestemăţiile aflate pe seama marii ducese.

Aproape zilnic guvernatorul dădea o raită până la Belle-Isle, de unul singur, ori însoţit de cei doi judecători, pentru a o interoga pe aceea căreia era obligat să i se adreseze în continuare cu titlul de ducesă de Belle-Isle, întrucât ceremonia căsătoriei fusese celebrată cu acte în regulă.

— Dumnezeule! Ce încurcătură a dracului pe capul meu!

Marchizul îşi tampona fruntea cu o batistă pe când

cobora din trăsură pe peronul castelului Belle-Isle. Pentru el fiecare interogatoriu era o cumplită caznă. „Prinţesa” îşi bătea joc de el pe faţă, iar judecătorii, necutezând să se implice, îl lăsau să se descurce cum ştia.

Singurul punct marcat de guvernator împotriva ducesei de Belle-Isle era constatarea misterioasei dispariţii a tuturor slujitorilor ei de culoare. Parcă s-ar fi evaporat. Un denunţ anonim îl informase că s-ar fi aflat cu toţii pe o misterioasă plantaţie de pe malul lacului Pontchartrain. La faţa locului însă, ancheta se împotmolise definitiv. Ori de câte ori se duseseră până acolo, soldaţii nu întâlniseră nici ţipenie de om. Cu toate astea lanurile de porumb şi plantaţia de bumbac erau perfect întreţinute.

Nici la castelul Belle-Isle nu aflase mare lucru. Bătrâna guvernantă a prinţesei, o anume doamnă Elisa, păstra o tăcere încăpăţânată din care guvernatorul n-o scotea decât ca să o audă bodogănind la infinit:

— Cât o s-o mai plictisiţi pe frumoasa mea porumbiţă cu balivernele voastre?

În privinţa doamnelor de onoare, exista desigur soluţia de a le dezbrăca până la piele pentru a constata dacă purtau sau nu marcată pe trup, cu fierul roşu, infamanta floare de crin a ocnaşelor, cum afirma denunţul primit. Dar domnul de Vaudreuil nu se încumetase încă să facă uz de asemenea metode extreme.

— Ce se întâmplă, Pradel? îl întrebă guvernatorul pe locotenentul însărcinat cu paza doamnei de Belle-Isle.

Dinspre colibele sclavilor se înălţa o ciudată melopee. Pradel ridică din umeri.

— Ah, nimic Excelenţă... Pare-se că domnişoara de Belle-Isle a vândut câţiva negri care nu-i mai făceau trebuinţă.

— Sunt enervanţi. Du-te şi spune-le să tacă, Pradel... Stai, hâm... care mai e situaţia, acolo sus?

Marchizul arăta înspre apartamentele ducesei.

Pradel clătină clin cap.

— Nu prea grozavă... Excelenţă... de la o vreme, doamna de Belle-Isle îmi scoate sufletul.

— Parcă numai ţie! exclamă în sinea lui guvernatorul, în vreme ce locotenentul continua să se lamenteze în şoaptă, sub bolta peristilului.

— Să spun drept, Excelenţă... nici nu ştiu cum să mai procedez... Doamna de Belle-Isle îşi bate joc de mine pe faţă... Cere în gura mare să îi pun la dispoziţie o caleaşcă pentru a se plimba cu doamnele ei de onoare. Pe de altă parte, a scris o lungă scrisoare Majestăţii Sale.

— Împărătesei?

— Nu, Excelenţă, Regelui!

— Mizericordie, Regelui? se sufocă domnul de Vaudreuil, simţind că începea să miroasă a revoluţie. Păi... păi... ce să-i scrie ea Regelui? se bâlbâi îngrozit marchizul.

— Asta nu mai ştiu, Excelenţă, doamna de Belle-Isle nu mi-a spus. După ce s-a asigurat că sunt în apropiere şi o aud, s-a mulţumit să le spună ostentativ doamnelor ei de onoare: „Drăguţele mele, Louis nu va accepta să fiu tratată astfel!” după care a aruncat pe fereastră trei vase de porţelan.

— Dumnezeule mare, Louis... a spus Louis...

Purgatoriul marchizului de Vaudreuil devenea un adevărat infern. De spaimă nu-l mai ascultau nici

picioarele. Se duse împleticindu-se până la un fotoliu de rafie de pe verandă şi se trânti greoi în el.

— Pe de altă parte, Excelenţă, aseară, în timp ce doamna de Belle-Isle şi însoţitoarele ei cinau, am... am profitat de ocazie şi aşa cum mi-a cerut înălţimea Voastră m-am... hâm, m-am uitat în caseta ei... şi am găsit printre hârtiile ei acest bileţel care m-a cam pus pe gânduri... Excelenţa Voastră va judeca singură dacă am sau nu dreptate să fiu îngrozit...

Cu mâini temătoare domnul de Vaudreuil luă biletul şi începu să citească. Pe măsură ce parcurgea conţinutul misivei, ochii i se holbau de groază!

„Sufleţelule,

Va să zică al părăsit un biet muritor, lăsându-l pradă singurătăţii. De când ai plecat mă gândesc zi şi noapte la tine... în urechi îmi răsună râsul tău cristalin... Pentru că bietul prizonier nu poate veni să te caute el însuşi, ţi-l trimite pe bravul căpitan de Gastagnac cu misiunea de a-ţi vorbi, de a te convinge şi de a mi te aduce înapoi, bineînţeles dacă vei fi de acord. Eşti prinţesa mea cu plete de aur. Mă sting de dorul tău,

«Prizonierul»

Scris la Fontenoy, după plecarea ta.”

Marchizul se făcuse alb ca varul.

— Dar... dar bine, Pradel... ăsta e scrisul Regelui.

— Aşa mi s-a părut şi mie, Excelenţă!

— Ai idee de unde-l putem lua pe Gastagnac ăsta?

— Mi-am îngăduit să îl aduc aici, la Belle-Isle, Excelenţă. Aşteaptă în salonul cel mare!

— Eşti o comoară, Pradel... Mă duc la el... ba nu, mai bine spune-i să vină el aici! oftă Vaudreuil fericit că

pentru o dată cei doi judecători nu se ţinuseră de capul lui să-l însoţească la interogatoriu. Cu cât mai puţină lume ştia, cu atât mai sănătos era. Afară lamentaţiile negrilor se înteţeau din ce în ce.

— Pe toţi dracii, Pradel, fă-i să tacă pe negroteii ăştia, mă scot din sărite cu gemetele lor, îmi plesneşte capul!

Guvernatorul părea la un pas de apoplexie. Din pragul uşii, Pradel se întoarse spre el.

— Ah, era să uit, Excelenţă. În chestiunea negrilor, doamna de Belle-Isle protestează pe motiv că ea este moştenitoarea ducelui şi deci că numai ei îi revine dreptul de a hotărî asupra sorţii sclavilor!

Exasperat, marchizul de Vaudreuil ridică braţele spre cer. Asta mai lipsea. Ce încurcătură a naibii!

Locotenentul Pradel continua să dea raportul:

— Domnişoara de Belle-Isle se ceartă toată ziua cu mama ei vitregă. Mărturisesc că nu mai ştiu ce să mă fac cu aceste două doamne.

— Vai de mine! Le-ai dat voie să se vadă? exclamă guvernatorul cu reproş.

— Nu, Excelenţă, doar nu-s nebun... dar asta nu le împiedică să se insulte din zori până-n seară!

Pradel se făcu nevăzut. Rămas singur, domnul de Vaudreuil îşi scoase tabachera şi priză cu voluptate tutunul de bună calitate. Dacă îndeobşte asta îl ajuta să se liniştească, de astă dată efectul fu nul. În mintea lui surexcitată se perindau imagini sumbre ale unui viitor iremediabil compromis de prezenţa nesuferitei drăcoaice blonde în paşnica lui colonie.

— M-aţi chemat, Excelenţă?

În faţa domnului de Vaudreuil se ivea căpitanul de Gastagnac. Marchizul îl privi năuc, neştiind nici el dacă

îl aşteptase un minut sau un ceas. Se ridică cu greu din fotoliu... Ernaudan de Gastagnac îi zâmbea politicos. Înfăţişarea sinceră şi simpatică a tânărului cavalerist, părea de bun augur pentru guvernator.

— Da, căpitane... trebuie să te consult într-o chestiune delicată... Eşti la curent cu gravele acuzaţii aduse ducesei de Belle-Isle... hâm... o.... o misivă anume a... hâm... a ajuns în mâinile noastre... Vrei să fii bun să-mi spui şi mie cine ţi-a înmânat-o? Poftim, priveşte-o!

Ernaudan îşi aruncă privirea pe bileţelul întins de marchiz şi zâmbetul îi îngheţă instantaneu pe buze.

— Să-mi fie cu iertare, Excelenţă, dar nu pot răspunde la întrebare.

— Bine... discreţia dumitale te onorează, căpitane, replică împăciuitor guvernatorul. Totuşi, nu poţi nega faptul că Majestatea Sa te-a însărcinat să i-o duci înapoi la Versailles pe ducesa de Belle-Isle...

Marchizul încerca să ghicească ce se petrecea în mintea lui Ernaudan. Acesta privea inexpresiv un punct imaginar de pe peretele din faţă.

— Să-mi fie cu iertare, Excelenţă, dar nu pot răspunde la întrebare!

Domnul de Vaudreuil îşi stăpâni enervarea.

— Fie... totuşi nici misiunea dumitale şi nici un fel de jurământ nu te poate împiedica să-mi declari mie, reprezentantul Majestăţii Sale în colonie, dacă ducesa este sau nu ducesa... vreau să spun, dacă doamna de Belle-Isle este sau nu prinţesa rusă, după cum pretinde.

În privirea cinstită a cavalerului se citi o imperceptibilă ezitare.

— Nu sunt în măsură să răspund Excelenţei Voastre.

— Dumnezeule, uiţi că îmi stă în putere să te pun în fiare şi să te azvârl în beciurile fortăreţei? îl ameninţă guvernatorul, descărcându-şi mânia pe un palmier pitic.

— Nu, Excelenţă!

— Şi totuşi te încăpăţânezi şi nu vrei să-mi răspunzi!

Dezolat, gasconul clătină din cap.

— Iertare, Excelenţă, de data asta n-am spus că nu pot să răspund, ci că nu sunt în măsură să o fac... este o mică diferenţă!

— Hâm... e un fel de a spune... şi, când i-ai înmânat această misivă doamnei de Belle-Isle? Sper că n-ai să negi că i-ai înmânat-o personal?

— Bineînţeles că nu, Excelenţă... Am văzut-o pe doamna de Belle-Isle cu câteva zile înainte de cununie.

— Şi ce răspuns ţi-a dat?

— Nici unul, Excelenţă!

— Pe Sfânta Fecioară, căpitănaşule, ai sau nu de gând să-mi spui cine este de fapt ducesa?

Ernaudan clătină din cap.

— Sunt dezolat, Excelenţă, dar am jurat pe spada mea şi singură doamna de Belle-Isle mă poate dezlega de jurământ.

— Doamna de Belle-Isle în sus, doamna de Belle-Isle în jos, m-am săturat până peste cap de ea. Colonia se duce de râpă şi eu, în loc să mă ocup de lucruri serioase, pierd vremea cu prostia asta... M-am săturat! O să semnez un ordin de trimitere la Fort Rosalie, asta am să fac! Ducesă sau nu, o să se trezească acolo în lanţuri!

Peruca guvernatorului tresălta. Exasperat, îşi ieşise din pepeni.

— Să-mi fie cu iertare, Excelenţă, dar în locul vostru

eu unul n-aş face una ca asta! spuse calm Ernaudan de Gastagnac.

— Ce vorbeşti, domnule? Las-că vezi dumneata! ameninţă marchizul.

Pe pietrişul de pe aleea centrală a parcului se auzi un tropot de cai. Floris şi Emilie se întorceau de la plimbarea lor cotidiană.

— Şi Portejoye ăsta, ce tot caută pe aici, chipurile să o vadă pe domnişoara de Belle-Isle, hai? Şi domnul du Rocher care m-a înnebunit de cap să-l las să-i facă o vizită... Şi marinarul ăla, Le Tallic sau cum Dumnezeu îl cheamă, şi contele Adrien de Villeneuve-Caramey, care mă pisează cu disperare. Nici despre ei nu ştii nimic? Răspunde, domnule, îţi poruncesc. Ce rol joacă toţi domnii ăştia în povestea noastră?

— Să-mi fie cu iertare, Excelenţă, dar nu pot răspunde la întrebare... îmi permit doar să sugerez Excelenţei Voastre că, dacă doreşte informaţii pe această temă, cel mai potrivit ar fi să se adreseze direct domnului conte Adrien de Villeneuve-Caramey, domnului marchiz de Portejoye, domnului du Rocher şi domnului Le Gallic...

— Foarte mulţumesc pentru sugestie, domnule... deocamdată poţi pleca, îi tăie vorba domnul de Vaudreuil. Dar nu care cumva să părăseşti Noul Orléans, ne-am înţeles?

Ernaudan de Gastagnac nu aşteaptă să i se repete de două ori. Salută milităreşte şi se îndreptă spre vestibul, lăsându-l singur pe guvernator în veranda spaţioasă.

— Cu ce-i duce pe toţi de nas, drăcoaica asta?... Dacă mă gândesc bine şi răposatul Godefroy parcă întinerise cu zece ani... Hâm, te pomeneşti că face

vrăji...

Între timp Floris o ajutase pe Emilie să descalece. Cei doi tineri intrară în palat. De fapt erau trei, pentru că Georges-Albert coborâse de unul singur de pe oblânc. Maimuţoiul îşi înfundă cu precipitare tricornul pe ochi, ca să nu fie martor la întâlnirea dintre Floris şi Ernaudan care tocmai dăduseră nas în nas.

— Va să zică, domnule, nu pot să fac trei paşi fără să nu mă ciocnesc de dumneata.

Ca întotdeauna, Floris deschise cel dintâi ostilităţile, adresându-i-se cavaleristului pe un ton agresiv.

— Te rog să crezi, domnule, că de astă dată chiar n-am nici o vină, răspunse acesta, înclinându-se în faţa Emiliei.

Tânăra se agăţă de braţul lui Floris.

— Ţine e ţoldatul ăsţa, Floriţ?

— Un intrus! mârâi Floris mai mult pentru sine. Vino, draga mea, de-abia aştept să facem puţină muzică împreună, continuă el cu glas tare îndreptându-se spre saloane.

Georges-Albert nu prea vibra la capitolul muzică. Profitând de neatenţia stăpânului său, se strecură binişor în sus pe scări. Jeannot îi încredinţase un mesaj pentru stăpâna lui prizonieră, ştiind prea bine că numai maimuţoiul putea duce la bun sfârşit o asemenea misiune.

— Ia te uită, macacul marchizului de Portejoye! exclamă una din sentinelele de la primul etaj.

Georges-Albert se strădui să-şi păstreze calmul şi demnitatea. Ptiu! Auzi colo! Macac el, care câştigase bătălia de la Fontenoy! Ignorând remarca nătângă a soldatului, Georges-Albert sări pe pervazul unei ferestre deschise şi agăţându-se de bougainvillier-ul

care acoperea faţada, dădu colţul aripii centrale şi sări drept în budoarul Baptistinei.

La parter, Floris şi Emilie traversau agale sufrageriile. Un valet, adus tocmai din Franţa de răposatul mareşal, deschidea ceremonios uşile dinaintea tinerei perechi.

— Spune-mi Giron, de unde provin cântecele acelea ciudate pe care le-am auzit venind încoace? întrebă Floris.

— Sclavii îşi plâng durerea, domnule marchiz... Negustorul de abanos l-a cumpărat pe Hanibal dar nu şi pe soţia acestuia, iar copiii vor fi luaţi de altcineva dintr-o clipă în alta. Doamna ducesă s-a oferit să-i ia în slujba dânsei, dar doamna ducesă nu pare a fi în măsură să-şi împlinească dorinţele.

Valetul răspunsese pe un ton impersonal. Era imposibil de ghicit dacă era sau nu de acord cu cele relatate. Floris se încruntă şi se întoarse spre Emilie.

— Vreau să cred, draga mea, că este vorba de o neplăcută eroare. Doar n-ai să vinzi soţia şi copiii, separându-i unii de alţii, pe bărbaţi de neveste şi pe copii de mame!

Emilie se semeţi ca un cocoşel obraznic. De la moartea părintelui ei, prea răsfăţata copilă şi-o luase de tot în cap, vădind o fire arţăgoasă, trufaşă şi autoritară.

— Nu fii ridzicol Floriţ, ţine stă ţă-i întrebe pe negrii ăşţia... niţi mama mea viţregă n-are ţe ţă ţe badze... ţânt al mei, ţâţiţui meu era prea bun ţi ei, Zanibal e un ţicălos, vreau ţă mă descoţoroţesc de el, iar pe ţopii o să-i ia prietena mea Ţenaida de Caruţ ca să-i ţină zumbrela... Poţ ţi eu să-i fac aţest cadou... Haidze, vino Floriţ, haide să ţântăm...

Floris se aşează în silă la clavecin. De câteva zile

începuse să o descopere pe adevărata Emilie aşa cum era ea de fapt: frumoasă ca o cadră, dar înfumurată, rece şi haină la suflet.

— Pun eu şeaua pe ea după căsătorie şi o să mă ocup şi de nefericiţii ăştia de sclavi! îşi spuse Floris atacând primul acord.

Degetele lui alergau pe claviatură în timp ce gândul îi zbura în altă parte. De la etajul de deasupra se auzeau paşi de femeie. Tocurile pantofilor loveau ritmic parchetul, semn că persoana în cauză se plimba de la un capăt la celălalt al încăperii. Floris lovi cu furie clapele şi începu să cânte cu glas de stentor:

— Am trimis în Mississippi
Deocheatele muieri,
Tra la la şi tralari.
Adio ducesă de Berry
N-ai ce farmece risipi
Tra la la şi tralari!

— Floriţ, ţe ţe-a apucat ţă cânţi aţa ţeva, eu ţânt o domniţoară cuminte! se fandosi Emilie.

Fără să-i răspundă, Floris o cuprinse pe după mijloc şi o trase spre el. Îi sărută blând gâtul întrebându-se câte femei luase în braţe la viaţa lui! Cea de acum era gata să i se dăruiască cu mult înaintea cununiei. Floris turba de furie. Pe când trupul lui de mascul o dorea pe cea de lângă el, descoperea că inima continua să-i tânjească după cea de la etaj pe care, de bună credinţă, crezuse a alungat-o pe vecie din suflet.

În camera de deasupra se auzeau iarăşi paşi. Floris ciuli urechile: da, nu se înşela, sus se aflau acum două persoane. Pasul celălalt, mai apăsat, era al unui bărbat... un bărbat în cameră la Baptistine. Evident, nici arestată la domiciliu nu se potolea! Floris o strânse

la piept pe Emilie care se lipea de el tăcută, supusă. Floris îşi înălţă din nou ochii spre tavan. Sus nu se mai auzea nici o mişcare. Floris o împinse cât colo pe Emilie. Cea de sus trebuia să afle cât de îndrăgostit şi fericit era el cu Emilie.

Ce-ar fi să cântăm un duo, draga mea?

Interceptând privirea lui Floris spre plafon, Emilie o interpretă în felul ei.

— Ai dreptate, Floriţ, m-am săţurat de mama mea vitregă ţi vreau ţă fiu ţingură cu ţine, Floriţ!

Înainte că tânărul să o poată opri, Emilie se repezi spre uşa de la balcon şi o deschise cu furie, izbind-o de perete.

— Eu ţânt sţăpână aiţi, madam, nu ţu! Ţu nu eşti decâţ o priţonieră nenoroţiţă! Ruţinea ţăţicului meu! Nu ţu hoţărăşţi aiţi, am ţă vând negrii penţru ţă aţa vreau eu, sţorpie! Puţoare! Aventurieră! Prinţeţă de ţoi bani! Puţlama!

Aplecată peste balcon, Emilie răcnea ca scoasă din minţi. Brusc, se trase în cameră. Era şi cazul. Un ghiveci cu heliotropi se făcu ţăndări la picioarele ei. Era replica ducesei la amabilităţile fiicei sale vitrege.

Emilie se îndreptă iar spre clavecin. Floris se reapucase să cânte. Din fericire se afla cu spatele la logodnica lui. Altminteri aceasta l-ar fi văzut muşcându-şi buzele ca să nu pufnească în râs.

Floris atacă o nouă melodie. Glasurile celor doi tineri cântau la unison:

Nu plânge dragul meu Lysandru
Căci auzindu-ţi glasul tandru,
Poporul crângului se ascunde
Şi unde mai vânezi tu, unde?...

Cântând cu foc, Floris ridica din când în când ochii

spre plafon. Ar fi putut să jure că lustra de cristal se mişca. Da, da, nu se înşelase, ţurţureii cizelaţi de mână se ciocneau cu clinchet cristalin. Ce Dumnezeu se petrecea acolo sus? Floris cânta acum în surdină. La etaj un obiect greu căzuse pe parchet.

Poporul ţringului ţe-ascunde...

continua să gângurească de una singură Emilie.

O lovitură puternică cutremură plafonul. Nu mai încăpea nici o îndoială, sus se desfăşura o luptă corp la corp. Floris sări în picioare. I se năzărise sau cineva îi striga numele?

— Ajutor, Floris!

Îmbrâncind-o cât colo pe Emilie, Floris se repezi ca un nebun în sus pe scări. Palierul primului etaj era pustiu. Nici urmă de soldaţi său de slujitori. În fundul coridorului se auzi o nouă bufnitură. Floris se repezi într-acolo. Uşa era închisă pe dinăuntru. Repezindu-se cu umărul în ea, Floris o smulse din ţâţâni. În cameră îl aştepta un spectacol care l-ar fi scos din minţi pe cel mai ponderat dintre bărbaţi.

Cu trupul acoperit doar de un minuscul corset şi de buclele-i blonde, Baptistine se zbătea în braţele marchizului de Vaudreuil.

— Ticălosule, canalie! răcni Floris văzând roşu dinaintea ochilor.

La un pas de el, un superb vas de Delft trona pe o consolă. Floris îl azvârli cu furie în capul guvernatorului, care se prăbuşi pe parchet ca un manechin dezarticulat:

Capitolul XVI

— Dumnezeule, l-ai omorât!

Baptistine îşi muşca pumnul privind îngrozită trupul inert al marchizului.

Floris dădu din umeri. Se duse până la uşa sfărâmată şi scoase capul pe coridor: spre mirarea lui nu se auzea nimic. Normal ar fi fost ca Emilie să vină după el şi soldaţii să sară în ajutorul guvernatorului. Nedumerit, se întoarse spre Baptistine care tremura ca varga. Întârzie o clipă cu privirea pe picioarele ei lungi şi perfect desenate şi pe decolteul acoperit cu dantele.

— De fiecare dată te regăsesc pe jumătate goală, în braţele unui bărbat, constată posomorât Floris, temându-se ca Baptistine să nu bage de seamă cât îl zăpăcea priveliştea goliciunii ei. Precauţie inutilă. Şocată de cele petrecute, Baptistine clănţănea din dinţi, incapabilă să articuleze un cuvânt.

Floris o privi ironic.

— Pentru o femeie care a trecut prin atâtea la viaţa ei, te găsesc cam slabă de înger.

— Dacă intenţionezi să-mi faci o scenă, să ştii că nu-i de loc momentul! replică Baptistine acoperindu-şi pudic sânii cu braţele.

Floris simţi că i se înnoadă stomacul. Ca să-şi ascundă tulburarea se întoarse cu spatele. Pe o canapea se înşirau intacte rochia şi jupoanele Baptistinei, ceea ce dovedea că se dezbrăcase de bună-voie. Floris păli. Visase el, sau într-adevăr îl chemase în ajutor? Sau te pomeneşti că îi întindea o

cursă? Cine ştie ce mai punea la cale drăcoaica, numai că de astă dată Floris era ferm să nu se lase păcălit. Înfrânându-şi furia, luă rochia şi i-o zvârli peste umăr. Pe când Baptistine se îmbrăca val-vârtej, Floris deschise uşile ce dădeau spre restul apartamentului.

— Nu mai e nimeni aici? se miră el în pragul încăperilor goale.

— Nu, adică da... în sfârşit, guvernatorul le-a dat voie prietenelor mele să se plimbe cu caleaşca, însoţite de Pradel.

— Cred şi eu, porcul voia să rămână singur cu tine... Probabil ca i-ai dat şi tu o mână de ajutor în sensul ăsta, deşi nu prea înţeleg cum... Ştiam că ipocrita aia de Elisa nu se clinteşte de lângă tine de când cu... văduvia ta.

Demnă, Baptistine se prefăcu a nu fi înţeles ironia muşcătoare. Îşi făcea de lucru cu şireturile sarafanului de pânză înfloratã, străduindu-se să-şi regăsească stăpânirea de sine.

— Elisa a profitat de permisiunea acordată prietenelor mele ca să coboare la bucătărie cu Georges-Albert... chiar nu înţeleg de ce întârzie atâta! se miră ea sincer.

Floris se apropie de fereastră şi privi spre parc. Pe peron şi pe alei nu se zărea ţipenie de om. Simţi că i se suie sângele în cap. Tonul Baptistinei îl scotea din sărite, poate pentru că îi amintea de certurile lor de la Mortefontaine.

— Va să zică fătarnicul ăla de Georges-Albert te vizitează pe şest! Aha, bine că ştiu... Cât despre rest, nu mai face pe mironosiţa cu mine, şi mai ales, isprăveşte cu minciunile. Minţi, cum ai minţit toată viaţa! De ce te prefaci mirată de absenţa lor când ştii

prea bine că tu i-ai expediat, anume ca să rămâi între patru ochi cu animalul ăsta lubric!

Acuzaţiile lui nedrepte înfigeau pumnale în inima Baptistinei.

— N-ai decât să crezi ce vrei despre mine, treaba ta! Oricum, eu n-am răcnit serenade în văzul şi-n auzul întregii colonii!

Exasperat, Floris se repezi la ea şi o zgâlţâi cu furie.

— Eşti o scorpie, ai fost şi ai rămas o scorpie! Te rog să retractezi imediat cele spuse.

Dârză, Baptistine îl înfruntă din priviri.

— Nu retractez nimic. De când te ştiu nu faci decât să mă acuzi şi să mă insulţi degeaba!

Părea atât de mică şi de fragilă în mâinile lui... Deodată Floris îşi dădu seama că, pentru prima oară de la fuga ei, se aflau faţă-n faţă, singuri. Oare de ce în amintirile lui şi-o imaginase mai înaltă şi mai împlinită la trup? Şi cum de uitase că ochii îi erau atât de copleşitor de albaştri şi de limpezi? După ce se întunecaseră, acum irişii de culoarea cerului se luminaseră, dar Baptistine întoarse capul într-o parte. Floris ar fi jurat că i se umeziseră ochii. Îi dădu drumul, înciudat. Îi venea să-şi dea palme pentru că se lăsa înduioşat de smiorcăielile ei prefăcute. Ce puteri neştiute avea asupra lui drăcoaica? De ce în clipa când o avea în preajmă setea lui de răzbunare se stingea ca prin farmec?

— Trebuie să ne hotărâm ce facem cu el, murmură Floris arătând cu capul spre marchiz.

Baptistine se aplecă asupra acestuia, cu un amestec de repulsie şi mânie. În bună parte, Floris avea dreptate. Când guvernatorul se înfăţişase de unul

singur în apartamentele ei, chipurile pentru interogatoriu, Baptistine pricepuse dintr-o ochire că putea exploata în favoarea sa neîndoielnica atracţie pe care o citea în ochii lui. Şi înainte de orice se gândise la prietenele ei. Dinaintea legii ele erau infinit mai vulnerabile. Să obţină de la Vaudreuil aprobarea pentru o plimbare cu caleaşca fusese floare la ureche... Ştia că, odată ieşiţi din incinta parcului, Pradel şi soldaţii lui n-aveau să le poată ţine piept borfaşelor care aveau să facă pe dracul în patru ca să evadeze şi să se ascundă fie în Insula Pisicii, fie pe plantaţia unde se află Jeannot. Nu mai puţin adevărat era că Baptistine îi îndepărtase cu bună ştiinţă pe Elisa şi pe Georges-Albert, sub pretext că îi era poftă de supă de zarzavat. Rămasă între patru ochi cu domnul de Vaudreuil, se hotărâse cu cinism să devină amanta lui. În felul acesta îl obliga să sisteze ancheta şi să o absolve de orice acuzaţie. Pe deplin satisfăcută de acel plan de luptă, Baptistine începuse prin a simula un leşin.

— Oh, domnule, nu sunt decât o biată femeie învinuită pe nedrept şi atât de nefericită, încât mi-a pierit până şi pofta de a mai trăi! Oh, se învârte camera cu mine, ah, mă pierd!

Spunând acestea, palidă şi despletită, Baptistine se lăsase moale pe o canapea. Domnul de Vaudreuil înghiţi în sec. După o scurtă şovăială, se repezi la flaconaşul cu săruri pus la vedere pe o comodă din lemn de trandafir şi lăsându-se în genunchi îl apropie de nările ducesei. Cât pe ce să strănute din pricina mirosului înţepător, Baptistine se stăpâni din răsputeri şi de-abia într-un târziu deschise ochii, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un leşin adânc.

— Vai, domnule... dumneata care ai fost prieten cu scumpul meu soţ, cum de mă persecuţi şi mă urăşti într-atâta? De ce te porţi aşa de hain cu mine?

Ridicându-se într-un cot, Baptistine se aplecă spre marchiz, dezvăluind privirilor lui pofticioase un decolteu vertiginos.

— Eu doamnă? Cum puteţi afirma aşa ceva când eu nu-mi doresc decât să vă dovedesc inocenţa!

— Şi totuşi, actele mele doveditoare nu v-au fost de ajuns! gemu Baptistine lăsând să-i cadă o mână pe marginea canapelei. Marchizul i-o apucă curtenitor şi şi-o apropie de buze.

— Nu doamnă, ce să fac! Mai am nevoie şi de alte dovezi!

— Dumnezeule, ce vrei să spui, domnule?

Baptistine era sincer intrigată.

— Doamnă, împotriva însoţitoarelor voastre există un denunţ cum că ar fi stigmatizate... şi, nu vă fie cu supărare, se spune că... că... în sfârşit, că şi doamna ducesă ar fi fost însemnată cu fierul roşu... şi numai dacă am dovada că... nu există nimic... pe... pe... în sfârşit, înţelegeţi ce vreau să spun...

Arborând un aer profund ultragiat, Baptistine sări în picioare.

— Cum? Insinuezi domnule că dacă vei obţine dovada că pe trupul meu nu se află nici un semn...

— Întocmai doamnă...

— ... voi fi liberă?

— Da, doamnă.

— Şi însoţitoarele mele?

— Da, doamnă!

— Dar bine, domnule, nu înţeleg de ce n-ai cerut ca această expertiză să fie făcută de un medic!?

Baptistine îşi juca la perfecţie rolul de femeie ofensată.

— Oh, doamnă, pentru că o expertiză nu reclamă prezenţa unui singur medic, ci a unei comisii alcătuite din doisprezece chirurgi sau oameni de ştiinţă şi n-am îndrăznit să vă expun atâtor priviri! răspunse Vaudreuil, sincer depăşit de complexitatea cazului.

Baptistine îşi ascunse obrazul în palme.

— Domnule... ei bine, domnule... dacă vei constata că pe trupul meu nu există nici cea mai mică urmă de stigmat, am cuvântul dumitale de onoare că-mi vei reda libertatea?

— Îl aveţi, doamnă! murmură domnul de Vaudreuil cu obrazul brusc congestionat.

— Prea bine, domnule, fiţi bun şi întoarceţi-vă cu spatele!

Baptistine îşi desfăcu cât al clipi şiretul sarafanului, îşi scoase coşuleţele şi jupoanele. Se privi în oglindă. Corsetul, cămăşuţa şi un juponaş minuscul lăsau să se vadă destul.

— Poftim, domnule, vă îngădui să vă întoarceţi cu faţa, dar să nu care cumva să vă apropiaţi! i se adresă Baptistine marchizului pe un ton sever.

Vizibil decepţionat, marchizul se supuse ordinului.

— Doamnă... iertaţi-mă, dar mă aflu prea departe ca să-mi dau seama.

— Bine... Poftim, priveşte, umerii şi braţele îmi sunt intacte!

Spunând aceasta Baptistine îşi coborî bretelele cămăşuţei şi se zgribuli toată, simţind că o trece un fior rece. La parter răsunau acorduri de clavecin. Vocea lui Floris se înălţa vibrantă şi gravă. Domnul de Vaudreuil

dădea târcoale Baptistinei. Deodată se auziră zbieretele isterice ale Emiliei. Sub privirile aiurite ale guvernatorului, Baptistine puse mâna pe un ghiveci cu flori de heliotrop şi îl aruncă peste geam. Aţâţat de reacţia ei impulsivă, marchizul se năpusti la Baptistine şi luând-o în braţe vru să o tragă spre canapea. Cu o mână îi smulse juponaşul iar cu cealaltă îi sfâşie cămăşuţa. Rămasă doar cu corsetul pe ea, Baptistine rămăsese aproape goală. Corsetul de-abia dacă îi disimula fermecătoarele atribute ale feminităţii.

— Dă-mi drumul, ţap bătrân! se zbătuse furioasă Baptistine.

— Vino încoace, mă scoţi din minţi şi nu-mi mai trebuie nimic altceva! Rha... faci pe mironosiţa? Lasă că-ţi arăt eu ţie... Ştiu că nu eşti decât o aventurieră, o târfă... puţin îmi pasă, după ce al să fii a mea am să semnez tot ce ai să pofteşti, aşa că nu mai face pe nebuna şi poartă-te frumos cu mine, alintă-mă frumoaso!

Marchizul o sărută pe gât. Scârbită, Baptistine se aplecă într-o parte ca să scape de atingerea dezgustătoare a buzelor lui. Râzând, Vaudreuil o apucă de plete.

— Nu plânge bunul meu Lysandru...

Vocea lui Floris urca iarăşi spre budoarul Baptistinei.

— Hai, fetiţo, sărută-mă!

Marchizul îşi apropia gura de a ei. Sughiţând îngreţoşată, Baptistine întoarse capul. Trivialitatea lui îi stârnise o repulsie incontrolabilă... Cu un geamăt disperat ridică fulgerător genunchiul şi îi aplică lui Vaudreuil o lovitură puţin potrivită cu rangul ei de ducesă.

— Au... Ticăloaso!

Marchizul se cocârjă de durere. Baptistine se smulse din braţele lui. Vaudreuil o ajunse în mijlocul camerei. Câteva clipe se luptară în tăcere. Baptistine scuipa, muşca şi zgâria ca o mâţă turbată.

— Prinţesă, hai? Las-că vezi tu cum te trimit la bordel, impostoareo! rânji guvernatorul răsucindu-i mâinile la spate.

— Ajutor... ajutor Floris!

Strigătul îi ţâşnise instinctiv din gâtlej. Ah, de ce îl chemase? se căia acum Baptistine.

Cu vârful cizmei, Floris întoarse cu faţa în sus trupul guvernatorului. O pată mare vineţie se lăţea în dreptul tâmplei drepte. Fără o vorbă, tânărul îngenunche şi-şi lipi urechea de buzele marchizului.

— Sunt sigură că l-ai omorât... trebuie... trebuie să fugi, Floris, dacă te prind soldaţii lui, vei fi trimis la galere! şopti Baptistine.

Floris îl înşfăcă de picioare pe Vaudreuil şi începu să-l tragă spre dormitor.

— Ce... ce faci? exclamă stupefiată tânăra fată.

Floris îl azvârli pe guvernator în patul ei cu baldachin, îi împinse capul spre perete, îi acoperi trupul cu o cuvertură de mătase şi trase perdeluţele de muselină.

— Lăsându-l aici, câştigăm minute preţioase... la început, când vor da cu ochii de el vor crede că trage un puişor de somn după ce a gustat din farmecele tale!

Baptistine scoase un geamăt îndurerat.

— Floris... Floris îţi jur că...

— Nu jura nimic, taci şi urmează-mă!

Baptistine se supuse fără să crâcnească. Se îndreptară în goană spre aripa dreaptă a palatului de unde coborâră pe o scăriţă de serviciu. La parter nu se

zărea nici ţipenie. Nici urmă de slujitori ori de soldaţi. Calmul acela bizar nu mirosea a bine. Străjile se făcuseră şi ele nevăzute. Palatul părea cu desăvârşire pustiu.

— Vino după mine şi să nu te prind că vă luaţi la harţă! mârâi Floris trăgând-o pe Baptistine spre salonaşul de muzică.

— Ei drăcie, ce s-a petrecut aici?

Pe locul Emiliei, în faţa clavecinului nu se mai aflau decât nişte partituri răvăşite.

Floris se aplecă să ridice o batistuţă fină de dantelă şi acolo rămase, trăsnit în moalele capului de un obiect contondent, înainte să-şi piardă cunoştinţa, zări ca prin ceaţă doi bărbaţi care o luau pe sus pe Baptistine. Voi să se repeadă după ei, dar o nouă lovitură îl lăsă în nesimţire pe covorul de Gobelins.

* * *

Bărbatul urla ca din gură de şarpe. Gol puşcă şi uns de sus până jos cu miere, era atârnat de craca unei sălcii.

Înţepăturile maringuinilor îl dureau fioros. Carnea i se umfla văzând cu ochii. Trupul căpătase o culoare albăstruie, nesănătoasă.

— Dezlegaţi-mă! Vă poruncesc! Mă auziţi ce vă spun? O să fiţi traşi în ţeapă, o să vi se taie mâinile, nasul şi urechile! Nemernicilor!

Imprecaţiile nefericitului erau întâmpinate cu hohote dezlănţuite de râs. Torturatul încerca să-şi mişte capul ca să vadă ce se petrecea împrejurul lui, dar pleoapele umflate refuzau să se deschidă, tumefiate de acul insectelor care bâzâiau şi atacau în rânduri strânse.

— Rhaaa... O să vă spânzur pe toţi, negri blestemaţi!

* * *

Floris deschise ochii. Habar n-avea cât durase leşinul lui. Oricum, în păduricea unde se aflau se înnopta. Voi să se ridice şi să-şi frece ţeasta amorţită, dar constată că mâinile şi picioarele îi erau legate fedeleş. Se suci în loc până izbuti, să se aşeze în şezut. Se găsea într-un loc necunoscut, într-un soi de ţarc pentru capre. Dintr-o poiană vecină se auzeau râsete şi cântece.

Un chiţăit simpatic răsună lângă urechea lui Floris.

— Oh, Georges-Albert, cazi la ţanc! şopti Floris definind cum nu se poate mai plastic apariţia maimuţoiului coborât din coroana unui sicomor.

— Iute, eliberează-mă! adaogă Floris întinzându-i mâinile imobilizate.

Cu dinţişorii lui ascuţiţi. Georges-Albert reteză cât ai clipi frânghiile. Floris îşi frecă articulaţiile înţepenite ca să restabilească circulaţia sângelui. Se pregătea să-l întrebe pe Georges-Albert cum de ajunsese acolo, când un trosnet de crengi îl avertiză că se apropia cineva. Floris făcu semn maimuţoiului să se ascundă şi se trânti la loc pe spate cu ochii închişi, prefăcându-se a nu-şi fi revenit din leşin.

— Vai, Jeannot, tare mă tem că l-ai lovit cam tare, bietul de el!

Recunoscând vocea Baptistinei, Floris îşi stăpâni o tresărire.

— Nu fie fiică la tini, plinţes, ale cap tale! răspunse cel interpelat.

— De-abia aştept să văd cât de tare este al tău! bodogăni în sinea lui Floris.

— Bine, Jeannot, poţi să te duci... rămân eu să-l veghez până se trezeşte... Trebuie să ne pregătim de

drum... Spune-le tuturor să se grăbească... Aici nu suntem de fel în siguranţă.

Baptistine oftă. Se auziră paşii lui Jeannot depărtându-se. Floris întredeschise prudent ochii. Baptistine se aşezase pe o troacă răsturnată. Era îmbrăcată în amazoană, cu un pantalon foarte strâmt şi o bluză cu jabou de dantelă, deschisă până deasupra sânilor.

Părul blond, legat cu o fundă de catifea neagră era acoperit de un tricorn înfundat până pe sprâncene. Dacă dantela fină a jaboului n-ar fi stat bombată provocator în dreptul inimii, ai fi putut-o lua drept un băieţandru. Briza caldă şi parfumată mişca alene frunzele copacilor. Nenorocitul spânzurat în pom nu mai ameninţa, ci implora milă, plângând de ţi se rupea inima.

— N-am să suflu o vorbă nimănui... vă implor dezlegaţi-mă... vă implor... nu mai pot... m-au mâncat de viu bestiile astea... eu n-am nici o vină... stăpâna a poruncit... Răzbunaţi-vă pe ea, nu pe un biet slujitor...

Dusă pe gânduri, Baptistine părea că nu-l aude. Floris oftă înăbuşit. Baptistine întoarse capul. Floris închise ochii. Fata îngenunche lângă el şi îi puse mâna pe frunte.

— Floris... Floris... ţi-ai venit în fire?

I se păruse lui sau vocea Baptistinei tremura? Ca să se convingă, scoase un geamăt prelung.

— Vai mie... Dumnezeule... Oh, Georges-Albert, ce bine că eşti aici, fugi şi adu-mi nişte apă!

Nu mai încăpea nici o îndoială, îngrijorarea ei era sinceră. Floris se înfiora de plăcere simţind că Baptistine îi deschide cu degete febrile redingota, vesta şi cămaşa, ca să-şi lipească urechea de pieptul

lui, gol.

— Baptistine... Baptistine! murmură Floris.

Tânăra sări în picioare, sfărâmând clipa de vrajă. Georges-Albert se reîntorcea cu o cană plină cu apă, pe care o turnă pur şi simplu peste obrazul stăpânului său.

— Ai înnebunit, Georges-Albert, ce te-a apucat? protestă Floris ştergându-se la ochi.

Maimuţoiul se strâmbă la el. De câte ori făcea o faptă bună, se alegea cu reproşuri. „Uf, ce viaţă de maimuţă!” se bosumflă el întorcându-i spatele. Baptistine îşi încrucişa braţele.

— Va să zică aşa?... Bravo, vă bateţi amândoi joc de mine? Văd că ai şi mâinile libere. Pot să aflu şi eu de câtă vreme te-ai trezit din aşa-zisul tău leşin? întrebă Baptistine.

Floris se ridică de jos şchiopătând şi frecându-şi ceafa care îl durea de-adevăratelea.

— Nu pricep ce vrei să spui; de-abia adineaori mi-am venit în fire. Cine şi de ce m-a legat?

Ochii verzi o ţinteau pe Baptistine cu mirare perfect jucată, întorcându-se spre Georges-Albert, Floris îl interogă pe tonul cel mai serios din lume.

— Nu cumva tu, Georges-Albert, ţi-ai permis să-mi tai frânghiile de la mâini? Ţi-am mai spus să nu te bagi unde nu îţi fierbe oala, îl dojeni el.

Maimuţoiul mormăi printre dinţi ceva ce aducea a înjurătură. O persoană sociabilă şi inteligentă ca el nu voia să mai aibă de a face cu două creiere subdezvoltate. Vexat la culme, Georges-Albert se refugie în crengile unui chiparos, punând între el şi acei ingraţi o respectabilă altitudine.

Floris se apropie de Baptistine cu paşi de felină. În

poiană ritmul cântecelor se înfierbânta din ce în ce. Patetice şi sălbatice electrizau atmosfera.

— Unde ne aflăm, Baptistine? murmură Floris.

— La două leghe de castel, în spatele plantaţiei de bumbac de la Belle-Isle.

— Şi acolo, ce se petrece? arătă el cu capul spre poiană.

Pentru prima oară Baptistine îl privi în ochi.

— Promiţi să nu te amesteci?

— Ţi-o jur.

— Bine, atunci vino cu mine, am încredere în tine, numai ai grijă să nu faci ca de obicei, vreo trăsnaie şi, mai ales, să nu te vadă nimeni pentru că să ştii, din clipa aceea nu mai garantez de nimic...

Baptistine îi făcu semn să o urmeze. Ieşiră din ţarc şi se îndreptară pe întuneric spre un soi de mic staul. Uşa de la intrare era dată de perete. Baptistine şi Floris intrară. Baptistine trase uşa după ei şi căută pe orbecăite scara spre pod. Pricepându-i intenţiile, Floris o luă de mână ca să o îndrepte spre treptele de lemn de care se izbise cu capul. Simţind în palmă degetele ei fierbinţi şi catifelate, ameţi. Se afla între patru ochi cu Baptistine, în mijlocul unui univers în care pentru el nu mai exista decât o singură certitudine: clipa prezentă. Îl ucisese pe guvernator. Ce-i mai putea oferi ziua de mâine? În câteva ceasuri avea să devină un proscris, hăituit de o întreagă armată. O cuprinse pe după umeri pe Baptistine. Aceasta se feri într-o parte. Floris o prinse de mijloc şi o strânse la piept.

— Dă-mi drumul, scânci tânăra.

Cu un geamăt, Floris îşi îngropa obrazul în mătasea pletelor buclate. Buzele lui îi sărutau blând tâmplele. Îi cunoştea pe toţi bărbaţii care o ţinuseră în braţe, dar

puţin îi păsa. O dorea nebuneşte. Experienţa lui de seducător versat îi spunea să profite de acea nesperată ocazie.

— Laşule!

Palma Baptistinei se abătuse fulgerător pe obrazul lui Floris. Acesta păli. Ochii verzi o fulgerau dispreţuitor.

— Oh, pardon, nu ştiam că eşti aşa de sălbatică... Dimpotrivă, înţelesesem...

Baptistine izbucni într-un sfâşietor hohot de plâns.

— Ce-ai înţeles? Ai ştiut tu vreodată să înţelegi ceva?

Floris dădu să întindă mâna spre ea.

— Ah, nu! Să nu te prind că te apropii de mine! şuieră Baptistine, înşfăcând o furcă. De-aş şti că eşti cel din urmă bărbat de pe planetă şi tot nu ţi-aş îngădui să mă atingi.

— Oricât de proastă părere ai avea tu despre mine, nu sunt eu bărbatul care să abuzeze de o femeie, chiar dacă atâţia alţii nu s-au sfiit să o facă înaintea mea, aşa că de aci înainte nu ai a te mai teme vreodată din parte-mi! replică cu răceală Floris... Mai bine spune-mi odată: ce se petrece aici?

— S-au răsculat sclavii! răspunse Baptistine cu glas stins.

Floris era atât de pornit împotriva ei încât nu-i luă în seamă tulburarea. O împinse sec la o parte şi urcă în grabă scara. De sus avea vedere liberă spre poiană şi spre câmpia din spatele grajdurilor. Poiana forfotea de lume. Conduşi de Jeannot şi de o namilă, în persoana căreia Floris îl recunoscu pe sclavul Hannibal, o duzină de negri hrăneau caii cu ovăz, îi înşeuau pregătindu-i să îi înhame la o caleaşcă, un faeton şi trei şarete. Femeile şi bătrânii stăteau în jurul unui foc de tabără şi

cântau cu jale. Unul din copii le ţinea isonul bătând într-o cutioară rotundă pe care era întinsă o piele de bou şi două corzi. Floris vedea pentru prima oară în viaţă un asemenea instrument.

Prizonierul reîncepuse să zbiere. Floris se încruntă, iritat de spectacolul oferit de bărbatul gol puşcă, ţintuit într-un vârf de copac.

— Bine dar... este Giron! exclamă el nevenindu-i să creadă că nefericitul desfigurat de insecte era valetul ducelui de Belle-Isle.

Din răstimp în răstimp, o tânăra negresă se ridica alene de lângă foc ca să îl scuipe, după care se întorcea calmă la locul ei.

Baptistine urcase şi ea pe urmele lui Floris şi privea prin lucarna podului, ferindu-se să se atingă de tânărul gentilom.

— Nu se poate să-l lăsăm în starea asta pe amărâtul ăla de valet, trebuie să facem ceva pentru el! murmură Floris.

— Ai promis că nu te amesteci şi oricum e un ticălos, culege ce a semănat! replică senin Baptistine.

— Ce-ai spus?

Floris descoperea cu uluire că drăgălaşa şi timida codană pe care o ştiuse el se preschimbase într-o femeie independentă cu păreri proprii.

— Ce-ai auzit! Sclavii îi aplică lui Giron exact pedeapsa la care îi supunea el. De altfel îi spusesem răposatului... în sfârşit, ducelui de Belle-Isle, să se descotorosească de el... Aflasem de la Jeannot de ce blestemăţii era în stare! Giron avea puteri depline pe domeniu. Pentru un da sau un nu, îi lega pe bărbaţi de copaci şi îi lăsa toată noaptea pradă maringuinilor, în vreme ce el profita de nevestele lor rămase singure şi

fără apărare în colibe... ticălosul... Eu mă pregăteam să-i eliberez pe toţi, numai că m-am trezit arestată de guvernator, iar scorpia ta i-a vândut. Acum, admiră şi tu consecinţele! încheie Baptistine pe un ton plin de reproş.

Floris tresări.

— Ei drăcie, bine că mi-ai adus aminte, ce-or fi făcut cu Emilie?

Abia acum îşi dădea seama că uitase cu desăvârşire de logodnica lui. Baptistine se întinse pe spate în fin.

— Ei, de ce nu-mi răspunzi? se impacientă Floris.

— Păi....sclavii au vrut s-o omoare pe loc, dar eu m-am gândit la suferinţa ta şi i-am rugat... să-i taie doar limba! zâmbi Baptistine.

— Isprăveşte cu glumele astea idioate! Doamne, dar rea te-ai mai făcut, nu te recunosc! strigă Floris tremurând de indignare.

Ca pentru a dezminţi afirmaţiile Baptistinei, de afară un glas de femeie urlă ca din gură de şarpe.

— Aaaah! Azutor! O să vă zpânzur! O să vă ţorţurez! O să vă trag pe roată. Negri blezţemaţi! Nu vreau! Lăzaţi-mă! Aaaah, azutor!

Floris respiră uşurat. Doi zdrahoni o duceau pe sus pe tânăra fată spre caleaşcă. Cu mâinile şi picioarele legate, Emilie răcnea mai abitir decât un porc înjunghiat. Oricum era clar că nu-şi pierduse limba. Se zbătea, încerca să muşte şi zbiera isteric. Hannibal se apropie în goană şi îi astupă gura cu un căluş din cârpe. Zbieretele se preschimbară în gemete înfundate. Floris savura cu deliciu binefăcătoarea tăcere obţinută de Hannibal. Simţind în ceafă privirea batjocoritoare a Baptistinei care îi pândea reacţiile, în pofida semiobscurităţii, îşi luă un aer nepăsător şi

întrebă demn:

— De ce o duc de aici?

— Regret că trebuie să te separ de adorata ta logodnică, dar pentru deplina noastră siguranţă o vom lua cu noi, răspunse calm Baptistine.

— Doar nu vrei să spui că pleci şi tu cu ei?

— Ba da, Floris... cu diferenţa că eu o fac de bună voie.

Furios, Floris îi întoarse spatele. În poiană, Jeannot, Hannibal şi ceilalţi sclavi ajutau femeile şi copiii să se urce în, şarete. Printre fugari, Floris reperă şi câteva chipuri albe. Elisa şi borfaşele tăceau mâlc, fiecare cu câte doi-trei copii în braţe şi în poale. Bărbaţii încălecară pe caii fără şa şi îi împunseră în burtă cu călcâiele goale. Nu purtau nici măcar cămăşi. Singura lor avere se rezuma la pantalonii ponosiţi, din pânză dungată, şi la zdrenţele murdare cu care erau îmbrăcate nevestele şi, în cazurile fericite, copiii lor.

— Iute... iute... Răsăritul soarelui trebuie să ne găsească departe de locul ăsta blestemat! strigă Jeannot..

— Nu mi-e frică de voi, câinilor, o să fiţi spânzuraţi cu toţii!

Dintr-un alt şopron fusese adus un prizonier care se străduia din răsputeri să afişeze o morgă dispreţuitoare. Era locotenentul Pradel. Fu zvârlit în caleaşcă, alături de Emilie şi de câteva borfaşe. Un pumn zdravăn al lui Peştişor le dădu de înţeles sclavilor că ofiţerul avea să fie păzit ca un prunc.

— Ei unde ţi-e poponeţul, prinţesă? strigară în cor Tonton şi Coapsă de Aur.

Baptistine îşi scoase capul prin lucarnă.

— Sunt aici, fetelor, cobor imediat!

— Şi cu el cum rămâne, plinţes?

Privirile nefericiţilor proscrişi se aţintiră asupra lui Floris, a cărui umbră se ghicea în spatele fetei. Tânărul făcu un salt înapoi. Prea târziu. Neliniştiţi, câţiva sclavi descălecară şi înconjurară staulul.

— Ţi-am spus că nu trebuia să te vadă nimeni! se întoarse spre el Baptistine, întristată.

— Încotro vă duceţi? o întrebă el, neluând în seamă reproşul.

— Spre nord, spre Noul York, acolo unde nu există sclavie!

Floris clătină sceptic din cap.

— Sunteţi nebuni! Cum o să străbateţi o sută de leghe cu toate muierile şi copilăretul ăsta după voi?

— Vedem noi! bravă Baptistine.

— Baptistine, ce cauţi tu în aventura asta? Nu e problema ta... începu să-i explice Floris cu severitate.

Nu-i pricepea elanurile generoase şi nici setea de aventură. Rolul unei femei se mărginea la a fi obiectul, cât mai decorativ, al plăcerii bărbatului. Nu i se cereau acte de eroism, ci blândeţe. Femeia trebuia să îşi ofere făptura, ca bărbatul să îşi poată rezema capul de pieptul ei când se întorcea din războaie. Faptele de bravură erau rezervate, de când lumea, speţei masculine, degeaba încerca domnişorica asta să inverseze rolurile, să încurce pistele şi să schimbe regula jocului.

— Oh, te urăsc, te urăsc... ai inimă de piatră... şi nu înţelegi nimic... îi iubesc... îi iubesc pe amărâţii ăştia! Cum să-i părăsesc în voia sorţii...

Vocea Baptistinei se frânse în timp ce lacrimi grele i se prelingeau pe obraz. Floris tăcea.

Sclavii dădură buzna în staul, înarmaţi cu furci şi

coase. Ochii lor negri îl priveau pe Floris cu curajul disperat al omului care nu mai are nimic de pierdut.

Floris se sprijini de scară. Ştia ce are de făcut.

Capitolul XVII

— Misiu Adrien... Misiu Adrien...

Ciceron gâfâia în aşa hal, încât de abia putea să vorbească. Lângă el, o tânăra negresă tremura ca varga.

— Misiu Adrien... Misiu Adrien eşti aiţi? întrebă iarăşi băiatul.

— Da, tu eşti, Ciceron? Ce s-a întâmplat?

Tânărul conte de Villeneuve-Caramey deschise, obloanele. În lumina clarului de lună desluşi două umbre sub balcon.

— Iute, misiu Adrien... deschide la mini... înglozitol...

Adrien o privi scurt pe Juliette de La Buissonnière care se întindea leneş în pat.

— Negrul ăsta al tău e nebun să te scoale din somn în toiul nopţii, ar trebui să-i arzi câteva bice la tălpi, sunt de-abia ceasurile două ale dimineţii.

— Tu culcă-te la loc, scumpa mea, îi deschid eu!

Adrien depuse o sărutare tandră pe sânul dulcineei care îl prinse de mână şoptindu-i drăgăstos:

— Întoarce-te cât mai curând!

Gânguritul ei galeş dovedea că la întoarcere aveau să îl aştepte clipe de desfătare. Îşi trase în grabă pantalonii pe el şi coborî în torsul gol, să tragă zăvorul de lemn. Ciceron se năpusti înăuntru rotindu-şi înspăimântat ochii.

— Oh, misiu Adrien... eu fost la han la Noul Orléans... Tu nu acolo, nici misiu Feodor, nici misiu Li Kang, nimeni, eu fugit la mâăm Gobal, tu nici acolo... eu...

— E-n ordine, acum m-ai găsit, şi? îl întrerupse Adrien aprinzând o lumânare înfiptă într-un sfeşnic de porţelan.

Ciceron se prăbuşi pe un scaun.

— La Belle-Isle s-au lăsculat toţi sclavii... toţi fugit... Misiu Floris stlâns de gât la guvelnatol!

— Ce-ai spus? Ai înnebunit? Repetă! Cum, Floris l-a omorât pe guvernator?

— Cled că da, misiu Adrien... cled că da!

Ciceron clănţănea din dinţi îngrozit. Adrien se strădui să îşi păstreze calmul.

— Cum adică... crezi? Linişteşte-te şi vorbeşte desluşit... Bea asta şi spune încă o dată totul, de la început... şi ea, ea cine este? De unde-a răsărit?

Adrien o observase de-abia acum pe negresa care se ascundea în penumbra vestibulului.

— Este logodnica la mine, misiu Adrien. Bossi, sclavă la mâăme de Vaudreuil...

— Vino aici la lumină, să te văd mai bine, Bossi, aşează-te lângă Ciceron, aici nu trebuie să te temi de nimeni. Vorbeşte băiatule, te ascult!

Adrien se aşează pe un scaun cu faţa spre spătar şi se uită fix la Ciceron căruia rachiul îi redase curaj.

— Da, misiu Adrien, azi după masă eu plecat cu misiu Flois, ca la fiecale zi, la Belle-Isle, unde melgea întâlnit cu mamzel Emilie... adică... adică, cum să spun...

— Bun, şi ca de obicei, l-ai aşteptat pe Floris în oficiu, îl întrerupse nerăbdător Adrien.

Ruşinat, Ciceron îşi plecă privirile. Se foia pe scaun,

trăgând cu coada ochiului spre Bossi.

— Nu chial... misiu Adrien... elam cu Bossi.

— La marchiza de Vaudreuil?

— Nu, misiu, mâăm malchiza plumutat pe Bossi la mamzel Emilie pentlu că Bossi foalte bună coafeză şi mamzel Emilie foalte mândlă avut buclişoale multe pentlu misiu Floris...

— Bun, va să zică te aflai cu Bossi, şi? îl întrerupse agasat Adrien căruia puţin îi păsa de zulufii Emiliei.

— Da, misiu Adrien... noi plecat la câmp de bumbac pentlu că nu putut melgem colibe pentlu... pentlu...

— Mi se pare normal, încuviinţă înţelegător Adrien. Şi?

— Ei bine, misiu Adien, valeu, văleleu măiculiţa mea... când întols la castel Belle-Isle... Bossi şi mine foalte speliat... Toţi sclavii ulcat în caleaşca... zăpăceală male... Soldaţi la boschete făcuţi fedeleş... pi ulmă venit duces Belle-Isle cu sclavi, spus la ei: Vinit iuti... plicăm sple nold, misiu Flois omolât guvelnatol camelă la mini, voi nu făcut lău la misiu Flois... Atunci doi negli adus misiu Flois la caleaşca, legat ca pulcel de lapte... valeu, văleleu, măiculiţa mea. Misiu Adlien, Bossi şi mini speliat aşa tale fugit la pădule, mă-nţelegi... Ei plecat toţi tliplu galop... nu lămas nici un cal, nimic... Bossi şi mini întols lepede la tini la han... Tu nu acolo...

Adrien nu mai asculta placa pe care de-acum o ştia. În pofida calmului său proverbial, începuseră să-i tremure şi lui mâinile. Aşadar, Floris îl ucisese pe marchizul de Vaudreuil iar Baptistine fugise spre nord, cu răsculaţii.

— Aşteptaţi-mă aici!

Adrien se năpusti pe scări în sus cu viteza unei

ghiulele slobozite din tun. Îşi îmbrăcă în grabă restul hainelor şi o trezi pe Juliette care între timp adormise la loc.

— Sunt dezolat că te scol din nou, draga mea, dar e preferabil să vii cu noi, mi-e teamă să te las aici de una singură. După câte am înţeles s-au răzvrătit sclavii de la Belle-Isle.

— Dumnezeule, ce brute... au ucis pe cineva?

— Încă nu ştiu! răspunse sincer Adrien, fără să-i dezvăluie nimic din câte aflase despre Floris şi despre răpirea lui.

Câteva clipe mai târziu, Juliette era gata de drum. Între timp, Ciceron şi Adrien înşeuaseră. caii. Fiecare îşi aburcă iubita pe crupa calului şi porniră în galop spre Noul Orléans. Deocamdată în oraş domnea liniştea, dar în cel mult un ceas avea să fie dată alarma.

La sfatul lui Adrien, Ciceron o duse înapoi pe Bossi la palatul marchizei. El însuşi o escortă pe Juliette până acasă la Margueritte Faucon du Manoir, care nu avea decât doi sclavi bătrâni şi foarte devotaţi ei; apoi începu să-i caute prin toate crâşmele şi tavernele pe Feodor, Li Kang şi Grégoire. Între timp, pe la răspântii, începeau să licărească torţe aprinse. Vestea se răspândea cu repeziciune. Tensiunea începea să crească, încurajaţi de iniţiativa fugarilor de la Belle-Isle, unii sclavi se făcuseră nevăzuţi în mlaştinile din delta Mississippiului. Albii le luau urma. Colonii mai slabi de înger se năpusteau spre port în căutarea unei corăbii care să îi repatrieze în Franţa. Locuitorii se interpelau de la ferestre şi balcoane. Persoane bine informate pretindeau că plantaţia de la Bayou Gentilles fusese trecută prin foc şi sabie.

— Trebuie să dăm nişte pedepse exemplare... Să-i

linşăm pe negri! urlau câţiva nebuni.

O dată cu primul licăr al zorilor avea să înceapă vânătoarea de negri. Unii bărbaţi cu scaun la cap încercau să împiedice masacrul deschizând porţile nefericiţilor terorizaţi şi adăpostindu-i.

Spre ceasurile cinci ale dimineţii, în pragul hanului se ivi şi Feodor. Gata de drum, Adrien îl aştepta în salon cu braţele încrucişate şi o expresie de zile negre pe chip.

— Te-am căutat toată noaptea; tu n-ai aflat ce se petrece în oraş? Unde mi-ai fost?

Colosul lăsă nasul în pământ, ca un copil prins cu degetul în borcanul de dulceaţă.

— Boiernaşule, eu... hâm... eu... am fost la... la cineva!

— Aha, văd că amorul te face orb şi surd, constată Adrien. Pe viitor am să te rog să binevoieşti a-mi da adresa fericitei persoane, ca să te pot găsi la nevoie şi să nu mai alerg după tine ca nebunul prin toate cârciumile, printre beţivani şi hoţi de drumul mare!

— Hâm... mda... hâm... da’ de ce mă căutai? întrebă Feodor fără să dezvăluie numele dulcineei.

De-abia isprăvise Adrien de a-l pune pe ucrainean la curent cu cele petrecute, când în sufrageria hanului apăru Li Kang, cu codiţa cam ciufulită.

— Ai aflat ce se petrece în oraş? De unde vii? îl luă la rost Adrien.

— Zborul galant al bizonului îndrăgostit împrejurul pagodei trandafirii e la fel de tainic ca al albinei pe un potir de floare.

Discreţia chinezului faţă de aleasa inimii lui era întru totul lăudabilă. Adrien îi povesti şi lui întreaga

tărăşenie, fără să omită nimic.

Cazacul chibzuia cum să-şi scoată stăpânii din încurcătură, iar Li Kang îşi scărpina visător codiţa, când deodată Adrien exclamă:

— Dar pe unde Dumnezeu umblă Grégoire?

Cei doi se priveau încurcaţi, codindu-se să răspundă, când în încăpere îşi făcu intrarea bătrânul intendent. Chica albă îi aureola obrajii îmbujoraţi şi ochii îi sclipeau ştrengăreşte.

— Nu te întreb de unde vii, dar ce s-a petrecut e prea grav ca să-mi îngădui să nu vă cer tuturor să-mi spuneţi unde vă petreceţi nopţile ca să nu mai bat de nebun la toate porţile! i se adresă furios Adrien.

— Oh, dar de ce este aşa de supărat domnul conte, s-a întâmplat ceva? se miră Grégoire, fără să vrea să spună nici el cum anume îi trăsese clopotele până la ore mici.

Adrien oftă adânc şi începu să relateze pentru a treia oară faptele. Tocmai isprăvise, când uşa se deschise iarăşi şi în încăpere dădu buzna Georges-Albert. Obosit mort, plin de praf şi însetat, se vedea de la o poştă că petrecuse o noapte infinit mai puţin agreabilă decât Feodor, Li Kang şi Grégoire.

Adrien cunoştea tabieturile maimuţoiului. Începu prin a-i oferi un clondir cu cruşon de rachiu şi o pulpă de pui şi de-abia după aceea îl puse să-i povestească ce ştia. Pe măsură ce Georges-Albert „vorbea”, Adrien se întuneca la faţă. Cele aflate întreceau orice închipuire.

— Mizericordie... dacă sunt prinşi, îi paşte ştreangul! Pe cai, prieteni, poate izbutim să mai dregem ceva!

— Valeu, văleleu, măiculiţa mea, tlei oli scăpat la mini di tlei albi foalte lăi şi nelvoşi.

Ciceron se năpusti şi el în han, gâfâind ca un cal de curse. Era singurul despre care Adrien ştia cu precizie de unde anume venea. O clipă mai târziu, tânărul conte Adrien de Villeneuve-Caramey şi cei cinci devotaţi însoţitori al lui, Feodor, Li Kang, Grégoire, Ciceron şi, bineînţeles, Georges-Albert, instalat confortabil în coburi, se îndreptau spre poarta oraşului. Orleanezii ieşiseră cu toţii în stradă, păzindu-şi casele, care înarmaţi cu bâte, care cu pistoale, puşti, săbii sau furci. Îngroziţi, sclavii de culoare nu se clinteau din casele stăpânilor lor. O femeie urla sub pretext că un negru voise s-o violeze. Albii începeau să se organizeze în miliţii. Scârbit, Adrien intuia că avea să urmeze o sălbatică vânătoare de oameni. La colţul străzii Chartres se auzi un chirăit de muiere. Adrien întoarse capul într-acolo. Două tinere negrese traversau în goană răspântia ca să se refugieze în stabilimentul Doamnei Gobal. Un grup de bărbaţi înarmaţi încercau să le aţină calea.

— Vă ordon să le daţi drumul! tună Adrien dând pinteni calului spre ei.

Feodor, Li Kang, Grégoire şi Ciceron îl urmară, cot la cot.

— Chhhhpipfff! se strâmbă Georges-Albert, cocoţat pe crupa calului lui Adrien.

— E-n regulă, şefule, dă-le dracului de cioroaice, mârâi unul din indivizi, lăsând fetele să treacă.

Acestea o tuliră de la sfârâiau călcâiele în direcţia celei mai frecventate case din întreg Noul Orléans. Ticăloşii porniră bodogănind spre o cârciumă.

— Boiernaşule... boiernaşule, ia te uită, mi se pare mie sau acela e Falcă Ruptă?

Feodor se referea la un călugăr capucin care tocmai

se alătura grupului de exaltaţi, în pragul unei taverne, loc prea puţin potrivit unui cuvios părinte. Adrien ridică neputincios din umeri. Nu îşi putea îngădui luxul de a stârni o încăierare.

— Lasă-l în plata Domnului; nu-i momentul să facem noi treaba poliţiei, fiecare minut pierdut face cât două!

Cei şase călăreţi îşi văzură de drum. Georges-Albert se legăna ţanţoş pe crupa calului în spatele lui Adrien spunându-şi în sinea lui: „Orice-ar spune ei, eu i-am pus pe fugă pe indivizii aceia. Şi în locul lui Adrien eu, m-aş fi luat pe urmele lui Falcă Ruptă, da’ parcă ce, a ascultat vreodată vreunul din ei de părerea şi sfaturile mele... Aoleu, asta ce-o mai fi?

Dinspre strada Bienville se auzeau alte ţipete.

— Nu, eu nu făcut nimic lău, eu nimic lău făcut, eu nivinovat!

Doi hăitaşi se distrau să vâneze cu lasso-ul un tânăr negru a cărui singură vină rezida desigur în impresionanta muşchiulatură a trupului, clădit ca un zeu de abanos, şi în frumuseţea trăsăturilor. Adrien şi prietenii lui se pregăteau să intervină când de după un colţ se iviră în galop Gaëtan d’Artaguette şi Populus de Protais.

— Opriţi-vă ticăloşilor... Băiatul ăsta e nevinovat, daţi-i pace!

Adrien oftă uşurat. Poate că totuşi oamenii de treabă din oraş aveau să poată împiedica masacrul. Gentilomii se salutară bucuroşi.

— Comitem vreo indiscreţie dacă vă întrebăm încotro aţi pornit, Domnule Villeneuve?

— Câtuşi de puţin, dragi prieteni, ne ducem să culegem informaţii de la faţa locului, minţi cu seninătate Adrien.

Populus şi d’Artaguette erau prea bine crescuţi ca să insiste, dar după felul în care se uitau la desagii călăreţilor şi la ţinuta lor de călătorie, era clar că nu credeau o vorbă din cele spuse de Adrien.

— Suntem foarte îngrijoraţi pentru soarta doamnelor de onoare ale Prinţesei... este adevărat că la Belle-Isle răzmeriţa e în toi? întrebă Populus.

— Ce-ar fi să vă însoţim până acolo? propuse d’Artaguette.

Adrien căută febril un pretext valabil care să îl scape de prezenţa acelor tineri, foarte simpatici, pe care nu voia însă cu nici un preţ să-i implice în cumplita taină aflată de la Ciceron şi Georges-Albert.

— Se zvonesc lucruri îngrozitoare! şopti Populus.

— Da, se pare că guvernatorul ar fi fost asasinat de sclavii lui.

Un zgomot asurzitor de roţi îl scuti pe Adrien de a le da explicaţii celor doi nechemaţi.

— Loc... loc... faceţi loc! răcniră câţiva soldaţi trecând în galop nebun prin faţa lor, urmaţi de o şaretă cu fân care făcea un vacarm infernal pe dalele de piatră ale străzilor. Pe capra şaretei se afla un cavalerist burduhănos în vreme ce în şaretă, peste claia de fin, sărea în sus la fiece hop, cu o păpuşă dezarticulată... bietul guvernator!

— Mai repede... mai repede! urla mortul.

Adrien şi tovarăşii săi se priviră năuciţi. Nu mai încăpea nici o îndoială, marchizul Rigaud Cavaignol de Vaudreuil trăia bine mersi. Îşi pierduse peruca, dar nu şi vocea.

— Hei, voi de colo, urmaţi-mă! zbieră guvernatorul dând cu ochii de cei trei gentilomi.

Cu un oftat resemnat, Adrien îşi întoarse calul în loc şi îi urmă docil pe Populus şi Gaëtan, nu înainte de a se asigura că Feodor, Li Kang, Grégoire şi Ciceron îl urmau îndeaproape. Într-o situaţie mai puţin dramatică, l-ar fi pufnit fără îndoială râsul, căci fără să vrea descoperise „taina” prietenilor săi sub chipul unor foarte respectabile persoane. De la fereastra ei, doamna de Sainte-Hermine (mare e grădina lui Dumnezeu!) trimitea bezele discrete lui Feodor, în timp ce domnişoara Alexandrine nu avea ochii decât pentru Li Kang. Coţcar bătrân, Grégoire o dăduse gata pe nevasta spiţerului. Explicaţia reuşitei lui era foarte simplă: încornoratul era nevoit să lipsească deseori de acasă nopţile, ca să asiste la diverse intervenţii chirurgicale. Ce reţea de seducători avea în subordinea lui Adrien! Pe deplin edificat, Adrien îi şopti cazacului:

— Cotoi şmecher ce eşti! Al pus gheara pe bârfitoarea şefă a oraşului!

— Vai, boiernaşule, se poate să vorbeşti aşa? roşi Feodor până la vârful urechilor.

Din fericire, stăpânul lui n-avea timp de pierdut cu fleacuri. Ajunseseră la palatul guvernatorului. Marchizul tocmai cobora şi el din şaretă. Pe peron se înghesuiau puzderie de gentilomi veniţi ca şi ei să afle ultimele ştiri şi să primească instrucţiuni. Pe ţeasta pleşuvă a guvernatorului trona un cucui dolofan şi roşiatic cât oul de curcă.

„Drace, Floris l-a trosnit, nu glumă”! îşi spuse Adrien amuzat, ferindu-se să le comunice şi altora constatarea lui. Ridică privirea. În cămaşă de noapte şi cu scufa pe cap, marchiza de Vaudreuil deschisese o fereastră de la primul etaj.

— Doamne sfinte, te credeam mort, ce-i asta?

Din tonul ei era cu neputinţă de ghicit dacă doamna de Vaudreuil erau fericită sau disperată că Cerul o păzise de văduvie. Marchizul o linişti dintr-un gest şi intră în palat urmat de ceilalţi.

— Şezi blând Arthémise şi culcă-te la loc! Domnilor, declar starea de necesitate. Cincizeci de sclavi de pe plantaţia Belle-Isle s-au răsculat. În timp ce încercam prin toate mijloacele să lămuresc situaţia ambiguă a văduvei ducelui de Belle-Isle, laşii m-au atacat pe la spate...

Un concert de exclamaţii îngrozite punctă cuvintele guvernatorului. Cei mai ageri la minte băgară de seamă că Domnul de Vaudreuil nu se referise la „ducesa de Belle-Isle”, ci la „văduva” ducelui. Să fi descoperit el dovada vinovăţiei acesteia?

— Excelenţa Voastră, iertaţi-mă că îndrăznesc să întreb, dar cu ducesa şi cu doamnele ei de onoare, ce s-a întâmplat? se auzi glasul îngrijorat al lui Populus de Protais.

— Domnilor, am tot temeiul să cred că rebelii le-au răpit, ca şi pe domnişoara Emilie de Belle-Isle şi pe bunul nostru locotenent Pradel.

Un soldat intră în trombă şi înmână un plic guvernatorului.

Cei prezenţi vociferau indignaţi:

— Animale africane! Moarte lor!

— Nişte fiare, domnule!

— Pe toţi dracii, să le salvăm pe bietele ostatice!

— Mizericordie, să pornim pe urmele lor!

În toată acea hărmălaie, Adrien îşi păstra sângele rece pe deplin mulţumit că guvernatorul nu pomenise numele lui Floris.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Domnul de Vaudreuil

strigă:

— Domnul conte Castillon du Rocher se află printre noi?

Jéodard făcu un pas înainte.

— Da, Excelenţă.

— Prea bine. Domnul de Gastagnac...

— Prezent, Excelenţă.

— Domnul Le Tallic...

— Le Gallic, Excelenţă, la dispoziţia Voastră! răspunse marinarul croindu-şi drum printre orleanezi.

— Domnul conte de Villeneuve-Caramey se află şi el aici? Vă rog să mă aşteptaţi toţi patru în biroul meu! porunci marchizul.

Lucrurile luau o întorsătură neplăcută pentru Adrien, care n-avea nici un chef să fie confruntat cu cei trei ”logodnici”. Brusc lovit de surzenie, se făcu mic în spatele celorlalţi şi se furişă binişor de-a-ndărătelea spre ieşire. Populus şi d’Artaguette se prefăcură a nu-i observa discreta manevră de retragere.

— Dar unde a dispărut Domnul de Villeneuve-Caramey? insistă enervat guvernatorul.

— Era aici, Excelenţă!

Câţiva gentilomi întoarseră capul după el. Adrien urma să fie descoperit când un străjer dădu buzna în vestibul, venind de afară. Bărbaţii se dădură la o parte din calea lui. Un murmur surd se înălţă din toate piepturile. Soldatul ţinea în mână un pumnal şi o hârtie însângerată.

— Ce s-a întâmplat La Flamme? întrebă sever guvernatorul.

— Excelenţa Voastră, la opt leghe depărtare de aici, în spatele plantaţiei de bumbac de la Belle-Isle a fost descoperit cadavrul unui valet. Gol puşcă, uns cu

miere şi legat de crengile unui copac avea inima străpunsă de un pumnal de plăselele căruia era prins acest bilet.

Guvernatorul înşfacă petecul de hârtie şi îl citi dintr-o ochire.

— Sfântă Fecioară, ce brute!

— Porcii! Ce mai aşteptăm?

— Pe toţi dracii, bucăţi îi fac!

Gentilomii fierbeau de indignare. Toată lumea striga, vocifera, trăgea sabia din teacă. Livid la faţă, guvernatorul ridică mâna, reclamând o clipă de tăcere.

— Domnilor, voi da citire documentului găsit asupra leşului acelui nefericit. Mesajul îmi este adresat mie:

„Domnule guvernator, acesta este un prim avertisment! Am preluat conducerea răzmeriţei. Aceasta va fi pedeapsa pentru toţi cei ce îmi vor sta în cale!”

Semnat: *„Prinţesa Aurora de Dubino!”*

Se lăsă o tăcere de moarte. Coloni, ofiţeri, cadeţi, gentilomi şi seniori nu-şi credeau urechilor. Domnul de Vaudreuil făcu să treacă din mână în mână biletul plin de sânge.

Adrien profitase de stupoarea generală ca să se eclipseze. Prietenii lui îl aşteptau călare în faţa palatului. Adrien se azvârli în şa, alb ca varul la chip. Speriaţi, Feodor şi Li Kang nu îndrăzniră să-l întrebe nimic.

— Trebuie să-i ajungem din urmă înainte ca oamenii guvernatorului să apuce să organizeze urmărirea lor! îşi spunea Adrien îngrozit, ştiind că în cel mult un ceas, hoarde de călăreţi aveau să se năpustească în toate

direcţiile, aţâţate de mirosul sângelui. Adrien avea asupra lor un singur avantaj: ştia încotro se îndreptau fugarii. Adrien simţea că-şi pierdea minţile. Cum de putuse Baptistine să îl asasineze cu sânge rece pe nefericitul acela şi de ce trebuise să lase la locul crimei acel mesaj însângerat? Să fi fost ea în stare de o asemenea grozăvie? Şi Floris ce păzise? Îi era prizonier sau complice? Dar nu, nu era cu putinţă. Adrien îşi cunoştea prea bine fratele. Era absolut convins că n-avea nici în clin nici în mânecă cu acea odioasă crimă.

Un fior rece îl trecu pe şira spinării. Galopând nebuneşte, în mintea lui se făcea încetul cu încetul lumină. Da, nu mai încăpea nici o îndoială: o fiinţă monstruoasă urzise compromiterea Baptistinei.

— Daţi pinteni, prieteni... fiece secundă pierdută poate fi fatală.

— Omorâm caii, boiernaşule! protestă Feodor.

Nu aveau încotro. Bietele animale trebuiau lăsate să se adape şi să-şi tragă sufletul. Opriră lângă un cot a fluviului pe o plajă cu nisip negru. Speriate, vidrele se refugiau în apă. Cocostârci cu penaj verzui, porecliţi de localnici cap-cap, îi priveau pieziş fără măcar să se întrerupă din pescuit. Graţioşii ibişi albi cu gât lung îşi puricau tandru femelele.

Copleşit de splendoarea peisajului luxuriant şi de liniştea paradisiacă a locului, Adrien simţi dintr-o dată că deveniseră prizonierii destinului complicat al acelor ţinuturi. I se strânse inima. Pentru ei nu mai exista cale de întoarcere.

— Boiernaşule, de ce nu ne spui şi nouă ce-ţi frământă inima?

Din glasul cazacului răzbătea o undă de reproş.

— Iertaţi-mă, bunii mei prieteni, aveţi dreptate. Mă

gândeam şi eu...

Şi în câteva cuvinte îi puse la curent cu bănuielile lui.

Feodor se încruntă.

— Pe Sfântul Constantin, boiernaşule, nu cred în ruptul capului că micuţa noastră stăpână l-a omorât pe valet!

Li Kang îşi clatină meditativ codiţa.

— Lamă Ascuţită are dreptate. Aidoma zeiţei Zhon, Libelula Albastră poate să viseze pavilionul roşu, dar harul blândeţii adevărate se va pogorî din nou asupra muntelui ei sacru când taurul cel sălbatic o va supune cu cornul lui de aur.

— Până atunci însă, cine ştie pe unde va mai hoinări, oftă Adrien.

— Vai, Dumnezeule, micuţa mea Baptistine, micuţul meu Floris, vai tare mi-e teamă pentru ei, iertaţi-mă, domnule conte, dar am nişte presimţiri grozav de urâte! gemu bietul Grégoire care, uitând de orice etichetă, dădea frâu liber neliniştii sale.

Cavalerii galopară cât era ziua de lungă. Traversară aşezările germane Hoffen şi Mariental. O bavareză trupeşă le oferi o uriaşă omletă cu slănină, din patruzeci de ouă. Adrien încercă să îi tragă de limbă pe simpaticii ţărani, care aflaseră de la nişte indieni despre răzmeriţă, dar nimeni din satele lor nu văzuse trecând vreo caleaşcă ori vreo căruţă.

— Te pomeneşti că au ocolit Pontchartrain şi fortul Maurepas îndreptându-se drept spre Bâton Rouge; tu ce crezi, Feodor? întrebă Adrien, atent să nu-l jignească din nou pe bravul cazac.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, mi se pare că asta au făcut, boiernaşule. Doar şi ei trebuie să caute de-ale

gurii.

— Ciceron, există vreun vad de trecere peste Mississippi?

La această întrebare, flăcăul se scărpină încurcat în creştetul capului.

— Melgând la apus, nu, misiu Adrien, fălă colabie nu si poati... da’ cu pluta poati să mealgă sple Lâul Loşu unde ale vad!

— Spre Râul Roşu, zici?

— Da, misiu, ulcă pe fil la Lâul Loşu, ajungi la Tuacas,... Tuacas nu lăi... da’ dacă ei au tlavelsat Mississippi la Baton Louge şi ocolit Foit Losalie, dacă ei mels la lăsălit, ei căzut la foalte lăi chatkas şi apăi în malele deşelt dat pişti alţi indieni.

— Phh, ce program idilic! Eu unul ţin la scalpul meu şi nu mă mişc din loc, bodogăni Georges-Albert trântindu-se pe o ridicătură de pământ afânat ca o perniţă de puf.

— Cled că eşti pi caca di fulnici! îi şopti Ciceron la ureche.

Enervat, Georges-Albert îi întoarse spatele şi se cuibări pregătindu-se să tragă un pui de somn. Tocmai adormise când Adrien îl smulse fără milă din agreabila lui siestă.

— Tchch! nesuferite termite! scrâşni maimuţoiul scuturându-şi din blăniţă sutele de furnici care îl năpădiseră, indignate să îl descopere tronând peste furnicarul lor.

Adrien îl salvase de la o moarte nedemnă de un maimuţoi atât de inteligent.

Gentilomul ascultase cu atenţie explicaţiile lui Ciceron. Ca să ajungă în nord, fugarii aveau de ales

între un drum, ocolit, care cârmea spre vest, şi unul mai scurt, prin est. Spre vest calea era mai puţin bătută, forturile erau foarte rare, iar indienii apaşi păreau mai puţin fioroşi decât ceilalţi, poate şi pentru că albii care intraseră în contact cu ei nu mai apucaseră să se întoarcă spre a povesti care era de fapt adevărul. Instinctul îi şoptea însă lui Adrien că proscrişii se hotărâseră să o apuce pe drumul cel mai scurt, adică spre est. Doar şaizeci de mile despărţeau Noul Orléans de Bâton Rouge.

— De azi dimineaţă şi până acum am străbătut douăsprezece leghe. Ei au asupra noastră un avans de opt sau zece ore; omorându-ne caii, am putea să îi ajungem din urmă înainte să pătrundă în teritoriul indienilor Natchez... cu condiţia să nu fi făcut eu un calcul total greşit...

Dar Adrien refuza să ia în considerare o asemenea eventualitate. Galopară toată după-amiaza fără să mai schimbe o vorbă. La căderea nopţii se opriră. Feodor aprinse un foc de vreascuri. Grégoire întinse păturile. Li Kang pregăti o supă de mahiz cu bame şi slănină.

— Am plâns ţestoase mali!

Ciceron sosea triumfător cu două ţestoase de apă dulce. Georges-Albert se strâmbă. Detesta bucătăria de campanie şi îl scandaliza să vadă că felurile superrafinate erau compromise prin expediente rudimentare.

Adrien stătea rezemat de un nuc alb. Şoimii de noapte începeau să iasă de prin ascunzători şi se roteau în cercuri largi pe deasupra cuibarelor cu gâşte sălbatice.

În depărtare, spre Bâton Rouge, un soare purpuriu se

culca peste ţinuturile virgine ale Mississippi-ului. Norii dimprejurul discului incandescent păreau o baie de sânge. Deşi nu era de fel superstiţios, Adrien se înfiora. Presimţea că Floris şi Baptistine alergau spre neştiute şi cumplite primejdii.

Capitolul XVIII

— Ce-ar fi să poposim aici?

Floris arăta înspre o peninsulă de la vărsarea râului Uachas în Mississippi. Părea un loc ideal. Ocrotit de un zid impenetrabil de măceşi şi rugi de mure, fluviul făcea o buclă presărată cu insuliţe cotropite de verdeaţă. Floris îşi întoarse privirile înspre răsărit, unde orizontul era astupat de lanţul unor munţi cu crestele învăluite în nori ameninţători. Spre apus, de cealaltă parte a fluviului, dincolo de perdeaua majestuoasă a arborilor cu crengile legănate molcom de briza călduţă, se întindeau, cât vedeai cu ochii, prerii majestuoase. Floris era neliniştit. Mâine trebuiau să decidă încotro să o apuce. În cursul zilei străbătuseră douăzeci de leghe sub un soare ucigător. Femeile şi copiii erau la capătul puterilor. Nemiloşi, bărbaţii imprimaseră un ritm infernal călătoriei. Până atunci nu se opriseră decât ca să hrănească şi să adape caii. Acum aveau să se odihnească câteva ceasuri ca să o poată lua iarăşi din loc înainte să se crape de ziuă.

— Mă duc să caut niscaiva vânat! spuse Jeannot scoţând dintr-o tolbă un arc şi câteva săgeţi.

— Te însoţesc! se oferi Floris.

Baptistine se prefăcu a nu fi auzit nimic, ajutând

femeile să aştearnă culcuşuri pentru copii. Vagaboandele de pe Pont-Neuf aveau să doarmă din nou pe pământul gol, ca în prima lor tinereţe, ceea ce nu le surâdea de fel. Luxul ultimelor luni le dezvăţase de mizerie.

— Mi-a trecut os prin os! se văicărea Néné.

— Ei, ţaţelor, mai punem noi bila pe cinci sub un acoperiş cinstit, ori gherla ne mănâncă? îşi întrebă Tonton prietenele, cu glas de trompetă.

— Dacă o luăm spre răsărit şi ajungem să traversăm albia râului Mobile, s-ar putea ca în câteva zile să vă vedeţi visul cu ochii! îi răspunse Floris din mers, fără să se întoarcă spre ea, deşi simţea în ceafă privirea atentă a Baptistinei.

— Floriţ... Floriţ... de ţe te-ai făcut aţa de rău, nu ţe mai oţupi dze loţ dze mine! se smiorcăia fără oprire Emilie.

Deşi lacrimile ei îl scoteau din sărite, tânărul gentilom se străduia să îndulcească suferinţa moştenitoarei lui Belle-Isle. Culese un pumn de mure şi i le puse în poală.

— Uite, Emilie, mănâncă şi încearcă să dormi până ne întoarcem noi cu o hrană mai de soi.

— Nu poţ ţă mă odihnesţ... Azuţă-mă, mă dzoare!

Emilie îi întinse mâinile legate fedeleş. Floris scutură din cap şi se ridică de lângă ea. Cu toate rugăminţile lui, sclavii refuzaseră să o dezlege pe tânăra fată.

— Degeaba, domnişoară, nu vedeţi că Domnul de Portejoye a trecut de partea negrilor?!

Legat de trunchiul unei sălcii pletoase, locotenentul Pradel nu pierdea nici o ocazie de a o aţâţa pe Emilie împotriva celorlalţi, deşi, cu excepţia frânghiilor, se bucurau de un tratament decent din partea sclavilor

revoltaţi, care împărţiseră frăţeşte cu ei proviziile şi, mai cu seamă, apa.

— Adzevăraţ, Floriţ... nu înţeleg aţiţudzinea ţa, sunt prea neferiţiţă... îhî, îhî, îhî...

— Se poate, Emilie... te rog, linişteşte-te!

Floris şterse maşinal lacrimile de pe obrajii murdari ai „logodnicei” sale. Emilie arăta jalnic. În lipsa îngrijirilor îndemânatice ale lui Bossi, zulufii îi spânzurau ca nişte tăieţei lungindu-i încă mai mult chipul plângăcios şi schimonosit de furie neputincioasă, iar rochia de mătase era toată numai pete şi zdrenţe.

— Draga mea Tonton, vino să mă ajuţi să aduc nişte apă!

Vocea Baptistinei îşi striga prietena pe un ton calm şi nepăsător. Floris zâmbi pe sub mustaţă. Nu mai încăpea nici o îndoială: ori de câte ori el se apropie de Emilie, Baptistine îşi găsea de lucru prin preajmă, chemând de fiecare dată în ajutor pe una din prietenele ei. Era semn bun. De altfel, mama vitregă şi fiica vitregă nu-şi mai adresau cuvântul. Ultimul lor schimb de replici se petrecuse alaltăieri:

— Şţorpie, o să-ţi ţai capul ţu ţeţurea!

— Iar eu am să te arunc într-o baltă cu crocodili!

Graţiosul răspuns al Baptistinei îi tăiase macaroana Emiliei.

De atunci cele două rivale păstrau o distanţă glacială.

Proscrişii fugeau de trei zile încheiate, ocolind drumurile bătute, forturile şi satele risipite în lungul Mississippi-ului. Se strecurau printre trestii şi bălării cu iuţeala disperării. Câteodată atelajele se împotmoleau. Atunci coborau cu toţii ca să pună umărul şi să scoată

roţile din făgaşul mocirlos şi coloana îşi relua imediat înaintarea. Nefericiţii negri ştiau prea bine ce soartă îi aştepta dacă ar fi fost prinşi. Purtarea lor faţă de Floris se schimba pe măsură ce treceau orele. La început nu îşi ascunseseră neîncrederea, ba chiar ostilitatea vis-á-vis de brusca hotărâre luată de acesta în staulul de la Belle-Isle.

— Lăsaţi armele şi nu vă fie teamă... vin cu voi!

Căpeteniile răzmeriţei, Jeannot, Hannibal şi Măceş, se sfătuiseră în şoaptă, hotărâţi să nu accepte acel ajutor suspect. Floris se afla de cealaltă parte a baricadei. Nu era el logodnicul mamzelei Emilie, cea care îi vânduse, dezbinând familiile?

Până la urmă, fot Baptistine tranşase situaţia:

— Prieteni, acest gentilom l-a ucis pe guvernator... de-acum este un proscris, ca şi noi... garantez eu pentru el... Nu mai e vreme de pierdut, la drum!

— Îţi mulţumesc pentru încredere, Baptistine! îi şoptise Floris, ajutând-o să încalece.

Rece şi dispreţuitoare, Baptistine îi întoarse spatele. De atunci încoace, nu-l mai privise nici o singură dată în faţă. Fie se prefăcea că nu îl bagă de seamă, fie îi adresa invitaţii de tipul:

— Şareta lui Caton s-a împotmolit. Puteţi, voi bărbaţii, să îl ajutaţi?

Şi Baptistine pornea în galop spre fruntea convoiului pe care îl conducea împreună cu Jeannot şi Hannibal. Floris turba de furie. Niciodată, nici o femeie nu îndrăznise să se poarte astfel cu el. Pe de altă parte, era conştient de eroarea comisă în staul, când prea repede trecuse la atac.

— Dumnezeule, de ce m-o fi urând într-atât, tocmai pe mine? se întrebă Floris recapitulând ceea ce el

numea „trădările” Baptistinei: du Rocher, Regele, Gastagnac, marinarul, Maurice de Saxa, prinţul William, cei doi piraţi, apoi Belle-Isle... Pe toţi dracii, nu se poate să nu îi fi acordat oarecari favoruri intime răposatului înainte de cununie, ca să nu mai vorbim de acel nemernic de Vaudreuil... Şi dacă mă urăşte, atunci de ce naiba m-o fi strigat? De ce? Din cochetărie? Din răzbunare sau poate din gelozie? Dumnezeule, să înnebuneşti, nu alta!

Tot frământându-se, treptat, treptat, Floris începu să devină indispensabil fugarilor. Cu farmecul lui înnăscut, căruia nimeni nu i se putea împotrivi, îşi cucerise simpatia golancelor, a negreselor şi a plozilor acestora. El însuşi descoperea încântat curajul şi buna dispoziţie cu care oamenii de culoare înfruntau vitregiile sorţii. Doar Hannibal, Măceş şi Jeannot rămâneau politicoşi şi atât. Foştii sclavi suferiseră prea multe din partea albilor ca să mai aibă încredere în vreunul. Rezervaţi şi prudenţi, îl observau de la distanţă.

Nici cu Elisa situaţia nu era mai veselă. Dând cu ochii de Floris, bătrâna guvernantă se mulţumise să bodogăne printre dinţi:

— Aha, ai apărut, puşlama ce eşti!

Floris îi replicase prompt:

— Aha, ai apărut, trădătoareo!

De atunci, cu toate insistenţele Baptistinei, Elisa nu îi mai adresase vreun cuvânt.

Floris îl ajunsese din urmă pe Jeannot. Înaintau tupilaţi printre trestiile înalte de pe mal. Un miros pătrunzător le izbi nările. Se apropiară tiptil de un mic golfuleţ. O turmă de bivoli sălbatici se odihnea în iarba

mâloasă. Părul negru şi lung le cădea peste ochi. Vântul prielnic vânătorilor nu le îngăduia să adulmece prezenţa acestora. Jeannot îşi încordă arcul. În ultima clipă, Floris îl opri să sloboadă săgeata. Dinspre aval se auzise un plescăit imperceptibil. Sări ca o pisică pe un mic promontoriu şi dădu binişor la o parte păpurişul.

Trei pirogi cu indieni urcau pe mijlocul Mississippi-ului.

Jeannot se târî pe burtă până lângă Floris.

— Bună uleche la tini! şopti admirativ flăcăul.

Era pentru prima oară când Jeannot îi adresa o vorbă prietenoasă.

— Tu ce părere ai, cine or fi ăştia? îl întrebă Floris, mijindu-şi ochii spre pirogi.

— Oli Tucaacas, oli Chatcas!

Ambarcaţiunile înaintau cu repeziciune, propulsate ritmic de padelele indienilor. Pielea arămie a vâslaşilor lucea în razele apusului de soare. Pe frunte, pe sprâncene şi pe nas, indienii erau pictaţi cu dungi roşii şi aveau drept unică îmbrăcăminte un brâu îngust din pene petrecut pe după şolduri. Atenţia lui Floris se concentra însă asupra „pasagerilor” transportaţi de indieni: trei călugări capucini înveşmântaţi în mantii lungi şi largi, cu glugă.

Cuvioşii părinţi nu prea aveau însă aerul unor persoane preocupate exclusiv de evanghelizarea sălbaticilor. Fiecare din ei ţinea pe genunchi o flintă cu cocoşul ridicat şi ochii lor scrutau atent, malul drept al fluviului.

Cele trei pirogi trecură ca nişte năluci prin faţa lui Floris şi părăsind albia Mississippi-ului intrară în bucla râului Uachas. Floris se ridică în picioare.

— Ţi se par primejdioşi, Jeannot?

— Nu plea... dacă buni pleoţi catolici sunt cu ei, nu tlebuie flică la noi... Păcat, dacă şi la noi elau pilogi, noi mels mai lepede! regretă Jeannot.

— E adevărat, numai că ne-ar fi văzut defilând toate plantaţiile, toate satele şi toate forturile de pe Mississippi... Mă conving din ce în ce mai mult că mâine ar trebui să o luăm spre nord-est ocolind orice aşezare omenească...

— Nu ne oplim la Baton Louge pentlu plovizii?

— Dacă vânăm unul din mastodonţii ăştia, nu mai avem nevoie de nimic altceva.

Cei doi prieteni porniră de-a buşilea spre baltă. Bivolii auziseră şi ei pirogile şi se ridicau cu mişcări leneşe gata să se replieze în interiorul preriei. Era ultimul moment când vânătorii îi mai aveau în bătaia arcului. Săgeata lui Jeannot se înfipse în pieptul unui bivol. Deşi avea oroare de asemenea îndeletniciri, Floris se năpusti şi răpuse animalul înfigându-i pumnalul în junghietura beregatei. Jeannot îl privi aprobator. Nu s-ar fi aşteptat ca tânărul gentilom despre care crezuse întotdeauna că este unul din acei seniori făloşi şi vanitoşi, dar incapabili să se descurce în viaţă, să fie atât de priceput în toate.

Restul turmei o rupse la goană. Floris şi Jeannot traseră bivolul la umbra unor copaci. Hannibal şi Măceş li se alăturară pentru tranşarea cărnii. O jumătate de oră mai târziu, fugarii degustau cu deliciu cocoaşa şi limba animalului, coapte la repezeală într-o groapă acoperită cu pământ de teamă ca un foc sub cerul liber să nu îi dea de gol. Apoi toată lumea se culcă.

Floris îşi alesese prima strajă. Ştia că ceilalţi încă nu

aveau deplină încredere în el. Probabil că Măceş îl supraveghea pe furiş. Oricum, Hannibal urma să-l schimbe la miezul nopţii. La ceasurile trei dimineaţa, convoiul se urni din loc.

Floris nu se simţea ostenit. Rezemat de un salcâm, îşi ridică privirea spre bolta înstelată. Din obişnuinţă localiză Steaua Polară. De câte ori, în pustietăţile Siberiei, s-au pierdut în străfundul Mongoliei, nu se orientase după stele, aşa cum îl deprinseseră Feodor şi Li Kang... Floris oftă. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Nădăjduia că Georges-Albert să fi ajuns până la Adrien pentru a-i da de ştire despre toate câte li se întâmplaseră.

— Cu siguranţă că Adrien se află acum pe urmele noastre... întrebarea este: pe unde o fi luat-o? Şi, mai ales, pe unde să o luăm noi?... Mâine va trebui să stabilesc itinerariul... Oh, tată, bunul meu tată... Petruşka, dă-mi înţelepciune din înţelepciunea ta, nu numai ca să ne salvăm noi doi, ea şi cu mine, dar ca să îi putem salva şi pe aceşti năpăstuiţi al sorţii... învaţă-mă ce să fac... Sunt din nou un fugar... un proscris... Să fie oare acesta destinul meu în lume? Fi-voi veşnic fugărit?

Floris închise ochii. O cucuvaie fâlfâi din aripi pe deasupra lui şi, oprindu-se într-un copac din apropiere, sfâşie tăcerea nopţii cu cântecul ei sinistru, prevestitor de rele. Lui Floris i se făcuse sete. Se ridică de jos şi se duse să bea din ulciorul cu apă rămas în preajma cuptorului subteran. Femeile dormeau ghemuite pe patul de muşchi şi licheni. Respiraţia le ridica ritmic piepturile. Trupurile franţuzoaicelor se distingeau ca nişte pete luminoase în masa întunecată a negreselor. Floris încercă să-şi acomodeze ochii cu întunericul, ca

să o vadă pe Baptistine. Cascada pletelor ei aurii era de negăsit. Lui Floris i se strânse inima. Neliniştit, dădu ocol taberei. Caii păşteau sub arbori. Floris îi numără. Nu lipsea nici unul. Deodată, ciuli urechea. Auzul lui fin prinsese o şoaptă. Din interiorul uneia din caleşti se auzea vorbă. Floris se apropie cu paşi de lup de capota pe jumătate lăsată. Instalaţi pe bancheta din spate, Jeannot şi Baptistine contemplau cerul înstelat, conversând cu glas scăzut.

— Crezi că scăpăm basma curată, Jeannot?

— Di ce nu, plinţes... di’ un an, cu tini, tot leuşit la noi!

— Da, numai că acum... lucrurile au luat altă întorsătură... acum e altceva...

— Nu altceva... noi încă nu libeli... noi bieţi sclavi fugăliţi...

— O să vă salvăm, Jeannot, ţi-o jur!

— Ti cled... şi pe ulmă, eu avut încledele la el, ştii el a fost glozav adineaoli... ştii, el nu plăcut la mine, eu clezut el lău cu tini... duşman la tini... el meleu vlut întlisteze la tini, plinţes... Dai acum eu cled el nu iubeşte deloc la Mamzel Emilie... Stii, eu cled, el foalte nefelicit...

La aceste cuvinte ale lui Jeannot, inima lui Floris începu să bată năvalnic. Aştepta cu nerăbdare răspunsul Baptistinei. Poate că avea să afle în sfârşit ce se ascundea în mintea ei? Deşartă iluzie. După o scurtă tăcere, Baptistine schimbă brusc vorba.

— Povesteşte-mi despre ţara ta, Jeannot...

Furios, Floris încleşta pumnii. Nu pomenise fiinţă mai încăpăţânată şi mai voluntară. Cu excepţia propriei sale persoane, bineînţeles! În faţa acelei evidenţe, Floris zâmbi fără să vrea. Era adevărat: şi el, şi

Baptistine aveau aceeaşi fire abraşă. Tocmai de aceea se şi dondăneau întruna, tocmai de aceea nu puteau face pace.

— Nu, plinţes, amintili tliste de la ţala mea micuţ plinţes.

— Te rog, Jeannot... Vezi, eu închid ochii şi revăd castelul nostru de la Mortefontaine, în Franţa... acolo eram fericită, Jeannot, fericită în aşteptarea... în aşteptarea...

— Adică acum tu nu felicită cu noi?

— Ba da, ba da... dar altfel! Fii drăguţ, vorbeşte-mi despre ţara ta, îmi place grozav să te ascult!

Floris pricepu că între Jeannot şi Baptistine exista un fel de convenţie sau de cod secret. Întocmai ca un copil, Baptistine se răsfăţa: Mai spune-mi o dată povestea mea preferată!

— În Aflica, plinţes micuţ... eu tlăiam în foalte flumos sat la malul mălii... piscuiam cu pilogile şi apăi vânam în pădule... Foalte male pădule cu copaci uliaşi... Eu elam fiul mai male la male şef, foalte lespectat... mama şi tata meu, amândoi din mali familii de plinţi... In toate dimineţile, flaţii mei şi cu mini înotat depalte... noi nu flică de lechini. În Aflica eu nu flică de nimic. Eu plegăteam însulat cu fecioală flumoasă ca o zână, copilă la alt male şef de tlib şi apoi oameni albi, lăi, vinit cu colabie male, luat toţi băieţii negli şi făcut sclavi la ei... eh, acum toate astea lămas depalte, plinţes micuţ... Puţin, puţin, început uitat Aflica... Dacă noi libeli, şi aici flumos. Tala flumoasă. Soale cald ca la Aflica şi...Oh, da’ tu nu asculţi la mini, plinţes... tu adolmit... sălăcuţa di tini... biet plinţes...

Jeannot o acoperi binişor cu o cuvertură pe Baptistine, sări jos din caleaşcă şi se pierdu în

întuneric.

Floris îl aşteptă să se depărteze şi, ieşind din ascunzătoare, se apropie de portiera caleştii ca să o privească pe Baptistine. Zdrobită de oboseală, fata dormea ghemuită cu genunchii la gură, ca un prunc. Sub clarul de lună, genele lungi îi adumbreau delicat obrazul.

— De unde până unde atâta prietenie cu băiatul ăsta! se întrebă Floris turbat de gelozie. De fapt, dacă se gândea bine, lui unuia, Baptistine nu îi vorbise niciodată pe un ton atât de cald, de apropiat, ba chiar tandru.

Încă nu se crăpase de ziuă când Hannibal îl scuturâ pe umăr pe Floris care dormea iepureşte. Începea consiliul de „război”.

Fugarii trebuiau să hotărască încotro să o ia. Floris şi Jeannot susţineau varianta drumului spre răsărit, prin munţii Apalaşi. În schimb, Hannibal, Baptistine şi Măceş erau de părere că vor fi mai la adăpost traversând Mississippi-ul şi îndreptându-se spre nord-vest, prin ţara Osagilor şi a Paducaşilor[38].

— Să pornim mai întâi spre Bâton Rouge, propuse Floris şi odată ajunşi acolo, lăsaţi-mă să mă duc de unul singur în oraş. Cum nu mă cunoaşte nimeni, nimeni n-o să bănuiască nimic... În funcţie de informaţiile pe care o să le culeg la faţa locului vom putea hotărî mai în cunoştinţă de cauză. Ce părere aveţi?

Pentru prima dată Floris propunea o soluţie prudentă şi înţeleaptă. Ce-i drept, negrilor nu le prea convenea

[38] Oklahoma, Colorado.

să îl scape pe Floris de sub controlul lor, dar nu aveau încotro. Nici unul dintre ei nu se putea aventura în oraş fără a fi deîndată reperat.

Cocoşii cântau de zor prin ogrăzi, când calul lui Floris pătrunse, la pas, în cartierul de periferie al orăşelului. Baptistine, Elisa, sclavii, borfaşele şi ceilalţi se ascunseseră într-un câmp de trestie de zahăr. Ghemuiţi printre tulpini, îi aşteptau cu emoţie întoarcerea. Încă bănuitor, Hannibal îl urmărea pe Floris de la distanţă respectuoasă, cu puşca la umăr şi degetul pe trăgaci, pitulându-se prin porumbiştile înalte cât un stat de om. Deprins încă din copilărie de către Li Kang să aibă un al treilea ochi în ceafă, Floris ştia că este filat, dar nu se supără. Dar timpul avea să îl poată vindeca pe Hannibal de fireasca lui neîncredere.

Prin curţi, gospodinele începeau să se foiască în jurul cuptoarelor, în vreme ce bărbaţii lor se ocupau de animale. Ajuns în faţa hanului, Floris descălecă. Înăuntru nu era nici ţipenie de om. Floris se aşeză la o masă şi bătu cu mânerul săbiei în tăblia de lemn. Dinspre bucătărie se ivi cât ai clipi un bărbat mărunţel şi rotofei, ştergându-şi degetele grăsuţe de şorţul slinos petrecut pe deasupra unui burdihan proeminent.

— Cu ce vă poate servi Papa Lardo, monsignore?

Floris nu se osteni să se întrebe ce căuta un italian în Louisiana. La urma urmei în asta şi consta farmecul coloniei. Lumea Nouă era deschisă tuturor.

— Aş vrea o supă şi un pahar de rubiniu, omule!

— Oh, sunt de-a dreptul dezolat, domnule, dar tocmai am isprăvit ultimul butoiaş cu vin, în schimb vă pot oferi un cidru straşnic!

— Fie, adu-mi cidru... ce mai e nou pe aici pe la Bâton Rouge? întrebă Floris pe un ton voit indiferent.

— Se vede că monsignorul vine de departe... te pomeneşti că şi domnia voastră le-a luat urma răzvrătiţilor?

Floris se felicită pentru intuiţia de a se fi angajat în conversaţie cu hangiul care părea că ştie multe.

— Ai ghicit, vin de la Noul Orléans! Câţiva negri au evadat de pe plantaţie. Dacă-i prindem, o să fie vai şi amar de ei. Au trecut cumva pe aici?

Hangiul îşi făcu cruce.

— Pe Sfântul Como, pe Sfânta Marta şi pe Fecioara Maria, slavă Cerului, nu, monsignore... Hei, Mama Lardo, ce face supa aia, nu mai vine odată?

O creatură încă mai grasă şi mai bondoacă decât hangiul se foia de zor pe lângă cuptor. După o clipă se apropie de cei doi cu un castron aburind. Serviciul hangiţei era cam rustic, dar Floris îşi înmuie cu plăcere codrul de pâine proaspătă în fiertura de legume dreasă din belşug cu arome, în vreme ce Papa Lardo continua să peroreze cu gesturi largi.

— Negroteii ăia habar nu au ce-i aşteaptă. Dacă aţi fi sosit numai cu jumătate de ceas mai devreme, v-aţi fi întâlnit cu o mică trupă pe urmele lor... Pare-se că grosul soldaţilor de-abia urmează să pornească la drum...

Floris îşi stăpâni o tresărire. Aşadar, nu mai aveau nici un pic de avans. Hoardele mai aveau niţel şi puneau mâna pe ei... doar dacă nu cumva...

— Da, îmi pare rău că nu m-am întâlnit cu ceilalţi... Câţi erau?

— Oh, vreo duzină de bărbaţi, toţi unul şi unul, monsignore... Ei mi-au băut tot vinul... au plecat mai

departe, spre răsărit!

Floris împinse deoparte farfuria pe jumătate plină. Îi trecuse orice poftă de mâncare. Decepţionat, zvârli pe masă trei pistoli. Deci nu Adrien şi prietenii lor trecuseră pe acolo. Ei nu erau decât şase, Floris îşi cunoştea prea bine fratele pentru a şti că în ruptul capului nu ar fi acceptat să se asocieze cu altcineva. Mai cu seamă într-o asemenea împrejurare.

— Oh, mulţumesc, monsignore, foarte mulţumesc... Papa Lardo şi Mama Lardo îl însoţiră cu mii de plecăciuni pe Floris până la uşă, adânc impresionaţi de mărinimia lui.

În clipa când să iasă din han, tânărul gentilom se ciocni piept în piept cu un călugăr capucin care tocmai dădea buzna înăuntru, din cale afară de grăbit.

— Pofteşte, pofteşte, fiule! spuse călugărul cu glas surd, lipindu-se de uşă spre a-i face loc să treacă.

— Nu se poate, cuvioase părinte, treci domnia ta primul!

Intrigat, Floris se întreba dacă nu cumva acel călugăr era unul din cei trei capucini din barca cu indienii? Dar dacă se îndreptau spre Bâton Rouge, de ce părăsiseră cursul Mississippi-ului şi o luaseră în sus pe firul râului Uachas? Ceva nu era în regulă! Neliniştit la culme, Floris se strădui să vadă chipul călugărului, dar cu gluga trasă adânc pe ochi, acesta îşi ţinea fruntea plecată prefirându-şi îndărătnic mătăniile.

— Mergi în pace, fiule, şi Dumnezeu să-ţi călăuzească paşii! murmură capucinul, binecuvântându-l cu semnul crucii.

Floris se înclină şi ieşi. În curtea hanului, legat de un pom, măgarul călugărului căsca leneş. Picioarele

animalului erau nămolite până la genunchi cu argilă roşiatică. Floris se încruntă şi, sărind în şa porni în galop nebun spre răsărit. De cum ieşi însă din oraş, opri calul şi, cotind la stânga, o luă înapoi, tăind-o direct peste câmp. În apropierea unei parcele de tutun, descălecă şi intră tiptil într-un lan de porumb. Văzând de departe capul lui Hannibal care privea neliniştit în toate părţile, zâmbi amuzat.

— Îmi pare rău, eşti mort! şopti el la urechea flăcăului luându-l prin surprindere. Hannibal tresări îngrozit.

— Eu... eu... vinit pentlu...

— Lasă. Ştiu, îi tăie vorba Floris, ai venit pentru că nu ai pic de încredere în mine, numai că vezi tu, bătrâne, dacă voiam într-adevăr să te denunţ, până acum erai de mult spânzurat! Vino să te învăţ eu cum să urmăreşti pe cineva, dacă vrei să o faci ca lumea...

Însoţit de Hannibal, Floris se târî pe burtă până la han. N-avură mult de aşteptat. Curând, călugărul capucin ieşi în trombă, încalecă pe măgăruş porni pe Mississippi, cum de altfel bănuia Floris că va face. În locul acela fluviul era mărginit de un sol argilos, de culoare roşiatică. Călugărul descălecă, vârî două degete în gură şi şuieră scurt. Cât ai clipi, dintre trestii se ivi o pirogă cu şase indieni. Capucinul sări sprinten în barcă. În mişcare, gluga îi lunecă spre spate. Şi-o trase cu precipitare înapoi, dar Floris apucase să-i zărească chipul.

— Tu ştiut cini el? întrebă Hannibal.

— Da, o fantomă! îşi frecă Floris fruntea zăpăcit.

Îşi pierduse oare minţile şi, începea să aibă vedenii?

Sub sutana de pânză grosolană i se păru a fi

recunoscut pe Julia de Mengden care jurase odinioară pieirea lui şi care, iată, nu murise, cum crezuse el atâta vreme!

— Vino, ne aşteaptă ai noştri, îi spuse el lui Hannibal, ferm decis să păstreze pentru sine acea neplăcută descoperire.

— Si cu magalul cum lămâne? se ridică Hannibal în picioare, practic ca întotdeauna.

Animalul păştea în voie printre sălcii. Floris îl smuci de mânecă pe Hannibal, trântindu-l înapoi lângă el. Un tânăr indian se ivi ca din pământ. Luând măgarul de căpăstru, porni cu el în lungul fluviului, spre amonte. Totul părea perfect organizat.

Floris şi Hannibal făcură tiptil cale întoarsă, recuperară calul lui Floris şi, câteva minute mai târziu, se aflau printre prietenii lor care, cu toată îngrijorarea pricinuită de prelungita absenţă a celor doi, nu se clintiseră din ascunzătoare.

Pentru prima oară de când porniseră la drum, Baptistine se duse glonţ spre Floris. Paloarea ei dovedea cât o costase acea aşteptare. Pentru cei rămaşi în lanul de trestie de zahăr, incertitudinea trebuie să fi fost cumplită.

— Ei, cum stăm? întrebă ea nerăbdătoare, încercând să ghicească răspunsul din expresia lui Floris. Fu rândul lui să îşi întoarcă privirea în altă parte, mulţumindu-se să o pună la curent cu faptul că un pâlc de călăreţi îi căutau pe drumul spre Soare-Răsare.

— Atunci propun să traversăm Mississippi-ul la noapte. Sunteţi de acord? întrebă Baptistine.

Fugarii încuviinţară în tăcere. Floris aprobă şi el din cap. Porneau spre Soare-Apune.

Capitolul XIX

Dâre de fum se înălţau ameninţător spre cer. Floris îşi scoase tricornul şi începu să-şi facă vânt cu el. Zăduful era din ce în ce mai insuportabil. Un soare apăsător strivea sub raze de plumb valea portocalie în care tocmai se angajaseră. Duse mâna la ochi şi privi dealurile domoale de pe flancurile cărora porneau volutele de fum. Floris era mai mult decât îngrijorat.

— Crezi că sunt indieni? întrebă Baptistine.

— Da, dar nu te nelinişti, câtă vreme rămânem în vale nu-i supărăm cu nimic.

Floris nu voia să o sperie pe Baptistine, mărturisindu-i, propriile temeri. De câteva zile însă simţea că e spionat, observat şi la fiece popas se aştepta să se pomenească atacaţi. Pe de altă parte, ar fi trebuit să fie fericit pentru că de la traversarea nocturnă a fluviului la bordul unei plute „împrumutate”, Baptistine devenise de-a dreptul amabilă cu el. Nu-i mai puţin adevărat că fără Floris probabil că fugarii n-ar fi izbutit pentru nimic în lume să transbordeze de partea cealaltă a fluviului cincizeci de persoane, femei, copii, cu cai şi caleşti cu tot. El organizase întreaga operaţiune. În doar două ceasuri totul se isprăvise cu bine, deşi un banal incident fusese cât pe ce să îl coste viaţa pe Senegal, fiul cel mare al lui Hannibal şi al Catonei; speriat de oscilările incerte ale plutei, un cal pag se cabrase şi se ridicase pe picioarele de dinapoi. Ferindu-se din calea lui, micuţul Senegal căzuse în apă. Mai înainte ca cineva să apuce a schiţa vreun gest, Floris plonjase după el, cu capul înainte. Numai un

desăvârşit înotător ca el putuse ţine piept curenţilor vijelioşi al fluviului. Îl pescuise în extremis pe Senegal şi, înşfăcându-l de chica sârmoasă, îl restituise ud leoarcă, dar teafăr şi nevătămat, părinţilor cu ochii înlăcrimaţi de recunoştinţă. În urma acestei întâmplări devenise idolul copiilor care, pe plantaţii, nu cunoscuseră decât umilinţele sclaviei şi truda nesfârşită a culesului în lanurile de bumbac şi de porumb. Acum deprindeau de la Floris mânuitul armelor. Cu o zi în urmă, împuşcaseră primul lor coiot. Deşi carnea animalului era incomparabil mai puţin gustoasă decât cea de bizon, tinerii negri erau din cale afară de mândri de prada lor. Bărbaţii se arătau şi ei încântaţi. Floris cucerise inima foştilor sclavi.

De atunci încoace, adeseori Baptistine dădea pinteni calului şi venea să galopeze în rând cu Floris. Circumspect, acesta nu se mai hazarda să abordeze şi alte subiecte de conversaţie în afara celor strict legate de periplul lor. Hannibal, Jeannot şi Măceş rămâneau în ariergardă, cântând cât era ziua de lungă ca să le treacă urâtul. Cu uimire, Floris descoperea o nouă Baptistine, necunoscută lui. Curajoasă, tenace, bună organizatoare, nu se plângea niciodată, nu se lăsa copleşită de griji şi, mai ales, n-o simţeai niciodată obosită. În schimb, Emilie gemea întruna. Într-un târziu, Floris obţinuse ca atât ei cât şi locotenentului Pradel să le fie dezlegate mâinile. Oricum n-aveau încotro să fugă. Cât vedeau cu ochii, înaintea şi în urma lor se întindeau nesfârşite pământuri roşietice. Emilie şi locotenentul Pradel rămâneau înşurubaţi în caleaşcă, adâncindu-se în interminabile conciliabule, sub privirile suspicioase ale borfaşelor. Elisa, care n-o

putea suferi pe Emilie, se mutase în berlina cu femei de culoare. Răposatul domn de Belle-Isle făcuse un gest chibzuit când, fără să se zgârcească la bani, comandase caleşti de cea mai bună calitate, pentru că acum drumurile desfundate şi pline de bolovani solicitau intens arcurile. Se înainta în ritm alert. În fiece seară, la apus de soare, fugarii se bucurau să ştie că lăsaseră în urmă alte douăzeci de leghe. Vegetaţia luxuriantă dispăruse treptat din peisajul dominat acum de acel sol cărămiziu şi arid.

— Dacă nu dăm de apă va trebui să coborâm spre Râul Roşu, fie să cotim înapoi spre Mississippi, spuse posomorât Floris.

Împreună cu Baptistine pornise într-o mică recunoaştere. Baptistine descălecă. Se aflau pe malul unui pârâu cu albia secată. Ochii ei albaştri scrutau cu deznădejde acel deşert necunoscut, de o frumuseţe apăsătoare. Pentru ei cale de întoarcere nu exista. Dacă se îndreptau din nou spre Mississippi se azvârleau direct în gura lupului... acolo îi aşteptau soldaţii regelui şi toate necazurile civilizaţiei. Îngenunche şi-şi plimbă degetele peste un smoc de iarbă pârjolit de secetă.

— Şi totuşi trebuie să existe o ieşire... murmură ea, refuzând să se dea bătută.

— Nu te mişca! şuieră Floris cu glasul sugrumat de spaimă.

Baptistine îngheţă. Botul hidos al unui crotal se ivise la câţiva centimetri de mâna ei, sâsâind ascuţit din limba-i despicată. Ca hipnotizată, Baptistine nu-şi putea dezlipi ochii de fioroasa reptilă care şfichiuia aerul cu coada. Un glonte bine ţintit sfărâmă capul şarpelui cu clopoţei, rămas printre tufele uscate.

— Baptistine... Baptistine!...

Floris descălecă dintr-un salt şi o luă în braţe. Era atât de palidă, încât o clipă Floris se temu că intervenise prea târziu şi că şarpele apucase să o muşte.

— Baptistine... spune ceva... te rog...

Îi apucă mâinile, îi cercetă febril degetele şi îi ridică manşetele cămăşii fine de batist, pentru a se asigura că pielea delicată a braţelor nu purta urmele nici unei înţepături sau muşcături veninoase.

Ameţită, Baptistine se simţea incapabilă să articuleze vreun sunet. Sperieturii de adineauri îi succeda o dulce tulburare. Scăpată de la o moarte sigură şi fulgerătoare, se lăsă moale pe pieptul salvatorului său. Floris îşi lipi obrazul de pielea ei de culoarea mierii de salcâm.

— Spune ceva, draga mea, te rog... mi-a fost aşa de frică pentru tine!

Îi sărută fruntea, îi mângâie buclele mătăsoase zburlite de galopul nebun de mai adineauri.

Baptistine simţea că o înăbuşă emoţia. Floris o strângea la piept, o legăna ca pe un copil, o mângâia cu o tandreţe de care nu l-ar fi crezut niciodată în stare. Nu ştia ce să mai creadă. Deci putea să fie blând şi bun, ca acuma, atunci de ce se purtase întotdeauna cu ea aspru, dispreţuitor şi insuportabil de închipuit?

— Nu mă trage el pe sfoară, las’ că îl ştiu eu, vrea să mă îmblânzească, să-i fiu sclavă şi pe urmă să mă lase baltă şi să se întoarcă la amantele lui! îşi spunea Baptistine străduindu-se din răsputeri să nu se lase pradă valului de fierbinţeală care îi cuprindea trupul. Înghiţi de câteva ori în sec, ca să îşi alunge nodul din gât.

Floris îi simţi imperceptibila emoţie. Baptistine întredeschise pleoapele. Lui Floris i se opri inima. Îl privea cu ochi de femeie îndrăgostită. Se plecă spre ea. Gura lui se apropia de buzele întredeschise într-un surâs supus, când deodată o grindină de împuşcături răsună din direcţia convoiului. Treziţi din rătăcirea lor de-o clipă, cei doi tineri săriră în şa şi străbătură ca vântul jumătatea de leghe care îi separa de caleaşca din fruntea convoiului. Păreau cavalerişti al Majestăţii Sale şarjând pe câmpul de bătălie. Din sens opus veneau, în triplu galop, Hannibal, Jeannot şi Măceş pocnind din bice. Ceilalţi negri, călare sau ghemuiţi în caleşti, trăgeau de zor în direcţia unui nor portocaliu de praf.

— Indienii... Indienii! urlau borfaşele şi negresele strângându-se una într-alta.

În acoperişul şi în portierele caleştilor erau înfipte săgeţi roşii.

— Urmaţi-mă!

Floris îşi întoarse calul în loc. Baptistine îl imită.

— Nu vleau ţă fiu sţalpaţă, răcnea Emilie, fără ca cineva să o bage în seamă.

— Oau au au! Oau au au!

Strigătul de luptă al războinicilor înveşmântaţi în pene răsuna tot mai aproape.

— Hai da, dii! Nu mai trageţi! Repede, mai repede!

Floris îndruma caleaşca, faetonul, cele două cabriolete şi berlina spre un mamelon stâncos şi abrupt, reperat pe când pornise în recunoaştere spre pârâul secat.

— Ho! Ho! Aşa, aici! Răsturnaţi caleştile şi ascundeţi-vă pe după ele. Încărcaţi-vă puştile... dar nu trageţi până nu ajung indienii în bătaia lor...

Floris organiza o apărare „căzăcească”, în cerc, cum îl învăţase odinioară naşul lui, marele hatman Saratov, pe plaiurile Ucrainei.

Jeannot, Măceş şi Hannibal îi prindeau din zbor intenţiile, dovedind o excepţională inteligenţă şi putere de adaptare la situaţii neprevăzute. Femeile şi copiii stăteau care ghemuiţi, care culcaţi pe burtă, în interiorul cercului apărat de caleşti.

— Vă implor, daţi-mi şi mie o armă! se rugă locotenentul Pradel. Fără să mai stea pe gânduri, Floris azvârli spre el una din nenumăratele puşti de vânătoare ale ducelui de Belle-Isle, pe care sclavii avuseseră fericita idee să le îngrămădească sub pernele atelajelor.

Floris se apropie târâş de Baptistine. Pe burtă, între Jeannot şi Măceş, cu puşca la ochi, pândea apropierea indienilor care se învârteau cu strigăte guturale în jurul mamelonului stâncos, precar refugiu al proscrişilor.

— Cum merge? o întrebă în şoaptă Floris.

— Bine, deocamdată n-avem nici un rănit.

Baptistine îl privea drept în ochi. Nările îi palpitau, irişii ca două safire scânteiau. Cu cămaşa sfâşiată deasupra pieptului, era frumoasă coz. Floris ştia că nu era de fel momentul potrivit, totuşi îi venea să strige în gura mare: „Baptistine, te iubesc... te doresc ca un nebun... Spune-mi că mă iubeşti şi tu şi pe toţi dracii, nu-mi mai pasă, vom muri împreună, fericiţi!” În loc de asta, se mulţumi să murmure:

— Mă duc să văd ce face Elisa, poate are nevoie de ceva!

Baptistine îi zâmbi recunoscător.

— Oh, mulţumesc, eşti tare drăguţ.

Floris îl bătu pe umăr pe Jeannot care tocmai îşi

încărca puşca.

— Încă nu trage, lasă-i să mai obosească niţel!

— S-a înţeles, misiu Floris!

— Faceţi bine, tu şi tovarăşii tăi, şi nu-mi mai spuneţi „monsieur”. Pentru voi sunt Floris, Floris şi atât, de acord, Jeannot?

— De acord, Misi... de acord, Flois!

Un ghionte amical al lui Hannibal întări vorbele lui Jeannot. Floris porni târâş spre Elisa şi negresele care îşi ţineau strâns la piept copiii.

— M-a trimis Baptistine să te-ntreb dacă totul e-n ordine!

Solicitudinea tânărului fu răsplătită cu o avalanşă de reproşuri.

— Bine că ţi-ai mai amintit şi de mine, tâlharule! N-ai făcut decât prostii toată viaţa ta şi acum tot din vina ta stăm aici ca şoarecii în capcană?! Ah, dacă biata ta mamă nu m-ar fi rugat cu limbă de moarte să am grijă de tine, ţi-aş sparge capul, tâlharule, cum te-ai trezit tu să i-l spargi bietului guvernator care nu-ţi făcuse absolut nimic.

— Ascultă, Elisa, nu-i de loc frumos din partea ta... eu vin să văd dacă n-ai murit de frică şi tu mă iei la trei păzeşte! protestă Floris, indignat de atâta nedreptate.

— Să mor de frică eu?... Ia te uită la el! Da’, ce, mi-a fost mie frică la Moscova de hoardele de lupi, am tremurat eu în fortăreaţa Petru şi Pavel când m-au închis acolo cu tine?... Isuse, Sfântă Fecioară! Şi atunci, cum să-mi fie mie frică de păsărarii ăştia cu pene care nu ştiu decât să urle de ne sparg urechile? Neruşinaţii! Păgânii! Nu le-ar fi ruşine să se arate în lume despuiaţi şi cu feţele vopsite ca nişte târfe! Ticăloşilor! Papagalilor! Nemernicilor! Laşilor! Boilor! Animalelor!

Necioplţilor!

Montându-se de una singură, Elisa ţipa tot mai piţigăiat. Vocea ei stridentă aproape că acoperea strigătele de luptă ale indienilor. Derutaţi, aceştia îşi opriră caii şi ţinură un scurt consiliu. Până la urmă se hotărâră să răspundă imprecaţiilor Elisei cu o ploaie de săgeţi.

— Îhî, îhî, îhî, vreau aţasă, nu mai poţ! începu să zbiere Emilie, pradă unei veritabile crize de nervi.

— Gura, fetiţo!

Exasperată, Peştişor aruncă în ea cu un pietroi. Calmată ca prin farmec, domnişoara de Belle-Isle se mulţumi să se smiorcăie pe tăcute.

— Ei! Şefule! că doară n-om fi ciunge! N-ai şi pentru noi, gagicile, niscaiva pocnitori? Le-om arăta noi pă dracu, ăstora dă n-au dă gând să dăscalece şi să dea ochi cu noi! îl apostrofă Coapsă Veselă pe Floris.

— Cum să nu, din păcate nu mai avem disponibile decât trei puşti, minţi Floris cu un zâmbet larg.

Resentimentele lui împotriva golancelor se topeau de la o zi la alta, iar Coapsă Veselă era nespus de frumoasă. Floris nu se putu împiedica să nu-şi spună că dacă Baptistine nu s-ar fi aflat în preajmă, tare i-ar mai fi dat ghes inima să vadă mai de aproape dacă porecla era sau nu întemeiată.

Floris se îndreptă din nou spre Hannibal, Jeannot şi Măceş, intrigat de atitudinea indienilor care continuau să se învârtă în jurul lor fără să atace şi fără măcar să se apropie.

— Aveţi cumva idee cărui trib le aparţin? întrebă Floris.

Foştii sclavi nu ştiau să răspundă. Nu mai văzuseră niciodată războinici cu sprâncenele pictate în violet, cu

brăţări sculptate din lemn de os, agăţate de gât şi cu piepturile goale acoperite de tatuaje verzi. Cel ce părea a fi căpetenia lor avea pletele adunate în vârful creştetului şi împodobite cu un buchet de pene multicolore.

— Buun... am să încerc să parlamentez cu ei! se hotărî Floris, ridicându-se brusc în picioare.

Locotenentul Pradel îl apucă de mânecă şi îl trase în jos.

— Ferit-a sfântul, domnule! Eu n-am avut niciodată de a face cu ei, dar la Fort Orléans, pe malul Missouri-ului, unde am fost încartiruit cu garnizoana mea, am auzit vorbindu-se despre indienii Paducas şi tare mă tem că asediatorii noştri aparţin tocmai acestui trib feroce... Un singur lucru mă face să şovăi: culorile de pe obrazul lor... după câte ştiu eu, paducaşii se deosebesc de celelalte triburi prin dungi roşii şi albe...

Floris tresări şi îl privi cu înţeles pe Jeannot. Dungi roşii şi albe, ca ale indienilor care urcau pe firul fluviului, cu cei trei călugări capucini?...

— Paducaşii au coborât vreodată până la Bâton Rouge? se interesă Floris.

— Din câte ştiu eu, nu, domnule, şi mai bine ne-am ruga Cerului să nu picăm în mâna lor căci relatările atrocităţilor comise de ei sunt de natură să îl îngrozească pe cel mai temerar dintre temerari...

Tonul locotenentului Pradel nu era de fel încurajator. Floris aruncă o privire neliniştită spre grupul de femei şi copii. Din fericire, nimeni altcineva nu părea să îl fi auzit pe Pradel. Lui Floris i se strânse inima. Se simţi răspunzător pentru soarta lor.

Baptistine nu scăpase nimic din cele spuse de Pradel. Instinctiv, se apropie de Floris, urmată de

Jeannot, Hannibal şi Măceş.

— Ce ne facem, Floris?

Era limpede că toţi aşteptau de la el o soluţie salvatoare, o tactică genială care să le îngăduie să se facă nevăzuţi de sub nasul şi de sub penele indienilor!

— Oh, Doamne, de ce nu sunt cu noi Adrien, Feodor şi Li Kang!? împreună am fi născocit noi ceva, cum s-a întâmplat ori de câte ori ne-am aflat la ananghie... Numai că de astă dată am lângă mine un locotenent defetist şi un pumn de bărbaţi curajoşi, n-am ce spune, dar pe care munca pe plantaţie n-avea cum să-i deprindă cu lupta... Poate că totuşi, la nevoie, m-aş putea bizui pe Jeannot... Drace, ce să le spun! se întrebă neliniştit Floris. Tuşi, ca să-şi dreagă glasul şi rosti cu voce tare, pe un ton ce se voia degajat:

— Prieteni, să nu ne pierdem cumpătul... Se pare că indienii nu atacă niciodată după apusul soarelui... Deocamdată înnoptăm aici. Să alcătuim echipajele de strajă care se vor schimba din două în două ceasuri... Hannibal şi cu mine intrăm în primul schimb. Tu, Jeannot, stai de pază cu Măceş... Dumneata, locotenente, ai să fii de gardă cu... cu... mine.

Baptistine îl înfruntă semeţ:

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi atrag atenţia, dragul meu, dar numai doi bărbaţi de strajă nu sunt de ajuns. Tonton şi Bănuţ vi se vor alătura pentru prima strajă... Eu, coapsă Veselă şi Néné îi vom seconda pe Jeannot şi Măceş... Pentru a treia strajă le trimit şi pe Peştişor şi pe Croşeta.

Lui Floris nu-i plăcea să-i fie comentate dispoziţiile. Îl mâncau palmele să-i ardă frumoasei impertinente o bătaie zdravănă peste poponeaţă. Cu ce drept se amesteca în treburile lui? Războiul nu era de nasul

muierilor. Şi, colac peste pupăză, şmechera manevrase anume să-l pună de strajă cu cele mai puţin apetisante dintre borfaşe, păstrându-le lângă ea pe nurliile Coapsă Veselă şi Néné. De la o vreme însă Floris se deprinsese să-şi stăpânească primul impuls.

Încleştându-şi pumnii, aprobă din cap şi zâmbi prevenitor.

— Minunată idee, Baptistine, dar până atunci ocupă-te de organizarea taberei. Distribuie fiecăruia câte o mică raţie de apă şi spune-le tuturor să încerce să se odihnească.

Toată lumea dormea. La poalele dâmbului, focurile indienilor înroşeau perdeaua de întuneric a nopţii. Probabil că dormeau şi ei, păziţi de câţiva războinici rămaşi de veghe. Floris îşi privi camarazii aţipiţi. Hotărâse să intre în acţiune după ce sosea schimbul. Acesta nu întârzie să se prezinte la post.

— Acum cred că poţi să te duci şi tu să te trânteşti un pic, îi şopti Baptistine care se apropiase tiptil, urmată de Coapsă Veselă şi Néné. Floris o privi o clipă înduioşat, apoi îl trase pe Jeannot în umbra unei caleşti.

— Fii cu ochii pe stâncile din spatele nostru!

— De acord, Floris!

Floris se duse la pătura lui, se întinse şi aşteptă câteva minute, ferm decis să nu le spună nimic celorlalţi. Cu spatele la el, Baptistine şi borfaşele supravegheau tabăra indiană. Jeannot privea ţintă stâncile.

Floris se strecură târâş pe sub berlină. Protejat de bezna nopţii, se furişă mai neauzit ca o cobră spre siluetele culcate pe pământul gol. Intenţiona să-l

răpească pe şeful indienilor ca apoi să-i poată şantaja pe războinicii acestuia.

Pe măsură ce se apropia de tabăra inamicului, un al şaptelea simţ îi şoptea că ceva nu era în regulă. Prea era totul calm. În mod normal ar fi trebuit să se audă respiraţia celor adormiţi buştean. Şi nici nu se zărea nici o sentinelă. Brusc, Floris înţelese. Furios, trase în lături cerga de pe un „trup”. Dedesubt nu se aflau decât paie şi cârpe. Un nechezat de cal sfâşie tăcerea mormântală a nopţii. Ca nebun, Floris o rupse la goană spre propria tabără. Prea târziu. Un foc de muschetă pocni undeva în imediata apropiere. Cu răcnete fioroase, din vârful stâncilor, zeci de umbre se abăteau asupra foştilor sclavi, copleşindu-i prin număr.

Floris îşi smulse pistolul de la brâu. Zece indieni se năpustiră asupra lui. Trupurile lor suple îl doborâră la pământ. Strivit sub greutatea lor, Floris nu izbuti să-şi mai tragă din teacă nici sabia şi nici pumnalul. Din spatele lui răsunau strigăte înăbuşite şi gemete. Când izbuti în sfârşit să se ridice în picioare ţinut strâns de cei zece războinici, rezistenţa prietenilor săi fusese definitiv zdrobită.

— Floris! Floris! urla disperată Baptistine.

Legate fedeleş, femeile erau împinse de câţiva indieni spre caleşti, în vreme ce alţi războinici aşezau din nou atelajele pe roţi şi înhămau în mare viteză caii. După câteva clipe, convoiul se depărta în galop, sub clarul de lună.

Legaţi şi ei, bărbaţii fură aburcaţi în spinarea cailor. Indienii îi înconjurau în tăcere îndreptându-şi ameninţător lăncile asupra lor şi încordându-şi arcurile, gata să-i străpungă cu săgeţile lor otrăvite.

Floris se căia amarnic pentru a nu se fi aflat printre

al lui în clipa atacului. Ceva îl nedumerea totuşi: cum de se lăsase păcălit Jeannot? Focul lui de muschetă răsunase prea târziu, când de acum indienii copleşeau tabăra lor.

Inteligent şi curajos cum îl ştia, însemna că fusese luat prin surprindere, dar de ce şi cum, Dumnezeule? se întreba Floris privindu-şi cu inima strânsă prietenii care îşi pierdeau din nou libertatea riscând ca de astă dată, o dată cu ea să-şi piardă şi viaţa.

Indienii se îndreptau spre un defileu întunecat. Un nor astupă discul livid al lunii. Floris ridică ochii şi tresări înfiorat. Pe cerul sumbru, deasupra unei faleze abrupte, se profila silueta unui călugăr capucin.

Capitolul XX

Legaţi de doi stâlpi pictaţi în negru şi roşu, surplombaţi de câte un imens totem în formă de pasăre fantastică, Floris şi Baptistine se stingeau de sete. Pierduseră de mult noţiunea timpului.

Soarele necruţător le ardea pielea şi îi orbea. Despre soarta celorlalţi nu ştiau absolut nimic. În zorii zilei, de cum intraseră în aşezarea lor cu colibe rotunde, indienii separaseră prizonierii. Albii fuseseră închişi într-un ţarc, iar negrii târâţi spre o poieniţă. Doar pe Floris şi Baptistine îi legaseră şi îi lăsaseră la vedere în piaţa din mijlocul satului. În pofida situaţiei dramatice în care se găseau, Floris era fericit că măcar nu-l despărţiseră de Baptistine.

De la primele ceasuri ale dimineţii, populaţia manifestase o vie curiozitate faţă de prizonieri.

Femeile pipăiau pletele blonde ale Baptistinei, bărbaţii trăgeau de catoganul lui Floris, se jucau, cu ceasul lui emailat. Într-un târziu, războinicii se duseră să-şi vadă de ale lor, dar mai întâi îşi spălară feţele mânjite cu vioriu şi se pictară cu dungi roşii şi albe.

Floris recunoştea acele însemne. Era limpede, căzuseră în mâinile fioroşilor Paducas. Tot ce mai puteau nădăjdui era ca moartea sortită lor să fie una rapidă. Ca pentru a-i confirma temerile, câţiva războinici se apropiară cu braţele încărcate de vreascuri, pe care fără o vorbă le aşezară în câte o stivă la picioarele celor doi prizonieri.

— Drace, mi se pare că sălbaticii ăştia intenţionează să ne rumenească pe amândoi ca pe nişte pui, dar jur că n-o să fie aşa de simplu cum cred ei! mârâi Floris smucindu-se zadarnic în frânghiile groase care îl legau de stâlp.

Îşi miji ochii spre cer. Vulturii imenşi începeau să le dea târcoale, zburând în cerc pe deasupra pieţei.

Un hohot înăbuşit se auzi din direcţia Baptistinei. Disperat, Floris încercă să-şi întoarcă obrazul spre ea. Pletele lungi şi blonde îi ascundeau în parte chipul, în schimb cămaşa zdrenţuită îi dezgolea cu generozitate sânii. Floris îşi umezi buzele tumefiate.

— Baptistine... scumpa mea... micuţa mea... nu plânge, nu-ţi fie teamă... nu...

Floris se bâlbâia neştiind ce să născocească pentru a-i insufla curaj, pentru a o ajuta să înfrunte cruzimea paducaşilor. Gândul că acele fiare aveau să supună la groaznice chinuri trupul ei delicat îl scotea pur şi simplu din minţi. Nu ştiuse nici să o apere, nici să o iubească şi nici să îi ierte infidelităţile. Şi pentru ce

toate astea? Nu era mai bine să se fi mulţumit să ştie că este în viaţă şi că trăieşte veselă şi fără griji?

— Iartă-mă Baptistine... iartă-mă! murmură el înfrângându-şi pentru prima dată orgoliul.

Baptistine nu-l auzea. Aiura sub razele dogoritoare.

— Adrien, oh, Adrien, spune-i să se grăbească... la castel începea petrecerea... castelul nostru... Floris... Floris... Sufletul meu e curat... Vreau să trecem alături prin poarta de aur... Nu... nu săgeata de diamant... Vom înălţa oraşul nostru în vale... oh, Floris... spune-mi... spune-mi... mă auzi... eşti aici?... mă auzi? mi-e sete... dă-mi să beau... Floris... Floris... Floris...

— Aah! blestem pe capul meu, blestem! urlă Floris.

Ar fi fost gata să-i dea să bea din sângele lui. Lacrimi de disperare se iviră în ochii ca smaraldul. Aşadar, Baptistine nu uitase jocurile copilăriei lor. Nu uitase cum construiau un oraş de basm ca în legenda despre întemeierea albei cetăţi a Kievului, auzită cândva de la bătrânul hatman al cazacilor...

— Au fost o dată ca niciodată trei tineri. Pe unul îl chema Kij şi îşi făcu sălaş pe „muntele înţelepciunii lui Dumnezeu”. Pe al doilea, pe nume Horiv, coborî în valea „curajului îngeresc”. Al treilea era o fată. I se spunea Lybed şi îşi făcu casa pe ţărmul râului „neprihănirii”. Împreună, toţi trei hotărâră să întemeieze un oraş în acel loc binecuvântat, unde pământurile erau mai mănoase, ploile mai blânde şi soarele mai strălucitor. Mai întâi, Kij, Horiv şi Lybed ridicară poarta de aur. Prin ea nu puteau trece decât cei cu suflet curat. Pe ceilalţi îi străpungea pe dată o săgeată cu vârf de diamant care le rănea inima... De aceea la Kiev sufletul cazacilor este mai curat... Te iubesc... Te iubesc, Lybed... Te iubesc... şoptea Horiv.

Răcoarea apusului îl învioră brusc pe Floris. Scuturându-şi buclele negre, ridică fruntea, gata să lupte până la ultimul strop de energie pentru a o salva pe Baptistine. Aceasta alunecase la picioarele stâlpului pictat îh roşu. Zăcea leşinată, cu capul spânzurat înainte. Tenul ei, altădată ca neaua, se făcuse stacojiu.

În poieniţă se auzeau cântece. La intrarea în sat aştepta o impresionantă procesiune. Înconjurat de oamenii lui, căpetenia indienilor Paducas înainta cu paşi rari. Războinici cu pielea arămie îşi înălţau lăncile cu strigăte înspăimântătoare. Femeile se prosternau.

— Baptistine, scumpa mea... trezeşte-te, Baptistine... vino-ţi în fire... ridică-te...

Vocea tandră a lui Floris o readuse la realitate pe tânăra fată. Deschise ochii şi, la vederea fioroşilor Paducas, care se îndreptau spre victimele lor, nu-şi putu stăpâni un geamăt de groază.

— Te implor, dragostea mea, să nu le dăm satisfacţia arătându-le că ne este teamă de ei! şopti Floris.

Baptistine se ridică încet în picioare, ameţită nu atât de soare, cât de fericire... Dragostea mea... îi spusese „dragostea mea”. Ah, de ce-i fusese scris să afle doar în clipa morţii cât de mult o iubea! O bucurie calmă îi umplu fiinţa. Acum îi putea înfrunta pe paducaşi.

Indienii se aşezară în cerc împrejurul celor doi. Un războinic se apropie cu o torţă aprinsă în mână şi dădu foc la vreascuri. Volute de flăcări şi fum se înălţară cât ai clipi spre cerul incendiat de ultimele raze ale apusului. Para celor două ruguri lumina chipurile tumefiate ale prizonierilor. Căpetenia indiană se apropie de ei. Înălţă mâna şi se făcu tăcere. Indienii se pregăteau să-l asculte cu adânc respect.

— Destoinicii mei războinici vor fi răsplătiţi pentru

vitejia lor! Braţul lor a fost îndrumat de zeiţa Lunii Negre, care i-a împiedicat pe străini să facă rău tribului Paducas. Străine cu ochi verzi, ai îndrăznit să sfidezi Marele Soare, intrând pe teritoriul lui... Vei fi pedepsit!

Ultimele cuvinte ale Marelui Soare se adresau lui Floris. Căpetenia indiană avea o indiscutabilă prestanţă. Era un bărbat tânăr, puternic şi musculos. Pielea arămie a trupului o avea acoperiţii cu un hăţiş de animale şi flori pictate cu vopsea sângerie. În jurul şoldurilor purta o piele de capră înnodată pe o parte, iar pletele lungi şi negre ca pana corbului erau împodobite cu pene multicolore.

Floris se înălţă cât era de lung ca să-l domine pe indian cu statura lui de uriaş.

— Marele Soare a grăit cu temei... Sunt într-adevăr un străin. Ne îndreptam spre nord fără gânduri potrivnice tribului Paducas şi necunoscând ţinutul, ne-am rătăcit... Suntem dispuşi să-l răsplătim regeşte pe Marele Soare, dacă Marele Soare se învoieşte să ne lase să ne vedem de drum.

Ochii uşor migdalaţi ai indianului scrutau cu atenţie chipurile celor doi prizonieri. Îmbărbătată de cuvintele tandre ale lui Floris, Baptistine îşi recapătă aplombul. Zâmbi cuceritor căpeteniei Paducas. În ciuda insolaţiei, Baptistine rămânea cuceritoare şi mai ales înduioşătoare, cu buclele ei lungi şi blonde revărsate în dezordine pe sânii pe jumătate dezgoliţi. Clipind languros, se adresă cu voce suavă indianului:

— Marele Soare este o căpetenie dreaptă şi vitează... Mă îndoiesc că nu va dori ca femei şi copii nevinovaţi să plângă de pricina lui departe de câmpurile mănoase unde s-ar putea sălăşlui în libertate, demnitate şi cinste...

Marele Soare o privi cu mirare, de parcă acuma ar fi descoperit-o.

— Femeia cu plete de lumină are limbă ageră şi minte înaripată ca iepurele munţilor!

Se exprima anevoie, într-o franceză bolovănoasă dar complet comprehensibilă. Venită din partea unui paducas, comparaţia însenina fără doar şi poate un preţios compliment. Neaşteptatul interes al indianului pentru Baptistine îl cam neliniştea pe Floris. Tribul Paducas se înghesuia într-o tăcere respectuoasă împrejurul Marelui Soare. Flăcările rugului le încingeau obrajii.

— Marele Soare a cântărit cum se cuvine pe cea care îşi împarte viaţa cu mine, precum iapa îşi urmează armăsarul pe potecile munţilor.

Vorbele lui Floris îl dezamăgiră vizibil pe indian.

— Vrei să spui că femeia aceasta îţi aparţine, străine?

Floris înfruntă privirea înnegurată a căpeteniei paducas.

— Da, Mare Şef, femeia aceasta este a mea... ca...

Un hohot sardonic îi tăie vorba lui Floris.

— Ha, ha, ha! mincinosule! mincinos neruşinat!

Indienii se dădeau respectuos la o parte din calea unui călugăr capucin care se îndrepta glonţ spre Floris şi Baptistine. Sub gluga aspră de postav ochii ca tăciunele sclipeau răutăcios şi pletele negre se lipeau de gâtul lung şi zvelt ca nişte şerpi neliniştiţi.

— Străina! exclamă Baptistine, năucită să îşi regăsească fosta tovarăşă de drum pe acele meleaguri.

Floris izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Dragă Julia, nu credeam că ai să străbaţi atât de

repede drumul de la Bâton Rouge până aici!

Femeia care fusese cândva mare boieroaică la curtea Rusiei şi favorita regentei Ana se apropia ameninţător de Floris. Dându-şi capul pe spate îşi pironi privirea cenuşie în ochii de smarald al duşmanului ei.

— Rhaa... Floris de Villeneuve-Caramey, de Petersburg, de Portejoye... faci tu pe nebunul, numai că de astă dată ţi s-a înfundat. Eşti îh mâna mea... O vorbă dacă îi spun Marelui Soare, ai să arzi de viu ca un şoarece...

Pe Floris îl izbea în faţă răsuflarea parfumată de mirodenii a funestei fiinţe. Se crezuse mântuit pentru totdeauna de fatala ispită exercitată asupra sa de acea monstruoasă creatură. Şi totuşi, chiar şi înveşmântată în rasă de călugăr, trupul Juliei de Mengden degaja un farmec morbid. Pe Floris îl trecu un fior.

— Va să zică m-ai recunoscut la Bâton Rouge? continuă Julia de Mengden frecându-şi enervată palmele.

Floris tresări, amintindu-şi fulgerător de mâinile canonicei de Nedgem. Sigur că da, ea era! Cum de nu se dumirise de la bun început? Tii, mare nătărău! se certă în sinea sa tânărul gentilom. Cunoscând prea bine slăbiciunile scorpiei, se hotărî să o scoată din sărite.

— Oh, scumpa mea Julia, comedia pe care al binevoit să o joci pe plantaţia Doamnei „de Gongibourno” mi s-a părut destul de reuşită. Acum însă trebuie să recunosc că te-ai întrecut pe tine... Deci, te-ai călugărit din nou, soră Elena[39]? o luă Floris peste picior.

[39] A se vedea Floris, cavalerul de Petersburg.

Cu ură mocnită, Julia de Mengden îi şuieră printre dinţi:

— Tacă-ţi gura, obraznicule, ai să te căieşti amarnic pentru aceste vorbe pe care ai să le plăteşti cu vârf şi îndesat!

În răstimpul acelui schimb uluitor de amabilităţi, indienii se adunaseră pe nesimţite împrejurul şefului lor. Marele Soare nu-şi lua ochii de la Baptistine, care se încruntase nepricepând în ruptul capului cum şi de unde necunoscuta, poreclită „străina” de către golancele de pe Pont-Neuf, îl cunoştea atât de îndeaproape pe Floris. Intuiţia ei de femeie îi spunea că acea Julia aparţinea unui trecut tulbure şi dureros din viaţa lui Floris. Un ghimpe de gelozie îi împunse inima observând că între cei doi părea să existe nu doar ură, ci şi o veche complicitate. Baptistine îşi amintea de diabolica lubricitate a infernalei făpturi.

— Sunt absolut sigură că a iubit-o! îşi spuse ea cu mâhnire.

Julia de Mengden continua să nu acorde nici o atenţie tinerei fete. Întorcându-se spre căpetenia indienilor i se adresă cu mieros respect:

— Nădăjduiesc că Marele Soare îşi aminteşte de înţelegerea noastră?

Indianul încuviinţă din cap. Penele răsfirate ca o coadă de păun pe pletele lui de abanos fremătară lin.

— Zeiţa Lunii Negre ştie că Marele Soare nu îşi calcă niciodată cuvântul dat... Omul acesta îi aparţine. Poate face cu el ce va voi!

— Rha! Binecuvântat fie Marele Soare pentru loialitatea lui! Acest om a jignit-o pe Zeiţa Lunii! Va fi pedepsit!

Rostind acele cuvinte prea puţin liniştitoare, Julia de

Mengden îşi apropie chipul livid de cel al Baptistinei, contemplând cu ură frumuseţea ei luminoasă. Scrâşni furibund din măsele.

— Iar pe tine, prinţesă impostoare, Marele Soare te va preda adoratului tău soţ!

Marele Soare făcu un gest poruncitor. Patru războinici îl înşfăcară pe Floris.

Tânărul urlă din răsputeri:

— Las-o pe ea Julia... las-o în pace! Nu ţi-a făcut nici un rău... E nevinovată... N-o amesteca în povestea noastră!

— Floris... Floris... ţipa Baptistine, îngrozită de perspectiva de a înfrunta de una singură şi torturile indienilor şi supliciul rugului.

Julia de Mengden îşi sticli dinţii într-un rânjet feroce.

— Ţţţ... vai ce înduioşător... chiar mă înduioşez de-a binelea, draga mea. Numai că vezi tu, infidelitatea se plăteşte. Dintr-o clipă în alta va sosi aici bietul Picior de Lemn care a plâns cu lacrimi de crocodil după tine... atâta a tânjit după soţioara lui bietul de el, încât se cuvine să aibă în sfârşit parte de ea!

— Picior de Lemn! Nu, orice, dar asta nu, mai bine rugul! se înfioră Baptistine.

— Ha, ha, nu-i frumos, draga mea, se poate să vorbeşti aşa despre soţul tău? Dacă află şi se supără? Gata, m-am dus, noapte bună, draga mea Baptistine! Ha, ha, ha!

Întorcându-i spatele, Julia de Mengden se adresă cu multă deferentă căpeteniei indiene:

— Prietenii Lunii Negre se vor afla aici puţin înainte a se crăpa de ziuă. După cum ne-a fost vorba, îi vor aduce Marelui Soare armele promise, cu care să poată ţine piept feţelor palide, în schimb, i-o vor cere pe

femeia blondă pe al cărei suflet întunecat ca cerul de noapte fără stele apasă crime fără număr... Pe ceilalţi prizonieri Marele Soare îi poate păstra sau ucide, după cum va pofti!

În tot timpul cât Julia vorbise, Marele Soare nu-şi dezlipise ochii de Baptistine. Disperată, tânăra îşi lăsă capul pe spate. Lacrimi tăcute i se rostogoleau pe obrajii pârliţi de soare. Fără o vorbă, Marele Soare înălţă braţul, în semn că festinul victoriei putea începe. Cât ai clipi, războinicii aduseră un elan proaspăt doborât şi îl puseră la fript pe rugul de la picioarele Baptistinei. Marele Soare se aşeză dinaintea focului, cu faţa spre prizonieri, îşi aprinse pipa, pufăi de câteva ori din ea, apoi, ţinând-o între dinţi, ridică plictisit privirea spre Julia de Mengden care îi aştepta răspunsul.

— Răsplătită fie zâna Lunii Negre pentru ajutorul ei... Marele Soare îşi va face datoria de căpetenie Paducas!

Baptistine era prea copleşită de disperare ca să observe că Marele Soare grăise ca un adevărat normand. În schimb, Juliei de Mengden nu-i scăpase ambiguitatea şireată a răspunsului. Oricum, nu putea insista, aşa că preferă să-şi alunge fugitiva senzaţie de a fi fost trasă pe sfoară şi se îndreptă spre coliba în care războinicii Paducas îl azvârliseră pe Floris.

— Cinci ani... de cinci ani aştept să îmi iau revanşa! Ah, îţi mulţumesc ţie, Belzebut! Bine că există diavol pe lumea asta! mârâi redutabila creatură, în timp ce urca treptele rudimentare ale unei scări cioplite într-un trunchi de copac.

În piaţa din mijlocul satului, sărbătoarea era în toi. Indienii cântau şi dansau fericiţi. Din pragul colibei, Julia le vedea siluetele profilate în lumina roşiatică a rugului aprins la picioarele Baptistinei. În colibă se intra

nu printr-o uşă, ci printr-un soi de perdea din franjuri aspre, ţesute de mână. Julia de Mengden o dădu într-o parte cu un gest violent. Ochii ei cenuşii scânteiau în întuneric căutându-l pe Floris. Tresări auzindu-i vocea batjocoritoare,

— Iată-ne în sfârşit singuri, draga mea!

Fără să îi răspundă, Julia de Mengden aprinse o candelă de seu şi se apropie de el ca să verifice dacă frânghiile de la mâini şi de la picioare nu se lărgiseră. Precauţie inutilă. Indienii nu făceau nimic de mântuială. Cu trupul legat fedeleş, ca un caltaboş, Floris zăcea pe un pat de lemn acoperit cu o cergă viu colorată. Patul era pus pe patru pari şubrezi sub care se afla o vatră din bolovani. Floris ştia că în nopţile răcoroase, ca să se încălzească, indienii puneau cărbuni aprinşi sub laviţe. Voia să spere că Julia nu avea să îl pună la propriu pe jăratec. Deocamdată, imprevizibila viperă se mulţumea să stea aplecată deasupra lui, cu un surâs drăcesc pe buze.

— Ultima oară când ne-am văzut, dragul meu Floris, te-am expediat în Siberia, îţi aminteşti?... De astă dată ai să pleci pe lumea cealaltă, la un loc cu mironosiţa ta iubită... ha... ha... ştii bine că nu glumesc, nu-i aşa? Rhaa...

Principala calitate a lui Floris era curajul. Şi, totuşi, citind în ochii Juliei o glacială încrâncenare, începu să tremure ca un copil, nu atât pentru el, cât pentru soarta Baptistinei, care rămăsese să-i înfrunte de una singură pe indieni. Floris ştia prea bine că Julia n-avea să-l ucidă imediat. Prea surexcitată de victorie dorea să îşi savureze pe îndelete răzbunarea. Gentilomul trebuia să profite de acele preţioase momente de

răgaz şi să le speculeze în folosul lui. Pletele diabolicei făpturi îi atingeau obrazul.

Floris oftă.

— Trebuie să recunosc, draga mea, că până şi sub sutana asta informă te arăţi încă mai frumoasă şi mai aţâţătoare decât îmi aminteam eu!

Julia de Mengden se ridică râzând.

— Ha, ha, ipocritule, să nu crezi că-mi poţi înmuia inima cu complimente ieftine... Marele Soare o s-o predea pe Baptistine a ta lui Picior de Lemn... Ştii ce-o să-i facă? Să-ţi spun eu... Mai întâi o s-o lege fedeleş, cum eşti tu legat acuma, şi o s-o dea pe mâna lui Falcă Ruptă, să se distreze şi el niţel... de altfel, te asigur, căţeaua o să fie încântată, se dă în vânt după piraţi.

Cu bună ştiinţă, Julia găsea cuvintele care să-l rănească cel mai adânc. Floris strângea neputincios, din pumni. Vărsându-şi veninul, Julia se îndreptă spre un cufăr de lemn. Ca şi cum ar fi fost singură în încăpere, îşi scoase sutana de călugăr dezgolindu-şi trupul zvelt, cu forme minuscule, aproape androgine. Cu totală lipsă de pudoare, îngenunche în faţa cufărului şi scoase dinăuntru o somptuoasă redingotă din catifea purpurie, încheiată cu brandenburguri aurii ce coborau până la jumătatea pulpei. În acea ţinută masculină, Julia de Mengden îşi vădea adevărata ei natură: jumătate femeie, jumătate bărbat, un demon cu farmec malefic.

Se apropie din nou de Floris şi se aplecă spre el. În mâna dreaptă ţinea un pumnal, lung, cu lamă aurită.

— Vezi, aş putea să te ucid pe loc, dar o să mai aşteptăm puţin, dragul meu Floris, vreau să auzi gemetele iubitei tale când va încăpea pe mâna lui Picior de Lemn.

Floris o întrerupse:

— Julia, explică-mi te rog un singur lucru: de ce o urăşti într-atât? Ce ţi-a făcut?

— Mă priveşte! Află, drăguţule, că vă urmăresc de luni de zile, ştiu totul despre voi... La Noul Orléans frumoasa ta e acuzată de a-l fi ucis pe Giron, da... valetul pe care aţi avut imprudenţa să-l abandonaţi legat de un copac şi căruia i-a pătruns în inimă acest vârf de pumnal...

Lama pumnalului se rezema de gâtul lui Floris. Julia apăsă uşor. Câteva picături de sânge ţâşniră din pielea crestată de metalul ascuţit. Floris încercă să-şi mişte gâtul. Lama se înfipse şi mai adânc.

— Pumnalul acesta îţi va curma şi ţie zilele... Cine a jignit-o pe Julia de Mengden şi-a semnat condamnarea la moarte... Julia de Mengden nu iartă şi nu lasă nepedepsit nici un cuvânt, nici un gest de ofensă. Du cu tine în infern acest adevăr!

Femeia se ridică în picioare. Se pregătea oare să ridice braţul şi să implânte pumnalul între a şasea şi a şaptea coastă a prizonierului, cum se pricepea atât de bine să o facă?

— O urăsc, Julia, o urăsc! O urăsc cel puţin la fel de tare ca şi tine, îngăduie-mi să mă răzbun şi eu pe ea!

Glasul lui Floris vibra de sinceritate. Ura era singurul sentiment din lume la care Julia era sensibilă, dovadă că, brusc interesată, îşi îmblânzi privirea şi se aşeză pe marginea patului încrucişându-şi picioarele lungi şi dezgolite până la coapse. Floris turba să se ştie imobilizat ca o mumie. Stăpânindu-se, i se adresă Juliei cu voce surdă, persuasivă.

— Dezleagă-mă, Julia, şi ai să vezi de ce este încă în stare un bărbat pe care ştii bine că l-ai tulburat

dintotdeauna!

Julia clipi nervos.

— Rhaa... Floris... numai să fi vrut tu, Floris, şi împreună am fi ajuns departe... Paducas ăsta e o brută şi un dobitoc.

Julia îl privea neîncrezătoare. Brusca schimbare de atitudine a lui Floris o neliniştea. Pe de altă parte, Floris era probabil singurul bărbat care o interesase cu adevărat, singurul pe care îl dorise şi de care nu avusese parte.

Glasul lui Floris insista, insinuant.

— Ştii bine că sunt sincer, Julia... cândva, demult, în Rusia ne-am aflat în tabere opuse, dar asta aparţine trecutului... Aici, în colonie, mi-ar prinde bine să am lângă mine o femeie deşteaptă şi voluntară şi, mai ales, ambiţioasă ca tine... Crede-mă, pe cuvânt, puţin îmi pasă de destrăbălată aia mică... Se compară ea cu tine? Ce reprezintă ea prin comparaţie cu o femeie de calibrul tău?... Nimic... Haide, Julia, desfă-mi frânghiile şi lasă-mă să-ţi dovedesc că de cinci ani de zile şi până astăzi am păstrat vie în sufletu-mi amintirea ta. Eşti frumoasă... ai frumuseţea veşnică a zeiţelor, Julia... în visele mele am tânjit mereu după tine, cu nespus regret... cum să te fi uitat, Julia...

Acum Floris îi vorbea pe ruseşte, cu o voce personală şi insinuantă.

Buzele Juliei se lipiră brusc de ale lui.

Deodată Julia se ridică.

— Nu te speria, mă întorc...

Cotrobăi iarăşi în cufărul ei, scoase o sticluţă cu o licoare vişinie, o turnă într-un pocal de argint şi, îngenunchind lângă patul lui Floris, i-o dădu să o bea.

Floris o privi neliniştit.

— Nu cumva îmi oferi otravă? întrebă el pe jumătate în glumă, pe jumătate îngrozit.

Julia de Mengden se aplecă asupra victimei sale.

— Vreau să fii al meu... este un filtru de dragoste.

Şi ca să-i risipească orice urmă de îndoială, bău ea însăşi jumătate din conţinutul pocalului, apoi ridică cu o mână capul tânărului ca să poată da şi el pe gât restul băuturii leşinător de dulce şi alcoolizată. Floris nu credea în asemenea scorneli băbeşti şi totuşi, de cum înghiţi „filtrul”, simţi că-i ia foc sângele în vine. Îi zvâcneau tâmplele, inima îi bătea să-i sară din piept, nu mai era un bărbat, ci un animal în plin rut.

— Pentru prima oară în viaţa mea nu mai sunt în stare să iau o decizie, nu sunt în măsură să-mi controlez pornirile! îşi spuse disperat Floris.

Julia de Mengden rânji satisfăcută.

— Recunoaşte că sclifositele alea de la curte nu se pricep la aşa ceva... Nu-i nemaipomenit să te afli în stăpânirea unei femei?

Floris închise ochii cu un geamăt. Julia nu se grăbea.

Deodată îşi ridică pumnalul în mâna dreaptă. Floris n-avu nici măcar timp să se întrebe dacă îi sunase ceasul. Abătându-se ca un fulger asupra lui, lama ascuţită despică frânghiile de pe trupul lui, una câte una. Era liber. Cu un muget de bucurie, Floris o răsturnă pe Julia imobilizând-o sub el.

Capitolul XXI

— Huresohn![40] Bestie! Ticălosule!

[40] Fecior de târfă.

Julia de Mengden se zbătea ca scoasă din minţi. Cu forţe înzecite, Floris o ţintuia pe pat, înfăşurând cu dexteritate frânghiile împrejurul acelui trup ispititor pe care de atâtea ori fusese la un pas de a-l stăpâni.

Julia fierbea de mânie neputincioasă, nepricepând în ruptul capului cum de voinţa lui Floris se dovedise mai puternică decât afrodisiacul.

Acum rolurile se inversaseră. Floris se aplecă asupra Juliei. Ochii ei cenuşii îl fulgerau cu indicibilă ură. Dacă în loc de irişi Julia ar fi avut două pistoale, Floris ar fi fost de mult mort.

— Eşti o năpârcă... dar n-am curajul să te ucid, prea eşti frumoasă! murmură Floris folosind aproape aceleaşi cuvinte pe care i le şoptise cândva cu ironie, sub baldachinul Regentei.

— Rhaa... oooh!

Era prea de tot. Înăbuşindu-se de furie, Julia leşină.

Floris stinse candela şi se furişă afară din colibă. Totul părea calm. Se lăsă să lunece la pământ în lungul unui pilastru şi se ascunse o clipă sub colibă ca să chibzuiască, dar şi ca să îşi vină în fire. Se simţea moale ca un prunc şi picioarele îi tremurau nervos. Prin faţa ochilor îi treceau perdele de foc. Îl durea tot corpul, fiece osişor, fiece muşchi. Supraomenescul efort făcut pentru a rezista „filtrului” şi a o anihila pe Julia de Mengden era cea mai frumoasă dovadă de dragoste pe care o putea oferi Baptistinei.

Şi totuşi, cumplitele acuzaţii aduse acesteia de către monstruoasa nemţoaică rămâneau înscrise cu litere de pucioasă în mintea lui. Ca să uite, scutură din cap şi respiră de câteva ori cu nesaţ aerul răcoros al nopţii. Înviorat, începu să se târască pe burtă spre mijlocul satului. Sub streşinile de trestie ale colibelor se aflau

aliniate chiupuri înalte, cu apă de ploaie. Floris îşi cufundă căuşul palmelor într-un chiup şi bău cu nesaţ, nădăjduind să mai atenueze astfel urmările nefaste ale drogului. Obrajii îi dogoreau. Şi-i spălă îndelung, frecându-şi cu palmele barba ţepoasă de două zile, apoi porni tiptil spre piaţeta din mijlocul satului. Un spectacol fascinant se oferea privirilor sale. Beţi turtă, războinicii înarmaţi cu arcuri şi toporişti dansau în jurul focului care trosnea zvârlind spre cer jerbe de scântei, ca tot atâţia licurici. Feciorii şi fecioarele Paducas săreau cu agilitate şi făceau figuri dintre cele mai complicate pe un ritm sincopat, marcat de câţiva muzicanţi cu ajutorul unor cochilii de scoică pline cu pietricele. Aşezaţi pe vine, în cerc, bătrânii se înfruptau din nişte ciosvârte sângerânde, scoţând din când în când sunete guturale.

Floris se înfioră. Baptistine dispăruse. La gândul că sălbatecii o mâncaseră, Floris simţi că-şi pierde minţile. Uitând de orice prudenţă, o luă la goană drept spre foc dar se opri, din fericire, în ultima clipă, în umbra unei colibe, dându-şi seama că paducaşii se desfătau cu resturile elanului sacrificat ceva mai devreme, îi veni inima la loc. Şi, totuşi, unde era Baptistine? Şi unde era Marele Soare?

— Dumnezeule! Picior de Lemn!

Cu siguranţă că piratul şi nemernicul de Falcă Ruptă se puseseră de acord cu căpetenia indienilor să livreze armele în schimbul fetei.

Floris privi împrejurul lui. Cât timp stătuse legat de stâlp, observase că una din colibele satului era mai înaltă şi mai spaţioasă decât celelalte. De bună seamă acolo se afla „palatul” Marelui Soare. Printre crăpăturile pereţilor mijea o geană de lumină. Floris

porni pe burtă într-acolo. Spre mirarea lui, nu întâlni nici picior de strajă. Paducaşii îşi sărbătoreau în corpore biruinţa. Floris se întrebă o clipă dacă nu era mai bine să îşi elibereze întâi prietenii şi împreună cu ei să pornească pe urmele Baptistinei, dar teama de a ajunge prea târziu îl decise să acţioneze de unul singur, imediat. Chiar dacă Baptistine se afla încă în viaţă, destinul ei atârna de un fir de păr. Floris dădu ocol „palatului”. Dinăuntru nu se auzea nici o mişcare. Deodată un hohot cristalin de râs răsună din interiorul colibei. Floris îngheţă. Vorbele înveninate ale Juliei de Mengden i se învălmăşeau în minte: „O s-o dea pe mâna lui Falcă Ruptă, să se distreze şi el niţel, de altfel, te asigur, căţeaua o să fie încântată, se dă în vânt după piraţi”.

Cu mână tremurândă, Floris îşi şterse broboanele de sudoare rece ce-i năpădiseră fruntea. Refuza să creadă că Baptistine decăzuse într-atâta... Dar din nou un hohot de râs provocator îi îngheţă sângele în vine. Nu mai încăpea nici o îndoială. În cabană se afla Baptistine. Stăpânindu-şi cu greu impulsul de a se repezi înăuntru, ca o ghiulea scăpată din tun, Floris îşi lipi ochiul de crăpătura dintre chirpici şi şarpanta de lemn a colibei. Nu era obişnuit şi mai ales detesta să spioneze şi să tragă cu urechea, dar de astă dată trebuia să afle de ce anume era într-adevăr capabilă Baptistine. Nu mică îi fu mirarea să constate că în cabană nu se afla nici urmă de pirat. Furios, îşi încleşta pumnii. În mijlocul cabanei, Marele Soare sta aşezat cu picioarele încrucişate pe o rogojină, în faţa unor castronaşe pe jumătate goale. Îşi scoase penele din păr şi îşi spălase chipul de hidoasele însemne cu vopsea roşie. Fără ele părea mult măi tânăr şi,

primejdios de atrăgător...

O privea cu vădit interes pe Baptistine care, tolănită leneş pe o piele de ţap, degusta cu delicateţe de pisicuţă alimentele dispuse în faţa ei, pe podea. Renunţând la bluza şi la pantalonul ei sfâşiat, le înlocuise cu o rochie indiană. Cu excepţia obrazului pârlit de soare, tânăra nu părea să se resimtă de fel după cumplita zi pe care o trăise. Dimpotrivă, destinsă şi veselă, avea aerul că se distrează de minune.

— Vai, Mare Soare, în viaţa mea n-am râs atâta!

— Femeia cu ochi de lumină trebuie să înţeleagă că uneori se mai întâmplă ca vânătorul să greşească ţinta!

— Oh, Mare Soare, eşti un povestitor nemaipomenit... cu hazul dumitale ai avea un succes nebun la Versailles... Să ştii că mi-ar place să te însoţesc la o vânătoare de coioţi!

Floris era stupefiat. Şi-o închipuise supusă celor mai cumplite suplicii şi când colo, poftim, o regăsea făcând ochi dulci căpeteniei indiene. Nedrept ca orice bărbat îndrăgostit, în loc să se bucure că o vedea vie şi nevătămată, la un pas de el, Floris era gata să-i reproşeze că nu pierise în chinuri groaznice, strigând cu disperare numele lui. Se stăpânea cu greu să nu sară la Marele Soare şi să-i tragă o mamă de bătaie. Între timp căpetenia Paducas se ridicase de pe rogojina lui şi aşezându-se lângă Baptistine îi apucă delicat o şuviţă de păr, răsucindu-i buclele pe degetele lui arămii.

— Dacă femeia cu plete de aur îl însoţeşte la vânătoare pe Marele Soare, coioţii şi bizonii preriei se vor culca la picioarele lor... rosti indianul cu glas dintr-o dată răguşit de emoţie.

— Ei, haide, nu exagera! Oricum, Mare Soare, îmi face plăcere să descopăr că am în faţa mea o persoană în care se îmbină fericit umorul şi poezia!... constată Baptistine cu toată convingerea.

Încurajat, Marele Soare o apucă de mână.

— Ruşinat, Marele Soare ar dori ca femeia cu plete de miere să ascundă în adâncul inimii sale supărarea hienei pentru felul cum s-a purtat cu ea! Marele Soare cunoaşte obiceiurile din ţara femeii cu plete de lumină şi ştie multe despre sufletul feţelor palide. Marele Soare a deprins limba femeii cu plete de lumină petrecând o vreme într-o misiune a unor buni călugări capucini. El respectă unele feţe palide, dar se şi teme de lăcomia lor. De aceea Marele Soare Paducas şi-a pus în gând să sperie feţele palide ca acestea să nu mai pună piciorul pe meleagurile noastre şi să lase poporul meu să trăiască în pace, după legile lui... Dacă femeia cu plete de lumină tace şi păstrează în inima ei supărarea vulpii izgonite din bârlogul ei, Marelui Soare nu-i vor ajunge toate zilele vieţii lui de coiot viteaz pentru a se căi...

Indianul vorbea cu un accent bolovănos, nelipsit de un anume farmec. Cu un zâmbet fermecător, bun să vâre în păcat toţi sfinţii Paradisului, Baptistine clătină din cap:

— Dar nu sunt de fel supărată, Mare Soare... Recunosc că în timpul zilei nu mi-a fost uşor, iar seara, când v-am văzut că aprindeţi rugul acela, o cam băgasem pe mânecă, dar acum mă simt minunat... Acum ştiu că Marele Soare are o inimă bună, curată şi dreaptă!

Un mârâit de satisfacţie ţâşni din gâtlejul Marelui Soare.

— Femeia cu plete de aur nu se înşeală... într-adevăr, Marele Soare iubeşte dreptatea şi cinstea... tocmai de aceea nu prea are cugetul împăcat ştiind că trebuie să-şi calce cuvântul dat...

— Cum aşa, Mare Soare?

Baptistine clipea des, prefăcându-se a fi nedumerită. Ameţit de fulgerele albastre ale ochilor ei, indianul amuţi o clipă.

— Nu vrei să-mi spui? E o taină? se alintă Baptistine.

— Marele Soare a hotărât să nu o dea înapoi pe femeia cu plete de aur ţapului bătrân şi urât mirositor care trebuie să sosească dintr-o clipă în alta şi...

Baptistine îl întrerupse bătând fericită din palme:

— Oh, Mare Soare, cât de modest şi de generos eşti! Picior de Lemn este o bestie... Fereşte-te să ai de-a face cu el, o să-ţi pricinuiască numai necazuri. Vai, Mare Soare, te ador! Poftim, uite cât de recunoscătoare îţi sunt!...

Două ţocăituri sonore dovediră că Baptistine îl sărutase pe amândoi obrajii pe indian. Zăpăcit, acesta nu îndrăznea să creadă că o asemenea minune i se putuse întâmpla. Profitând de fâstâceala lui, şmecheriţa îşi urmă neabătut planul.

— Încă din prima clipă când l-am văzut pe Marele Soare am înţeles că sufletul lui nobil nu se putea înjosi să facă pe placul unor câinoase feţe palide şi să dea pe mâna lor pe bunii mei prieteni cu piele neagră... Oh, Mare Soare, feţele palide din depărtata mea patrie de peste mări şi ţări sunt oameni cinstiţi şi curajoşi aidoma bravilor tăi războinici Paducas... Nu toate feţele palide sunt ticăloase... Spune, prea-bunule Mare Soare, nu-i aşa că ai să te înduri şi ai să-l salvezi din ghearele Lunii Negre pe omul cel alb care mă întovărăşea?

Cu braţele întinse, Baptistine implora mila indianului. Buclele blonde îi încadrau îngereşte obrazul luminat de un zâmbet supus. Marele Soare o privea vrăjit. Un geamăt surd se auzi din pieptul lui şi, nemairezistând ispitei, Marele Soare o îmbrăţişa cu patimă pe Baptistine în timp ce buzele lui murmurau cuvinte stranii, probabil declaraţii de iubire în limba paducas.

— Rhaa... femeia cu plete de miere mi-a aprins sângele, de cum i-am văzut ochii de peruzea.

Indianul o culcă pe Baptistine pe pielea de ţap. Tânăra îl cuprinse drăgăstos cu braţele pe după gât.

— Mare Soare, pentru ca prima noastră noapte să fie cu adevărat binecuvântată... rogu-te, eliberează-l pe omul alb din ghearele Lunii Negre...

Marele Soare se încruntă. Depărtându-se de Baptistine o privi bănuitor. Se vedea cât de colo că nu se lăsa dus de nas şi, oricât ar fi dorit-o pe Baptistine, ştia să îşi păstreze luciditatea.

— Aşadar este adevărat, omul cu ochi verzi este armăsarul iepei cu coamă aurie!

Baptistine neagă energic din cap.

— Da de unde, Mare Soare?... este... este fratele meu de lapte şi nimic mai mult, de asta ţin la el şi mă doare sufletul să îl ştiu în puterea acelei vrăjitoare blestemate... fie-ţi milă de el... află că... nenorocitul este cam slab de înger... ei, da, săracul nu e întreg la minte... doctorii noştri au făcut şi ei ce-au putut pentru el, dar... rămâne un biet bolnav... Acum înţelegi, Mare Soare, de ce trebuie să veghez asupra lui? Deşi e fratele meu mai mare, eu, sora lui mai mica, îi port de grijă de când mă ştiu... Te rog, Mare Soare...

Sinceritatea Baptistinei ar fi înduioşat şi pietrele, iar Marele Soare era, se vedea treaba, un familist, pentru

că sări pe dată în picioare şi, întinzându-şi braţul deasupra tinerei femei, rosti solemn:

— Marele Soare doreşte ca femeia cu plete de aur să aibă sufletul senin în noaptea întâlnirii ei cu taurul îndrăgostit... Va porunci credincioşilor lui războinici să îl adăpostească la loc sigur pe bărbatul cu ochi verzi.

Satisfăcută, Baptistine zâmbi galeş, întinzându-se ca o pisică.

— Aştept cu nerăbdare întoarcerea Marelui Soare!

Rămasă singură, Baptistine se întinse pe spate şi începu să ronţăie un porumb fiert. Era destul de mulţumită de cum decurgeau lucrurile, deşi se întreba cum avea să o scoată la capăt cu indianul. Închise ochii, nădăjduind ca o dată mai mult destinul să îi întindă o mână de ajutor...

— Ai merita să te las cu taurul tău îndrăgostit, trădătoareo!

La auzul acelui glas, Baptistine deschise speriată ochii. Floris o smuci brutal de mână, silind-o să se ridice de jos.

— Păi... eu...

— Da, ştiu, după toate-toate ai mai vrea să-ţi şi mulţumesc!... Haide, vino... şi mai ales, nu face zgomot...

Floris o trase după el. Ieşiră tiptil din colibă. Floris sări peste trupul Marelui Soare.

— Dumnezeule, l-ai omorât! gemu Baptistine.

— Nu prea eşti originală, de fiecare dată spui acelaşi lucru... Doar l-am adormit niţel pe amorezul tău!... mârâi Floris enervat.

Exasperarea îi creştea din clipă în clipă, direct proporţional cu ingratitudinea. Cu promptitudinea câştigată de îndelunga lui practică în materie, târî în

grabă corpul Marelui Soare în întunericul de sub stâlpii de susţinere al colibei şi îl acoperi cu un morman de crengi. Apoi o apucă din nou de mână pe Baptistine şi o luară la fugă spre marginea satului. În urma lor, focul din vatra satului se consuma lent. Din mormanul de jăratec se înălţa când şi când o flacără scurtă la lucirea căreia se zăreau trupurile indienilor doborâţi de băutură şi de cina prea copioasă, după cum dovedea sforăitul lor zgomotos.

Floris se îndrepta spre poieniţa unde ştia că se află prietenii lor de culoare. Luna tocmai se ascunsese îndărătul unor nori negri şi ameninţători.

— Au! împiedicându-se de o cracă, Baptistine se trezi în braţele lui Floris. Aflat încă sub influenţa afrodisiacului, Floris o strânse năvalnic la, piept.

— Aha! Asta înseamnă că Julia n-a apucat să-l zăpăcească! îşi spuse Baptistine fericită.

Un foşnet de frunze uscate îl puse în alertă pe Floris. Se desprinse de Baptistine şi se întoarse fulgerător spre stânca de după care tocmai ţâşnea spre ei o umbră. Ager ca o panteră se azvârli într-acolo şi îl prinse de gât pe atacator.

— A..., a..., a... aoleu, maică, măiculiţa mea! horcăia nenorocitul sub strânsoarea de cleşte a lui Floris.

— Tu eşti, Jeannot?

— Flois... plinţes micuţ este cu tini... bun... vini lepede după mini!

Fără să mai piardă vremea cu întrebări de prisos, cei doi tineri îl urmară pe agerul flăcău spre o potecă abruptă. Floris o ţinea din nou strâns de mână pe Baptistine. În suiş alunecau la tot pasul şi grohotişul se surpa sub picioarele lor. Ocoliră un mal surpat şi ajunseră pe versantul de deasupra poienii.

— Plieteni noştli sunt aici! şopti Jeannot, arătând spre intrarea unei grote.

Fantome negre se foiau în bezna nopţii. Bărbaţii înfăşurau cu cârpe copitele cailor.

— Nu lipseşte nimeni? întrebă Floris în şoaptă.

Hannibal şi Măceş le ieşiră în întâmpinare.

— Nu, Flois... Blavo Jannot, noi nelinişţit pentlu plinţes micuţ şi pentlu tini... acum voi aici, noi toţi plecăm!

— Trebuia să fi plecat fără noi! spuse Floris.

— Dlept cine ne iei, Flois? îl bătu Jeannot pe umăr.

— Drept nişte seniori, prieteni! murmură admirativ gentilomul.

Prea adesea de-a lungul vieţii îi fusese dat să constate reacţia oamenilor în faţa primejdiei, ca să nu ştie că în locul lor mulţi alţii nu ar fi pregetat să pornească la drum, lăsându-i baltă.

— Femei şi copii plecat mai demult cu locotenent Padel şi Nago. Ajungem din ulmă la ei!

Negrii încălecară câte doi pe caii neînşeuaţi. Floris sări în spinarea ultimului armăsar şi, întinzând mâna Baptistinei, o săltă ca pe un fulg şi o aşeză în spatele lui. Mai întâi porniră la pas, ca să nu facă zgomot. Copitele învelite în cârpe nu scoteau nici un sunet pe poteca bolovănoasă. De abia când ajunseră pe firul văii îmboldiră cu călcâiele în burtă caii care se lansară în galop întins. Între timp cerul se limpezise şi luna le lumina calea ca-n palmă.

Baptistine îşi petrecu strâns braţele pe după gâtul lui Floris. Se lipea de el şi tânărul simţea cum îi tresaltă sânii în ritmul galopului. Ar fi dat orice să se poată opri să îi mângâie trupul încordat ca un arc. În loc de asta îşi îmboldea şi mai nebuneşte calul.

Fugarii galopau de vreo jumătate de ceas când deodată din umbra unui perete stâncos se desprinseră câteva mogâldeţe.

— Hei, stăi, şini sântărăţi? se auzi un glas tremurător de' femeie.

— Nu flică la tini, Tonton, noi suntem!

— Da... prinţesa unde-o hi, blegilor, să nu dea dracu' s-o fi lăsat acolo, că... se răţoi Néné.

— Ce-aţi făcut cu porumbiţa mea? se nelinişti bătrâna Elisa, pe care Nago de abia izbutea să o ţină în spinarea calului său.

— Sunt aici, dragele mele, nu vă fie teamă, nu scăpaţi voi de mine aşa uşor...

— Ţe păcat! se piţigăie răutăcios Emilie.

Floris îşi îndreptă calul înspre ea. Emilie se făcu mică la pieptul locotenentului Pradel.

— Domnişoara de Belle-Isle înfruntă adversităţile destinului cu un curaj admirabil de care, din păcate, nimeni nu pare a fi conştient, remarcă veninos locotenentul.

— Oh, Feliţ, Feliţ! Ţe drăguţ din partea ţa ţă mă aperi...

— Ia te uită, pe locotenentul nostru îl chemă Feliţ! comentă ironic Baptistine.

Uşurat să constate că logodnica lui părea să îşi fi găsit o pereche pe măsură, Floris socoti că era mai prudent să bată în retragere. Trase de frâu şi îşi întoarse calul în loc, nu înainte ca Baptistine să apuce să zvârle o răutate fostei sale rivale.

— Eşti cam ciufulită, draga mea! Vezi dacă nu ştii să te piepteni singură?!!

— Ştorpie!...

— Zi-i 'nainte prinţesă, nu te lăsa, bine-ai atins-o pe

ploşniţa asta cu fumuri!...

Bărbaţii se priviră cu înţeles. Muierile n-aveau decât să se ia la gâlceavă cu altă ocazie. Acum nu era vreme pentru aşa ceva. Dând pinteni cailor, Floris porni ca vântul înspre Soare-Răsare.

— Dacă totul se desfăşoară conform planului, în zori suntem pe malul râului Arcansas, îşi spuse el, încercând să nu se gândească la Baptistine, a cărei prezenţă îi înfierbânta până la delir simţurile. Ca şi cum ar fi ghicit ce se petrecea cu el, Baptistine îşi lipea obrazul de omoplaţii lui. Răsuflarea ei fierbinte pătrundea prin zdrenţele cămăşii, biciuindu-i sângele.

— Slab de înger! Auzi colo, asta a găsit ea de cuviinţă să spună despre mine sălbaticului ăla de indian!

Floris încerca din răsputeri să se monteze împotriva Baptistinei. Rezultatele erau minime. Ca să-şi ostoiască dorinţa nebună de a o cuprinde în braţe trebuia să inventeze altceva.

Răsăritul soarelui îl găsi în aceeaşi stare de extremă agitaţie şi aţâţare. Neavând încotro, fugarii se opriră pentru popas. Sleiţi de oboseală, caii trebuiau lăsaţi să îşi tragă sufletul.

Ca o fiară pregătită să îşi atace prada, Floris n-o slăbea o clipă din ochi pe Baptistine, spre hazul fetelor de pe Pont-Neuf. Coapsă Veselă şi Néné îşi dădeau coate, chicotind cu înţeles. După ce se întinse de-i trosniră oasele, Baptistine schiţă câţiva paşi spre o tufă de mure. Cu ochii sticlind lubric, Floris se luă după ea. Baptistine se lăsă în genunchi să culeagă un pumn de fructe. Cu paşi de lup, Floris se apropie de ea şi o cuprinse în braţe pe la spate. Surprinsă, Baptistine se întoarse şi îşi lipi fruntea de pieptul lui.

— Oh, Floris, Floris...

Glasul ei era atât de tandru şi de blând, încât Floris se ruşină pentru pornirile-i animalice.

— Dacă te-ai fi atins de străina aceea, nu te mai iertam niciodată! şopti Baptistine cu un zâmbet angelic şi, desfăcându-se binişor din îmbrăţişarea lui, o luă la fugă spre tovarăşele lor de drum. Floris o urmă posomorât.

— Ticăloasa mică... a ghicit totul şi acum se distrează pe seama mea.

Tocmai încălecau, când Măceş strigă îngrozit:

— Pliviţi... acolo!

Din urmă se apropia cu mare viteză un nor de praf stacojiu.

— În galop! răcni Floris, vindecat instantaneu de chinul lui erotic.

Strigăte sălbatice răsunau pe deasupra preriei. Paducaşii hăuleau dezlănţuit. Floris ştia că sclavii luaseră toţi caii din sat. Probabil că Marele Soare îşi chemase în ajutor vecinii risipiţi pe flancul muntelui.

Se auzeau împuşcături răzleţe. Din goana calului, Floris întoarse capul. În fruntea indienilor galopau Julia de Mengden şi Marele Soare.

— Să ne despărţim! urlă Floris.

Hannibal şi Măceş îi pricepură intenţia. Urmaţi de vreo douăzeci de femei şi copii cotiră fulgerător spre apus, îndreptându-se spre albia secată a unui râu, în vreme ce Floris, Jeannot, Pradel şi ceilalţi îşi continuară goana spre est. Floris se felicită pentru tactica lui. Lăsându-i în plata Domnului pe Hannibal, Măceş şi ceilalţi, indienii se luară după grupul condus de el. Nu mai încăpea nici o îndoială, Paducaşilor puţin le păsa de negri; altul era ţelul lor.

Sumbru, Floris îi strigă peste umăr Baptistinei:

— Marele Soare al tău ţine morţiş să îşi încheie noaptea!

— Ca şi Julia ta! replică răutăcios Baptistine.

Nu era nici momentul, şi nici locul să se certe, cu atât mai mult cu cât urmăritorii câştigau pas cu pas teren.

Floris desluşea vocea stridentă a Juliei:

— Prindeţi-i de vii, îi vreau vii!...

Caii fugarilor începeau să dea semne de oboseală. Floris îşi îmboldi disperat armăsarul simţindu-l că înmoaie galopul. Bietul animal era numai spume. Deodată îl podidi sângele pe urechi şi după câteva fuleuri şovăielnice se nărui la pământ. Jeannot se opri şi el.

— Salveaz-o tu! zbieră Floris luând-o în braţe pe Baptistine cu intenţia de a o pune pe calul flăcăului. Prea târziu. Paducaşii se aflau la o azvârlitură de băţ. Orice împotrivire era zadarnică. Indienii îşi încordară ameninţător arcurile. Floris se aşeză înaintea Baptistinei ocrotind-o cu propriul trup. Singura şi derizoria lui armă de apărare erau pumnii. Avea să înfrunte săgeţile cu pieptul gol. Marele Soare ridică braţul.

— Ha, victorie, ha!... jubila Julia Mengden cu un zâmbet hain.

De astă dată victimele nu aveau cum să-i mai scape. Un trosnet de armă o amuţi. Calul i se cabră înspăimântat. O pată purpurie se lăţea pe cămaşa diabolicei făpturi. Ochii cenuşii îi fulgerau cu ură pe Floris şi pe Baptistine.

— O să mi-o plătiţi, nemernicilor... gemu ea furibund, prăbuşindu-se pe gâtul armăsarului.

Spre marea mirare a lui Floris, Marele Soare şi paducaşii îşi înfrânară caii şi rămaseră locului. Un pâlc de călăreţi se apropia vertiginos ameninţându-i pe indieni cu puştile lor. Floris răsuflă uşurat. Erau Adrien, Feodor, Li Kang, Grégoire, Ciceron, dar şi Gaëtan D'Artaguette, Populus de Protais şi... toţi foştii logodnici al Baptistinei: contele Jéodard Castillon du Rocher, Ernaudan de Gastagnac şi Yann Le Gallic. Pentru prima oară de la debarcarea sa în Louisiana, Floris le adresă acestora din urmă un zâmbet amical.

Indienii se regrupau. Doi războinici luară de căpăstru calul Juliei...

Puşca lui Adrien încă fumega.

— Sunteţi teferi, frăţioare? strigă tânărul conte de Villeneuve-Caramey.

Chipul lui calm dovedea că nu era de fel impresionat de fapta comisă. O împuşcase pe Julia drept pedeapsă pentru toate fărădelegile ei.

— Pe cai! porunci contele de Villeneuve-Caramey.

Marele Soare pornise de unul singur spre ei, în galop.

Adrien duse puşca la ochi.

— Nu... nu, Adrien, nu trage!

Auzind strigătul disperat al Baptistinei, Adrien luă degetul de pe trăgaci. Marele Soare înainta acum la pas. Se opri şi înălţă lancea deasupra capului său împodobit cu pene.

— Feţele Palide nu mai au a se teme de noi.... Răsplătită fie femeia cu plete de aur pentru strigătul ei mărinimos... de-acum poate părăsi nestingherită, împreună cu oamenii ei, ţinutul indienilor Paducas...

Tânăra căpetenie schiţă un gest vag înspre zarea pe a cărei linie tremurată, ca într-un miraj, părea că unduieşte ceva...

Baptistine dădu să se apropie de indian. Floris o apucă de plete şi o trase scurt înapoi.

— Oh, Mare Soare, îmi pare sincer rău de întorsătura pe care au luat-o evenimentele... În sfârşit, îţi mulţumesc pentru cina de aseară, m-am simţit minunat, ai fost o gazdă fermecătoare!

Marele Soare duse mâna la inimă, se înclină adânc, şi, întorcându-şi calul în loc, se înapoie semeţ la războinicii săi şi cu toţii porniră în galop spre aşezările lor pitulate în inima munţilor roşietici.

— Ei, ce ziceţi? Un adevărat gentilom! exclamă Baptistine suind pe calul lui Adrien.

Singura care îi ţinu isonul fu Tonton.

— Asta da bărbat! Ferice de nevestele lui! turnă ea gaz peste foc.

Floris o fulgeră mânios.

Néné şi Coapsă Veselă îi regăsiseră cu încântare pe Gaëtan şi Populus. Grégoire o îmbărbăta pe Elisa. Georges-Albert ţopăia pe umărul stăpânului său. Ciceron se îmbrăţişa cu Jeannot. Floris se urcă pe acelaşi cal cu Jeannot. Din mers Adrien îi explică lui Floris cum de le dăduse de urmă.

— Eram absolut convins că vei alege calea spre răsărit, frăţioare... Cu aceşti domni m-am întâlnit la Bâton Rouge... mi-au jurat bunele lor intenţii faţă de tine şi de Baptistine şi ne-am oprit cu toţii la han...

— La Papa Lardo? îl întrerupse Floris zâmbind.

— Întocmai... l-am luat pe departe la întrebări. Şi ne-a pomenit de un grup de soldaţi, apoi de un călăreţ solitar cu ochi verzi şi bucle negre. Am înţeles pe dată că era vorba de tine, frăţioare.

— Dar italianul ştia că am pornit spre răsărit, pe urmele soldaţilor.

— E adevărat, Floris, dar uiţi că sunt fratele tău? Te cunosc eu! râse triumfător Adrien salutându-l ceremonios cu tricornul.

Lui Floris nu-i ardea însă de glume. Alb ca varul, privea ţintă înainte.

— Dar pe ăştia îi cunoşti?

Ajunseseră pe malul râului Arcansas. Floris o ciupi de braţ pe Baptistine:

— Acum înţelegi de ce indianul tău a făcut pe generosul? în faţa lor era un pluton de vreo sută de soldaţi care se desfăşura cu repeziciune în trăgători, tăindu-le calea. Să fi făcut stânga-mprejur nu avea sens. Însemna să cadă iar în mâinile indienilor Paducas. Un căpitan de străjeri se apropie agale, urmat îndeaproape de oamenii săi.

— Domnilor, din porunca Excelenţei Sale, guvernatorul Louisianei, vă arestez. Aveţi amabilitatea de a ne preda femeile şi negrii spre a fi judecaţi de tribunalul din Noul Orléans.

— Şi dacă refuzăm? fulmină Floris.

— În acest caz, domnule, avem ordin să vă împuşcăm! La un semn al ofiţerului soldaţii ridicară arma la umăr. Fugarii erau încercuiţi. Nu le mai rămânea decât să se predea.

Baptistine se întoarse spre Floris. Ochii lor se întâlniră o clipă, dar ca să nu îi dea timp să vadă cât era de disperat, tânărul întoarse capul într-o parte. Interpretând greşit gestul lui, Baptistine se făcu pământie la faţă. Cu mişcări automate, de somnambulă, descălecă de pe calul lui Adrien şi se îndreptă lent spre soldaţii regelui.

treia

AMITATE

Capitolul XXII

De câteva zile ploua mărunt şi rece. Vântul de miază-noapte şuiera sinistru. Cuţitul lui te pătrundea până la oase. Înfrigurată, Baptistine îşi potrivi şalul pe umeri. Hornul de la sobă era înfundat. Blidul cu linte nefiartă, cina ei din acea seară, rămânea îngheţat, în schimb fumul înecăcios răbufnea în încăpere cu fiece nouă rafală de vânt. Tuşind şi lăcrămând, Baptistine se apropie de fereastra zăbrelită, fără geam, şi îşi lipi fruntea de fierul rece. Ochii ei trişti priveau fără să vadă câmpia pustie, peste care la noapte avea să cadă iarăşi bruma. Aici anotimpurile se succedau altfel şi se arătau mult mai aspre decât în dulcea a Franţă. Baptistine se înfioră cuprinsă de un tremur nervos. Îşi frecă palmele, tropăi în loc şi îşi înfăşură mai strâns şalul în jurul trupului, dar tot nu se încălzi. De frig, i se învineţiseră până şi buzele. Totuşi, refuza să se lase pradă disperării chiar dacă iarna sosise pe neanunţate, de pe o zi pe alta, fără perioada de acomodare cu frigul a toamnei. Aici nu exista toamnă. Iar iarna se instalase de trei luni... trei interminabile luni în care Baptistine se văzuse târâtă din post în post de-a lungul Mississippi-ului şi al afluenţilor acestuia.

Separată de prietene şi de tovarăşii de drum, n-avea nici cea mai vagă idee despre soarta lor, după cum nu

primise nici un semn de viaţă de la Floris şi Adrien. Poate că asta o şi durea cel mai tare. Oare zăceau şi ei azvârliţi într-un fund de temniţă? Sau poate că guvernatorul îi exilase pe cine ştie ce insulă pustie, dacă nu cumva... Alungându-şi gândurile negre, Baptistine oftă şi îşi aranjă cu un gest maşinal buclele blonde pe care cu oarecare efort izbutise să şi le coafeze de una singură, după ce îşi confecţionase „moaţe” din tivul rochiei. În clipa despărţirii, Floris îi dăduse de înţeles că soarta ei îl lasă rece. Asta însemna că în ipoteza în care domnul de Vaudreuil s-ar fi milostivit de cei doi fraţi şi i-ar fi eliberat Floris se reîntorsese fericit în braţele nenumăratelor lui iubite, iar Adrien se afla negreşit în drum spre Franţa, părăsindu-şi sora vitregă în voia sorţii...

Ca să îşi desţepenească degetele amorţite de frig, Baptistine pianotă pe marginea ferestrei notele unui marş. Inactivitatea o exaspera. De afară, de după un gard viu de măceş, cineva începu să îngâne tărăgănat un cântec de o sfâşietoare tristeţe. Dincolo de gardul de ţepi se afla un sat de indieni Natchez. Melopeea era în ton cu tristeţea Baptistinei. Două lacrimi grele se prelinseră pe obrajii palizi ai captivei.

Cineva răsucea o cheie în broasca de la uşa temniţei. Baptistine îşi şterse grăbit ochii. Ca în fiece seară înainte şi după cină, îşi făcu apariţia temnicerul ei, căpitanul d’Etcheparre, însoţit de doi soldaţi.

— Aţi isprăvit de mâncat, doamnă? întrebă căpitanul pe un ton neutru.

— Nici nu am început, domnule, lintea asta nu se poate mânca.

— Sunt dezolat, doamnă, acesta este regimul deţinuţilor de la Fort Toulouse!

— Ca un oştean conştiincios ce sunteţi, domnule, nu mă îndoiesc că vă supuneţi ordinelor care vă cer să mă lichidaţi prin înfometare! replică agresiv Baptistine.

— Îmi fac datoria şi tocmai de aceea prefer să nu dau curs ironiilor voastre doamnă!

Căpitanul d'Etcheparre îşi însoţi cuvintele de un gest care indica soldaţilor săi să ia blidul cu supă şi, întorcându-se pe călcâie, porni spre uşă.

Clocotind de furie neputincioasă, Baptistine strânse pumnii şi, ca să nu izbucnească în plâns, îşi înfipse unghiile în palmă, până la sânge. Îl ura de moarte pe acel basc brutal şi nemilos care, după cum băgase ea de seamă, se purta câineşte şi cu indienii din sat. În trei luni de captivitate nu izbutise să îi dibuie nici o slăbiciune omenească, deşi se străduise din răsputeri să îi înmoaie inima, simulând rând pe rând iubire, disperare, tandreţe, furie, revoltă, lacrimi, crize de nervi, ba chiar leşinuri. Totul se dovedise inutil. Bascul nu marşase nici la avansurile şi nici la ameninţările ei. Până la urmă Baptistine optase pentru ironie şi dispreţ glacial, în ton cu temperatura din fort.

Când să treacă pragul, căpitanul întoarse capul şi îi spuse peste umăr:

— Ah, era să uit, doamnă, vă rog să vă pregătiţi de drum, mâine în zori plecăm!

— Iarăşi, exclamă Baptistine. Şi încotro, mă rog?

— Nu am primit ordin să vă dezvălui destinaţia noastră, doamnă... Pregătiţi-vă şi basta!

— Şi dacă refuz? se oţărî Baptistine, trântindu-se ostentativ pe salteaua murdară, din paie putrede, de pe patul din scânduri noduroase.

— Atunci, cu tot regretul, vă previn că voi fi nevoit să fac uz de forţă, doamnă!

— De-abia aştept s-o văd şi pe asta! Sunt chiar curioasă cum veţi proceda! răspunse batjocoritor Baptistine, întorcându-se cu faţa la perete.

Căpitanul închise uşa după el şi răsuci de două ori cheia în broască. Oftând amar, Baptistine se acoperi cu pledul ferfeniţit şi închise ochii. Oricât îşi frământa creierii, nu izbutea să priceapă atitudinea guvernatorului. În sinea ei aproape că regreta că Floris nu îl omorâse când îl pocnise cu vaza în cap. De ce prefera Vaudreuil să o târască din fort în fort în loc să o aducă de-a dreptul la judecată la Noul Orléans, şi să isprăvească o dată bâlciul?... Ceva din raţionamentul guvernatorului îi scăpa. Era clar că acesta temporiza aducerea ei dinaintea instanţei. Dar ce anume, doar el singur ştia...

Baptistine încerca să socotească timpul pe degete. Va să zică, după ce o arestase, d'Etcheparre poruncise soldaţilor lui să ducă grosul prizonierilor la Noul Orléans, în timp ce, însoţit de numai cincisprezece dintre străjerii lui, traversa râul Arcansas şi o instala pe Baptistine la Fort d'Orléans, pe malul fluviului Missouri. Petrecuseră acolo trei săptămâni, apoi se ivise un sol cu ordinul ca Baptistine să fie transferată la Saint Louis, într-un bastion de la confluenţa Mississippi-ului cu Missouri. Baptistine începuse să se creadă Masca de Fier. Era tratată cu mult respect, dar avea regim de prizonieră de stat. Sejurul la Saint Louis durase doar câteva zile după care coborâseră cu o plută pe cursul Mississippi-ului până la Insula Ţestoaselor, unde d'Etcheparre o închisese pe Baptistine în fortul Proudhômme. Câţiva plantatori încercaseră să ia legătura cu ducesa de Belle-Isle, dar fuseseră categoric respinşi. Nu mai încăpea nici o îndoială: Baptistine

avea regim de puşcăriaşă!

Singurul lucru pe care izbutise să îl obţină de la temnicerul ei fusese să îi aducă o ladă cu haine, ca să îşi poată înlocui rochia indiană, zdrenţuită de atâta purtare. În schimb, rugăminţile ei de a se spovedi unui preot rămăseseră fără ecou. Până la urmă i se îngăduise să meargă la biserică, straşnic păzită şi cu chipul acoperit de văluri. În timpul slujbei nu avea însă voie să adreseze nimănui cuvântul. Oricum, acela era singurul moment plăcut al captivităţii ei, deşi tristeţea şi fervoarea disperată a comunităţii indienilor creştinaţi aveau darul să o deprime încă şi mai rău.

În fiecare zi, Baptistine făcea un tămbălău nemaipomenit, cerând să fie dusă în faţa unui tribunal.

— În locul vostru, doamnă, eu nu aş fi atât de grăbită, ricana d’Etcheparre.

După ce o mutase pentru o săptămână la Fort Maurepas, pe malul lacului Pontchartrain, d’Etcheparre pornise iarăşi la drum. Poruncise oamenilor săi să ocolească Bâton Rouge şi navigaseră la vale până la Fort Condé, la vărsarea râului Mobile, apoi urcaseră pe firul afluentului Alibamous până la Fort Toulouse, unde se aflau acum.

— Şi mâine o luăm iarăşi din loc... dar de ce, de ce tot periplul acesta istovitor? se întreba a mia oară Baptistine.

Nu izbutea cu nici un chip să adoarmă, deşi între timp se încălzise chiar prea tare. Sări jos din pat, îşi scoase şalul, fusta şi boleroul. Se pregătea să se culce la loc, când deodată de afară se auzi un soi de tropăit. Camera Baptistinei se afla la etajul al doilea, într-unul

din cele patru bastioane fortificate în stil Vauban[41], adică în semilună. Edificiul din bârne şi cărămidă era înconjurat de un gard înalt prevăzut cu o pasarelă din scânduri pe care patrulau zi şi noapte străjerii. Camera Baptistinei dădea cu spatele la râu şi cu fereastra la câmpie. Afară nu se vedea nimic. Luna tocmai se ascunsese îndărătul unor nori ameninţători, prevestitori de zăpadă. În pofida beznei, Baptistine intuia că dincolo de pasarelă se petrecea ceva. Vântul de miază-noapte se mai domolise şi gerul se mai înmuiase. Obişnuindu-şi treptat ochii cu întunericul, Baptistine desluşi în beznă sumedenie de umbre înghesuite unele în altele.

— Indienii din sat! murmură mirată Baptistine.

Întreaga comunitate părea să se fi adunat acolo. Bărbaţi, femei şi copii, se strângeau unii în alţii, tropăind fără o vorbă. Tăcerea lor era cu atât mai impresionantă.

Deodată Baptistine clipi speriată. O pălălaie roşietică se înălţase spre cer. În spatele gardului de măceş, undeva în apropierea satului indian, ardea ceva. Flăcările luminau ca ziua. Nu, nu mai încăpea nici o îndoială: focul nu izbucnise în apropierea satului, ci chiar în sat. Cineva incendia metodic colibele indienilor Natchez. Femeile începură să geamă înăbuşit, în vreme ce bărbaţii îşi smulgeau din păr bentiţele împletite cu pene, în semn de doliu.

— Gata, am isprăvit cu voi nespălaţilor, gata, valea, luaţi-o din loc sau vă ciuruiesc târtiţele! urlă în noapte glasul căpitanului d’Etcheparre.

— Nemernicul, şopti Baptistine încleştându-şi

[41] Vauban, Sebastien Le Preste, Mareşal al Franţei (1633-l707), a perfecţionat sistemul de apărare al oraşelor.

degetele de zăbrelele ferestrei.

Însoţit de câteva gărzi, bascul se apropiase în galop de ceata indienilor. Soldaţii învârteau deasupra capului torţele cu care tocmai incendiaseră satul. D’Etcheparre îşi ridică în aer cravaşa.

— Plecaţi, satul vostru nu mai există... n-aţi vrut să mă credeţi pe cuvânt... ştergeţi-o de aici, duceţi-vă spre izvoarele Alibamous-ului! Acolo e locul vostru!

La auzul acestor cuvinte, unul din natchezi, după toate aparenţele căpetenia lor, făcu un pas înainte şi îl înfruntă cu mândrie pe basc.

— Poate că Marele Frate Alb nu ştie că cei din neamul meu au trăit în satul Mărul Alb cu mult mai multe luni decât firele de păr din capul lui şi că oasele strămoşilor noştri...

O salbă de împuşcături curmă vorba indianului. La un semn al lui d’Etcheparre, soldaţii îşi descărcaseră armele în aer ca un prim avertisment, iar acum ţinteau în plin ceata indienilor.

— Valea, să nu vă mai prind pe aici, plecaţi încotro vedeţi cu ochii, numai să fie cât mai departe! tună căpitanul.

Baptistine era indignată la culme. După ce le incendiase satul, bruta aceea îi alunga pe nefericiţii săteni ca pe nişte fiare sălbatice.

— Nu vă lăsaţi terorizaţi... e un abuz! începu să zbiere Baptistine de după zăbrelele celulei.

Auzind-o, căpitanul şi soldaţii ridicară, ca la comandă, privirile spre ea. Profitând de stupefacţia lor, Baptistine continuă să îşi clameze patetic solidaritatea.

— Bravi natchezi... căpitanul nu are căderea să vă gonească. Dreptatea este de partea voastră, satul este al vostru... Sunteţi nişte oameni liberi şi curajoşi...

Ripostaţi... Apăraţi-vă... Atacaţi-i! Nemernicule! Incendiatorule! Brută! Am să te denunţ! Am să te denunţ! Am să te reclam regelui! Voi spune tot ce am văzut, domnule d’Etcheparre!

Baptistine îl ameninţa pe basc ţintind un deget acuzator înspre el. Indienii începură să se agite şi să vocifereze. Căpitanului începea să îi miroasă a răzmeriţă. Făcu semn soldaţilor să îi ţină la respect pe indieni, cu arma la ochi şi degetul pe trăgaci şi descălecând în grabă o luă la fugă spre fort.

— Răzbunaţi-vă, răzbunaţi-vă, bravilor natchezi! Nu vă lăsaţi îngenunchiaţi! continua să strige Baptistine, în vreme ce d’Etcheparre şi trei soldaţi pătrundeau în trombă în celula ei.

— Ah, nu! fură ultimele cuvinte ale prizonierei înainte de a fi smulsă de la fereastră, legată fedeleş şi azvârlită pe pat, cu un căluş în gură.

— Aţi înnebunit, doamnă? Sălbaticii ăştia sunt în stare să ne scalpeze! tună căpitanul aplecându-se deasupra ei.

Tânăra fată se zbătea ca un peşte pe uscat. Ochii ei ca peruzelele implorau. De piatră să fi fost şi tot ţi se înmuia inima:

— Hoooooh!

Căpitanul d’Etcheparre îi pricepu dorinţa.

— Juraţi că nu le mai spuneţi nici o vorbă indienilor?

Baptistine clipi în semn de încuviinţare. Bascul îi scoase cu delicateţe căluşul din gură.

— Pen... pentru ce le-ai incendiat satul? întrebă pe nerăsuflate Baptistine.

Căpitanul se ridică alene de lângă ea. I se păruse Baptistinei, sau privirea lui întârzia pe formele ei evidenţiate de cămăşuţa subţire de pânză?

— Pentru că aşa am primit ordin, doamnă!

Vocea căpitanului era uşor alterată. De oboseală... sau cumva, de emoţie?

— Cum, domnule, aţi primit ordin să daţi foc satului? Dumnezeule... Bine, dar pentru ce motiv?! exclamă Baptistine.

— Nu am ordin să vă comunic motivul, doamnă! replică sec bascul, apropiindu-se de fereastră pentru a observa cum evolua situaţia în afara fortului.

Indienii se împrăştiau agale. Satul Mărul Alb continua să ardă mocnit. Căpitanul se întoarse spre Baptistine şi o privi îngândurat. O cută adâncă îi brăzda fruntea.

— Presupun, doamnă, că mă urâţi de moarte... vă rog, totuşi, să ţineţi seamă că sunt doar un biet militar care îşi îndeplineşte datoria... Nu ştiu şi nu vreau să ştiu de ce anume sunteţi acuzată, ştiu doar că răspund de soarta voastră în faţa Excelenţei Sale guvernatorul şi prin el, în faţa Majestăţii Sale Regele! încercaţi să vă odihniţi, doamnă, peste trei ceasuri pornim la drum...

Baptistine holbă ochii uluită. Cu o blândeţe de care nu l-ar fi crezut niciodată capabil, bascul o acoperi cu pătura şi părăsi grăbit încăperea.

Un imperceptibil zâmbet de satisfacţie înflori pe buzele Baptistinei. Aşadar, căpitanul d’Etcheparre se dovedea şi el un bărbat ca toţi ceilalţi. Nu era de piatră, cum îl crezuse până atunci. Iată că lăsase să se vadă că prizoniera îi tulbura simţurile. În inima tinerei fete renăştea speranţa. Fericită, adormi buştean.

Convoiul prizonierei călătorea de câteva ceasuri bune. Trecuseră prin vadul râului Alibamous. S-ar fi părut că se îndreptau spre vest. Aveau să se oprească iarăşi în vreun fort sau... ţinta lor finală era Noul Orléans? Baptistine ardea de nerăbdare să afle

răspuns la această chinuitoare întrebare.

Vremea se mai încălzise. Nu mai ploua şi un soare palid străpungea ici şi colo norii tot mai subţiri. Hurducăită într-o caleaşca prăpădită, cu arcurile rupte, Baptistine se căznea zadarnic să zărească ceva printre scândurile pe care căpitanul le bătuse peste ferestrele portierei. Încercările ei erau oricum inutile. Traseul ales de basc ocolea cu grijă orice aşezare omenească.

Se apropia de amiază când domnul d'Etcheparre porunci soldaţilor săi să descalce şi să lase caii să se odihnească. Soldaţii aprinseseră un foc şi puseră la încălzit ceaunul cu fiertură de bob şi slănină. Nările Baptistinei erau plăcut gâdilate de efluvii de cafea, rachiu şi tutun. Bărbaţii din colonie începuseră să se deprindă să pufăie din pipă, ca indienii. Furioasă că numai pe ea o lăsau închisă, ca un şoarece într-o cursă, Baptistine începu să lovească cu pumnii în portiera bătută în cuie.

— Deschideţi! Deschideţi-mi! Vreau să ies să-mi dezmorţesc şi eu picioarele...

Cum nimenea nu părea să o audă, Baptistine se hotărî să facă tărăboi, ţipând, izbind cu umerii şi cu picioarele în portieră.

— Ajutor! Săriţi! Ajutor!

Portiera se deschise aproape instantaneu. Neliniştit, căpitanul d'Etcheparre îşi strecură capul în caleaşcă.

— Ce vi se întâmplă, doamnă?

La auzul acelei întrebări, Baptistine îi aruncă o privire asasină.

— Cum ce mi se întâmplă, domnule? Mi se întâmplă să-mi fie foame, sete şi rău, în coşciugul ăsta ambulant!...

— Regret, doamnă, dar din motive de securitate nu

am voie să... să...

Un urlet sălbatic tăie vorba ofiţerului. Acesta tresări şi se întoarse să vadă ce se petrece. Un soldat de-al lui se prăvălise la pământ cu o săgeată înfiptă între omoplaţi.

— Aaah! Alţi doi oşteni cădeau seceraţi. Strigătul de luptă al indienilor răsuna de jur împrejurul taberei. Francezii erau înconjuraţi.

— Adăpostiţi-vă! Fiecare să-şi ia în primire postul!

Căpitanul d'Etcheparre alergă spre subalternii lui, încercând să încropească apărarea convoiului. În zăpăceala generală uită să mai închidă portiera de la caleaşcă. Cu iuţeală de pisică, Baptistine profită de ocazie şi sări în tufişuri. Târându-se pe burtă, se ascunse între roţi. Ceea ce vedea printre picioarele cailor în galop nu era deloc vesel. Hoarde de indieni Natchez cu însemnele războiului pictate pe chip şi pe piept se învârteau în cercuri tot mai strânse împrejurul ei. Baptistine îşi mişcă îngrozită pumnul. Aceşti indieni pacificaţi, în sufletele cărora bunii călugări iezuiţi semănaseră sămânţa creştinismului, păreau cu mult mai fioroşi, în revolta lor, decât sălbaticii Paducas... Căpetenia satului Măr Alb chemase în ajutor toţi natchezii din împrejurimi. În total erau vreo două-trei sute de războinici pe când detaşamentul bascului număra doar douăzeci şi cinci de soldaţi.

— Ce i-o fi trebuit idiotului ăstuia de căpitan să îi provoace? îşi spuse Baptistine, care nu ştia dacă să îşi blesteme zilele pentru a fi picat într-o capcană de unde nu ştia dacă mai scapă cu viaţă, sau să se bucure că atacul îi oferea nesperata şansă de a se eclipsa discret...

Deocamdată situaţia era cam albastră... Soldaţii

trăgeau în draci... Natchezii cădeau seceraţi de pe cai, dar în locul celor răpuşi veneau mereu alţii şi alţii, în număr tot mai mare.

Cercul indienilor se strângea văzând cu ochii. Deodată căpetenia Mărului Alb scoase un strigăt gutural. La auzul acelui semnal, natchezii îşi ridicară simultan caii în două picioare şi se aruncară dintr-un salt în ultimul „careu” al francezilor care se apărau acum cu baionetele. Vaierele de agonie se amestecau cu urletele de victorie, de ură şi de groază. Toporiştile indiene sfărâmau ţeste, retezau gâturi şi membre într-un vălmăşag de trupuri, dominat de un miros înecăcios de fum şi sânge. Caii se cabrau şi nechezau asurzitor. Francezii se apărau cu energia disperării. Un grenadier cu cinci săgeţi înfipte în spinare străpunse cu baioneta doi indieni care răsplătiră zburându-i capul de pe umeri. Prinzându-l din zbor, cu un chiot de bucurie un al treilea războinic îl înfipse în vârful lăncii şi începu să plimbe în galop trofeul printre combatanţi. Rezemaţi cu spatele de caleaşcă, trei elveţieni se apărau vitejeşte, blestemând în dialectul lor. Şiroind de sânge se clătinau pe picioare dar nu se dădeau bătuţi, doborând orice indian le trecea prin preajmă. Măcelul era de nedescris. În doar câteva minute, paşnica luncă a râului Alibamous se preschimbase într-o câmpie a morţii şi răzbunării.

Un soldat alsacian care în vremea captivităţii Baptistinei se oferise întotdeauna să îi îndulcească traiul făcându-i mărunte servicii, se prăbuşi în iarba înaltă, cu beregata despicată de la o ureche până la cealaltă. Din carotida retezată sângele ţâşnea ca dintr-un izvor, udând leoarcă pe Baptistine, care încremenise, necutezând nici să respire... Terorizată de

acel masacru inutil, declanşat de o stupidă nedreptate, Baptistine închise ochii. Dinspre liziera pădurii se auzeau răcnete neomeneşti: natchezii luaseră prizonieri doi străjeri francezi şi îi scalpau de vii, mânuind cu abilitate cuţitul... Toboşarul căzuse şi el în mâna indienilor care îl legaseră de un copac şi se distrau să-l ciopârţească cu de-amănuntul. Auzindu-l cum urlă, Baptistinei i se ridică părul măciucă...

— Nu vă temeţi, doamnă, n-am să-i las să vă prindă de vie! La auzul acestui glas sepulcral, Baptistine deschise ochii. Cu arcada despicată, căpitanul d’Etcheparre se furişase până la ea sub caleaşcă şi îi proptea în tâmplă ţeava pistolului încărcat.

— Adio, doamnă!

Baptistine se rostogoli pe o parte.

— Ai înnebunit, dobitocule?! Ce-ţi veni? Nici nu mă gândesc să mor! protestă în şoaptă tânăra.

Bascul o apucă de umeri:

— Nu aveţi încotro, doamnă, ne-a sosit ceasul!

În ochii căpitanului lucea o sticlire dementă. Baptistine se smulse furioasă din încleştarea lui.

— Ţi-o fi sunat dumitale! Dacă nu i-ai fi scos din minţi cu tâmpenia aceea, nu s-ar fi ajuns aici! Ştii ceva? Eu, una, m-am săturat de dumneata!

Doi natchezi se târau spre caleaşcă. Căpitanul d’Etcheparre îşi ridică pistolul şi le zbură creierii cu două gloanţe trase de la câţiva centimetri distanţă.

Ameţită, Baptistine îşi şterse obrazul stropit de sângele celor doi.

Bascul se apropie de ea.

— O să murim oricum, doamnă, dacă nu astăzi şi aici, mâine sau în zilele imediat următoare, cosiţi de Marea Calamitate!... Se apropie... Auziţi-o cum vine!...

Deocamdată Baptistine nu auzea decât vacarmul bătăliei. În câteva minute, ultimul supravieţuitor avea să fie lichidat fără milă. Căpitanul horcăia spunând cuvinte fără noimă. Deodată se repezi la Baptistine şi o luă în braţe, lipind-o cu spatele de sol.

— Trei luni m-ai chinuit... de trei luni îmi doresc să te ţin în braţe, să îţi mângâi trupul... acum sunt fericit!... o să mor, dar o să mor deodată cu tine...

Buzele căpitanului căutau febril gura Baptistinei. Scârbită, aceasta se zbătea încercând să se elibereze, dar căpitanul o ţinea ca într-o menghină.

— Cretinule! Dementule! Nu ştii să vorbeşti decât de moarte!... Idiotule... Laşule! izbucni Baptistine în culmea exasperării şi, degajându-şi în sfârşit mâna stângă, îl plesni cu furie peste obraz. Livid, ofiţerul îi dădu drumul.

— Doamnă, nimeni n-a îndrăznit vreodată să acuze de laşitate un basc! Aflaţi că vă iubesc ca un nebun şi vă voi dovedi-o pe loc... Vedeţi luminişul acela? O să-i atrag pe toţi indienii într-acolo... ca să, vă dau răgazul să fugiţi în direcţie opusă, spre perdeaua aceea de stejari... Ascundeţi-vă acolo până după căderea nopţii şi cerul să vă aibă în paza lui... Adio, doamnă...

Înduioşată, Baptistine simţi că îi dau lacrimile. Mai că-i venea să nu îl lase pe bietul căpitan să se sacrifice pentru ea. Întinse chiar mâna să îl oprească, dar acesta apucase să iasă de sub caleaşcă şi, ridicându-se în picioare, răcnea ca un leu:

— Haaah! Sălbaticilor... maimuţelor... Haaah! Veniţi aici să vedeţi cum se luptă şi moare un basc!

Trăgând cu amândouă pistoalele deodată, căpitanul îi seceră pe indienii din imediata lui apropiere şi o luă la goană, ca un taur împuns de tăun, spre luminişul cu

pricina.

— Ua-ua! Ua-ua! Ua-ua!

Ferm convins că principalul său duşman încerca să îi scape, căpetenia Mărului Alb îşi ridică suliţa îndemnându-şi războinicii să îl urmeze. Natchezii îi lăsaseră baltă pe cei câţiva răsculaţi care încă le mai ţineau piept cu ultimele puteri şi se repeziră pe urmele basculului. Ajuns în mijlocul luminişului, acesta se întoarse brusc şi azvârlind pistoalele descărcate trase sabia din teacă şi se aruncă asupra urmăritorilor săi. O clipă uluiţi de acel neaşteptat atac, indienii ripostară violent. Îngrozită, Baptistine văzu cum zeci de suliţe se înfigeau în trupul căpitanului ce continua să se lupte cu disperare. Indienii se buluceau care mai de care în jurul lui. Acum era momentul ca Baptistine să profite de neatenţia lor. Natchezii se răzbunau cu deliciu pe cel ce le incendiase satul. Nu erau nici obosiţi, nici sătui de sânge. Dimpotrivă, Legea învingătorului le cerea să adune cât mai multe scalpuri.

Baptistine îşi scoase într-o clipită fusta greoaie de stofă şi, rămasă într-un jupon scurt până la genunchi, se strecură pe burtă printre copitele cailor până în apropiere de perdeaua de stejari unde o rupse la fugă cât o ţineau picioarele, fără să privească înapoi. Alerga nebuneşte, ca un animal hăituit, cu forţe înzecite de formidabila ei voinţă de a supravieţui. Undeva în urmă indienii chiuiau victorios...

Baptistine nu îndrăzni să se mişte decât după căderea nopţii. Cocoţară pe o cracă în vârful unui arbore, tremura ca varga, minunându-se singură cum de izbutise să suie până acolo. Groaza îi dăduse fără îndoială aripi. Multă vreme după ce se refugiase în copac auzise urletele dezlănţuite ale natchezilor. Într-

un târziu se depărtaseră. Baptistine bănuia că indienii îi luaseră cu ei pe cei câţiva supravieţuitori spre a-i arăta în satele lor, ca trofeu de război. Prefera să nu se gândească la soarta crudă a acelor nenorociţi care aveau să plătească pentru un ordin absurd dat de cine ştie ce inconştient.

De cocoţat se cocoţase Baptistine în pom cât ai clipi, dar de coborât nu mai era de loc simplu, mai ales pe întuneric... Se lăsă să lunece binişor în jos centimetru cu centimetru. Fiece trosnet de creangă îi îngheţa sângele în vene şi încremenea minute în şir cu inima bătând să-i spargă pieptul, nu alta... Rezemându-se când în braţe când în picioare, cum făcea în copilărie, când se căţăra în livada de la Mortefontaine, ajunse în sfârşit pe creanga cea mai de jos, de unde sări sprinten pe pământul afinat. Îşi zdrelise până la sânge mâinile, braţele şi picioarele. Şi le şterse cu juponul şi încercă să se orienteze în pădure, ca nu cumva să o ia înapoi spre Alibamous. O lună palidă lumina vag pădurea. Auzind un clipocit de apă, porni într-acolo. O cucuvea ţipă prin apropiere, speriind-o de moarte. Baptistine simţi că o lasă şi nervii şi puterile. Îngenunchind la poalele unui copac, îşi puse capul pe o buturugă acoperită cu o perniţă moale de muşchi şi începu să suspine ca un copil. Nu îşi mai dorea decât să moară, întocmai ca nefericitul acela de basc, şi pentru prima dată viaţa i se părea absurdă şi cu neputinţă de îndurat. Şi din nou gândurile îi zburau spre Floris. Numai el era de vină. Numai din pricina lui se afla acolo singură, flămândă şi fără apărare, într-o ţară necunoscută.

Plângându-şi propria soartă, Baptistine se târî până la pârâiaşul ce susura printre copaci. Bău cu nesaţ apă

curată şi rece ca gheaţa şi, în ciuda frigului, îşi spălă obrajii, mâinile şi pulpele însângerate care o usturau cumplit. Dându-şi seama că leşina de foame, îşi spuse că poate totuşi merita să încerce să supravieţuiască. Pentru aceasta, cel mai cuminte ar fi fost să încerce să ajungă la Noul Orléans unde, fără să se lase prinsă de soldaţii regelui, să îşi caute prietenii. Pe urmă... pe urmă avea să vadă...

Baptistine privi cerul şi se orientă după stele, cum o învăţase Jeannot în Golful Mexic, la bordul *Frumoasei din Louisiana*.

Răsăritul soarelui o găsi îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre sud-vest. Ruptă de oboseală, înainta ca un automat, fără să mai aibă puterea să ocolească băltoacele datorate ploilor torenţiale din ultimele zile. Se împiedica şi cădea peste rădăcini şi hăţişuri inextricabile, dar se ridica şi pornea mai departe. Trestiile îi răneau pieptul şi obrajii. Deodată încremeni. Era sigură că auzise paşi. Se lipi cu burta de pământ. Da, nu se înşelase. Cineva se apropia fredonând un cântec. Baptistine ciuli urechea:

„De când mi-ai ieşit în cale
Tra, la, la, la, la...”

Cântăreţul amuţi cu gura căscată de uimire. Era un flăcău cu păr blond ca paiul de orez şi obraji îmbujoraţi de ţăran sănătos. Ochii lui mari şi albaştri o priveau stupefiat pe Baptistine care, hirsută, în zdrenţe, cu trupul şi chipul însângerat, se ridica anevoie din mărăcinişuri.

— Iertare... domnule, eu... eu... aveţi cumva... articula cu ultimele puteri Baptistine prăbuşindu-se leşinată în iarba udă de roua dimineţii.

Capitolul XXIII

— Hei, mumucî, cum îi?
— D’apăi ştiu eu cum i-o hi, că n-o mişcat!
— N-o trăzişi?
— D’apoi nu, prea răspiră lin puicuţa!
— Biata dă ia!
— D’apăi da... da’ nu-i conzult, Valmir, s-o ţinem aşi, dac’o hi cu beteşugul şela?
— Ei, şi tu, mămucî... îi o făptură a Domnului şi prea’i luminoasî la chip să hie bolândă...
— Aiasta nu vra să zâcă nic... Şi-ai mai auzât Valmire?
— Şicî în sat or hi iar doi morţi dî vârsat... parc’ n-am hi suferit distuli pân’amu, ni’o mai vin’t şi calamitatia aiast’!

Între timp Baptistinei se trezise pe jumătate. Auzea dialogul celor doi fără să-l înţeleagă însă. Întredeschise pleoapele. O femeie robustă, cu o bonetă albă pusă peste părul cărunt, se foia în jurul vetrei. Salvatorul Baptistine stătea la o masă confecţionată probabil de mâna lui, din drugi de lemn. De altfel întreg mobilierul îi dovedea îndemânarea, inclusiv crucifixul agăţat pe perete deasupra căminului. Încăperea, cu pământ pe jos, era sărăcăcioasă, dar totul strălucea de curăţenie.

Baptistine se întinse leneş în alcovul ei. O aromă îmbietoare, de supă de varză, îi mângâie plăcut nările. Se ridică în poponeţ pe salteaua umplută cu iarbă de mare uscată şi, cu un zâmbet fermecător, îşi anunţă gazdele că revenise la viaţă...

— Bună dimineaţa!

— Ia’n ti uitî, mâmucî, o înviet. Cum îi, hai? exclamă flăcăul.

— Ia’n zî, maicî, n’oi hi având boleşniţa şeia? Hai?

Femeia se apropie de Baptistine ştergându-şi mâinile bătucite şi crăpate de muncă, cu şorţul de pânză prins în brâu...

— Oh, nu, doamnă, sunt sănătoasă tun... îmi este numai foame... îndrăzni să mărturisească Baptistine după o scurtă ezitare.

Flăcăul cel blond se apropie de patul musafirei cu un blid de lemn umplut „ochi” cu o supă deasă.

— Oh, vă mulţumesc, domnule!

Baptistine înghiţea hulpav fiertura, fără să mai aştepte să se răcească. Nu pusese nimica în gură de două zile şi i se părea că în viaţa ei nu gustase ceva mai delicios. Nici măcar celebra supă de picior de lemn a regelui nu se putea compara cu acea senzaţională zeamă de varză. Sub privirile înduioşate ale gazdelor sale, lăpăi totul, până la ultima picătură, ca o mâţă flămândă.

— Mai vrai un blidule̦ţ? o întrebă stăpâna casei cu un surâs încurajator.

Baptistine clătină timid din cap.

— Sunteţi prea amabilă, doamnă, dar nu îndrăznesc să abuzez de bunătatea voastră!...

Flăcăul pufni în râs, în vreme ce femeia căruntă îi turna încă un polonic de supă în blid.

— Ei, mamzel, nu-ţi bati capul, la noi şe-i în guşî, şî’n capuşî! o sfătui el prietenos.

Baptistine se încruntă uşor, încercând să prindă sensul exact al vorbelor lui. Între timp femeia îi adusese blidul aburind. Baptistine îl goli iarăşi,

privindu-şi pe sub sprâncene binefăcătorii. După accentul cu care vorbeau, bănuia că se află în locuinţa unor acadieni stabiliţi de puţină vreme în colonie. Parcă auzise ceva despre drama lor, dar cum nu avusese niciodată de-a face cu vreunul dintre ei, nu dăduse atenţie celor relatate.

— Ti-ai împănat?[42] întrebă femeia.

— Ei, mămucî, dă-i paşi, merji încî încetişor[43], spuse băiatul aşezându-se iar la masa de butuci.

— Nu, nu, mă simt perfect, vă asigur!

Baptistine sări jos din pat. Începea să se obişnuiască cu dialectul gazdelor sale care foloseau expresii străvechi de pe timpul bunului rege Henric[44]. În pensionul ursulinelor, unde nu învăţau decât domnişoarele de sânge albastru, şi mai târziu, la Versailles, Baptistine nu avusese prilejul să audă un asemenea grai. În schimb la ţară, la Mortefontaine, unii ţărani şi unii boiernaşi scăpătaţi, dar de foarte veche viţă nobilă, încă păstrau acel limbaj colorat, probabil destul de apropiat de limba franceză originară. Baptistine însă nu era o mare specialistă în lingvistică. Tot ce o interesa, pe ea era să se poată înţelege cu acei oameni atât de cumsecade şi să afle mai ales unde se afla şi care mai era situaţia prin împrejurimi.

— Întâi de toate trebuie să vă mulţumesc pentru a mă fi salvat, vouă, domnule, şi desigur vouă, doamnă... Pe mine mă cheamă... ăăă... Jeanne, da: Jeanne Le Normant! afirmă prompt Baptistine, niţeluş ruşinată de minciuna gogonată pe care le-o turna acelor bravi ţărani, dar socotind pe bună dreptate că era mai

[42] — Ţi-ai venit în fire?
[43] E încă suferindă.
[44] Henric al IV-lea.

prudent să nu pomenească numele de Belle-Isle, Gongibourno, Bourguignon şi Villeneuve-Caramey, care ar fi adus imediat pe capul lor poliţia şi armata regelui.

— Vivat, mamzel Jeanne! Io îs Valmire Domengeaux, şi aiasta-i mămuca, amândoi mântuiţi de furia gâtiţelor roşii[45]... Pi tătuţu' l'om pierdut pân'să culegem păpuşoiul... Da' tu, Jeanne, pi tini şi vânt ti-o adus în mlaştina şeia?

Baptistine se aşează în faţa lui Valmire, în vreme ce doamna Domengeaux rămase în picioare, cu braţele încrucişate peste şorţul de bucătărie. Amândoi aşteptau cu nerăbdare explicaţiile fetei. Aceasta nu se lăsă rugată de două ori:

— Păi... să vedeţi... mă dusesem să-mi vizitez fratele, încartiruit în garnizoana de la Fort Toulouse, pe malul Alibamous-ului. Tocmai plecam spre Noul Orléans, când am fost atacaţi de natchezii răsculaţi. Mă cutremur de groază să vă spun, dar cred că indienii au măcelărit toţi soldaţii... Eu am scăpat cu viaţă datorită căpitanului care le-a distras atenţia natchezilor... Ce grozăvie... am alergat toată noaptea ca să mă depărtez de locul acela blestemat... când m-ai găsit dumneata, domnule, eram la capătul puterilor... mă ascundeam... mi-era teamă că eşti tot un indian, încheie Baptistine, fără să le spună că cel puţin tot atât de frică îi fusese să nu dea peste soldaţii guvernatorului.

Adânc impresionaţi, Valmire şi mama acestuia clătinară din cap. Baptistine combinase cu atâta abilitate adevărul şi minciuna, încât cei doi nu se îndoiră nici o clipă de veracitatea spuselor ei.

---

[45] Englezi.

— D’apăi şi soartî vitrigî pi mititica aiasta! se văită buna matroană. Maicî Preşistî, şi le-o hi vin’t sălbatişilor şeia sări măşelărească pi crişţini?

Baptistine îşi scutură buclele încâlcite şi pline de noroi uscat.

— Nu e numai vina lor, doamnă, căpitanul de la Fort Toulouse le incendiase satul, din ce motive, nu ştiu...

Valmire şi mama lui se priviră cu înţeles.

— D’apăi, va’zâcî, o ajuns şi la Alibamous. Pânî la noi, pi valea Mobileului, îi un pas. Valeu, mumucî, şi ni faşim?

Tonul lui Valmire exprima o adâncă nelinişte...

— Dar nu înţeleg: de ce vă este teamă? exclamă Baptistine.

— Cum nu ştii?

Mimica nedumerită a tinerei fete era mai elocventă decât orice răspuns.

— Nu ţi’or spus ‘nica, la Fort Toulouse? insistă mirat Valmire.

— Oh, în fort circulau atâtea zvonuri! replică ambiguu Baptistine, care nu le putea mărturisi că temnicerii nu obişnuiau să dea explicaţii şi informaţii prizonierilor lor.

Doamna Domengeaux se închină de mai multe ori, îşi privi fiul ca pentru a-i cere permisiunea să vorbească şi, coborând fără să vrea glasul, spuse:

— Puicuţî dragî, te-ai hi izbăvit dintr-un iad ca sî ti prăvăleşti în aialtul... d’apoi în mai tăti satili or hi... lumîa zâşi că ar hi înşeput la indieni... la Pontchartrain or crăpatără doişpi d’apăi şâcă nu intri şi nu iesă musca di colo... da’ dijeaba, ţi-o spui io, când s-o faşi primâvarî şi când o sî arzî iarî soarili, atunci să ti ţâi, atunci a hi Marea Calamitati... ‘aracan di noi!

Doamna Domengeaux îşi făcu trei cruci.

Baptistine căscă ochii mari.

— Dar... ce înseamnă asta... ce este Marea Calamitate? întrebă ea, din ce în ce mai nedumerită.

Valmire îşi duse un deget, la buze.

— Sst, mamzel Jeanne, nu-i cazul să grăim cu glas tari, di aista ninorosiri.... sa nu atrajem duhurili răii... ori o să ni năpădeascî şi pi noi aşilea... di trii luni o dat vărsatu'n sclavi şi'n satili pieilor roşii, bag sama că di aşeea o şi pus căpitanu' de la Port Toulouse foc la culcuşurili salbatişilor.

Valmire Domengeaux coborâse într-atât glasul, încât Baptistine de-abia dacă-l mai înţelegea.

— Vărsatu'?

— D'apăi da, mamzel Jeanne, vărsatu' negru... văru' mieu Alcibiade, salvat şi el mintenaş de mânia gâtlejurilor roşii, o aflat dă la un sclav liberat că a din urmă Mare Calamitate o bântuit amu' două zăşi di ani... şică o hi vint cu corăbiili, din Africa... cân' ti apucî, ti ia un trimurişu cu fierbinţealî şi apăi ti ritiază o dureri pişti şeafă şi când ti-apucî vărsatu' negru, apăi atunşi îi jali, ti paşti coasa Babei Ştirba şi hârleţu' şioclului.

În încăpere se aşternu o tăcere apăsătoare. Nu se auzea decât trosnetul vreascurilor în vatră şi bolborositul ceaunului atârnat deasupra focului. Baptistine se foi enervată pe scaun. I se părea că gazdele sale se arătau din cale afară de timorate şi de pesimiste. Pe ea toate istoriile acelea cu fierbinţeli şi vărsături o lăsau rece. Pentru ea, cea mai grozavă primejdie avea chipul soldaţilor guvernatorului.

— Ascultaţi-mă, domnule Valmire şi doamnă Domengeaux, eu spun să nu vă pierdeţi cu firea,

deocamdată sunteţi sănătoşi tun şi, slavă Cerului, mi se pare că aveţi, ca şi mine, o constituţie de fier, iar boleşniţele nu se prind decât de slăbănogii care o duc toată viaţa dintr-un beteşug în altul... important este să nu te gândeşti la rău, şi răul te ocoleşte... Şi dacă nu eşti în apele tale, bei o fiertură de rădăcini de bumbac şi a doua zi nu mai ai nici pe dracul...

Încrederea şi optimismul Baptistinei erau contagioase. Îmbărbătaţi de vorbele ei, cei doi acadieni se apucară să trebăluiască.

Doamna Domengeaux pregătise pentru Baptistine un hârdău cu apă fierbinte în care fata se îmbăie fericită. Mai întâi îşi curăţă sângele închegat de pe zgârieturile fără număr care îi vrâstau trupul din cap şi până în călcâie, apoi îşi spălă cosiţele năclăite şi ele de sângele curs asupră-i în clipele masacrului din pădure şi la urmă se îmbrăcă cu o fustă neagră lungă şi un bolerou împrumutate de la buna gazdă, pentru că rochia ei era toată numai zdrenţe.

Baptistine ardea de nerăbdare să plece spre Noul Orléans, deşi se simţea încă slăbită, iar acadienii insistau să mai adaste câteva zile în casa lor.

Valmire se dusese până în satul vecin, să vândă nişte ouă, dar se întorsese mofluz. Miliţii alcătuite din localnici înarmaţi păzea cu străşnicie intrările. Cu toate că molima părea să bată în retragere, nemaisemnalându-se nici un caz de boală, sătenii preferau să rămână izolaţi. Nimeni nu avea voie să părăsească şi nici să pătrundă în aşezarea lor.

— Aţi văzut, ce v-am spus eu?... lumea face din ţânţar armăsar! spuse triumfătoare Baptistine.

Se însera... Baptistine se sui lângă doamna Domengeaux în patul dublu din lemn de nuc, sculptat

de fiul acesteia, în vreme ce, înfăşurat într-o pătură groasă de lână, Valmire se culca în faţa căminului. Baptistine intuia că prezenţa ei îl tulbura pe tânărul acadian, care nu-şi găsea nici locul şi nici somnul. Bine crescut, nu îndrăznea să privească în direcţia patului în care doamna Domengeaux adormise deîndată, sforăind de se cutremurau lemnele în vatră... În lumina jucăuşă a flăcărilor, Baptistine zărea capul blond, tuns perie, al salvatorului ei. Flăcăul îi amintea într-un anume fel de Floris. Baptistine se foi înciudată pe salteaua de zegras. De ce îşi amintise iarăşi de egoistul acela? Ce, el se gândea la ea? Dacă nu ar fi uitat-o, ar fi încercat să îi dea de urmă, şi, încăpăţânat cum îl ştia, ar fi găsit-o... Ah, Floris... Floris... Fără să-şi dea seama, începu să hohotească.

Valmire ciuli urechea şi, ridicându-se în capul oaselor, şopti:

— Şâ’ai păţât, mamzel Jeanne?

Baptistine îşi şterse nasul încercând să-i răspundă printre sughiţurile de plâns.

— Nimic... adică... da, adică nu... în sfârşit, mulţumesc domnule Valmire, sunt emoţionată că mi-ai salvat viaţa...

— D’apăi nu, mătăluţî al răzbit singurică la liman, şi io îs tari fericit cî... cî... i

Bietul băiat se bâlbâia fâstâcit.

— Şi eu sunt fericită! îi răspunse sincer Baptistine.

Simplitatea acadianului o înduioşa. Nu se mai simţea singură şi părăsită. După câteva zile petrecute în casa noilor săi prieteni, începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai înţelept să rămână pentru totdeauna alături de ei. La ce bun să se întoarcă într-o lume crudă şi ostilă, când putea fi atât de fericită şi de împăcată cu

sine, bucurându-se de darurile simple ale vieţii? O seconda pe doamna Domengeaux la gospodărie şi la treburile mărunte ale minusculei ferme. Uneori, îl întovărăşea pe Valmire, care trudea din greu pe ogorul lui sau îl ajuta să dea de mâncare la porci şi să hrănească orătăniile, să cosească lucerna pentru iepuri şi să pregătească hrana viţelului. Acea existenţă tihnită şi senină îi umplea sufletul de o calmă fericire. Îi asculta pe Valmire şi pe mama lui istorisind odiseea alungării lor din Acadia... Noua Franţă, un paradis cu o atât de tragică soartă.

Află astfel că Acadia fusese descoperită în 1497 de John Cabot sau, mai corect spus, de Giovanni Cabotto şi de fiul acestuia, Sebastian, cum preciza doamna Domengeaux, căreia numele englezeşti îi zgâriau auzul.

— Noi suntem franţoji, afirma răspicat Valmire, explicându-i că Acadia fusese colonizată în 1604, cu încuviinţarea lui Henric al IV-lea, de către „Musiu” Pierre du Guast, Seigneur de Monts.

— D’apăi ai noştri moşi or vin’tără din dulşea Franţă ca să disţălăneascî iste pământuri... Le’or sămănat şi ş’or stuchit bojoşii pi jer şi arşâţî ca sî facî din pustietăţili şelea o frumuşaţă di ţarî, mamzel Jeanne, pi şinstea me dacă vî mint, Acadia era tătî un juvaier, da’dişe era aşe? Ei? D’apăi pentru că acadienii or săpat, sămănat, plivit, or săcerat, trăierat şi stivuit paili, di la crăpat di zâuă şi până-n fapt di siarî, şi taman pintru aiasta ni-or azvârlit afarî din casili noastrişi ni-or prigonit blăstămaţii şeia di iăngliezi...

Cu lacrimi în ochi, Baptistine mai află că în 1713, ca

urmare a păcii de la Utrecht, marele rege[46] pierduse definitiv Acadia, lăsându-i pe acadieni să se descurce cum puteau cu ocupanţii englezi.

— Opsprăzăşi mii di catolişi, mamzel Jeanne, oamini blânzi şi cu frica lui Dumnăzău, harnişi şi şinstiţi... n-am vrutără să jurăm credinţi riformaţâlor... iănglezii or botizat Acadia noastrî Noua Scoţie. D'apăi di undi până undi, c-o hi, c-o păţî, la urmî tâlharul şela di guvernator iănglăz o hotărât să nu ni mai lasî să grăim în graiul nost' strămoşăsc şi, dac'o văz't că nişi aşa nu ne ghini di hac, s-o pus pi „Marili diranjament"... voia să ni diportezî în Massachusets în Pensylvania, or în Georgia... O uşis puzderii di lumi, o risipit cămini... o dispărţât familii... D'apăi noi, acadienii, mamzel Jeanne, eram taman ca nişti ogari di vânătoari amuşinând mirosu' dă franţuz!... Cu mâmuca şi tătuţu ni-am luat pişiorili la spinări şi om miers... om miers, fără să ni pesi di furnişili şeli roşii, di purişii, di păduri, di coioţi... D'apăi, om ajuns 'aişea; d'apoi pi bieru tătâne-miu l'om pierdut, s'o prăpădit în braţili noast' şi-apăi ni-om obişnuit cu viaţa di aişea... franţojii di aişea îs tari cumsâcadi... şi-apoi o vrut Şeriul să-mi ieşi în cali, mamzel Jeanne... d'apăi şi matali n-ai dormit pă rozi... Las'c'am prişeput... şi-amu ţi-or măşălărit şi frăţioru... d'apăi, dacă hi să-ţi hotărăşti soarta, mamzel Jeanne, io, hm... io... perlimpinpinul[47] matale m-o dat gata... dacă ai vra...

Valmire isprăvise de muls vaca. Se apropie de Baptistine. Aşezată cu genunchii la gură la poalele unui stejar proaspăt înfrunzit, fata îşi ridică privirile spre el. Flăcăul era chipeş şi bine legat la trup. Cu mâinile în

[46] Ludovic al XIV-lea.

[47] farmec (în limba acadiană — n.a.).

şold şi cu picioarele bine înfipte în pământ, o privea întrebător. Pe Baptistine declaraţia lui o emoţionase, dar nu voia ca el să ghicească asta. După cum nu voia să recunoască atracţia pe care acel băiat sincer şi dintr-o bucată, fără complicaţii şi orgolii, o exercita asupra sa. Valmire îngenunche lângă ea. Baptistinei i se puse un nod în gât. Ar fi dat orice să se arunce în braţele lui, să îşi reazeme capul de umărul lui lat şi protector, să respire cu nesaţ mirosul lui bărbătesc, în care mireasma fânului se amesteca cu aroma de tutun, şi să se lase în voia lui.

— Manzel Jeanne, dişe nu spui ni’c?

Baptistine schiţă un vag surâs. Acadianul se aplecă spre ea şi o luă de mână.

— Mamzel Jeanne, şe s-o mai lunjim? îmi plaşi, eşti o fătucî frumoasî, bunî la suflet şi nu ţi-i frică dă ni’c, şi nici dî muncă... io zâc că ni-om potrivi să faşem casă bunî împriunî, tu şi io, d’apoi, se zâşi? D’apoi, dacî ti învoieşti să ni cununăm, atunci ar hi să punem pirostriili di Paşti, şi mă jur că din toată sărăşia noast’ tăt’om faşi un bal ş’un ospăţ pi şinsti...

Băiatul îi zâmbea drăgăstos. Obrajii rumeni îi erau parcă mai îmbujoraţi ca de obicei. Cu sufletul la gură aştepta răspunsul Baptistinei. Aceasta se ridică alene de jos. Îi era îngrozitor de ruşine... Aşadar, Valmire îi oferea numele, onoarea şi viaţa lui, pe când ea jinduia pur şi simplu să se lase în voia braţelor sale puternice, ca orice vagaboandă... Baptistine făcu câţiva paşi şi îşi plimbă melancolic privirea de jur împrejur cât vedeai cu ochii. Clătină energic din cap şi pletele de culoarea mierii i se revărsară pe umeri.

— Nu, Valmire, nu se poate... te implor... iartă-mă... eşti o fiinţă minunată... dacă... dacă aş fi fost liberă, cu

siguranţă că ţi-aş fi spus „da, vreau să mă mărit cu tine”... numai că trebuie să-ţi mărturisesc că... iubesc un alt bărbat... iartă-mă, poate ar fi trebuit să ţi-o spun de la bun început, ca să nu-ţi dau speranţe deşarte... Nu ştiu nici eu de ce îl iubesc... nu vreau să-l iubesc, şi totuşi, asta e... Tu eşti bun ca pâinea caldă... pe când el este rău, închipuit, brutal, pretenţios, infidel şi... şi nici măcar nu ştiu dacă mă iubeşte cu adevărat ori vrea să mă cucerească din capriciu, ori ca să-şi satisfacă vanitatea... oricum ar fi, trebuie să dau de urma lui... a lui şi a celorlalţi... prieteni... evadaţi, ca şi mine... Te-am minţit, Valmire... sunt o prizonieră evadată... Numele meu adevărat este...

Baptistine povesti îndelung, spunând întreg adevărul acadianului care nici nu se miră, nici nu se indignă. El însuşi supravieţuitor al unui univers dislocat de nebunia oamenilor, se simţea cu atât mai apropiat de Baptistine şi îi înţelegea drama.

Într-un târziu, Baptistine tăcu şi închise ochii. Valmire tăcea şi el. Cu capul îngropat în mâini. In grajd viţelul mugea de zor, nemulţumit că nimeni nu-i dă de mâncare. Se făcuse târziu. Soarele sta să apună. Baptistine simţi că Valmire o ia de umeri şi o întoarce spre el. Deschise ochii.

— Trebuie să vă părăsesc, Valmire... Am fost foarte fericită lângă voi, dar de-acum trebuie să plec spre Noul Orléans... Numai acolo pot afla veşti despre el... spuse Baptistine cu lacrimi în glas.

Valmire o privea cu duioşie.

— Di amu înaiti, ăi hi sora mia, Jeanne!... D’apăi io tot Jeanne ţi-oi zâşi... ascultă... eu nu rabz să nu ti ştiu

mizericordioasî[48]... mâni, când s-o crăpa dă ziuă, i-oi zâşi mămucâi că merem să vindem păpuşoiu' nost, rădicăm pânzele, ieşim în larg şi socotesc io că după vreo opt zâli di tras la rami, om ajungi la oraşul şela.

Uluită de acel limbaj marinăresc, Baptistine cască ochii mari. Dinaintea lor câmpia se întindea ca-n palmă, până hăt, departe, în zare.

— Dar bine Valmire... până la Mississippi e cale lungă... şi pe urmă, de unde să luăm noi o corabie?...

Acadianul o privi năuc. Deodată pricepu şi se puse pe râs.

— Oh, ho, ho, ho, ho, Oh, ho, ho, ho, ho, d'apăi, Jeanne, în graiul nost', al acadienilor, să ridişi pânzili vra să zicî că pleşi... şi „ieşind în larg" vra să zâcesc sî traversăm câmpia... ştii... grânele unduiî ca valurili mării... şi „tras la rămi" vra să zâcă că merji ţapăn... Oh, ho, ho, d'apăi să vedi că vii di la oraş, frumoaso... frumoasă coz şi amărâtî... arăcan di tini... nu vreau sî dai apî la şoarişi... d'apăi ai pierdut pe frăţâne-tu şi şerul ţ-o dat în loc altul, pi mini... prişepi? Nu mai eşti singuricî pi lume... prişeputu-m-ai?

Valmire Domengeaux o zgâlţâi cu blândeţe pe Baptistine. Tandreţea lui o îmbărbăta. Ridicându-se pe vârfuri, fata îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Da, Valmire, am priceput... Oh, Valmire,... dacă ai şti cât te iubesc!

Şi spunând acestea, Baptistine îşi lipi buzele de obrazul lui.

Roşind ca o fecioară, acadianul o îndepărtă cu blândeţe fermă.

— Ah, nu, aiasta nu... Jeanne... ti voi duşe la şei de'o

[48] Nefericită.

fost mai norocos ca mini... da’ nu ti juca cu focul, că nişi io nu îi hi di piatră şi nişi un sfânt n’oi hi!

Şi întorcându-i spatele, flăcăul se îndreptă cu paşi apăsaţi spre grajdul scund.

A doua zi în zori, Baptistine şi Valmire îşi luau rămas bun de la doamna Domengeaux. Buna acadiană se învoise fără să protesteze ca fiul ei să o însoţească pe tânăra fată. Cei doi trăgeau după ei un măgar încărcat cu saci de porumb. În prima zi a călătoriei, merseră cu pas voinicesc. Baptistine era în culmea fericirii. Cu puţină imaginaţie îşi putea închipui că se află în Isle-de-France, cu un prieten din copilărie. Valmire avea grijă de toate. El alegea itinerariul, el îndemna măgarul, el făcea de mâncare, el pregătea culcuşul pentru înnoptat. Cu Baptistine se purta posac, dar atent.

— Oh, Valmire, priveşte ce luminoase sunt stelele în noaptea asta. Vezi, în partea aceea tot cerul e mai luminat... Ştii, când eram mică îmi doream să pot urca până la boltă, să iau de acolo o stea şi să mi-o agăţ în păr, ca zânele... oftă Baptistine.

Cu braţele puse sub cap, stătea întinsă pe o pătură, pregătindu-se de culcare. Peste zi temperatura crescuse simţitor. Vara era la un pas. Ca mâine Louisiana avea să fie iarăşi încinsă de soarele necruţător al tropicelor. O boare de pământ reavăn se ridica în aerul încă umed. Vântul mângâia crengile înverzite ale stejarilor. Valmire se aşezase cu spatele la Baptistine, la câţiva paşi distanţă. Prefăcuta lui indiferenţă o scotea din sărite. Atâta puritate sufletească nu mai pomenise. Un duh al răului o îndemnă să-l zgândăre. Camaraderească lui tandreţe începuse să o exaspereze. Cu mişcări imperceptibile se

apropie de Valmire. Acesta rămase neclintit. Ruşinată de stratagema ei, o podidi plânsul şi, fără să îşi dea seama ce face, întinse mâna să i-o pună pe umăr. Valmire tresări ca ars cu fierul roşu. Baptistine crezu că vrea să îi vorbească, să o consoleze. Când colo, flăcăul se năpusti ca un nebun asupra ei şi începu să o mângâie şi să o sărute bezmetic, cuprins de o furie erotică pe care Baptistine nu o mai cunoscuse decât în braţele lui Floris, în singura lor noapte de dragoste.

— Sunt un monstru, îşi spuse Baptistine, în timp ce se lăsa moale în mâinile lui. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să se împotrivească, să reziste, dar nu mai avea putere. Dimpotrivă, se simţi frustrată când, trezindu-se din delirul lui de o clipă, Valmire sări în picioare. Privea îngrozit cerul.

— Priveşti, Jeanne... d'apăi sâgur, nu stelili luminau şeriul!

La orizont cerul se înroşise. Baptistine se ridică şi ea, încă ameţită de neaşteptatul lui atac. Ici-colo, pălălaia unor incendii străpungea întunericul nopţii.

— Stăi să văz ce-o hi! spuse Valmire căţărându-se cu agilitate într-un stejar bătrân. Dincolo de albia râului Mobile, spre Pontchartrain, ardeau trei sate. Valmire sări jos din copac şi începu să strângă în grabă paturile.

— Ei, ce-ai văzut? îl întrebă mirată Baptistine.

Valmire o ţinti o clipă, neliniştit.

— Musai să o şterjem, drăguţa mia Jeanne... nu-mi miroasă a glumî...

— Dar la ce-au dat foc... la satele indienilor?

La această întrebare a Baptistinei, Valmire clătină din cap, clădind paturile în spinarea măgarului.

— D'apăi io zâc că nu, ard satili colonilor, frumoaso.

Baptistine păli.

— Şi... şi ast-ce ce înseamnă, Valmire?

— Că ni-o părăsit bunul Dumniăzău... Cum o dat o leacă di călduricî, s-o împrăştiet Calamitatia... Trebă să ridicăm ancora şi să o luăm amu noaptia pân bălţi şi mlaştini, până n'apucă să închiză tăti drumurili... Gata mi-eşti?

Valmire o apucă de mână ca s-o tragă după el. Baptistine tresări şi îşi încleştă degetele de ale lui.

— Valmire, aş vrea să-ţi spun că... începu Baptistine.

Era neliniştită, aţâţată şi propria ei purtare o nemulţumea. Pe de o parte se bucura că între ei nu se petrecuse nimic, pe de alta regreta că Valmire nu ştiuse să profite de situaţie.

— De'amu să nu-ţi mai hie niciodatî teamă di mini, drăguţa mia Jeanne. D'apăi rogu-te, mă iartî, mi-o luat diavolu' minţili, 'nie 'sară... nu ti temi pentru fişioria ta, cum să profit io di ninoroşirea ta, da' şe-s io, animal... gata, merjem?

— Da, Valmire... mergem! spuse apăsat Baptistine urmându-şi prietenul.

Planul lui Valmire nu era rău. Tinerii se deplasau pe timp de noapte şi ocoleau micile localităţi. Cu cât se apropiau de Mississippi, cu atât mai furios bântuia epidemia. O singură dată încercase să se apropie de un sat german, dar fuseseră întâmpinaţi cu gloanţe.

— Cine sundeţi foi, bedeţi-bă de drum! le strigase un glas bărbătesc cu un puternic accent saxon.

— Aveţi bolnavi în sat? întrebase Baptistine.

— Nu vă briveşte!... Căraţi-bă!

Îndemnul fusese însoţit de o nouă salvă de cartuşe expediate în crengile sălciilor. Valmire şi Baptistine

preferaseră să se retragă. De altfel nu le lipsea nimic. Ziua, înainte să adoarmă ascunşi în desişul pădurilor, Valmire întindea capcane pentru iepuri, aşa că hrană aveau din belşug. După incidentul din prima noapte, între Baptistine şi Valmire se stabiliseră raporturi frăţeşti. Se împlineau zece zile de când plecaseră de la fermă şi pe Baptistine începea să o ajungă osteneala. Colac peste pupăză, i se rupseră încălţările. Când vedea că nu mai rezistă, Valmire lua pe umerii lui încărcătura măgarului şi o urca pe ea în spinarea animalului, ca să îi mai cruţe picioarele.

Ocolul lacului Pontchartrain le luă trei nopţi încheiate. Baptistine zări de la distanţă Fortul Maurepas, unde căpitanul d’Etcheparre o ţinuse captivă pentru scurtă vreme. Amintindu-şi de bietul basc, Baptistinei i se înmuie inima. La urma urmei se afla în viaţă numai şi numai datorită lui.

— Nefericitul băiat, aş fi putut să mă port mai frumos cu el, gândi ea, dispusă ca totdeauna la amare remuşcări.

Vocea lui Valmire o smulse din visare. Flăcăul priponise măgarul şi se apropia zâmbind.

— Vin’ să-ţi arăt şiva!

Baptistine îl urmă. Valmire ridică crengile unei sălcii pletoase. Un miros pătrunzător de nămol încins şi de putreziciune îl izbi în faţă. Roiuri de maringuini hămesiţi se năpusteau asupra lor. Buhaii de baltă şi broaştele orăcăiau de zor în mocirla infectă. Deodată Baptistine scoase un strigăt de bucurie. Sub clarul de lună, la o azvârlitură de băţ, lucea Noul Orléans.

Capitolul XXIV

Oraşul părea pustiu. Câţiva câini urlau a moarte. Baptistinei, lui Valmire şi măgarului nu le ieşiseră în cale decât fantome: cerşetori pitiţi în umbra zidurilor, spărgători de profesie hălăduind prin casele părăsite şi, ici-colo, câte un sclav înfometat, părăsit de stăpânii săi.

Dinspre Piaţa Armelor răsuna un bocet jalnic. Urcând într-acolo, pe strada Chartes, tinerii distingeau acum şi cuvintele melopeei:

— Milă... Dumne'eu... Milă... Milă pentlu noi, bieţi negli... milă... milă... Bunu' Dumne'eu...

De după colţul pieţei se ivi un negru bătrân cu plete colilii. Opintindu-se din greu, trăgea după el un cărucior în care se aflau azvârlite de-a valma cinci-şase trupuri ţepene. Chipurile morţilor erau încremenite într-un rânjet de suferinţă. Gurile larg căscate păreau că strigă neauzit. Un sânge negru şi gros le mânjea buzele.

— Ce grozăvie! murmură Baptistine, lipindu-se instinctiv de Valmire care o cuprinse afectuos pe după umeri.

Se lumina de ziuă. Era limpede: Noul Orléans fusese evacuat. În oraş rămăseseră doar câţiva amărâţi. Porţile tavernelor şi ale magazinelor erau zăvorâte. Ferestrele şi balcoanele de fier forjat erau baricadate. Ca să evite contaminarea, Valmire şi Baptistine îşi legaseră câte o batistă peste nas şi peste gură.

— Ar hi mai ghini să ridicăm pânzele! o sfătui Valmire

— Aşteaptă...

Cu toată scârba pe care i-o inspira, Baptistine se luă după bătrânul negru. Acesta tocmai intra într-o somptuoasă casă cu două etaje de unde ieşi după câteva clipe târând după sine leşurile unei metise şi ale unui copil, spasmodic încleştate unul de celălalt.

— Halolo... Mâam Caba... Cocul ţi-au căzut... halolo Mâam Caba... cocul ţi-au căzut... Ah, şi fusta ţi-a căzut, halolo, Mâam Caba, lumânalea-i să mi-o stingi...

Bătrânul cânta cât îl ţineau bojocii acel cântec nelipsit din repertoriul de petrecere al sclavilor, fără să ia seama la Valmire şi Baptistine. Aceasta îl aşteptă să arunce morţii în vârful tragicei piramide de trupuri din şaretă şi abia după aceea i se adresă cu timiditate:

— Spune-mi, bunule om, ştii cumva încotro s-au dus locuitorii oraşului?

La auzul acelei întrebări, bătrânul nici măcar nu catadicsi să se întoarcă spre Baptistine. Cu o mână tremurândă îşi şterse sudoarea de pe frunte şi şopti ca pentru sine:

— Molţi... molţi... au mulit... toţi mulit... molţi... molţi... molţi, fredona bătrânul.

Baptistine simţi că i se taie picioarele. Se rezemă de peretele unei căsuţe elegante, zugrăvită în trandafiriu, ca o bomboană fondantă.

— Dumnezeule, ce spui... au murit toţi locuitorii?

— Halolo mon coco... au dansat cu Caba... au dansat... bum, dum, au dansat cu Caliba, bum, dum, he, he!

Bătrânul păru să observe abia acum prezenţa fetei şi ridicând braţul voi să-i mângâie pletele blonde. Baptistine ţipă îngrozită.

— Nu, nu mă atinge!

Bătrânul rânji lăsând să i se întrevadă gingiile

sângerânde şi limba tumefiată şi plesnită. Valmire îl îmbrânci la o parte şi o luă pe după umeri pe Baptistine care încremenise cu ochii holbaţi de groază.

— Vină, Jeanne, aista îi zărghit di tăt!

Tinerii se depărtară în goană, trăgând măgarul după ei, în vreme ce bătrânul se înhamă la macabra lui şaretă.

— E îngrozitor... îngrozitor! murmură Baptistine lăsându-se să cadă pe marginea fântânei din Piaţa Armelor. Valmire, i-ai văzut gura însângerată? Ce oroare, înseamnă că şi el e bolnav. Şi m-a atins... Dumnezeule!

Acadianul încuviinţă posomorât.

— D'apăi da,... sărmanul di iăl, până 'ni sară s-o zâs cu iăl. Stai. Nu, Jeanne, nu bia apă!

Valmire o opri la timp pe Baptistine care îşi apropiase gura de şipotul fântânei.

— Să intrăm aişea!

Tânărul acadian o trase pe Baptistine înspre o clădire somptuoasă cu porţile larg deschise legănate de zefirul de dimineaţă. După ce priponiră măgarul în curticica interioară, cei doi tineri se baricadaseră în interiorul casei. Alţi vizitatori, cu intenţii mai puţin oneste, îi precedaseră — dovadă sertarele sparte, cuferele răvăşite şi hainele zvârlite în dezordine pe parchet. Baptistine se închise în budoar ca să se îmbrace cu lucruri curate. Îşi trase peste cap o cămăşuţă, un jupon şi o rochie din pânză înfloratã. În bucătăria de la parter se aflau provizii berechet, cât pentru a rezista unui asediu de mai multe luni.

Baptistinei îi era o foame de lup. Puse mâna pe o roată de brânză, în vreme ce Valmire ataca o bucată de slănină săratã. După o duşcă zdravănă de rom îşi

răcoriră gâtlejul cu câte o portocală. Valmire o convinsese pe Baptistine că, pentru a se feri de epidemie, nu trebuiau să bea decât alcool. Festinul îl încheiară cu un borcan de dulceaţă de cartofi dulci.

— Dă-o pe gât, Jeannette!

Valmire umpluse iarăşi paharul Baptistinei. Cu ochi strălucitori şi obraji îmbujoraţi, aceasta se cam ameţise. Nu era obişnuită cu alcoolul şi, obosită cum era, simţea că începe să plutească. Râdea fără motiv, îşi scutura buclele, îşi înmuia întruna buzele în rom şi îl asculta pe Valmire povestindu-i anecdote acadiene. Deodată băiatul tăcu şi o privi lung.

— Şi frumoasî iăşti, Jeanne! şopti el şi luând-o de mână îi mângâie uşor degetele.

Baptistine se înfioră. Era singură pe lume, pe o insulă pustie, cu băiatul acela frumos şi blând. Acesta se ridică brusc de pe taburetul lui şi se apropie de Baptistine...

— Jeanne... Jeannetuţă...

Glasul flăcăului se înecă brusc. Se aplecă spre Baptistine şi o luă în braţe. Ameţită, tânăra îşi lipi capul de pieptul lui. Îi vâjâiau urechile şi bucătăria se învârtea cu ea. În al nouălea cer, zâmbea cu ochii pe jumătate închişi. Valmire îi puse mâna pe frunte. Deodată Baptistine avu impresia că o privea neliniştit. Mâinile lui o pipăiau febril.

— Jeanne, Jeannetuţă, şi-i cu tini?

Baptistine întinse braţele. Doi ochi verzi o priveau ţintă şi binecunoscutele bucle negre îi mângâiau obrajii.

— Oh, Floris... Floris... te-ai întors! murmură extaziată Baptistine.

Bucătăria valsa împrejurul ei. Simţi că Valmire o ia în

braţe şi urcă scările spre dormitorul de la primul etaj. Se lăsă îngrijită ca un copil mic. Valmire îi scoase rochia de pânză înfloratã. Rămasă doar cu o cămăşuţă subţire şi în jupon, Baptistinei începură să-i clănţăne dinţii.

— Ammm... am... băut... prea... prea mult! repeta ea întruna.

Îşi simţea maxilarele încleştate, ca de carton, şi tremura ca varga. Valmire o acoperi cu o cuvertură. Baptistine întredeschise ochii. Un soare cald şi blând pătrundea prin fereastra deschisă. Valmire o închise şi trase jaluzelele. Dintr-o dată Baptistine se simţi mai bine. Zâmbi tandru prietenului şi adormi pe loc.

Se vede treaba că dormise nu glumă, pentru că deschizând ochii observă că afară era întuneric beznă. Dădu să se ridice, dar un junghi ascuţit o fulgeră în şale. Aşteptă câteva clipe şi încercă iarăşi să se mişte dar aceeaşi durere insuportabilă o săgeta ca un cuţit. Neliniştită, îşi pipăi trupul cu mâinile. Pieptul şi pântecele îi erau năclăite de sudoare. Şuviţe de păr i se lipiseră de fruntea asudată. De spaimă i se înnodă stomacul.

— Nu sunt bolnavă! Nu sunt bolnavă! repetă Baptistine cu glas tare încercând să-şi stăpânească tremurul nervos. Ce proastă sunt! Probabil că abia acum iese oboseala din mine. O să mai dorm niţel şi o să-mi revin.

Baptistine închise ochii. Un cer de foc părea că îi înconge fruntea.

— Cu siguranţă că îmi este foame, îşi spuse tânăra, din ce în ce mai speriată. Un lucru era cert: îi era sete. Buzele umflate îi ardeau, iar limba, umflată şi ea, o durea. Încercă o ultimă dată să se ridice din pat şi

trebui să renunţe. În casă domnea o tăcere mormântală.

— Valmire... Valmire... strigă Baptistine, dar nu-i răspunse nimeni.

Spaimei iniţiale începea să-i ia locul groaza de a se afla singură, într-o casă străină, ţintuită la pat de o suferinţă necunoscută... oare, chiar necunoscută? Nu. Într-o străfulgerare de luciditate, Baptistine pricepu că se îmbolnăvise de vărsat negru. Îşi trecu limba peste gingiile umflate şi dureroase şi i se păru că simte în gât un gust dulceag, de sânge. Se înecă şi începu să tuşească. Oare acadianul o părăsise în voia sorţii?

Timpul trecea chinuitor de încet. Din răstimp în răstimp Baptistine îşi pierdea cunoştinţa. Scurte momente de veghe alternau cu lungi perioade de ceţoasă letargie. Nu-i era nici mai rău nici mai bine decât după ce se trezise prima oară. Auzi ceasul din turnul catedralei bătând de unsprezece (apoi de unsprezece şi un sfert). Clopotul răsunase lugubru, de parcă ar fi bătut în dungă. Deodată Baptistine tresări. Era sigură că uşa de la intrare se deschisese. Nu se înşelase. De jos se auzeau voci. Baptistine încercă să se facă nevăzută sub pături. Dacă în casă pătrunseseră niscaiva borfaşi, era mai mult ca sigur că aveau să-i sucească gâtul ca unui pui de găină. Un geamăt de durere se strecură printre buzele ei sângerânde. Un junghi mai violent decât cele de adineauri îi fulgera şalele. Baptistine îşi întoarse cu greu capul spre uşa întredeschisă. Prefera să-şi privească ucigaşii în faţă. Pe coridor se ivi o geană de lumină. Cineva urca scările cu o lumânare în mână. Trei siluete se opriră în prag şopocăind între ele.

— D’apăi io nu ştiu cum să faşem?

— Lasă tăticu', se descurcă fetele, doar soră-ta îi de-a noastră, mânca-te-aşi! Hai Bănuţ, curaj, ce dracu!

La auzul acelui glas, Baptistine oftă uşurată.

— Tonton... draga mea Tonton!

Valmire intră în cameră însoţit de cele două borfaşe. Baptistine se simţea prea rău ca să mai stea să se întrebe unde şi cum le găsise Valmire pe prietenele ei. Încercă să surâdă, dar zâmbetul ei semăna mai degrabă a grimasă de durere. Tonton şi Bănuţ se apropiară de pat şi încremeniră descoperind chipul stacojiu şi ochii injectaţi de sânge al Baptistinei.

— Nu... nu vă apropiaţi... sunt... sunt... contagioasă! şopti cu multă greutate Baptistine.

Bănuţ ridică din umeri. Tonton îşi suflecă mânecile...

— Prinţesă, în oraşul ăsta contagioase'ş şi mâţele, da' nouă nu ne e frică, nu-i aşa Bănuţ? Nu piere dracu' cu una cu două! Am scăpat noi de ciumă ba şi de holeră în puşcăria hoţilor, nu-i aşa Bănuţ? întrebă Tonton.

Bănuţ pufni în râs. Înaltă şi planturoasă, cu piept bogat şi braţe zdravene, era o fiinţă plăcută şi Baptistine îi era tare dragă, chiar dacă în peregrinările ei se bizuise mai mult pe Tonton.

— Ha, ha, las' pe noi, prinţesă, te vindecăm noi! Gata, la treabă! Băiatu', fugi şi încălzeşte o găleată de apă.

Bănuţ era aproape la fel de înaltă ca Valmire. Luându-l frumuşel de umeri, îl împinse afară din cameră şi se reîntoarse lângă pat să o ajute pe Tonton. Împreună dezbrăcară bolnava. Văzându-i pielea roşie ca racul opărit, se priviră lung. În jurul taliei Baptistine purta un lănţişor de care atârna un medalion de metal cu nişte semne ciudate.

Tonton îl examina cu mirare:

— Dac’o fi vreun talisman, apăi acum ar fi cazul să-şi arate puterile, altfel n-o văz bine pe mititica noastră!

Cele două borfaşe o fricţionară pe Baptistine cu rachiu şi îi schimbară cămaşa şi aşternutul. Contactul cu rufăria şi cearşafurile răcoroase o mai alină. Părul lipit de ceafă şi de frunte îi ţinea însă îngrozitor de cald. Tonton se apucă să i-l împletească în două cozi, în vreme ce Bănuţ făcea ordine prin cameră. Valmire aduse o vadră cu apă fierbinte. Tonton umplu o cănuţă cu ulei de ricin, peste care stoarse o lămâie şi turnă puţină apă caldă:

— Dă asta pe gât, prinţesă!

Tonton şi Bănuţ îi ridicară capul, obligând-o să bea scârboasa poţiune. Baptistine simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Asuda de zor, dar nu avea încotro. Trebui să bea tot, până la ultima înghiţitură.

— Şi faşi, i-o hi mai ghini? şopti Valmire neliniştit.

— Sigur, sufleţelule, în trei zile joacă tontoroiul! răspunse Tonton cu convingere.

— Da... da... mer... merci.. mă... mă simt mult mai bine dra... dragele mele. Oh... sunt... aşa... de fericită că... Val... Valmire v-a găsit.

Bănuţ apropie lumânarea de bolnava al cărei obraz se congestiona văzând cu ochii. Tonton se aplecă şi îi şterse cu blândeţe fruntea transpirată.

— Nu mai vorbi, prinţesă... efortul te leşină... Caută să pui bila pe cinci!...

Baptistine de-abia dacă mai putea ţine ochii deschişi. Pleoapele umflate o usturau şi flacăra lumânării îi irita corneea. Totuşi insistă:

— Dar... cum... ce... s-a... întâmplat?

Tonton se aşează pe marginea patului, la picioarele ei, şi începu să i le maseze.

— Bun, cască bine urechile şi p’ormă arde-i un pui de somn, ca un prunc de ţâţă, prinţesa mea... Car’va-zică, împăiatul ăla de guvernator ne-a vârit pi tăti la pension... P’ormă să vezi circu’ dracului, îi mânca în fund să ne judece da’ nu ştiau ce s’ facă dup’ aia cu noi... Şi-atunci, prinţesă, ţin-te bine, dobitocii ăia s’or hotărât să ne mai arz’ o dată cu fierul roşu, parc’ n-am fi fost deja ‘nsemnate, să te strici de râs, nu alta, vedea-i-aşi la cimitir, nemernicii!...

Tonton îşi ridică fusta, imitată pe dată de Bănuţ.

Valmire făcu ochii mari.

— Dumnezeule... bietele... de voi! gemu Baptistine văzând florile de crin săpate în carnea prietenelor ei. Unul dintre semne era foarte vechi şi aproape şters de trecerea vremii, în schimb celălalt era de dată recentă, dovadă că nu se cicatrizase carnea şi de pe pielea arsă încă nu căzuse coaja.

Bănuţ prelua ştafeta povestirii.

— Pagubă-n ciuperci, prinţesă, ne doare-n cot... Asta a fost floare la ureche... Dup’ judecată, guvernatorul şi capsomanii lui şi-or zis c’ cel mai potrivit loc pentr’ noi este la bordel... auzi colo, îndrăzneală, da’ ce credeau mamelucii ăia impotenţi? Că-n felul ăsta or s’ pună laba pe noi li se năzărea lor? Ei bine, nu, aveam noi ac d’ cojocul lor... Până una alta însî’ ne-or trimis în pensiune la madam Gobal... Acolo o dat de noi din întâmplare şmecherul ăsta de Valmire... Nu-i prost acadianu’... căuta o muiere să te îngrijeasc’ şi o vin’t la bordel!

— Oh... eu...

Baptistine era violacee la faţă şi începea să facă

spume la gură.

Tonton îi puse mână pe frunte.

— Nu te enerva, prinţesă, nu merită. La madam Gobal ne-am simţit ca nişte regine... mai întâi pentru că toţi s-au... vreau să spun că oraşul s-a golit ca prin farmec, clienţi neam, şi oricum nu i-am fi acceptat, doar ştii că ne-am făcut fete cuminţi ş’ vrem să ne măritǎm cu oameni d’ treabă.

Valmire, de care uitase toată lumea, asculta cu urechile făcute pâlnie. Cele auzite îi revelau existenţa unei lumi fabuloase, pe care cu siguranţă că doamna Domengeaux ar fi respins-o. În ciuda febrei şi a durerilor chinuitoare, Baptistine încerca să nu piardă şirul povestirii.

Întrebă cu glas stins:

— Şi... şi... celelalte... unde sunt?

— Ah, nu-ţi bate capul! Coapsă de Aur şi Néné au plecat cu iubiţii lor d’Artaguette şi Protais... se află pe undeva pe lângă Bâton Rouge. Croşetă, Bébé şi Peştişor, s-au întâlnit la madam Gobal cu trei văcari, fermieri din Arkansas. Sătui de atâta singurătate prin pustietăţile lor, veniseră în peţit. La ceasul ăsta cred că şi-or fi şi pus pirostriile... Fustiţă i-a sucit capul unui soldat, şi singură Ştiuca a rămas de bună voie la madam Gobal... zice că grăsana o să crape şi o să preia ea afacerea... Vezi, nu trebuie să fii îngrijorată pentru noi, fiecare s-a descurcat şi lumea ne-a lăsat în pace... Acum tu trebuie să te vindeci. Aici n-o să te caute nimeni fiin’că oraşul e părăsit. Toată lumea bună a şters-o pe plantaţii şi toat’ casele unde’ or-fost bolnavi or ars. Dormi liniştită...

Convinse că Baptistine, adormise, Tonton şi Peştişor se pregăteau să iasă în vârful picioarelor. Bolnava

gemu.

— Tonton nu pleca... mai spune... şi... şi... sclavii?

Buna femeie se întoarse din prag.

— Se aude cum că Hannibal, Caton şi cei din grupul lor or ajuns în nord şi îs liberi. Pe Jeannot, Măceş şi pe toţi cei arestaţi deodată cu noi, otrava aia de Emilie i-a pus iar în lanţuri, voia chiar să-i spânzure pe unii dint' ei, da' s-a lăsat cu un tămbălău de pomină. Ştii, frati-tu, Adrien, şi... şi Floris, din fundul puşcăriei lor au făcut pe dracu'n patru şi i-au răscumpărat.

Baptistine încercă să se ridice într-un cot.

— l-au... i-au...

— Mda, lumea zice că şi-ar fi dat întreaga avere zgripţuroaicei de Emilie pentru răscumpărarea negrilor... singur Jeannot a rămas în mâinile lor. Porcii de judecători n-au vrut să-i dea drumul cu nici un chip. Se zice că l-ar ţine în lanţuri la Bâton Rouge... Mă-nţelegi, cu molima asta, toţi au tulit-o care încotro şi fiecare îşi vede de treburile lui, aşa că deocamdată ne-au uitat... Gata, acum tragi un puişor de somn şi mâine o să te simţi mai bine...

Tonton dădu să iasă, pe urmele lui Bănuţ şi Valmire.

— Tonton... şi... şi... EL...? oftă Baptistine...

— Lasă... nu-ţi bate capul... se descurcă el... pentru că s-a dus... cu Bănuţ... dar lasă...

Creierul înfierbântat al bolnavei nu mai recepţiona nici un mesaj din afară. Un lichid vâscos îi gâlgâia în gât. Baptistine scoase un ţipăt înăbuşit. Un val de sânge negru îi ţâşni pe gură. Tonton şi Bănuţ se repeziră să-i ridice capul şi să i-l susţină. Ruşinată şi scârbită, îşi umplu piepţii de la cămaşă şi cearceafurile cu cheaguri negricioase.

Pe deplin încredinţată că urma să moară, îşi pierdu

cunoştinţa.

Capitolul XXV

În zilele următoare, starea bolnavei se agravă. Nu-şi mai dădea seama de nimic. Pielea îi căpătase o nuanţă galbenă verzuie, specifică cumplitei boli. Limba şi gingiile îi sângerau abundent. Vărsa întruna sânge închegat şi avea violente hemoragii nazale care o sleiau, adâncindu-i coma. Din zi în zi mai toridă, căldura îi sporea şi ea suferinţele.

De două ori pe noapte, pe sub ferestrele ei trecea căruţa cu morţi. Era singurul zgomot al străzii, căci puţinii localnici rămaşi în oraş se baricadaseră în locuinţele lor şi n-ar fi ieşit afară pentru tot aurul din lume. Tonton şi Bănuţ văzuseră multe la viaţa lor şi totuşi, de câte ori auzeau scârţâitul sinistru al roţilor, se înfiorau la gândul că poate peste nu mult timp aveau să fie silite să predea cioclilor trupul chinuit al bietei lor binefăcătoare. Refuzând să se dea bătute, bravele fete o îngrijeau pe Baptistine cu extraordinar devotament. Din ceas în ceas o schimbau şi îi spălau rufele şi cearşafurile maculate de sânge. Din fericire, casa în care se refugiaseră fugarii oferea toate comodităţile necesare.

Tonton izbuti, numai ea ştia cum, să-l aducă în consult pe ultimul medic rămas în Noul Orléans. Ceilalţi plecaseră la ţară, unde îi îngrijeau pe colonii şi pe nobilii refugiaţi pe plantaţii.

— M-aş mira să mai trăiască două zile! conchise sceptic medicul, înfundându-şi mai adânc pe cap

masca, după ce o consultase pe Baptistine care ajunsese piele şi os.

Într-adevăr, chipul ei cadaveric şi respiraţia şuierătoare nu prevesteau nimic bun.

— Pe toţi dracii, ce eşti dumneata: felcer sau gropar? îl repezi furioasă Tonton.

— Aşa e, recomandă şi dumneata ceva, acolo, o poţiune ori vreun leac băbesc, că doară n-ai venit pe daiboj. Ia te uită la el? Grozavă meserie, n-am ce zice! Vii, te uiţi, pa şi pusi şi gata, da’ plata ai ştiut să ţi-o iei? se oţărî ameninţătoare Bănuţ.

Doctorul îşi ridică braţele spre cer. De dimineaţa până seara vedea murind atâta lume, încât viaţa şi moartea începeau să i se pară lipsite de importanţă.

— Îmi pare rău... nu mai este nimic de făcut!... I-aţi dat ulei de ricin amestecat cu suc de lămâie? Bun... administraţi-i-l în continuare... din păcate, în faţa acestei stranii maladii, ştiinţa noastră se dovedeşte neputincioasă.

— Of, de ce-a căzut pe noi pacostea asta, numai vărsatul negru ne lipsea!, replică Tonton.

La auzul acelor cuvinte, medicul care sta să iasă se întoarse din prag, îşi ridică pe jumătate masca, lăsând să i se întrezărească ochii injectaţi, vădind primele semne ale bolii.

— Este mâna lui Dumnezeu, doamnă, care ne pedepseşte acum pe toţi... Da, Marea Calamitate a venit din Africa, o dată cu primul transport de negri, ca să ne sature de comerţul cu sclavi... Cât despre bolnava noastră, dacă aveţi la îndemână, încercaţi să-i daţi să bea şampanie. Adio, doamnelor, sper ca măcar pe voi să nu vă întâlnesc prea curând pe lumea ailaltă!....

Scuturat de friguri, medicul coborî cu paşi şovăielnici scara.

— Bietul de el, dacă ştiam că e şi el bolnav nu-l mai beşteleam, oftă Bănuţ.

— Sper că nu aiura când ne-a pomenit de şampanie? Se întrebă Tonton mirată.

Răscoliră toată casa, cu pivniţă cu tot, fără să găsească măcar o singură sticlă de vin spumos. Bănuţ, care nu se da bătută cu una cu două, aşteptă să se însereze şi plecă în oraş, luându-l cu ea pe Valmire. Două ceasuri mai târziu se întorceau cocoşaţi sub povara a doi saci imenşi, plini ochi cu sticle de şampanie.

— Şampanie din cea mai scumpă, oferită gratis de guvernator! glumi Bănuţ care se aprovizionase fără jenă direct din pivniţele palatului marchizului de Vaudreuil.

Baptistine avea fălcile încleştate. Ca să-i poată turna în gură câteva picături de şampanie, fetele fură nevoite să îi întredeschidă dinţii cu lama unui cuţit. La început bolnava scuipa tot ce se chinuiau ele să îi picure pe limbă. Cu răbdare îngerească, Tonton şi Bănuţ o ţineau de fălci şi îi turnau în gâtlej şampanie, lingură după lingură... Spre marea lor satisfacţie, Baptistine înghiţi parte din lichidul acidulat, după care îşi pierdu din nou cunoştinţa. Borfaşele reluară operaţia la fiece două ore. În următoarele trei zile, starea bolnavei rămase staţionară. Nu ieşea din comă decât ca să înghită câteva linguriţe de şampanie.

Într-una din dimineţi, Valmire nu se mai putu ridica din pat. Chipul îi era stacojiu, ochii injectaţi şi junghiuri cumplite îi cutreierau şalele. Bănuţ se aşează la căpătâiul lui. Boala tânărului acadian evolua mai rapid

decât la Baptistine, atingând aproape imediat faza critică a vomismentelor negre şi a gălbejelii. Disperată, Bănuţ îi administra aceeaşi a medicaţie ca şi Baptistinei: ulei de ricin, lămâie şi şampanie. Îi spăla cu gingăşie trupul legănându-se cu iluzia că este stăpâna acelei case şi că îşi îngrijeşte bărbatul sub acoperişul cuibuşorului lor.

Într-o noapte Baptistine se trezi cu certitudinea că îi sunase cel din urmă ceas. Prin jaluzelele întredeschise, o lună spectrală îşi furişa razele reci. Pe strada plină de gropi se apropia şareta cioclilor. Osia scârţâia sub povara cadavrelor. Baptistine ar fi vrut să ţipe. Şareta se oprise sub fereastra ei.

— Scoateţi-vă morţii, scoateţi-vă morţii! poruncea o voce sumbră.

Baptistine îşi încleşta degetele de cearşaf. Ochii holbaţi de groază cercetau camera necunoscută în care se afla. Mintea ei înceţoşată nu izbutea să-şi amintească cum de ajunsese acolo. Lumina tremurătoare a unei lumânări îi dezvălui prezenţa unui bărbat aşezat într-un fotoliu. Cu capul dat pe spate, părea că doarme.

— Scoateţi-vă morţii, scoateţi-vă morţii!

— Nu... nu... nu vreau!

Baptistine se agăţă de pat, cu un urlet de spaimă.

Bărbatul din fotoliu sări ca ars. Umbra lui imensă se aplecă deasupra bolnavei. Baptistine nu izbutea să-i desluşească chipul. Era o fantomă. Întindea mâna spre ea. Baptistine i-o respinse, cutremurată.

— Nu... nu... nu vreau! Nu vreau!...

Strigătul i se înecă în gâtlej. Bărbatul o pironea cu privirea. Avea ochii verzi... verzi...

— Liniştеşte-te... Liniştеşte-te...

O mână cu degete reci mângâia fruntea bolnavei.

Baptistine îndrugă ca prin vis.

— Şi tu... eşti mort... plec cu tine!

Pleoapele i se închiseră încetişor. Bărbatul se repezi să-i asculte inima. Se speriase degeaba. Respiraţia regulată dovedea că Baptistine adormise.

Cocoşii vesteau apropierea zorilor când Baptistine se trezi. Deschise cu teamă ochii. Bărbatul nu se mai afla în fotoliu. Baptistine se suci pe-o parte şi, cu un gest maşinal, voi să-şi dea părul peste cap. Spre stupoarea ei, mâna nu găsea părul. „Ce tâmpenie!” îşi spuse. „Nu mai sunt eu. Nu cumva am murit?”. Sub degetele descărnate nu găsea decât un cap de băieţel, tuns chilug.

— Regret, iubita mea, dar a trebuit să te radem în cap. La auzul acelui glas, Baptistine tresări şi deschise larg ochii.

— FLO... RIS!

Aplecat deasupra ei, tânărul o privea drăgăstos şi îngrijorat. Un val de fericire încălzi inima Baptistinei: Floris... Floris... nu era o fantomă şi nici un vis. Era acolo, lângă ea, în alcov.

— Vrei să bei ceva? îi propuse el grijuliu.

Baptistine scutură din cap. Nu, nu voia nimic. Se simţea bine şi n-o mai durea nimic. Pentru a suta mia oară, Floris îi puse mâna pe frunte. Şi pentru prima oară o simţi răcoroasă.

— Ai scăpat, Baptistine! şopti el cu o tandreţe de care nu l-ar fi crezut niciodată capabil.

— Ne-ai tras o spaimă a-ntâia, azi noapte, da! acum eşti la fix, uf, bine c-ai lepădat culoarea aia de canar, de-mi venea leşin numai ce mă uitam la tine! De-acuma, gata, la muncă! Hai să pui la loc tot ce-ai dat

jos, că o muiere fără oleacă de perniţe pe ea e ca mâncarea fără sare! Nu-i aşa, neamule? făcu Tonton cu ochiul lui Floris, aşezând lângă pat un bol cu supă fierbinte.

Baptistine îi privea năucită. Încă n-avea putere să-i chestioneze. Floris îi luă mâna şi şi-o lipi de obraz. Tonton îi dădea cu de-a sila supa aburindă. În viaţa ei nu mâncase ceva mai gustos. Închise ochii şi adormi ţinându-l de mână pe Floris.

Acea dulce convalescenţă se prelungi câteva zile. Vorbea puţin şi se lăsa schimbată şi hrănită de Tonton. Floris rămânea ceasuri întregi lângă ea, tăcut şi senin. Baptistine îl ţinea de mână şi somnola întremându-se rapid. Conştientă de efortul supraomenesc pe care dinamicul Floris îl făcea asumându-şi acel rol sedentar de infirmieră, profita cu ipocrizie de starea ei. Intuiţia îi şoptea să joace cartea fragilităţii.

Într-o dimineaţă, pe când Tonton deretica prin cameră, Baptistine murmură:

— Aş vrea o oglindă, buna mea Tonton.

— Aha, ei, de’acu chiar că te-ai vindecat, prinţesă mică! răspunse cu bucurie Tonton şi, lăsând jos cârpa şi găleata, scoase dintr-un buzunar o oglinjoară rotundă şi i-o întinse.

Baptistine oftă înspăimântată descoperind chipul unei străine scheletice şi palide, care se holba cu oroare la părul tuns băieţeşte.

— Sunt hidoasă! constată Baptistine.

— Ia te uită la ea! N-aveam încotro, prinţesă, buclele ţi-erau aşa de năclăite de sânge că a trebuit să te tundem. El a mânuit foarfeca. Ha, ha, să fi văzut ce-i mai tremura mâna... ha, ha, i se rupea inima nu alta după mândreţea ta de plete, ha, ha!

— Unde... unde s-a dus, de ce m-a părăsit? întrebă Baptistine cu egoismul bolnavilor care se cred centrul universului.

— Soileşte alături. E lat de oboseală... Nici nu s-a clintit de lângă tine douăş'pe zile şi douăş'pe nopţi!

— Am zăcut atâta? exclamă uluită Baptistine.

— D'apăi da şi ce ne-ai mai speriat. De câte ori te apucau vărsăturile credeam că dai ortu' popii.

Tonton o hrănea ca pe un copil, silind-o să înghită o fiertură de porumb îndulcită cu sirop de arţar. Baptistine împinse cât colo linguriţa şi se ridică în capul oaselor.

— Cum Tonton... şi el m-a văzut în halul ăla... Dumnezeule... m-a văzut... hâm... vomitând? Oh! De ce nu l-ai gonit din cameră, nu trebuia să-l laşi, o certă Baptistine.

— Ei asta-i acum? Ştii că-mi placi? Domnişoara face pe cocheta. Ei bine, află că te-a ţinut în braţe, ca pe un prunc, te-a spălat şi te-a îmbrăcat, ajutat bineînţeles de mandea, d'apăi să ştii că e un domn... jos pălăria... Nu ne-am prea înţeles noi doi cândva, dar acu' p'onoarea mea, n-am pomenit de când mama m'a făcut un gagic care să se poarte aşa cu o muiere... Ştii ce? Dacă eşti „deşteaptă", pe tigrul ăsta îl pui cu botul pe labe cât ai zice „peşte!" Ascultă-aici la mine, că dacă nici eu nu m-oi pricepe la bărbaţi, atunci nu se mai pricepe niciuna... Cine are urechi de auzit, aude! Asta e! Şi-acuma gata, la treabă, trebuie să haleşti ca să te pui pe picioare, porumbiţa mea... Haide, hop, o lingură pentru Tonton... o lingură pentru Bănuţ. O lingură pentru... Bun, vorbeşti de lup şi lupul la uşă... M-am topit, dom'le Floris, m-am topit! spuse Tonton şi, cu mult tact, se făcu nevăzută.

Baptistine împinse într-o parte cana cu supă şi castronelul cu terci de porumb, ca să-l privească pe Floris, care intra în cameră, după ce în prealabil bătuse timid în uşă. De-abia acum Baptistine realiza cât de slab şi de palid era şi el. Gândindu-se că pe timpul bolii descoperise probabil unde ţinea talismanul lui, roşi ca un mac.

— Cum te simţi astăzi, Baptistine? o întrebă tânărul aşezându-se la picioarele ei.

— Mult mai bine, Floris. Curând am să mă pot ridica din pat, răspunse fata cu glas stins.

Ar fi vrut ca Floris să vină mai aproape, dar el se încăpăţână să stea la picioarele patului. I se părea ei, sau era mai distant ca până acum? Parcă i-ar fi fost gândurile în altă parte. Baptistine îşi lăsă capul pe pernă şi, ruşinată, îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Tocmai am aflat de la... că... că m-ai văzut într-o stare, nu prea... vreau să spun... trebuie să fi fost tare urâtă... într-o... ştii... eu...

Floris îi aruncă o privire maliţioasă. Binecunoscuta şi exasperanta lui privire ironică...

— Drept e că puţini dintre amorezii tăi te-ar fi recunoscut! Hai, mănâncă tot, dacă vrei să te vindeci mai repede.

Spunând acestea, Floris se apropie de Baptistine, luă cana de pe noptieră şi, ţinându-i cu blândeţe capul, o sili să bea zeama de carne. La atingerea degetelor lui un fior de fericire o străbătu pe Baptistine. Docilă, bău totul, până la ultima înghiţitură.

Floris se aplecă spre ea. Uluită, Baptistine crezu că avea să o sărute. Când colo, Floris se mulţumi să îi şteargă buzele cu un şervet de pânză ca o infirmieră model. Apoi îşi reluă locul la picioarele patului, de unde

o contempla zâmbind. Stânjenită, Baptistine întoarse capul într-o parte.

— Nu... nu te uita la mine... sunt... sunt încă hidoasă...

Floris îi aranja cuvertura pe picioare.

— Mie îmi placi', şi aşa... îmi aminteşti de o fetiţă insuportabilă... ştii tu, o scorpie mică şi capricioasă, căreia nu-i puteam refuza nimic!...

Floris se ridică prudent de pe marginea patului. Murea să o strângă la piept şi să o alinte. După ce se temuse că o pierde, acum, când o ştia vie şi în afară de primejdie, reîncepea să se poarte cu precauţie. Ştia că de cum avea să îşi recapete forţele, Baptistine era în stare să îl chinuie ca pe hoţii de cai.

Se priviră în tăcere, tulburaţi, nehotărâţi, neştiind ce carte să joace, tinere fiare orgolioase, ambiţionând fiecare să-l domine pe celălalt. Baptistine optă pentru tactica blândeţii şi a diplomaţiei.

— Floris... oh, Floris... am atâta nevoie de puterea ta!

Nici că putea găsi frază mai potrivită. Floris se apropie din nou de ea. Luând-o delicat de mână se jucă îndelung cu degetele ei şi i le sărută, fără să-i răspundă.

Baptistine oftă decepţionată.

— Unde ai fost, Floris?

— Cum unde, în camera de alături!

— Nu acum... când mă ţineau închisă şi mă cărau din fort în fort... mă gândeam deseori la tine şi... şi...

Floris îşi adânci privirea autoritară în ochii ei.

— Şi te întrebai de ce nu vin să te salvez, aşa-i?

Baptistine se mărgini să dea din cap.

— Şi erai supărată pe mine că nu vin?!

La acea întrebare directă, Baptistine se făcu mică de

tot sub pătura ei:

— Mă întrebam doar dacă îţi făceai griji pentru soarta mea!

Floris se încruntă.

— Halal întrebare! Cum să nu-mi fi făcut griji? Numai că ţie nu ţi-a putut trece nici o clipă prin cap că scumpul tău marchiz de Vaudreuil ne-a arestat şi pe noi... Individul se pricepe să plătească poliţe... la urma urmei îl înţeleg, e şi el om... Aşa că şi noi, ca şi tine, am stat o vreme la zdup şi de cum am izbutit să evadăm, am pornit în căutarea ta... numai că, despărţindu-mă la un moment dat de Adrien, din pricina molimei am pierdut orice posibilitate de a mai intra în legătură cu el, cu Feodor, cu Li Kang şi cu Georges-Albert... Habar n-am pe unde or fi rămas blocaţi... Asta e... Acum ştii tot... mă rog, aproape tot...

Baptistine pălise.

— Dumnezeule, Adrien... să nu i se fi întâmplat ceva!

Floris zâmbi şi o bătu pe umăr.

— Nu te nelinişti pentru el, Baptistine... Nu-i vine nimeni de hac, cu una cu două şi, apoi, nu uita, cu el se află şi prietenii noştri... Ca mâine ne pomenim cu ei în oraş, dar să treacă nebunia asta. Până să izbucnească molima... acum două luni, te căutasem la Fort Rosalie, Maurepas şi Fort Louis... n-avea rost să mai alerg ca nebunul în lungul fluviului cercetând bastion după bastion... riscam să rămân şi eu blocat... aşa că am decis să mă întorc aici şi să stau ascuns până ce voi primi veşti de la ceilalţi... Eram convins că Adrien ni-l va trimite pe Georges-Albert... Din păcate însă molima s-a înteţit şi guvernatorul a poruncit evacuarea oraşului... evident, în măsura posibilului... caselor contaminate îi s-a dat foc... şi uite-aşa...

conchise trist Floris.

Baptistine se ridică în capul oaselor.

— Da... ştiu... şi pe noi ne-au atacat indienii Natchez după ce soldaţii le-au ars satul!

Floris se înfiora gândindu-se prin câte primejdii trecuse biata fată. Îi luă din nou mâna într-a lui.

— Scumpa mea, slavă Cerului că ai ajuns până aici şi că totul s-a sfârşit cu bine... povesteşte-mi şi mie cum ai izbutit să scapi de indieni...

— Ah, a fost cumplit... de fapt sunt singura supravieţuitoare... Natchezii au masacrat întreg detaşamentul, noroc de bietul căpitan care m-a ajutat să fug, cu preţul vieţii lui!

Floris se posomorî brusc. Baptistine îşi muşcă buzele dându-şi seama că iarăşi o luase gura pe dinainte. Floris se ridică de pe marginea patului şi începu să se plimbe agitat prin cameră, ca un leu în cuşcă. Oprindu-se lângă fereastră, îşi încrucişă braţele şi spuse fără să o privească:

— Colosal, draga mea, uitasem că ai darul să susciţi asemenea devotamente oarbe... Observ că de astă dată te-ai ales cu un scalp oferit de bună voie torţionarilor, asta da performanţă... felicitările mele!

Ochii verzi scăpărau ameninţător.

Baptistine încercă să o dreagă.

— Ce te-a apucat?... căpitanul, care era foarte bătrân, ţinea să îşi salveze toboşarul... un copil de doisprezece ani, se grăbi să adauge Baptistine.

Întărâtat, Floris n-o mai asculta. Într-o răbufnire de gelozie se întoarse spre ea şi strigă:

— Şi fiindcă tot veni vorba, poate aflu şi de unde te-ai pricopsit cu acadianul ăsta pe care Bănuţ îl îngrijeşte mai ceva ca pe un logodnic?

La auzul acelei veşti, Baptistine îşi muşcă pumnul.

— Doamne, ce spui, Valmire e bolnav?

Floris ricana.

— Câtă creştinească milă... nu e cazul să disperi, flăcăul e zdravăn ca un taur şi după cum suge biberonul cu şampanie pricep că se va vindeca înaintea ta... mai ales că, în delirul lui, a dezvăluit lucruri foarte interesante!

— Ah, da? răspunse cu prefăcută indiferenţă Baptistine, înfruntând privirea inchizitorie a lui Floris.

— Ba chiar palpitante... draga mea. Nu vrei cumva să afli ce strigă Valmire ăsta? Păi strigă cam aşa: „Jeanne, Jeanne, te iubesc, eşti frumoasă, la noapte vei fi a mea”... ca să respect întru totul adevărul, ei spune „a mia”. Mă întreb cine-o fi Jeanne asta? insistă Floris fără să o slăbească din ochi.

Pe Baptistine o cuprinse o imensă descurajare. Îşi dădea seama că n-aveau să se poată înţelege niciodată. Îndurerată, se întoarse cu spatele la perete. Mirat că nu-i replicase cu o înţepătură, conform obiceiului, Floris se apropie de ea. Muţenia şi paloarea ei îl calmară brusc. O apucă cu delicateţe de bărbie şi îi întoarse capul spre el.

— Baptistine... Baptistine... nu te simţi bine?

Două lacrimi grele se prelinseră pe obrajii supţi de boală ai fetei. Îi era lehamite să răspundă. La ce bun?

Tocmai atunci intră în cameră Tonton, care înţelese dintr-o privire că nimerise în plină dramă.

— Uite ce e, dom’le Floris... te poftesc s-o cruţi... mai ales că şi domnia ta de-abia te-ai pus pe picioare! Hai, valea, du-te de te culcă şi faceţi pace amândoi, că doară aveţi toată viaţa înainte să vă dondăniţi!

Tonton îl împinse frumuşel afară din cameră pe

Floris. Când îl văzu ajuns în prag, Baptistine îl opri cu un strigăt neliniştit:

— Floris... Floris... e adevărat ce spune Tonton?... şi tu ai fost bolnav?

Floris se opri în uşă şi încuviinţă din cap.

— De ce nu mi-ai spus până acum? îi reproşa blând fata.

— Oh, mi-era teamă să nu te îngrijorezi... am fost atins printre primii de febra asta blestemată... dar, precum vezi, am scăpat cu bine!

Baptistine zâmbi cu infinită recunoştinţă, împreunându-şi mâinile.

— Oh, Floris... şi te-ai obosit atâta veghindu-mă pe mine când tu însuţi erai convalescent! Oh...

Fu cât pe ce să-i spună „iubitule”, dar se opri la timp.

— Oh, bietul meu Floris, şi tu n-ai avut pe nimeni să te îngrijească; cum te-ai descurcat?

Dintr-o dată, grăbit să părăsească încăperea, Floris răspunse peste umăr:

— Oh, am stat la ţară.

Baptistine sări ca arsă:

— La Emilie de Belle-Isle!

— Da’ de unde, ce-ţi veni?

Era rândul lui Floris să facă feţe-feţe.

— De altfel, n-are nici o importanţă, conchise el, tulind-o ca din puşcă.

Furioasă Baptistine aruncă cu perna după el şi se trânti pe saltea cu faţa scăldată în lacrimi.

— Oh, îl urăsc, îl urăsc. Îl urăsc!

— Poftim, şterge-ţi lacrimile şi nasul.

Buna Tonton o legăna ca pe un copil, mângâind-o şi consolând-o.

— S-a vindecat, prinţişoara mea, n’mai are nici pe

dracu’. Ţi-am spus c’nu merită s’te amărăşti... face pe nebunu’ taman fin’că-i sfârâie călcâiele dup’tine da’ n’ştie cum să ţ’o zâcă... d’nu te-ar iubi n’ar fi gelos ca un turc!

— Hâ, hî! Mă iubeşte! Halal dragoste, n-am ce spune, protestă Baptistine între două hohote de plâns.

— T’iubeşte ca un nebun... şi tu pe el, prinţesă... ştii, eu nu-s decât o biată trenţăroasă dă pe Pont-Neuf... drojdia Parisului; ce mai, da’ am ochit d’cum l-am văz’t că între voi e o poveste veche şi nu-i ni’c de făcut... dragostea’i ca boala... hai, prinţesă, uscă’ţi oc’şorii, ce doamne iartă-mă, pun’te pe picioare, şi fii iar Baptistine a noastră ş’o s’vezi cum îl pui cu botu’ p’labe pe hoţomana’ ăsta. O s’joace cum al s’cânţi tu, ai s’vezi!

Baptistine smiorcăi şi îşi privi prietena.

— Chiar crezi ce spui, Tonton?

— D-apăi cum, frumoasa mea?

— Spune, Tonton, pe plantaţia cui a stat cât a fost bolnav?

Tonton ridică din umeri.

— La Marie-Blanche de Pontalba!

— Oh! La una din amantele lui, şi cutează să-mi facă mie reproşuri! se indignă Baptistine.

Tonton o ajută să îşi schimbe cămaşa.

— Fii înţeleaptă, prinţesă... ăştia-s bărbaţii... ei au dreptul la tot şi noi la nimic. Prefă-te că nu bagi de seamă dac’vrei s’ai pace.

Tonton era o mare filozoafă şi Baptistine îşi propuse să mediteze la sfaturile ei.

În zilele următoare Baptistine reîncepu să se alimenteze normal. Îi era întruna foame şi recupera văzând cu ochii. Curând se dădu jos din pat. Floris

avea în continuare grijă de ea, o ajuta să coboare scara, o culca pe iarbă în grădiniţa din spatele casei, unde măgarul lăsase toţi portocalii fără frunze. Amândoi tinerii se prefăceau a fi uitat discuţia lor furtunoasă. Instauraseră un soi de *statu quo*, evitând cu grijă orice disensiune.

Obrajii Baptistinei începeau să prindă culoare şi bucliţele scurte îi scânteiau în soare. În camera lui de la parter, Valmire se însănătoşea şi el. Numai că într-una din nopţi prinse a răcni cu disperare. Bănuţ leşinase, fulgerată de primele simptome ale bolii. Şi tot biata Tonton trebui să o îngrijească, Valmire şi Baptistine fiind încă prea plăpânzi pentru aşa ceva.

Uneori Baptistine se aşeza la fereastră şi privea oraşul pustiu. Arareori, câte un sclav traversa pe furiş Piaţa Armelor, cu câte o căldare de apă din vecini. Câinii turbaţi urlau la lună. Noul Orléans devenise o aşezare fantomă. Alimentele începeau să fie şi ele o problemă. Floris, care îşi asumase sarcina aprovizionării, pierdea ceasuri întregi până izbutea să facă rost de câte o găină, de câteva prepeliţe sau raţe sălbatice, cumpărându-le sau schimbându-le pe obiecte de preţ.

Într-o dimineaţă plecă după târguieli mai devreme ca de obicei. De regulă se întorcea pe la ceasurile unsprezece, ca să cineze[49] împreună cu Baptistine. Auzind că orologiul bate de unu şi jumătate, Baptistinei i se strânse inima. Nu se mai întâmplase ca Floris să întârzie.

Se afla în bucătărie. De când se mai înzdrăvenise

[49] În secolul XVIII, cina se servea la amiază, supeul spre ceasurile şase ale serii, iar medianoche-ul, noaptea târziu.

ţinea să pregătească singură masa. Din ziua precedentă le mai rămăsese puţină supă de varză. În camera ei, Bănuţ se simţea prea rău ca să poată înghiţi ceva. Baptistine îi servi pe Tonton şi pe Valmire şi se căzni să îmbuce şi ea, prea îngrijorată ca să-i tihnească mâncarea. Ca să-i treacă timpul şi, mai ales, ca să nu mai audă clopotul din turla catedralei, spălă vasele şi se apucă să frece cratiţele, tăvile şi ceaunele. La cinci după-masă Floris încă nu se întorsese. Baptistine începu să se întrebe dacă nu cumva avusese vreun accident sau dacă nu fusese arestat. Pe la şapte începu să îşi spună că o părăsise pentru o altă femeie. Da, asta era, se săturase să tot facă pe infirmiera şi o lăsase să se descurce cu prietenii ei. Gândul că din nou îl pierduse îi tăie picioarele şi se lasă moale pe un taburet din bucătărie. De când cu boala, Baptistine se schimbase. Devenise mai puţin veselă şi zburdalnică. Rămânea deseori cu ochii pironiţi în gol şi vedea viitorul în culori din ce în ce mai sumbre.

Se înnopta, când uşa de la intrare se deschise cu zgomot. Sleită de aşteptare şi de nelinişte, Baptistine nici nu mai avu putere să se ridice şi să îi iasă în întâmpinare lui Floris. Acesta pornise în sus pe scări când deodată zări umbra Baptistinei, în bucătăria luminată de razele lunii.

— De ce stai de una singură pe întuneric? o întrebă el mirat.

Baptistine se ridică încet şi străduindu-se să îşi stăpânească tremurul vocii, şopti:

— Cre... credeam că n-ai să te mai întorci!

— Ai înnebunit, Baptistine? Cum să-ţi treacă prin minte aşa ceva?

Floris părea de-a dreptul supărat. Baptistine tremura.

Îşi îngropa obrazul în mâini. Cu căpşorul ei cârlionţat, de băieţel, părea încă mai delicată şi fragilă. Înduioşat, Floris se apropie de ea în timp ce în sinea lui gândea cu îngrijorare: Dee Domnul ca sănătatea să nu-i fie iremediabil zdruncinată... oare să-i spun acum sau să mai aştept câteva zile?

O luă în braţe şi îi mângâie blând cârlionţii.

— Scumpa mea, sunt aici, nu trebuie să-ţi mai fie niciodată teamă... n-am să mai plec niciodată de lângă tine fără să te anunţ, ţi-o jur... hai, linişteşte-te, aşa... aşa.

Cu ochii închişi, Baptistine se ghemui la pieptul lui ca o pisicuţă. Ceva, totuşi, o tortura. În cele din urmă, nemairezistând, îndrăzni să îl întrebe timid:

— Dar... unde-ai fost, Floris?

Într-un context diferit, orgoliosul nici nu ar fi catadicsit să îi răspundă. Prea independent şi prea obişnuit să zboare din floare în floare, culegând polenul acolo unde i se oferea, nu ar fi acceptat pentru nimic în lume să dea explicaţii unei domnişoare. De astă dată însă, nu avea încotro, chiar dacă ştia că lovitura avea să fie dură. Strângând-o mai tare în braţe, spuse pe un ton voit detaşat:

— Am fost până la plantaţia vicontesei de Pontalba...

Aşteptă o clipă să vadă cum va reacţiona Baptistine. Spre mirarea lui, fata tăcu resemnată.

— Bineînţeles că acum o să-mi declare că o iubeşte... gândi ea.

— Trebuie să-ţi spun totul, Baptistine, n-am încotro... la ea m-am îmbolnăvit... dar nu eram singur... mă însoţeau Grégoire. Elisa şi Ciceron... Ciceron e pe vindecate!... rosti cu greu Floris.

Baptistine îşi ridică fruntea spre el. Nu pricepea

nimic. În întuneric ochii verzi al lui Floris luceau ciudat. Baptistine simţi o picătură fierbinte pe obraz. Ridică mâna. Obrajii lui Floris erau uzi de lacrimi.

— Floris... Floris... spune-mi adevărul... ce se întâmplă? murmură Baptistine, răscolită de suferinţa lui.

— I-am îngropat astăzi după amiază, iubita mea... în parcul vicontesei Marie-Blanche.. te... te rog să nu te simţi vinovată şi să nu ai remuşcări... Numai eu şi cu Adrien suntem de vină, ar fi trebuit să le poruncim să rămână în Franţa, la Mortefontaine.... Grégoire şi Elisa erau prea bătrâni... inima lor n-a mai rezistat la boală... am făcut totul ca să le alin suferinţa... Ştii, acum pot să îţi spun... m-am dus zilnic să-i văd... au fost minunat îngrijiţi la Marie-Blanche de Pontalba... nu plânge, te rog, nu...

Baptistine suspina înăbuşit. Nu-i venea să creadă... Grégoire şi Elisa... morţi... ei care o crescuseră de mică... n-avea să mai audă niciodată glasul Elisei... „Fii cuminte, porumbiţa mea... ai grijă... porumbiţa mea... eşti aşa de frumoasă... micuţa mea porumbiţă...”

Deodată Baptistine îşi înălţă fruntea.

— Oh, Floris, şi Adrien... Adrien unde e?

— Nu ştiu... dar de cum te vei vindeca, pornim în căutarea lui! promise Floris.

În durerea ei, Baptistine nu se putu împiedica să nu remarce că lui Floris puţin părea să-i pese de ce avea să se întâmple cu „Pontalba”.

Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi, vorbind în şoaptă despre copilăria lor de la Mortefontaine, despre bunii şi devotaţii lor slujitori. Li se părea că rămăseseră orfani pentru a doua oară şi această tragedie comună îi lega şi mai mult.

Un zgomot surd produs la primul etaj îi smulse din nostalgia evocărilor. Leşinase Tonton. Vânătă la faţă, frigea ca un cărbune încins. Baptistine se instală la căpătâiul ei şi o îngriji cum ştia că făcuse Tonton cu ea. Floris gătea pentru toată lumea. Pe deplin vindecat, Valmire supraveghea convalescenţa lui Bănuţ. Şampania făcuse minuni pentru toată lumea şi Baptistine spera să o salveze şi pe Tonton. Numai că în cazul ei, maladia se dovedi fulminantă.

— Luptă, draga mea Tonton, luptă! o implora Baptistine căznindu-se să îi dea cu de-a sila „leacurile”. Numai că Tonton nu lupta cu boala. Dimpotrivă: s-ar fi spus că se lasă în voia ei, dacă nu cumva toate suferinţele fizice şi morale îndurate de biata fată, în mizeria de pe Pont-Neuf şi în cloaca de pe vapor, nu îi slăbiseră organismul.

— S’a zis cu mine... ţine steagul sus... prinţesă! fură ultimele ei cuvinte lucide înainte de a intra în comă şi a-şi da duhul cu un spasm violent, vărsând un ultim jet de sânge negru.

Împietrită, Baptistine nu voia să accepte crudul adevăr... Tonton... Tonton a ei... prietena ei de hoinăreală pe mări... Totul se prăbuşea în jurul ei... Nu voia ca trupul minunatei Tonton să fie luat de şareta cioclilor. Ca să îi facă pe plac, Floris săpă o groapă adâncă în grădiniţa din spatele casei, la rădăcina unui portocal. Baptistine puse între mâinile prietenei sale o rămurică de măslin, îi înveli cu nesfârşită dragoste trupul într-un cearşaf şi Floris o înmormântă, cu inima strânsă.

Câteva zile mai târziu, după ce în prealabil spălară cu multă apă podelele şi mobilierul din toată casa, Floris, Baptistine, Valmire şi Bănuţ părăseau Noul

Orléans.

Cei patru tineri făcuseră rost de o plută. O luară pe Mississippi în sus, spre Bâton Rouge, unde Floris şi Baptistine sperau să afle veşti despre Adrien.

Capitolul XXVI

— Ce viaţă de câine! bodogăni Georges-Albert.

Hăinuţele îi erau ferfeniţă. Îşi făcu vânt cu tricornul scofâlcit ca vai de lume, şi-l puse la loc pe cap ca să se apere de arşiţă şi îşi văzu de drum. Încotro se ducea? Nici el nu ştia. Maimuţoiul lui Floris se afla într-o dispoziţie execrabilă. De cincisprezece zile nu găsise strop de alcool să pună în gură, ca să nu mai vorbim că de încă şi mai de demult pierduse urma stăpânului său, Adrien, şi a tovarăşilor lor de drum. Picioruşele începeau să refuze a-i mai da ascultare. Cizmuliţele i se găuriseră. Ce-i drept, acel respectabil animal pierduse obişnuinţa de a se deplasa pe jos, fiind mai totdeauna transportat de către Floris şi Adrien fie pe umăr, fie în coburi.

— Of, ingraţi mai sunt oamenii! M-au lăsat în plata domnului şi s-au spălat pe mâini. Credeam că or să alerge să mă caute. Ei, aşi, ţi-ai găsit!... Bun... nu mă prea simt bine... drace, sper că nu m-am molipsit şi eu de boala aceea galbenă, puah! Ce oroare! Dacă-mi cade blăniţa s-a zis cu mine! Ce ţară nenorocită! Nu eşti niciodată liniştit... uragane, inundaţii, molime, ca să nu mai vorbesc de ţânţari şi alte lighioane! Ah, ce dor mi-e de Paris... Parisul meu, cât îl regret! Nu mă mai prind ei pe aici... Eu sunt un adevărat parizian,

asta e... Dacă mai ajung vreodată pe Pont-Neuf, pe cuvântul meu de maimuţă că nu mă mai las dus de-acolo! Ah! Parisul...

Oftând amar, Georges-Albert se piti într-un câmp de tutun.

Adormi buştean sub frunzele late şi se trezi bine dispus, dar cu un imens gol în capul stomacului. Începea să-l roadă foamea. Porni din nou la drum. Deodată se opri şi amuşină avid aerul. Nu, nu se înşela, o aromă plăcută îi gâdila nările. În faţa lui, spirale subţiri de fum se înălţau în văzduh. Se apropia de o aşezare omenească. Un grup de bărbaţi înarmaţi, soldaţi şi negustori, păzeau cu străşnicie intrarea. Georges-Albert se apropie pe furiş ca să îi audă ce vorbeau.

— La Noul Orléans încă bântuie cu furie?

— Da, în schimb în Arkansas şi Illinois s-a terminat.

— Şi la sălbateci?

— Ah, ah, măcar de ne-ar scăpa de ei vărsatul negru!

— Oh, de ce vorbiţi aşa? Nu-i frumos. Sunt totuşi făpturi ale lui Dumnezeu.

— Aşteaptă numai să pici în mâinile lor şi atunci să te vedem ce mai spui! Nu, domnule Joseph, natchezii, charkaşii şi cherokezii sunt, nişte fiare. Nu te poţi înţelege cu ei... Guvernatorul a avut de o mie de ori dreptate să le incendieze satele... Bine că am scăpat de ei!

— Am auzit că supravieţuitorii ar fi pornit spre Florida?

— Ha, ha, cu atât mai bine, să le ducă şi spaniolilor molima!

— Domnule locotenent, noi ce facem?

— Vă las doi soldaţi care să păzească drumul

împreună cu câţiva dintre voi! Nu lăsaţi pe nimeni să intre în Bâton Rouge decât dacă vă dovedeşte că nu este bolnav şi nu vine dintr-o zonă atinsă de epidemie... Alungaţi fără milă pe cei din Noul Orléans... N-au decât să se ducă în pădure şi să aştepte acolo până trece calamitatea!

— Spuneţi-ne, domnule locotenent, este adevărat că guvernatorul intenţionează să se instaleze aici?

— Da, o să vină de la Pontchartrain, unde situaţia s-a stabilizat. Excelenţa sa se va instala în locuinţa burgmeisterului.

— Va să zică, până se drege treaba la Noul Orléans, Bâton Rouge devine capitala Louisianei!

— Păi o meritǎm! Vedeţi dacă am fost vigilenţi? Am avut cele mai puţine cazuri de boală.

— Bun! Acum ştiţi ce aveţi de tăcut. Păziţi cu străşnicie intrarea în oraş... Noi pornim spre Mississippi...

Locotenentul şi ostaşii lui se depărtară. Georges-Albert se plictisise să mai aştepte. Ferindu-se de caraule, se strecură într-un lan cu porumb şi porni glonţ spre casele de la periferie.

Un miros delicios de prepeliţă la proţap îl făcea să saliveze de poftă. Traversă o curticică pustie şi se apropie cu paşi de lup de o uşă întredeschisă. Aruncă o privire discretă înăuntru. Norocul era de partea lui. În bucătărie nu era nimeni. Un castron aburind trona pe masa lungă din lemn geluit. Dintr-un salt, Georges-Albert îşi băgă botuţul şi labele în tocăniţa fierbinte. Phii! Era mai gustos decât tot ce-ar putea închipui. Georges-Albert alegea cu grijă bucăţelele cele mai bune. O carafă cu Frontignan părea pusă acolo anume pentru plăcerea lui.

— Ah, simt că renasc! îşi spuse maimuţoiul golind fericit recipientul.

O lovitură peste ceafă îi întrerupse paradisiaca delectare. Se clătină pe picioruşe şi se întoarse furios, gata să riposteze agresorului, dar încremeni stupefiat. O pereche de palme usturătoare completă surprinzătoarea agresiune.

— Tâlharule, hoţule! Te dezvăţ eu să furi de prin castroane!

Georges-Albert ar fi vrut să se apere, dar simţul onoarei şi galanteriei îl împiedicau să o facă. O superbă maimuţică, ceva mai scundă decât el şi îmbrăcată cu o rochiţă trandafirie, îl fulgera cu priviri mânioase.

— Vă asigur, doamnă, că mă judecaţi greşit! Nu sunt un hoţ, ci un călător rătăcit... care îşi caută tovarăşii, de drum!

Impresionată de manierele elegante ale interlocutorului ei, tânăra maimuţică amuţi. De la Floris şi Adrien, ca să nu mai vorbim de împăratul Chinei[50], sau de Prea Iubitul, Georges-Albert deprinsese un pospai de etichetă.

Din camera alăturată se auzeau glasuri.

— Vino repede... să nu dea stăpânul peste noi!

Noua cunoştinţă a lui Georges-Albert îl trase după ea într-o curticică. Se ascunseră după nişte chiupuri înalte pline ochi cu grăsime de urs şi făcură cunoştinţă.

Marinette era o tânără maimuţică din Africa. Fusese adusă de un marinar şi dăruită hangiului din Bâton Rouge în schimbul unei datorii. Georges-Albert se înduioşa de soarta ei vitregă. Marinette se grăbi să îl liniştească. E drept, uneori îi era dor de pădurea

[50] A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg* şi *Frumoasa din Louisiana*.

africană, de copaci şi de familia ei, dar hangiul Papa Lardo şi Mama Lardo se purtau frumos cu ea. O hrăneau bine şi nu-i pretindeau decât să le distreze clienţii.

— Şi dumneata? De unde vii? întrebă Marinette, dornică să ştie cu cine stătea de vorbă. Georges-Albert nu avea nimic de ascuns. Se grăbi să o liniştească pe Marinette. Cu limbajul lui colorat îi istorisi toate peripeţiile, lăsându-i desigur pe un plan secundar pe Floris şi Adrien. Uluită, Marinette află astfel că Georges-Albert era prieten intim cu împărăteasa Rusiei şi cu regele Franţei, că el şi nu altcineva câştigase bătălia de la Fontenoy şi că îl avea în buzunar pe guvernatorul Louisianei! Desigur, pentru moment nu era decât un biet refugiat fără acoperiş, şi fără leţcaie, pentru că se rătăcise de prietenii lui, dar de cum va da de ei îşi va regăsi splendoarea de odinioară.

— Hai cu mine să văd ce pot face pentru dumneata, spuse Marinette, luându-l de lăbuţă.

Cele două maimuţici intrară în han.

— Ah, Papa Lardo! strigă Mama Lardo! Priveşte!... avem două maimuţe!

— Pe Fecioara din Como! De unde l-a mai scos Marinette şi pe ăsta? Şterge-o, părosule, valea!

— Nu ţi-e ruşine, Papa Lardo? Bietul animal pare sfârşit de oboseală?

— Ei, femeie, doar nu vrei să păstrăm şi macacul ăsta!

Jignit de moarte, Georges-Albert îl privi furios.

— Doar în noaptea asta, Papa Lardo!

— Pe Sfântul Justinian, o gură mai mult de hrănit! Fie, dar numai pentru o noapte.

Opt zile mai târziu Georges-Albert se afla tot acolo. Papa Lardo şi Mama Lardo observaseră că prezenţa celor două maimuţele le dublaseră numărul clienţilor, golind crâşma rivalului lor, care, cu câteva zile înainte de izbucnirea molimei, avusese neobrăzarea să se instaleze la intrarea în oraş.

Georges-Albert se arăta devotat trup şi suflet noilor săi stăpâni şi mai ales Marinettei, de care se îndrăgostise până peste urechi. Descreţea frunţile tuturor cu giumbuşlucuri, era sensibil cu toată lumea, fermeca pe oricine punea piciorul în han şi, totuşi, din zi în zi, devenea tot mai nervos, căci Marinette îl ducea cu zăhărelul.

Cocheta îl aţâţa cât era ziulica de lungă, pentru ca la căderea nopţii să se culce cuminte la picioarele Mamei Lardo, în vreme ce Georges-Albert, mofluz, se ducea să doarmă pe un snop de paie din grajd, unde se frământa până în zori fără să poată închide ochii. Îl enerva grohăitul porcilor din cocina alăturată, dar mai ales îl chinuia amorul. De cum se întindea pe paie începea să făurească planuri machiavelice de seducere a dulcineei.

Cam asta era situaţia în dimineaţa când patriarhalul Bâton Rouge se umplu brusc de puzderie de soldaţi. Papa Lardo şi Mama Lardo îşi frecau fericiţi mâinile. Afacerile aveau să prospere.

Georges-Albert porni spre centru să afle ce se mai petrecea prin oraş. Era zi de târg. În piaţa din faţa bisericii locuitorii se înghesuiau care mai de care. Epidemia aparţinea de-acum trecutului. Localnicii se îmbărbătau reciproc. Ultimii trei bolnavi erau pe vindecate. Soldaţii aduseseră şi ei veşti îmbucurătoare. Peste noapte guvernatorul se instalase în casa

burgmeisterului. N-avea să se întoarcă la Noul Orléans decât după ce capitala avea să fie cu desăvârşire curăţată de ultimele focare de infecţie şi după asanarea emanaţiilor putride.

Georges-Albert se strecura printre picioarele trecătorilor fără ca nimeni să-i dea vreo atenţie. Lumea căsca gura, conversa, comenta evenimentele. Bărbaţii îşi învârteau pe deasupra capului săbiile, bastoanele şi pălăriile de vânător, sau, în cazul celor sus-puşi şi al soldaţilor cu uniforma peticită, tricornul. Femei gătite cu rochii de mătase ieşeau din casele scunde, fără etaj, urmate de câte o slujnică. Erau doamnele din suita guvernatorului. Localnicele din Bâton Rouge, îmbrăcate cu fuste negre şi bonete din pânză albă, le priveau cu admiraţie şi respect, ascultându-i cu gura căscată pe lacheii galonaţi care, din vârful buzelor, catadicseau să le ofere cu zgârcenie câte o informaţie. Deodată, un freamăt cuprinse mulţimea. Marchizul Rigaud Cavaignol de Vaudreuil se ivise în balconul casei burgmeisterului. Lumea începu să-l aclame.

— Trăiască guvernatorul!

— Trăiască marchizul!

— Trăiască domnul de Vaudreuil!

— Trăiască Louisiana!

— Trăiască Bâton Rouge şi locuitorii lui! răspunse cu diplomaţie guvernatorul, declanşând o explozie de entuziasm. Bărbaţii chiuiau şi îşi aruncau în sus pălăriile din blană de castor şi tricornurile.

— Da’ agitaţi mai sunt oamenii pe aici! îşi spuse Georges-Albert căţărându-se pe o tarabă cu varză roşie şi bostani.

Doi ţărani în vestoane negre şi nevestele lor cu bonete de pânză albă stăteau cu spatele la el,

astupându-i vederea. Enervat, maimuţoiul sări pe un butoi cu broaşte ţestoase.

Din balcon, domnul de Vaudreuil făcu semn să fie lăsat să vorbească. Mulţimea amuţi respectuos.

— Bravi locuitori al urbei Bâton Rouge, întreaga colonie admiră curajul cu care aţi înfruntat aceste vremuri de restrişte. Aţi luptat vitejeşte cu Marea Calamitate. Oraşul vostru a înregistrat cel mai mic număr de morţi... Vă felicit personal pentru acest frumos rezultat.

Guvernatorul făcu o pauză, spre a lăsa răgaz auditoriului său să îl aplaude.

— Ura!... Ura! Trăiască guvernatorul!

— Mulţumesc, prieteni... Loialitatea voastră îmi merge drept la inimă... Tocmai de aceea sunteţi primii cărora vă dezvălui vestea. Majestatea sa a numit un nou guvernator al Louisianei.

— Oooh! o exclamaţie de mirare ţâşni din zeci de piepturi.

Guvernatorul se prefăcu a nu fi observat şi îşi continuă imperturbabil discursul.

— ...în persoana domnului d’Abbadie care urcă în aceste clipe cursul Mississippi-ului, aducând veşti proaspete din Franţa... Vă mărturisesc, prieteni, că mi se rupe inima să părăsesc Louisiana tocmai în aceste clipe grele.

— Ipocritul! mârâi în sinea lui Georges-Albert.

— ...Oricum, îmi voi împlini datoria de guvernator până în ultima clipă, veghind la respectarea ordinei şi a disciplinei... Bravii noştri soldaţi au capturat câţiva borfaşi şi dezertori care nu au ştiut să ţină piept sălbaticilor şi răsculaţilor. Aceşti oameni fără lege şi credinţă vor fi judecaţi aici, în faţa voastră, de către un

tribunal de urgenţă. Locuitori din Bâton Rouge, o spun sus şi tare, ordinea trebuie menţinută cu orice preţ pe timpul şi până la încheierea mandatului meu.

După această declaraţie fermă şi fără drept de replică, domnul de Vaudreuil salută o ultimă dată mulţimea în delir şi se retrase din balcon, în vreme ce lumea striga de zor:

— Trăiască domnul de Vaudreuil! Trăiască guvernatorul!

Popularitatea marchizului era indubitabilă... Localnicii se pregăteau să asiste la judecată ca la un spectacol. Pe o estradă de lemn ridicată peste noapte, îşi făcură apariţia şase judecători. Străjerii scoteau pe rând prizonierii dintr-un furgon acoperit cu o prelată. Nefericiţii, raşi în cap, purtau lanţuri la mâini şi la picioare. Pe chipurile lor se afla întipărită o expresie de posacă resemnare. Cu toţii ştiau ce soartă îi aşteaptă. Unul singur înfrunta dârz privirile mulţimii: un negru african.

Georges-Albert îl recunoscu pe dată pe Jeannot, credinciosul slujitor al Baptistinei. Dacă maimuţoiul ar fi fost mai puţin absorbit de priveliştea pieţii, ar fi băgat de seamă că una dintre tărăncile din faţa lui îşi încleştase brusc degetele de braţul bărbatului ei. Acesta îi înconjură protector umărul cu braţul, ca pentru a o linişti.

Judecătorii chemau arestaţii unul câte unul. Deocamdată, era rândul unui soldat elveţian, cu uniforma în zdrenţe.

— Sergent Bleusse, te aflai în garnizoana de pe Insula Ţestoaselor când a izbucnit epidemia?

— Ba, bomnule Budecător!

Accentul elveţianului stârni ilaritatea publicului.

— Linişte! strigă enervat unul din judecători. Împreună cu câţiva soldaţi trădători, aţi profitat de situaţie ca să vă răsculaţi, l-aţi ucis pe căpitanul vostru, domnul Duroux, şi aţi dat iama în magazia cu făină! Nu nega! Ce ai de spus în apărarea dumitale?

— Băi, bomnule budecător... bentru băină... ne-a bost şi nouă boame.

— Ah, da? Şi fiindcă v-a fost foame l-aţi asasinat ca nişte laşi pe bietul căpitan Duroux? fulmină judecătorul îndreptând spre el un deget acuzator.

Elveţianul se cumpăni pe picioare.

— Bu eram bingur, bomnule budecător şi bomnul Buroux era bău (elveţianul voise să spună „râu”. Lumea se prăpădea de râs.), zi becinstit, bătea boldaţii, boi ne-am blânz buvernatorului zi...

Judecătorul lovi cu pumnul în masă, întrerupându-l pe nefericitul elveţian.

— Ajunge, apărarea dumitale te înfundă şi mai rău. Pentru jaf şi asasinat, vei fi pedepsit conform Codului penal al armatei... vei fi aşezat într-un sicriu de stejar şi tăiat în două cu fierăstrăul, de viu!

— Bu... Bu! Azutor! urla elveţianul, în vreme ce haidamacii armatei îl târau spre o pădurice vecină, pentru a împlini groaznica sentinţă.

Câteva femei îşi plecară capul, îngrozite, în schimb bărbaţii găseau că verdictul fusese drept.

Deodată, un glas masculin rupse ironic tăcerea:

— Suntem sălbatici sau civilizaţi?

Cei prezenţi priviră consternaţi.

— Cine... cine a îndrăznit?

— Cine a vorbit? fulmină judecătorul.

Cu căciulile şi bonetele trase pe ochi, cei patru ţărani din faţa lui Georges-Albert se foiau încercând să

descopere, ca toată lumea, pe neobrăzatul care îndrăznise să protesteze.

Georges-Albert îl dibuise dar, şiret şi inteligent ca întotdeauna, nu se clinti de pe butoiul cu ţestoase.

— Gata cu comentariile! Să fie adus următorul! porunci furios judecătorul.

Doi alţi soldaţi dezertori fură condamnaţi la trasul pe roată. Un hoţ de biserici fu trimis la ştreang. În sfârşit, veni rândul lui Jeannot.

Flăcăul privea mulţimea fără ostentaţie, dar cu demnitate. Îşi încrucişase braţele pe piept şi aştepta. Lanţurile îi atârnau până deasupra genunchilor.

— Înaintea epidemiei te-ai răsculat şi ai fugit cu sclavii ducelui de Belle-Isle! tună unul din judecători.

— Paldon, misiu judecătol, eu elam om libel! protestă Jeannot.

— Tu liber? Ha, ha... Şi numărul ăla de pe braţul tău de unde îl al? întrebă răutăcios judecătorul.

— Cândva am fost sclav, admise Jeannot, dar la mini cumpălat şi libilat o male plinţes.

— Apărarea nu are temei... prinţesa era o intrigantă, iar băiatul nu posedă acte doveditoare pentru răscumpărarea lui! comunică unul dintre judecători colegilor săi. Aceştia încuviinţară din cap.

Jeannot nu se dădea bătut. Explică din nou:

— Hâltii lămas la plantaţia Belle-Isle, misiu judecătol şi apăi malii senioli Misi de Villeneuve şi de Poltejoye vlut cumpălat la mine pentru libelat a doua oală, apoi misiu judecător Noul Orléans nu vlut!

— Destul, vorbeşti mult şi prost! îl repezi unul din membrii tribunalului.

Ceilalţi dădură din cap.

— Da nu pricepem nimic din păsărească ta...

— Negroteii ăştia au un accent imposibil!

Auzindu-i, Jeannot îşi bombă torsul.

— Dacă misiu judecătol volbit limba ţălii mele din Aflica... făcut şi el gleşeli şi tot satul mulit de lâs!

Replica lui Jeannot stârni un imens hohot de râs.

— Destul! Linişte! Linişte!

— Tăcere sau evacuez piaţa, ameninţă primul judecător.

Ca prin farmec se aşternu o tăcere mormântală.

— Întrucât negrul Jeannot nu posedă acte care să îi dovedească eliberarea... întrucât nici un proprietar nu a putut dovedi că este stăpânul lui... acest tribunal, din dorinţa de a-şi arăta bunăvoinţa şi clemenţa, acceptă să îl cedeze pe negrul Jeannot ca sclav şi ca ajutor gâdelui municipal, care s-a oferit să îl cumpere cu o sută optzeci de piaştri de carton...

Acel tribunal de excepţie ştia să profite, nu glumă! De ce să condamne la moarte un negru care putea fi revândut, cu atât mai mult cu cât nu făptuise nici o crimă...

Jeannot urlă răguşit:

— Missi judecătoli... Jeannot nu gâde... Bunul Dumnezeu nu vlut aşa ceva... nu bine... Nu, misiu judecătoli... nu face asta... Vă implol, misi judecătoli...

Dar nimeni nu-i mai asculta protestele.

În piaţă lumea se dădea grăbit la o parte din calea unui bărbat înalt şi musculos. Era gâdele din Noul Orléans, venit la Bâton Rouge din porunca expresă a guvernatorului. Sui cu paşi hotărâţi pe estradă, pipăi braţele lui Jeannot şi rânji satisfăcut. Flăcăul părea zdravăn şi avea să îi poată stăpâni pe condamnaţi.

— Mulţumesc, înălţimea Voastră, băiatul e sănătos şi o să-mi fac bine treaba cu el.

Auzindu-l, Jeannot zbieră ca scos din minţi.

— Nu... nu... niciodată, Jeannot niciodată gâde! Ajută la salac neglu, Bunule Dumnezeu! Dă-i culaj!

Şi înainte ca soldaţii să apuce să schiţeze vreun gest, Jeannot smulse toporişca de la brâul unui pădurar aflat în primul rând de spectatori şi o înălţă deasupra mesei judecătorilor.

— Aaaaaaah! urlară în cor magistraţii, semănându-şi perucile pe jos. Toporişca şuieră prin aer, abătându-se ca o ghilotină peste încheietura mâinii stingi a lui Jeannot. Sângele ţâşni din ciotul mutilat stropindu-i pe judecători şi pe cei din preajmă. Mâna cu degete zgârcite rămase agăţată în lanţ pe masa de lemn.

— Jeannot, nu, nu! se auzi un ţipăt de femeie.

Negrul tresări, privi năuc deasupra mulţimii şi se prăbuşi leşinat.

— S-a automutilat!

— Negrul şi-a tăiat mâna!

— Dumnezeule, ce curaj pe el!

— N-a vrut să fie gâde!

— Oh, mi-e frică, e semn rău!

Lumea se agita impresionată. Un chirurg se apropie în goană, deschizându-şi trusa. Gâdele îngenunchease lângă cel care refuzase să îi devină colaborator. Nimeni pe lume nu-l mai putea sili acum pe Jeannot să fie ajutor de gâde. Ca să lege condamnaţii îi trebuiau două mâini.

— Aduceţi-mi iute nişte tăciuni!

Rana trebuia cauterizată pentru stoparea hemoragiei. Localnicii se îmbrânceau. Fiecare voia să se apropie să vadă. Femeile făceau crize de nervi. La ordinul unuia din magistraţi, soldaţii improvizară un cordon ca să poată ţine piept tălăzuirii.

Deodată, din mijlocul mulţimii răsună un glas sonor de bărbat.

— Libertate pentru sclavi! Daţi-i libertatea! Şi-a câştigat-o!

Entuziasmată, lumea începu să scandeze:

— Libertate pentru negru! Libertate!

Magistraţii încercară să facă stânga-mprejur, dar omenirea era prea compactă. Soldaţii nu mai făceau faţă. Încă o clipă şi situaţia devenea explozivă. Fereastra de la balconul burgmeisterului se deschise cu zgomot. Ca la un semn, toţi cei din piaţă ridicară capul într-acolo. Guvernatorul se ivi in cadrul ferestrei şi făcu un semn cu mâna.

— Dacă acest om supravieţuieşte automutilării, îl declarăm liber şi... ca răsplată pentru curajul lui neobişnuit, îi acordăm titlul de comandor[51] de plantaţie.

— Uraaa! Trăiască guvernatorul! strigară localnicii.

— Foarte bine, atuncea luaţi-l... luaţi-l de aici. E liber... negrul vostru...

Spumegând de furie, primul magistrat începu să-şi strângă hârţoagele stropite cu sânge. Colegii lui se repliau grăbit spre casa burgmeisterului. Populaţia, calmată, le făcu loc să treacă.

Deodată, acelaşi glas masculin tună:

— Actele... semnaţi actele doveditoare!

Zadarnic căuta primul judecător să desluşească direcţia de unde venea glasul. În faţa lui nu vedea decât chipuri ostile de ţărani, vânători şi soldaţi.

— Da... da... ACTELE! ACTELE! Daţi-i negrului actele, reclamară în cor ţăranii, pricepând intenţia

[51] Supraveghetor.

necunoscutului.

Dacă judecătorii nu semnau nimic, nefericitul băiat rămânea pentru tot restul vieţii lui un sclav fugar, pasibil oricând de vânzare.

— Poftim... semnez, luaţi dovada! strigă exasperat judecătorul, mâzgălind în pripă un proces-verbal de constatare.

Jeannot îşi venea în fire. O ţărancă îngenunchease lângă el şi îi luase capul în poală, în vreme ce doi tineri viguroşi îl ţineau nemişcat.

— Strânge din dinţi, fiule! îl sfătui cu bunătate medicul, strecurând o fâşie de pânză între dinţii lui Jeannot.

Acesta părea că nu aude nimic. Transfigurat, o privea în extaz pe tânăra ţărancă. Un zâmbet lumină trăsăturile lui crispate de durere.

— Mi... cuţ... plin...

— Ssst... menajează-ţi forţele!

Ţăranca puse un deget pe buzele sclavului. Chirurgul apropie de rană fierul înroşit.

— Aaaaah!

Jeannot tresăltă de durere. Un miros greţos de carne prăjită umplu piaţa.

— Haideţi... circulaţi... nu mai e nimic de văzut... s-a isprăvit bâlciul!

Soldaţii împrăştiau mulţimea de gură-cască. Femeile plecară cele dintâi. Acasă le aşteptau treburile gospodăriei. Pe drum fiecare comenta cu aprindere întâmplările acelei neobişnuite dimineţi, cum nu mai trăise nicicând patriarhala urbe. Bâton Rouge era un loc liniştit. Cele petrecute aveau să înflăcăreze multă vreme imaginaţia copiilor care se jucau de pe acum de-a tăiatul mâinii.

Chirurgul îşi strânse trusa cu instrumente, feşele şi pansamentele. Hemoragia se oprise.

Câţiva pădurari confecţionară în grabă o brancardă şi culcară pe ea trupul lui Jeannot, care leşinase pentru a doua oară.

— D’apăi, îl luăm şi-l grijim la mămuc’ acas’! spuse un acadian împingându-şi cuşma pe ceafă. Era un băiat blond, cu ochi albaştri şi chip deschis şi sincer. Soldaţii încuviinţară în tăcere. Oricum, pentru ei negrul acela scandalagiu nu prezenta nici un interes.

Acadianul băgă în sân actele lui Jeannot şi ridică brancarda împreună cu tovarăşul său, un zdrahon cât o prăjină de înalt cu umerii uşor căzuţi. Nevestele lor înfofolite în şaluri îi urmară cu ochii plecaţi sub bonetele de pânză cu boruri largi.

Cele două perechi traversau piaţa în care nu mai rămăsese nimeni. Nimeni, în afară de Georges-Albert. Acesta îşi înfundă tricornul pe cap şi o luă pe urmele acadienilor.

În biroul burgmeisterului, domnul de Vaudreuil făcuse explozie. Dând frâu liber supărării, le trăgea un perdaf nemaipomenit celor şase magistraţi care stăteau pâşavi, cu nasul în pământ.

— Ce să mă fac cu voi, domnilor! V-am cerut să îmi organizaţi o judecată exemplară şi era să mă pomenesc cu o răzmeriţă. Mii de trăsnete!... E cu putinţă să fiţi atât de nepricepuţi? Am fost la un pas de răscoală. Tocmai acum, când spiritele sunt încinse şi stăm pe un butoi cu pulbere... Şi doar vă avertizasem... Mână de fier în mănuşă de catifea, hai? Pe fundalul ăsta agitat, cum or să reacţioneze cei din Louisiana când vor afla de ordinul regelui? Nici nu îndrăznesc să mă gândesc!

Furios, domnul de Vaudreuil se apropie de fereastră, dădu într-o parte perdeluţa de muselină şi aruncă o privire spre piaţa din mijlocul oraşului.

Cei patru ţărani acadieni se depărtau cu brancarda lor în direcţia fluviului. Guvernatorul se încruntă, cuprins de o adâncă perplexitate. Cercetă cu atenţie statura celui mai înalt dintre ţărani şi mersul ţărăncuţei de lângă el şi îşi frecă bărbia, căznindu-se să-şi lămurească impresia de familiaritate pe care i-o inspirau cele două siluete.

— Femeia asta... Bărbatul ăsta...

Deodată, marchizul Rigaud Cavaignol de Vaudreuil slobozi o înjurătură şi se plesni cu palma peste frunte.

— Ei sunt!

Guvernatorul tocmai zărise un maimuţoi care ţopăia pe lângă ziduri, urmărind de la oarecare distanţă cvartetul acadienilor. Sub privirea uluită a magistraţilor, domnul de Vaudreuil se năpusti pe balcon cu intenţia de a porunci străjerilor să-i aresteze pe acadieni. Ridică braţul. În aceeaşi clipă dinspre cheiuri se auzi un strigăt:

— O corabie, excelenţă! Se apropie o corabie!

Domnul de Vaudreuil privi în josul fluviului. Printre insuliţele înverzite se iţeau pânzele unei nave. Marchizul şovăi imperceptibil. Cvartetul dădu colţul pieţei şi se făcu nevăzut. La urma urmelor, ce rost avea să-i mai urmărească cu răzbunarea lui? Oricum, sosea noul guvernator. Era mai cuminte să „uite” scandalul cu marea ducesă şi să gândească la drama care sta să se declanşeze!

Capitolul XXVII

Papa Lardo număra pentru a treia oară şuncile afumate din cămară. Nu mai încăpea nici o îndoială: un hoţ şterpelise două din ele şi dăduse iama în proviziile de vin, ulei, untură de urs, dovleci şi fasole. Hangiul gemu înfricoşat. Dacă rezervele lui continuau să se topească în acel ritm infernal, mai avea puţin şi dădea faliment.

Ferm decis să îşi apere averea agonisită cu destulă trudă, Papa Lardo se înarmă cu o puşcă şi se puse la pândă, dar cum infernul este pavat cu bune intenţii şi soarele era destul de fierbinte, în pofida orei matinale, hangiului i se făcu sete. Cu o seară înainte, ţăranii îi vânduseră un butoiaş de sparge-maţe[52]. Papa Lardo îşi turnă un păhărel, apoi un al doilea. După al treilea, sforăia fericit pe rogojina lui de papură.

Atâta aştepta Georges-Albert. Îi făcu semn Marinettei şi cele două maimuţele se strecurară înăuntru prin ferestruica de aerisire. Aleseră cu grijă un clapon fript, o duzină de ouă proaspete, o plăcintă şi un castron cu raci fierţi. Puseră totul într-un sac şi se făcură nevăzuţi pe acolo pe unde veniseră. Urmat de Marinette, Georges-Albert o alergă ţopăind spre Mississippi. Luând-o în sus pe malul fluviului, după vreun sfert de ceas ajunseră la o căbănuţă pitulată printre trestii. Georges-Albert şuieră scurt. Uşa de la intrare se deschise discret.

— A sosit Georges-Albert... N-ai avut necazuri, bătrâne?

În prag se ivise Floris. Georges-Albert îi sări vesel în

[52] Cidru.

braţe, în vreme ce Marinette se repezea să îi sărute pe Baptistine şi pe Jeannot. Pe mal trosni o creangă sub paşii cuiva. Valmire şi Bănuţ se întorceau şi ei. Îşi petrecuseră noaptea sub o salcie pletoasă. Deşi ciuruiţi de ţânţari, păreau pe deplin fericiţi. Nu acelaşi lucru se putea spune despre Floris şi Baptistine. Aceasta din urmă nu se ocupa decât de Jeannot. Bietul băiat fusese cât pe ce să se prăpădească de pe urma amputării... Ciotul braţului ardea ca focul, dar cu un devotament extraordinar, Baptistine îi schimbase ceasuri la rând pansamentele şi îi pusese cataplasme cu ierburi pe tâmple. Îngrijirile ei dăduseră roade. În pofida căldurii înăbuşitoare, rana nu se gangrenase şi Jeannot revenea încetişor la viaţă.

— Bea asta, Jeannot, şi încearcă să şi mănânci ceva.... forţează-te... nu, nu te mişca... Aşteaptă, am să-ţi fac o pernă... Floris, te rog adună nişte frunze şi pune-le în şalul ăsta... Aşa... ţi-e mai bine, Jeannot?

Bravul băiat surâdea recunoscător.

— Melsi, plinţes micuţ... tu salvat la Jeannot a doua oală... Melsi, Floris, fală tini, eu pieldut elam!

Floris nu răspunse. Posomorât, o observa pe Baptistine în timp ce îl îngrijea pe rănit. Gesturile îi erau pline de tandreţe şi afecţiune şi din zi în zi Floris devenea mai bănuitor şi mai neliniştit. Mândrul seducător suferea în tăcere, descoperind chinul geloziei.

Petrecuseră în ascunzătoarea lor opt zile, singura legătură cu restul lumii fiind asigurată de Georges-Albert şi Marinette.

— Ce-ai mai aflat, Georges-Albert? întrebă Floris, muşcând cu pofta dintr-o aripă de clapon.

O serie de mimici expresive, completate cu

scâncete, îi dădură de înţeles că de la sosirea noului guvernator oraşul se înţesase de lume. Odată primejdia epidemiei trecută, colonii, proprietarii de plantaţii şi curtenii îşi părăseau refugiile din împrejurimile Noului Orléans şi se grăbeau să facă temenele succesorului marchizului de Vaudreuil. Se zvonea că adusese veşti extraordinare. Deocamdată, cei doi guvernatori rămâneau închişi în locuinţa burgmeisterului, rezolvând probleme administrative curente şi pregătind viitorul coloniei.

— Ai dat de urma lui Adrien? întrebă Floris.

Georges-Albert clătină necăjit din cap. În ciuda anchetei minuţioase întreprinse împreună cu Marinette, care se dovedea excepţional de ageră şi descurcăreaţă, Georges-Albert nu izbutise să prindă nici un fir. Tânărul conte de Villeneuve-Caramey, Feodor şi Li Kang păreau să se fi volatilizat.

În schimb... Georges-Albert îl trase discret pe Floris în păpuriş ca să-l înştiinţeze că Jéodard Castillon du Rocher, Ernaudan de Gastagnac şi Yann Le Gallic tocmai sosiseră în oraş. Floris se încruntă. Logodnicii Baptistinei se aflau din nou pe urmele lor.

— Nici ciuma n-o să mă scape de ei! mârâi gentilomul.

Georges-Albert îi dădu de înţeles că mai avea şi alte ştiri. Vicontesa Marie-Blanche de Pontalba sosise în seara precedentă la bordul unei plute, ca şi Carlotta, declarând sus şi tare că în Noul Orléans nu mai era de trăit. Amândouă trăseseră la hanul lui Papa Lardo. Pe de altă parte, marchiza de Vaudreuil o trimisese pe tânăra sclavă Bossi să-l întrebe pe hangiu şi pe muşteriii acestuia dacă nu auziseră de soarta marchizului de Portejoye! Frumoasei Arthémise de

Vaudreuil puţin îi păsa de mazilirea guvernatorului, dorindu-şi, după cât se vede, o partidă de table!

— Drace! se scărpină în ceafă Floris.

Cu toate cele trei amante ale lui grupate în Bâton Rouge, spaţiul de manevre se cam îngusta. Seducătorul zâmbi măgulit şi îşi privi amuzat vesta de postav ţărănesc. Ideea să se reîntâlnească cu Arthémise în acele circumstanţe, şi mai ales în acea ţinută era destul de insolită.

Baptistine tocmai îl ajuta pe Jeannot să iasă din cabană. Flăcăul se rezema cu braţul valid de umărul plăpând al tinerei fete. Floris întoarse capul agasat. Începea să se sature de rolul de îndrăgostit nefericit şi de infirmier, uşă de biserică.

— Mă duc în oraş! declară Floris pe un ton ce nu admitea replică.

Baptistine se întoarse nedumerită spre el.

— Dar bine, Floris... de ce să te expui inutil? E primejdios... dacă te recunoaşte cineva?

Ochii verzi scăpărară mândru.

— Doar n-o să mucegăim aici până la capătul zilelor... Trebuie să aflu ce se petrece... Oricum, voi nu vă clintiţi de aici până nu mă întorc!

— Floris... Floris... ai grijă! îl imploră Baptistine.

Floris o privi mirat. Baptistine îl privea cu adoraţie. Fu tentat să rămână, dar o dată mai mult orgoliul se dovedi mai puternic decât raţiunea şi se făcu nevăzut printre trestii.

* * *

— Poate să fie urmările febrei galbene, dragule, îl consolă marchiza de Vaudreuil.

Pentru a treia oară Floris încerca să îşi dovedească

bărbăţia, fără să izbutească însă. Asemenea ruşine marele seducător nu mai păţise în viaţa lui.

— Ai dreptate... încă nu am ieşit din convalescenţă, se scuză el ridicându-se în capul oaselor.

De la etajul de deasupra se auzea ecoul unor voci înfuriate.

— Ce se întâmplă? întrebă Floris.

Doamna de Vaudreuil, înălţă plictisită ochii spre tavan.

— Oh... soţul meu se ceartă cu domnul d’Abbadie... de când a venit aşa o ţin... amândoi sunt negri de supărare!

Marchiza îl privi ironic pe Floris şi pufni în râs.

— Ştii, dragul meu, ţinuta asta de acadian te prinde de minune... ce idee să vii la mine îmbrăcat aşa... hi, hi, habar nu ai ce pică avea pe tine... acum însă... eşti mai nevinovat ca Joseph... Pentru numele lui Dumnezeu, dragule... fă ceva, doar eşti tânăr, e păcat de dumneata... încearcă să iei nişte făină de crocodil, se pare că ar fi foarte bună pentru... pentru... hi, hi în sfârşit, pentru necazul dumitale...

Marchiza îşi bătea joc de el pe faţă. Floris se străduia să îşi păstreze o expresie demnă, singura posibilă în situaţia dată. Se grăbi să-şi încheie vesta. Îi tremurau degetele. Ştia el bine care era necazul lui. Toţi crocodilii din lume nu l-ar fi putut ajuta. „Floris, ai grijă, ai grijă...” Vocea ticăloasei îi răsuna încă în urechi. De, Floris se ştia grav atins. Un singur lucru îl putea vindeca. Ea. Zâna luminoasă, inconştientă, fluşturatică, trăsnită, infidelă, singura femeie pe care nu ştia de unde şi cum să o apuce. Da fiecare dată când credea că a pus şeaua pe ea, îi luneca din mâini, fugea, dispărea. Ardea de nerăbdare să se întoarcă la cabana

din mlaştină. Floris se înclină respectuos deasupra degetelor marchizei.

— Draga mea, voi încerca să mă retrag la fel de discret cum am venit.

— Şi cum te-ai manifestat aici, îl ironiză doamna de Vaudreuil.

De astă dată, cam întrecuse măsura. Cât era ea de marchiză, Floris tare mai avea chef să-i tragă o chelfăneală zdravănă. La etajul de deasupra se trânti o uşă şi paşi precipitaţi coborâră scările. Afară, în piaţă, se auzea rumoare. Floris ridică un colţ al perdelei de muselină şi privi cu prudenţă printre jaluzelele lăsate. Dinspre fluviu adia o briză călduţă.

— Veniţi, oameni buni, să aflaţi vestea cea mare...

Un herald chema populaţia. Lumea se aduna în goană. Seniorii şi doamnele din înalta societate părăseau în grabă căsuţele modeste unde se instalaseră „cu chirie”. Întreg oraşul părea adunat sub balconul primarului. Marchiza îşi trase pe ea o rochie înflorată de indiană şi se alătură lui Floris.

— Oh, Doamne... ce plictiseală... Să te ţii scandal când vor afla vestea! oftă marchiza.

— Ce veste?

— Ei, dragule, aşteaptă şi ai să afli... Eu m-am săturat până în gât... de opt zile nu aud decât asta... Bărbatul meu şi cu domnul d’Abbadie au învăţat pe dinafară scrisoarea Regelui, dar tot nu s-au dumirit!

Frumoasa Arthémise îşi înăbuşi un căscat şi se duse să ia o bomboană de pe noptiera din lemn de trandafir.

— Şi ce-a putut să scrie Frérot ca să le dea atâta bătaie de cap acestor domni?

— Ei, dragule... Prea Iubitul a cedat colonia vărului său, regele Spaniei!

— Cum?

Floris se năpusti la marchiză şi o întoarse cu faţa spre ei. Cutioara cu bomboane se rostogoli pe parchet.

— Vai, dragule, fii mai stăpânit... uite ce-ai făcut! îl certă frumoasa Arthémise îngenunchind să strângă bomboanele.

În piaţă lumea începea să aclame.

— Trăiască guvernatorii! Trăiască guvernatorii!

— Vă mulţumim, prieteni,... vă mulţumim... hâm... hâm... Domnul d'Abbadie, noul nostru guvernator, până la sosirea... în sfârşit... până la... ăăă... va da citire scrisorii şi ordinului dat de Majestatea Sa în septembrie anul trecut...

— Uraaa! Trăiască Regele! Trăiască Majestatea Sa! Trăiască guvernatorul!

Vocea monocordă a noului guvernator începu să citească:

„Întrucât printr-un act anume întocmit la Fontainebleau, la 3 septembrie, am cedat, din propria Noastră voinţă, prea scumpului şi iubitului Nostru văr, Regele Spaniei, şi urmaşilor şi moştenitorilor săi, în deplină proprietate, pur şi simplu şi fără nici o excepţie, întreg ţinutul cunoscut sub numele de Louisiana!...”

Mulţimea urlă într-un singur glas.

— Cum?

— Nu se poate!

— Ce-a spus?

— A cedat Louisiana!

— Staţi să ascultăm!

— Ruşine Franţei!

— Regele e nebun!
— Mai citiţi o dată!
— E o greşeală!
— Nu se poate!
— Linişte, linişte, oameni buni! îşi spărgea pieptul marchizul de Vaudreuil.
Un răpăit de tobă restabili un simulacru de tăcere.
Domnul d’Abbadie îşi relua lectura, cu glas tremurat:

„... întreg ţinutul cunoscut sub numele de Louisiana ca şi Noul Orléans şi insula pe care este aşezat acest oraş, şi întrucât printr-un alt act întocmit la Escurial şi semnat de Regele Spaniei Majestatea Sa catolică a acceptat cesiunea mai sus menţionatei ţări, vă poruncim ca la primirea prezentei să anunţaţi populaţia şi să încredinţaţi de drept în mâinile guvernatorului sau ofiţerului numit de Regele Spaniei, sus-numita ţară şi colonie a Louisianei, cu toate anexele ei, oraşe şi insule dependente de Noul Orléans... Aşa cum se află ele în ziua sus-numitei cesiuni, dorind ca pe viitor ele să aparţină Majestăţii Sale catolice. Vă poruncim în consecinţă...”

Floris simţi că se înăbuşe de furie.
— Insula Noul Orléans! Incredibil, draga mea, dar Frérot nici măcar nu cunoaşte situaţia topografică a acestui oraş, ca să nu mai vorbesc de valoarea acestei ţări pe care o face cadou altuia, cum te-ai descotorosi de o jucărie de care te-ai plictisit... dar ce Dumnezeu păzesc consilierii lui de la Versailles? Au privit ei vreodată harta Louisianei? O hartă desenată cu sângele şi osemintele francezilor...
Ochii verzi fulgerau de indignare. Pe balcon, domnul

d’Abbadie continua să se adreseze mulţimii pe un ton plângăreţ, implorând poporul să înţeleagă motivele regelui, conjurându-l să aibă încredere în el şi să nu-i îngreuneze misiunea, şi aşa mai mult decât ingrată, până la venirea spaniolilor... oricum, totul va rămâne ca înainte... Guvernatorul spaniol va fi înţelegător...

Marchiza de Vaudreuil se rezemă de umărul lui Floris.

— Oh, dac-ai şti cât sunt de fericită că mă întorc la Versailles. Ce binecuvântare să revăd sala oglinzilor şi cancanurile de la curte... ai să-mi lipseşti, chiar dacă în dimineaţa asta n-ai avut nici un chef de mine... las-că te-am ghicit eu... ţi-e gândul în altă parte... vezi, ce bine s-a potrivit totul, plec la ţanc... ei hai, linişteşte-te... zău nu pricep ce-ţi pasă că Louisiana este de acum a spaniolilor... din partea mea, n-are decât să fie a oricui, şi a...

— Marelui Mogul! ricană Floris.

— Exact! Gândeşte-te la treburile tale, Floris, şi lasă idealismul... coboară cu picioarele pe pământ... Şi înainte de toate, pune-te la adăpost... Parcă văd că cei din colonie se vor revolta în numele Franţei... şi iar o să se lase cu scandal... Oh, dragule, voi bărbaţii sunteţi imposibili! Pleci? Ai dreptate, profită de agitaţia generală şi eclipsează-te... O să-mi lipseşti, frumosule Floris...

Marchiza îi întinse mâna. Gentilomul i-o sărută galant.

— Adio, Arthémise... n-am să uit niciodată ce minunat jucai table!

— Adio! şopti marchiza, cu ochii scăldaţi în lacrimi, deschizând precaut uşa camerei.

Coridorul era pustiu. Floris îşi înfundă pe ochi pălăria de acadian, îşi cocoşă spinarea şi porni spre scara de serviciu. La parter, o uşiţă dosnică dădea spre o ulicioară lăturalnică. Floris apăsă încetişor clanţa când deodată cineva îl trase de mânecă. Se întoarse gata să trosnească un pumn insolentului care îndrăznea să îl oprească din drum.

— Misiu Flois... Misiu Flois... tu aduci aminti... dacă Mâam marchiză plecat, tu cumpălat la mini!

Drăguţa Bossi îl implora pe Floris, cu lacrimi în ochi. Tânărul şovăi o clipă. El însuşi nu era decât un proscris; cum să o ajute pe biata sclavă. Nefericita se agăţă de braţul lui, căzând în genunchi.

— Ti log... nu vleau ialăşi vândut la mini, fiică nimelit la stăpâni lăi...

Floris privi de jur împrejur. Îi venise o idee năstruşnică. În biroul burgmeisterului nu era nimeni. Pe masa lungă de lemn se îngrămădeau aruncate de-a valma peceţi, suluri de hârtie şi documente. O apucă de mână pe Bossi şi o trase după el în birou.

— Spune repede care e numele tău de botez... câţi ani ai şi unde te-ai născut, dacă ştii bineînţeles!

Sub privirile holbate ale tinerei negrese, Floris înmuie pana de gâscă în călimară şi cu o superbă scriere caligrafică întocmi un act de răscumpărare pe numele negresei Bossi, în vârstă de optsprezece ani, fiica sclavilor Congo şi Mariton, ambii decedaţi, etc, etc.

Floris îşi încheie capodopera imitând semnătura burgmeisterului de pe un alt act găsit pe masă. Încălzi puţină ceară şi sigilă documentul cu pecetea oraşului Bâton Rouge.

— Ţine... frumoasa mea... ascunde-te până la plecarea guvernatorului de Vaudreuil şi după aceea n-

ai decât să arăţi acest document... de-acum eşti o fiinţă liberă, Bossi!

Floris se îndreptă spre ieşire.

— Oh, Misiu Flois... ia cu tini la Bossi... Bossi nu ştie unde ascuns... ti log...

Se agăţă de braţul lui Floris tremurând ca frunza. Cum să aibă inima să o refuze?

— Bine... la urma urmei, o complicaţie în plus sau în minus chiar nu mai contează... Hai, vino!

Bossi îşi aruncă pe umeri un şal şi îl urmă pe Floris cu mersul ei unduit. Floris dădu colţul. Ar fi putut să se îndrepte direct spre fluviu, ocolind piaţa, dar era curios că vadă reacţia populaţiei. Lumea era năucită, stupefiată de incredibila veste. Cei doi guvernatori se retraseră din balcon. Străjerii discutau cu ţăranii. Colonii înstăriţi încercau să liniştească spiritele. În schimb, câţiva gentilomi îi incitau pe soldaţi la revoltă. Urmat de Bossi, Floris îşi croia drum printre diferitele grupuri care nu dădeau nici o atenţie acadianului.

— Dumnezeule, spaniolii... nu pot să cred! exclamă o femeie.

Floris tresări. Era vicontesa. Marie-Blanche de Pontalba. Tânărul se temu o clipă că îl recunoscuse, dar frumoasa Marie-Blanche tocmai se lipea de braţul lui Ernaudan de Gastagnac. Aceasta o sărută uşor pe tâmplă.

— Oh, prietene, ce tristeţe... ce sfârşit lamentabil pentru Louisiana!

— Dar ce început frumos pentru noi, Marie-Blanche, şopti tânărul căpitan de cavalerie uşoară.

Expresia lor fericită nu lăsa umbră de îndoială. Floris pricepu că Marie-Blanche se consolase rapid. Deopotrivă uşurat şi vexat îşi văzu de drum.

— Nu ne lăsăm ocupaţi!

— Nu ne supunem spaniolilor! O să-i primim cu tunuri şi şrapnele, strigau cu înflăcărare soldaţii.

— Suntem francezi... suntem şi rămânem francezi! Trebuie să ne apărăm independenţa! răcnea o femeie.

Floris ocoli acel grup gălăgios dar brusc, îşi înfundă până pe sprâncene pălăria şi făcu stângă împrejur, ca să nu dea nas în nas cu contele Jéodard Castillon du Rocher care o ţinea tandru pe după umeri pe Carlotta.

— Pff... draga mea, spaniolă, franceză sau chineză, pentru mine Louisiana va rămâne locul unde te-am cunoscut şi iubit... Şi unde vom rămâne împreună până la sfârşitul vieţii noastre!

Carlotta îl privi cu recunoştinţă. Pe inelarul frumoasei quarterone strălucea o verighetă de aur. Aşadar Jéodard pe care într-atâta îl urâse Floris, se căsătorise cu Carlotta! Şi la urma urmei de ce nu? Asta şi era farmecul Louisianei! Asta era lumea Nouă! Lumea se certa, se iubea, se căsătorea şi îşi uita trecutul de dragul prezentului, fără să îşi facă griji pentru viitor.

Ceva mai departe, Juliette de La Buissonnière se ţinea de mână cu Yann Le Gallic. Floris oftă. Ce n-ar fi dat ca în locul acestuia să se fi aflat Adrien...

Într-un colţ al pieţei, câţiva gentilomi discutau cu înflăcărare. Floris îi recunoscu printre ei pe prietenii săi Gaëtan d’Artaguette şi Populus de Protais. Şovăi dacă să-şi deconspire prezenţa. Ce doi gentilomi fulminau.

— Suntem traşi pe sfoară, oameni buni! La arme! Trebuie să protestăm, să ne răsculăm! Doar n-o să ne lăsăm oferiţi pe tavă duşmanilor, ca o turmă de oi! răcnea d’Artaguette.

Populus îi ţinu isonul.

— Suntem minţiţi... oameni buni! în nord am pierdut

Noua Franţă!... Englezii au atacat ca şacalii Fortul Duquesne[53] şi vor să pună mâna pe întreaga Louisiana... să-i lăsăm oare să ne răpească pas cu pas, ţara? Ţara noastră cucerită cu preţul vieţii compatrioţilor noştri ale căror morminte sunt presărate în tot ţinutul?! Ce suntem noi? Nişte viţei? Trebuie să reacţionăm, să trimitem un sol la Versailles, să îl obligăm pe Rege să revină asupra hotărârii sale!

— Da... da... are dreptate!

— Să numim un reprezentant al colonilor!

— Să închiriem o corabie!

— Oh, Doamne, fie-ţi milă de noi!...

Lui Floris i se strânse inima. Durerea locuitorilor Louisianei era reală. Bărbaţii şi femeile nu pricepeau cum de Regele se putuse dispensa de ei cu atâta dispreţ. Raţiunea de Stat, deficitul imens cauzat de colonie bugetului, toate războaiele şi tratatele semnate la Versailles nu li se păreau motive îndreptăţite pentru o asemenea măsură radicală.

— Ce părere aveţi de bărbaţii noştri, ei? Nu-i aşa că zic bine?

Coapsă de Aur şi Néné îi interpelau pe cei din jur, fluturându-şi mândre degetele pe care strălucea câte o verighetă nou-nouţă.

Floris zâmbi în sinea lui. Nu mai trebuia să se teamă pentru viitorul borfaşilor. Gaëtan şi Populus făcuseră o alegere cum nu se poate mai înţeleaptă. Nevestele lor aveau să fie mame exemplare, îngrijindu-şi cu extraordinar devotament progeniturile şi soţii. Ba chiar era de prevăzut că aveau să devină excesiv de

[53] Viitorul Pittsburg.

puritane şi burgheze...

Floris se lămurise. Făcu un semn discret lui Bossi şi amândoi coborâră spre fluviu.

Strecurându-se prin păpuriş, Floris se întreba ce avea să se întâmple în oraş. Dacă populaţia se răscula, se simţea tentat să ia parte la răzmeriţă. În acelaşi timp însă, gentilomul avea simţământul nelămurit că nu se mai putea face nimic. Cauza era dinainte pierdută, şi faptul consumat.

Privirea lui Floris îmbrăţişa priveliştea majestuoasă a fluviului. În zare, plantaţiile de indigo se confundau cu albastrul cerului.

— Spuni, misiu Flois, nu bini vinit spanioli aici? întrebă Bossi, alergând cu paşi mici după el.

— Nu ştiu, Bossi! Mi se pare că un mecanism imens s-a pus de-acum în mişcare... Ţara asta este atât de frumoasă, Bossi... atât de frumoasă...

O tristeţe surdă îi cuprinse inima.

— Da, misiu Flois, foalte flumoasă... şi şi mai frumoasă de când Bossi libelă!

Negresa zâmbea pipăindu-şi pergamentul ascuns în sân. Floris o apucă de umeri.

— Eşti liberă... înţelegi? Liberă! Câmpiile astea sunt libere... ascultă-mă bine ce-ţi spun, ţara aceasta va fi liberă... şi eu sunt un om liber... Hai, vino!

Floris porni iarăşi cu paşi mari. Bossi de-abia se putea ţine după el. Se apropiau de cabană. Dinăuntru nu se auzea nici pâs. Ca să nu îşi sperie prietenii, Floris strigă încetişor.

— Baptistine... sunt eu... Baptistine...

Nu-i răspunse nimeni.

Capitolul XXVIII

Împins de o neagră presimţire Floris împinse uşa cu piciorul. Cabana era goală.

Floris o îmbrânci cât colo pe Bossi şi o luă la goană ca scos din minţi spre malul fluviului, unde se ciocni de Valmire şi Bănuţ, care se întorceau de la pescuit cu câţiva peştişori înşiraţi pe o sfoară.

— U... unde... unde este... Baptistine? se bâlbâi Floris, alb ca varul.

— D'apăi în cabanî! răspunse mirat Valmire.

— Nu este... şi nici Jeannot nu-i acolo!

— Ciudat... erau colea, când ne'om dus la gârlă, nu-i aşa Valmire? spuse Bănuţ.

Floris nu observă tandreţea cu care tânăra i se adresa acadianului. Îngrijorat la culme, se tot întreba:

— Unde s-or fi putut duce? Doar...

Un ţipăt îngrozit îi tăie vorba... Bossi dăduse cu ochii de Jeannot care dormea la umbra unui boschet în floare. Georges-Albert şi Marinette îl apărau cu conştiinciozitate de ţânţari şi de muşte, mânuind fiecare câte o frunză mare de nufăr în chip de evantai. Auzind-o pe Bossi, Jeannot tresări speriat.

— Nu-i nimic, nu ti uita, o să tleacă! spuse bravul băiat.

Bossi rămăsese cu ochii holbaţi la ciotul bandajat al mâinii mutilate. Între timp, Floris, Valmire şi Bănuţ se apropiaseră şi ei. Jeannot zâmbea fericit. Bossi se fâstâcise toată. Floris făcu prezentările.

— Adevălat că singul tăiat blaţul la el? întrebă în şoaptă negresa.

Auzise de la slujitoarele marchizei toată tărăşenia,

dar nu ştia că e vorba de bietul Jeannot. Săracul de el, îhî, îhî... începu să se smiorcăie Bossi.

— Să-l îngrijeşti cum se cuvine, este un erou al Louisianei, răspunse Floris tot în şoaptă.

Jeannot avea auzul fin.

— Ba nu, tu, Flois, eşti elou... fălă tine, Jeannot, pieldut... dacă Flois nu stligat foalte tale „Libeltate, Libeltate!”

Jeannot voia să îi povestească lui Bossi, cu lux de amănunte, toate câte se întâmplaseră. Lui Floris însă nu-i ardea să-l asculte. Îl bătu pe umăr ca să îl întrerupă o clipă.

— Spune, bătrâne, ştii cumva unde s-a dus Baptistine?

— Plinţes micuţ faţe baie!

Şi Jeannot arătă cu mâna spre o buclă a fluviului, ascunsă privirilor de către o perdea de stejari.

— E nebună? Or s-o mănânce crocodilii! răcni Floris, luând-o la goană.

Valmire voi să se ia după el. Bănuţ îl opri.

— Lasă-i, Valmire... ei sî şeartâ, ei sî’mpacă... bieţi copii, sâmt şi ei nevoia să rămânî singuri.

Floris nici nu simţea trestiile care-i plesneau faţa. Alerga din răsputeri, aşteptându-se să audă din clipă în clipă urletele Baptistinei, sfâşiată de aligatori.

— Inconştientă... iresponsabilă... descreierată!

Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Ah, avea să îi tragă o săpuneală să o ţină minte. Odată şi odată cineva trebuia să îi bage minţile în cap. Cum să dispară aşa, fără să spună o vorbă cuiva? Floris începea să îşi aducă aminte de toate câte avea să îi reproşeze. Spaima pe care o trăise îl făcea să devină nedrept. Deschise gura, gata să o facă cu ou şi cu oţet, dar

ajungând pe malul fluviului încremeni, brusc îmblânzit. Zâmbi înduioşat, fascinat. Goală puşcă, Baptistine se zbenguia în apa limpede cu spatele la el. Floris nu îşi putea lua ochii de la talia ei mlădioasă. Pe pielea sidefie picăturile de apă străluceau ca nişte diamante. Pe parcursul cumplitei ei maladii, Floris uitase cât de frumos şi de perfect proporţionat îi era trupul, cât de delicat şi totuşi plin de nuri.

Un stol de becaţe săgeta cerul. Baptistine le urmări cu privirea şi, întorcând uşor capul spre mal, îl zări brusc pe Floris. Cu un ţipăt de spaimă se cufundă în apă până la bărbie.

— Ce cauţi aici? întrebă ea cu reproş.

— Ce cauţi tu, de una singură, în apă? Să nu mai faci imprudenţe din astea, vrei să te... să te...

Floris nu mai ştia ce vroia să spună. Se apropie de undele cu reflexe aurii. Rochia Baptistinei era trântită pe un pietroi.

— Du-te, lasă-mă să mă îmbrac... vin îndată după tine, spuse rugător Baptistine.

Floris clătină din cap.

— Nu. Mai întâi trebuie să îmi restitui ce-i al meu!

Mirată, Baptistine făcu ochii mari, înăbuşindu-şi un chicotit aţâţat. Floris îşi scoase cât al clipi vesta şi încălţările. Baptistine îi întoarse spatele şi înotă spre mijlocul apei. Floris îşi azvârli hainele peste ale Baptistinei şi plonjă cu capul înainte, gol, puternic, muşchiulos, impetuos, trup tânăr de bărbat focos, debordând de vitalitate. Din câteva braseuri viguroase o ajunse din urmă pe Baptistine. Aceasta voi să se depărteze dar nu mai avea picior. Floris o prinse în braţe. Toate reproşurile pe care intenţiona să i le facă i

se şterseseră din minte. Trupul ei aluneca lângă al lui, ca o algă. O prinse şi o ţinu strâns lângă el, întârziind cu mâinile pe mijlocelul tras prin inel. Baptistine se zbătu, gemând abia auzit.

— Floris, nu, Floris.

Tânărul zâmbi, agăţându-şi degetele de lanţul petrecut pe după mijlocul fetei.

— Dă-mi drumul, Floris... dă-mi drumul! protestă Baptistine pufnind fără să vrea în râs.

Drept răspuns, Floris trase de lanţ.

— Hoaţă mică... ai venit să îmi furi medalionul ăsta în toiul nopţii... Pot să ştiu şi eu de ce?

O expresie amuzată se ivi pe chipul răzvrătit al Baptistinei.

— Pentru că aşa am avut chef, Floris...

Răspunsul ei simplu îl lăsă fără replică. S-ar fi putut gândi la orice, numai la aşa ceva nu, deşi era la mintea cocoşului. Avusese chef şi îl luase: asta era Baptistine! Expiră ca o focă şi se băgă la fund. Baptistine nu încercă să mai scape. Floris ţinea acum în palmă medalionul de metal: talismanul reginei Guzrati, bătrâna matroană a ţiganilor. Îşi lipi obrazul de sânii rotunzi şi aurii ai fetei. Ţâşni din nou la suprafaţa apei ca să respire. Se priviră o clipă, gâfâind. Floris o cuprinse mai strâns în braţe.

— Uitasem că doamna nu face decât ce are ea chef!

Baptistine se zbătu ca o crăpceană şi cu o mişcare graţioasă izbuti să se desprindă din încleştare.

— Da, aşa este. Acum, de pildă am chef să înot! îi replică ea pe un ton fals indiferent şi se depărtă fericită.

Avusese timp să observe strălucirea din ochii verzi al fiarei. Floris o prinse din nou, apucând-o fără

menajamente de chica de băieţel.

— Unde fugi, sălbăticiune!?...

Baptistine ar fi vrut să se lipească de pieptul lui bronzat, să îi muşte umărul, să îşi înfigă dinţişorii de lupoaică însetată în gâtul lui, acolo unde se vedea pulsând artera. Se priviră lung, frumoşi, tineri, îndrăgostiţi, neştiind cum să-şi mărturisească iubirea.

— Vino aici să îţi leg talismanul! spuse posac Floris.

— Oh, mi-l dai mie? se alintă Baptistine.

— Da... fiindcă ai râvnit la el... îţi aparţine... dar numai pentru că ţi-l ofer eu în dar! ţinu să precizeze Floris.

Degetele bronzate îi petrecură talismanul pe după gâtul lung şi alb, întârziind pe ceafă, mângâindu-i-o uşor. Apoi buzele lui Floris atinseră abia simţit vârful urechii, pe când mâinile coborau spre sânii rotunzi. Baptistine închise ochii. Ştia că dintotdeauna destinul ei fusese legat de al lui. Îşi lăsă capul pe spate. Ar fi vrut să se împotrivească, să nu-l lase să triumfe atât de uşor. În urechi îi răsunară ultimele cuvinte ale bietei Tonton: „Ţine steagul sus, prinţesă!” Oh, nu, nu o să lase să îi scape frumosul Floris. Avea să îl îmblânzească pe orgoliosul seducător, îl iubea, Doamne cum îl iubea! Mâinile lui Floris coborau în lungul coapselor în vreme ce buzele sorbeau, una câte una, picăturile de apă de pe obrazul fetei, apropiindu-se imperceptibil de buzele ei. Peste o clipă avea să fie pierdută. Avea să o ducă pe mal, ca pe o pradă sigură, şi pe urmă avea să plece din nou, cu nasul pe sus, cum făcuse de dimineaţă. Şi, de fapt, unde fusese până atunci, pe unde umblase? Intuiţia îi şoptea Baptistinei să nu pună întrebări, dar nici să nu cedeze. Atinse talismanul agăţat acum de gâtul ei şi se desprinse

ferm din îmbrăţişarea masculină.

— Oh, mulţumesc, Floris... sunt nespus de fericită că mi-ai dăruit această medalie norocoasă... sunt chiar foarte mişcată!

Candidă şi demnă, alerga de-acum spre râu, uşoară şi sprintenă ca un elf. Floris strânse pumnii. Îi venea să o trântească acolo, pe nisipul ud. În loc de asta, se mulţumi să murmure printre dinţi, cu un zâmbet admirativ:

— Scorpie, vrei să mă treci pe sub furcile tale caudine!

Era el însuşi o fire prea dârză ca să accepte slăbiciunile. Îi plăceau oamenii de caracter şi Baptistine, slavă Domnului, avea cât zece. O privi cum se îmbracă, cum îi trimite o sărutare din vârful degetelor şi cum se îndreaptă printre trestii, spre cabană.

Floris adastă câteva minute în apa răcoroasă ca să îşi limpezească gândurile, apoi o urmă pe Baptistine.

Cele trei femei pregăteau cina. Floris le povesti tuturor cele aflate în târg.

— Louisiana spanioli? Ah, vai da’ şi cumpliţi lovituri a sorţii, după blestemaţii şeia di ienglezi, cu şi ne-om trezi pi cap? se văită cu amărăciune Valmire.

Bănuţ îl consolă cu un sărut şi îl trase la culcare ceva mai la o parte, sub un palmier. Floris ar fi vrut să facă acelaşi lucru cu Baptistine, dar cu aerul cel mai firesc din lume, aceasta îşi întinse cuvertura în cabană, lângă Bossi; Georges-Albert şi Marinette porniră spre han, promiţând să revină a doua zi, cu un nou sac de provizii.

În drum spre Bâton Rouge, mai norocos decât

stăpânul lui, Georges-Albert izbuti să învingă ultimele reticenţe ale alesei inimii sale. O ţinea de mână pe Marinette. Apunea soarele. Marinette era tulburată. Fin psiholog Georges-Albert intui că era momentul să dea asaltul final. În faţa lor se înălţa un sicomor cu coroană primitoare. Insinuant, ca şarpele primordial, Georges-Albert îi propuse Marinettei să suie până-n vârf pentru a admira de acolo priveliştea oraşului. Frumoasa maimuţică nu se mai lăsă dusă din cuibul primei sale nopţi de dragoste. Îşi pierdu fecioria pe o creangă stufoasă şi adormi fericită în braţele lui Georges-Albert. În zori acesta deschise ochii şi îşi bombă satisfăcut torsul de mascul. După o clipă ciuli urechile. Se auzeau văicăreli şi exclamaţii zgomotoase. Un convoi de bărci şi plute suia pe cursul fluviului. Soseau spaniolii.

— Tii, da’ grăbiţi mai sunt ăştia! Parcă n-ar fi trebuit să coboare din Pirinei! mormăi Georges-Albert, neîntrecut în materie de geografie.

Dinspre oraş răsunară focuri de armă. La instigaţiile gentilomilor, locuitorii din Bâton Rouge îi împiedicau să debarce pe noii ocupanţi. În fruntea insurgenţilor. Georges-Albert îi recunoscu pe dată pe Gaëtan şi pe Populus.

— Sunt nebuni de legat! mormăi Floris ascultând cu atenţie relatarea lui Georges-Albert. Vestea nu era de natură să îl înveselească. Nu închise o clipă ochii, având de ales între sforăitul infernal al lui Jeannot şi asaltul maringuinilor de afară. Preferase să rămână în cabană şi ar fi jurat că Baptistine îl auzise frăsuindu-se în fân, deşi şi acum, proaspătă şi trandafirie ca o camelie, pregătea de mâncare de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Floris îi aruncă o privire posacă. Singurul punct câştigat era prezenţa lui Bossi care preluase rolul de infirmieră a lui Jeannot. Total subjugată, negresa îl îngrijea, îl alinta, îl hrănea.

Atraşi de aroma cafelei, Valmire şi Bănuţ intrară şi ei în cabană. Borfaşa ţinea timid ochii plecaţi.

— Au sosit spaniolii! îi informă pe dată Floris.

Valmire ridică din umeri. Încurcat îşi trecea greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Avem şi noi o vesti... D'apăi uiti şi-i... Jeanna şi io, ni punim pirostriili!

— Jeanna? ridică bănuitor din sprincene Floris.

Bănuţ făcu un pas înainte.

— Iaca-şa mă cheamă. Jeanne Vigneron... Ăsta mi-i numele de botez... Bănuţ mi-or spus pe urmă, pe Pont-Neuf... când... când eram a mai prima la şterpelit pungile cu bani... Da' Valmire o spus că m'iartă şi dacă el mă vra, oi fi muierea lui... ţin la tăvăleală, nu mi-i frică de muncă... aşa că asta e... adio şi n-am cuvinte, prinţesa mea... O să-ţi duc dorul... şi tu, Jeannot, fire-ai să fii tu de ciocolatiu... Hâ, hî, eşti un tip pe cinste, dom'le Floris... hai să-mi tragi un pupic, Georges-Albert.

Bănuţ se despărţi pe rând de toată lumea, cu ochii strălucitori de fericire. Îşi găsise un bărbat. Unul adevărat. Avea să devină o doamnă... Doamna Domengeaux.

— Chiar nu mai puteţi rămâne o vreme cu noi? îl imploră Baptistine pe Valmire, cu lacrimi în ochi.

— Ţţ... Mâmuca o hi ş'aşa tari spărietă ş'apăi dac'or vintără spaniolii, musai s'ne găsească acas', ş'apăi ie di sămănat păpuşoiul!

Valmire şi logodnica lui, Jeanne Vigneron, îşi

strânseră trenţele şi le încărcară pe măgăruş. Floris şi Baptistine îşi petrecură prietenii preţ de vreun sfert de leghe, apoi se despărţiră cu emoţie. Baptistine îi privi cum se depărtau printre trestiile de zahăr până îi pierdu din vedere.

— Vino, iubirea mea, să ne întoarcem, murmură răguşit Floris.

Baptistine se lăsă moale la pieptul lui, fragilă şi vulnerabilă.

— Oh, Floris... Floris...

Ce mângâietor ştia să îi rostească numele când voia.

Cu două degete, Floris îi ridica bărbia spre el. Buzele ei i se ofereau, pietroase şi proaspete ca o cireaşă. Îi venea să o muşte. Înfrânându-şi pornirea brutală, se aplecă şi abia atinse gura atât de jinduită.. Castitatea acelui sărut o înfioră pe Baptistine. În sfârşit se purta cu ea aşa cum îşi dorise dintotdeauna şi nu ca un soldăţoi arogant şi vanitos. Dându-şi capul pe spate îşi încolăci braţele pe după gâtul lui. Ochii verzi o priveau de parcă acum o vedeau pentru prima dată.

— Trebuie să îţi cer iertare, Baptistine... şopti Floris... am fost un caraghios... tot timpul cât Valmire a fost bolnav, când în delirul lui striga „Jeanne”, am crezut că pe tine te chema...

Vanitosul îşi pleca ruşinat privirea, mângâind căpşorul blond rezemat de pieptul lui.

Baptistine deschise gura, gata să exclame:

— Păi nici nu te-ai înşelat! Pe mine mă striga! La vremea aceea Valmire nu ştia că pe Bănuţ o cheamă Jeanne!

Din fericire tăcu la timp, amintindu-şi cât de gelos şi cât de certăreţ putea fi Floris. Nu avea nici un rost să îl provoace inutil. Prefera să ofteze şi să facă pe

năpăstuita.

— Te iert Floris... cu toate că de atâtea ori m-ai acuzat pe nedrept!

Şmechera clipea ofensată, hotărâtă să speculeze în folosul ei situaţia. Îl privi pe sub sprâncene.

Ruşinat, Floris căzuse în plasa întinsă de şireata ingenuă.

— Iartă-mă, scumpa mea, iartă-mă...

O strânse iarăşi la piept apoi, luându-i capul între mâini, o privi lung de parcă ar fi vrut să citească în azurul ochilor nevinovaţi. Inocenţa privirii ei îl zăpăcea. Cum de o putuse bănui şi mai cu seamă acuza de atâta blestemăţii? Numai un nebun sau un monstru s-ar fi comportat astfel. Deodată nu se mai putu stăpâni şi o sărută pătimaş. În picioare, uitând de toate şi de starea lor de proscrişi fugari şi de spanioli şi de guvernatori, se sorbeau cu nesaţ unul pe celălalt. Tremurând de fericire, Baptistine era gata să cedeze şi să renunţe la înţeleapta ei hotărâre, lăsându-se în voia lui pe acea plantaţie de trestie de zahăr, ca o femelă oarecare...

Sigur pe forţa lui de seducţie, Floris o trăgea pe nesimţite spre iarba mătăsoasă din umbra unui boschet. „Ţine steagul sus. prinţesă!” Cu o ultimă tresărire de luciditate, Baptistine avu puterea să se smulgă din pasionata lor îmbrăţişare.

Tânărul o privi surprins. Baptistine se depărtă câţiva paşi şi oftă adânc ca să îşi recapete stăpânirea de sine... Privi cerul şi îşi scutură căpşorul tuns băieţeşte. Nu... nu avea să îi îngăduie să o trateze ca pe toate celelalte amante ale lui. O privire şi, hop! Fiţi recunoscătoare doamnelor că vă fac onoarea să vă acord omagiul meu. Floris se apropie iar de Baptistine, cu intenţia de a o lua din nou în braţe. Fata îl înfruntă,

mititică şi fragilă pe lângă statura lui de uriaş.

— Nu, Floris... Orice ai crede tu despre mine, nu sunt femeia care să îţi cedeze la margine de şanţ!

Tristă, frumoasă şi atât de pură, Baptistine părea că întruchipează însăşi demnitatea ultragiată. Scăldată în razele soarelui semăna cu o madonă. Floris nu se simţea în stare să îi ţină piept. Renunţând la orice orgoliu, pronunţă în sfârşit cuvintele pe care de atâta amar de vreme le aştepta tânăra fată.

— Te iubesc, Baptistine... eşti singura mea dragoste... toate celelalte femei n-au avut nici o importanţă, scumpa mea... au fost vâlvătăi trecătoare... fantome... nu trebuie să te mai temi de amintirea lor... le-am dat de mult uitării pe toate...

Nu era chiar întru totul adevărat, căci Elisabeta, prea iubita lui ţarină, îi lăsase pe suflet o cicatrice de neşters, dar aici, în Louisiana, şi în braţele Baptistinei, cufundându-se în ochii ei senini, Floris bastardul, Romanovul respins de Rusia, îşi uita groaznicul trecut.

Baptistine fu cât pe ce să se lase înduioşată.

— Iartă-mă Baptistine... pentru prostia mea... nu-mi vor ajunge toate zilele vieţii mele ca să te fac să uiţi ce-ai avut de îndurat din pricina mea... Ne-am ciocnit, ne-am sfâşiat, dar de-acuma gata, s-a sfârşit... Am fost un monstru...

Vanitosul se justifica spăşit, umil, în faţa celei căreia îi recunoştea în sfârşit autoritatea de regină a inimii sale. Baptistine îşi plecă în grabă ochii ca Floris să nu-i vadă licărul victorios din irişii azurii. Tânărul interpretă gestul ei ca o abdicare şi o îmbrăţişă pătimaş. Să îi reziste acum ţinea de eroism, dar Baptistine avea stofă de mare strateg. Încă nu sosise momentul să „coboare steagul”. Îl respinse ferm, proptindu-i amândouă

braţele în piept.

— Am... suferit nespus din pricina ta, Floris... şi ai fost mai mult decât nedrept cu mine... Dă-mi timp să mă reobişnuiesc cu tine... să învăţ să te iubesc... Inima mea îţi aparţine dintotdeauna, dragostea mea... dar fii blând şi răbdător până la... până la...

Glasul lui Baptistine se frânse. Învins, masculul isprăvi din proprie iniţiativă propoziţia:

— ...până la căsătoria noastră, Baptistine!

Şi îşi pecetlui promisiunea cu un sărut cast pe frunte!

Se reîntoarseră la cabană în tăcere, ţinându-se de mână ca doi logodnici cuminţi. Din timp în timp se opreau, se sărutau, şi apoi îşi vedeau de drum, ameţiţi de prea-plinul dragostei lor.

— Poate că m-am înşelat... mititica de ea... ce greu trebuie să fi fost să reziste avansurilor tuturor acelor masculi... dezgustători mai sunt bărbaţii, cum văd o femeie se poartă ca animalele... Nu e vina ei... atât de tânără şi de nevinovată s-a trezit azvârlită în lume, de una singură, fără nici o apărare... de-acum înainte nu are a se mai teme de nimic... am să o ocrotesc! îşi spuse Floris înduioşat şi dintr-odată necruţător cu speţa masculină.

Următoarele trei zile le petrecură ca într-un vis. Uitând cu desăvârşire de primejdiile care îi păşteau, uitând de Adrien şi de toate, pescuiau, se scăldau şi se sărutau din zori şi până în seară. Intransigentă, Baptistine nu se învoia să fie a lui decât după cununia religioasă. De fapt Floris nici nu pretindea altceva, împăcat că în cele din urmă avea să îşi poată ţine jurământul făcut Dragonului Albastru. Rolurile se inversaseră. Acum Baptistine punea condiţii. Floris se

ţinea după ea ca un căţeluş şi profita de orice răgaz ca să o ia în braţe, să o sărute şi să o mângâie. Stoică, Baptistine se smulgea în ultimul moment din îmbrăţişare şi fugea chicotind.

În cea de-a patra zi, simţind că turbează, Floris porni spre Bâton Rouge în căutarea unui preot, a unui călugăr, a oricărui sfânt părinte care să le poată da binecuvântarea.

Târgul era în mare fierbere. Biserica era baricadată. Vrând să o ocolească prin spate, Floris dădu nas în nas cu Gaëtan d'Artaguette şi Populus de Protais. Se îmbrăţişară călduros, fără ca cei doi gentilomi să pară miraţi de ţinuta sărăcăcioasă de acadian a marchizului de Portejoye. Trăiau vremuri tulburi şi ştiau că Floris fusese pus sub urmărire de către autorităţi. Soldaţii spanioli patrulau împreună cu gărzile franceze, străduindu-se să restabilească ordinea. Ocupanţi şi ocupaţi încercau să normalizeze situaţia. Gaëtan şi Populus îl traseră după ei pe Floris. Hanul lui Papa Lardo devenise focarul rezistenţei locale. Cei doi îl puseră la curent cu cele petrecute. Domnul d'Abbadie urma să plece la Noul Orléans pentru a trece conducerea Louisianei în mâinile guvernatorului spaniol, Don de Ullva, despre care se zvonea că ar fi o fiară.

— O fiară spaniolă! conchise cu umor Populus.

— Îţi dai seama, Portejoye, acest Ullva a interzis biciuirea negrilor în piaţa publică pe motiv că soţia lui însărcinată nu suportă să îi audă zbierând! se indignă Gaëtan.

— Şi a cerut să îi fie adusă o doică din Cuba, nu care cumva pruncul lui să sugă sânge francez!

Floris asculta cu detaşare incriminările încrâncenate ale prietenilor săi, de parcă aceştia ar fi vorbit o altă limbă. Prin fereastra joasă vedea undele leneşe ale Mississippi-ului. Simţea că se înăbuşe. Avea nevoie de spaţiu şi de libertate de mişcare şi mai ales nu avea nici un chef să comploteze împotriva unui spaniol al cărui prim decret îi inspira o deosebită simpatie. Observându-şi prietenii care se încingeau din ce în ce, Floris îşi dădu seama, o dată mai mult, de prăpastia ce îi despărţea. Ei rămăseseră aristocraţi, iremediabil marcaţi de ambianţa de la Versailles, pe câtă vreme Floris făcuse tabula rasa cu trecutul, dând uitării origine, paternitate şi educaţie. Cu fiecare zi se simţea tot mai legat de acel ţinut, de acele locuri, de parcă ar fi trăit acolo de când lumea.

— Fii de-ai noştri, Portejoye... Ne pregătim să organizăm rezistenţa franceză... Avem trebuinţă de oameni ca tine! îl rugau Gaëtan şi Populus.

Floris se gândi o clipă ce să le răspundă şi într-un târziu se hotărî:

— Prieteni... ţara aceasta se îndreaptă spre... un măreţ destin independent... Francezi... Spanioli... Englezi, cu toţii vor fi măturaţi de vântul libertăţii... Şi voi îmi propuneţi să mă bat pentru o colonie... la ce bun... nu vă daţi seama că este anacronic?

Gaëtan şi Populus făcură ochii mari.

— Dar... bine, Portejoye... e vorba de o colonie a noastră, a francezilor!

Floris ridică din umeri.

— Ei şi... vreţi să depindem în continuare de rege, care, bietul de el, habar nu are ce se întâmplă aici, izolat în singurătatea cabinetului său secret? Nu... dacă

vreţi să mă alătur vouă pentru o luptă, atunci haideţi să ne luptă pentru libertate!

Floris se înflăcărase la rândul lui şi ochii verzi îi scăpărau profetic.

— De ce să nu facem din Louisiana o republică unde să se adăpostească toţi asupriţii lumii şi unde toţi cetăţenii indiferent de culoare, negri, roşii sau albi să fie egali în faţa legii... Să declarăm Noul Orléans capitală a acestei noi republici şi port liber... Să alegem un protector care să guverneze secondat de patruzeci de consilieri aleşi de popor?...

Floris nu observase că în han se lăsase o tăcere mormântală. Conjuraţii îl ascultau încremeniţi.

— Dar... dar... Portejoye... o republică... presupune... presupune... ce ne propui tu este... este o revoluţie! se bâlbâi d'Artaguette.

— Ei şi? replică semeţ Floris.

— Nu... nu, noi vrem să rămânem francezi şi supuşi ai regelui, murmurară nemulţumiţi câţiva din cei prezenţi.

Populus îi puse mâna pe umăr.

— Gândeşte-te bine, Portejoye... dacă fratele dumitale s-ar afla aici, crezi că te-ar sfătui să gândeşti aşa?

Floris îi răspunse cu toată sinceritatea:

— Nu ştiu... cinstit să fiu, nu ştiu... Aş da orice să îi pot cere părerea, din nefericire i-am pierdut urma... el ar şti cu siguranţă cine dintre noi are dreptate... şi parcă înclin să cred că mi-ar înţelege punctul de vedere... Dar cine ştie pe unde o fi?

Floris îşi îngropă obrazul în palme. Da, în clipele de cumpănă absenţa lui Adrien îl durea încă mai tare. Clătină îndurerat capul.

— La izbucnirea molimei se afla în ţinutul Apalaş, parcă aşa ţin minte! îşi dădu cu părerea Populus.

Floris ridică fruntea.

— De unde ştii?

Populus se codea să răspundă.

— Te rog, spune-mi adevărul! insistă Floris.

— Un sergent mi-a povestit că izbutise să evadeze dintr-un sat de natchezi rebeli care îl luaseră prizonier pe contele de Villeneuve-Caramey şi pe oamenii lui, un cazac şi un chinez...

Floris îşi împinse cât colo taburetul.

— Mulţumesc... vă mulţumesc prieteni... dacă dau de Adrien, poate că ne vom alătura luptei voastre... dacă nu, vă urez oricum mult noroc!

Pentru orice eventualitate, Floris păstrase, bine ascunsă în carâmbul cizmelor, o pungă cu galbeni. Se apropie de Papa Lardo şi îi şopti la ureche:

— Bunule hangiu, nu cumva al niscaiva cai de vânzare?

Italianul bondoc şi jovial îl privi cu maliţie.

— Ah, pe Fecioara din Como, te-am recunoscut, domnule... ce vremuri tulburi. Santa Madonna... da, pentru un senior ca domnia ta am doi cai straşnici, tocmai cumpăraţi de la un spaniol, adică, mă rog, luaţi în schimbul unei datorii, mă înţelegeţi... deh, oameni suntem...

Papa Lardo îl trase după sine pe Floris spre grajduri. Un nechezat bucuros se auzi dinăuntru. Iapa lui alezană, dispărută în noaptea uraganului, îşi ciulea urechile spre el. Emoţionat să o regăsească, Floris îi mângâie coama aurie. Miraculoasa reîntâlnire era de bun augur. Plăti hangiului fără să se tocmească şi sări în şa cu deliciul călăreţului îndelung privat de tovărăşia

unui cal.

Conjuraţii şi spaniolii aveau prea multe pe cap ca să îl mai bage în seamă pe acadianul care ieşea din Bâton Rouge la pas, trăgând după el, de căpăstru, un murg de toată frumuseţea.

Se lumina de ziuă.

— Aşadar, nu vii cu noi? întrebă pentru cea din urmă oară Baptistine.

Credinciosul tovarăş de aventură îşi petrecu braţul valid pe după umerii frumoasei Bossi.

— Nu, plinţes micuţ, Bossi şi Jeannot libeli datolită la Flois şi la tini... Jeannot comandol de plantaţie... el iubeşte la loculile astea... Adio, plinţes micuţ... Mult noloc... să găseşti pe flatele la tini, Adien... La livideli... Adio Flois... Adio plinţes micuţ...

Vocea lui Jeannot rămase în urmă.

Floris şi Baptistine se depărtau în galop. Georges-Albert îşi reluase locul preferat, în coburii stăpânului său, în vreme ce Marinette se instalase în spatele Baptistinei care încăleca bărbăteşte. Galopară toată dimineaţa fără să schimbe o vorbă. Undele argintii ale Mississippi-ului se pierdeau hăt departe în zare. Curând nu se mai văzură, pentru că cei doi călăreţi intraseră într-o pădure imensă, parcă fără de sfârşit. Floris era conştient de durerea Baptistinei şi îi respecta muţenia. Spre prânz le ieşi în cale un izvor. Se opriră să adape caii şi să îi lase să se odihnească. Baptistinei nu-i ardea să mănânce.

— Oh, Floris, crezi că îl mai găsim în viaţă pe Adrien? întrebă deodată Baptistine cu glasul întretăiat de suspine.

— Auzi întrebare! Bine înţeles că da... hai, scumpa

mea, mănâncă!

Floris vorbea cu dezinvoltură ca să o îmbărbăteze, deşi în sinea lui se îndoia de reuşita expediţiei lor. Ferocitatea de care dăduseră dovadă mai toţi indienii răsculaţi în timpul Marii Calamităţi nu-i lăsa prea mari speranţe.

O ajută să încalece şi îi trebui toată voinţa din lume ca să se înfrâneze şi să nu o îmbrăţişeze pătimaş. Se mulţumi să îi sărute în treacăt părul ca mierea. Dacă aceea îi fusese dorinţa, avea să i-o respecte până ce aveau să întâlnească un slujitor al Domnului, numai că zadarnic scruta Floris orizontul, nu se zărea nici urmă de clopotniţă, de parcă Louisiana ar fi fost cel mai păgân ţinut de pe faţa pământului.

Călătoriră până la căderea nopţii, fără să întâlnească ţipenie de om. De când plecaseră, Baptistine nu avusese nici o vorbă, nici un gest drăgăstos pentru Floris.

— Cam câte leghe crezi că am făcut? îl întrebă ea pe un ton neutru în timp ce la flacăra focului aprins de Floris încălzea într-un ceaunel nişte fasole cu slănină.

— Păi... vreo douăzeci... caii au galopat bine... mă duc să îi buşumez!

Floris se depărtă, scoase şeile de pe cai şi începu să îi frece cu conştiinciozitate în vreme ce cu coada ochiului o urmărea pe Baptistine care pregătea pledurile pentru noapte.

Georges-Albert şi Marinette se căţăraseră de-acum pe craca unui sicomor. Păsările tropicale tăcuseră, ostenite de concertul lor de peste zi.

Floris şi Baptistine se aşezară unul în faţa celuilalt. Baptistine evita să îl privească. Arbora din nou obişnuita ei expresie rece şi indiferentă. Acel duş

scoţian îl stupefia. Mâncă fără o vorbă, împinse blidul într-o parte şi abia atunci constată cu glas tare:

— E prima oară, Baptistine, când suntem cu adevărat singuri, unul cu altul!

Ea nu îi răspunse. Întorcându-i spatele se duse fără o vorbă spre cuvertura ei. Floris începea să se întrebe dacă îl iubea cu adevărat sau totul fusese doar o comedie. Îşi aprinse o pipă şi se lăsă pe spate pe covorul de muşchi. Deasupra lui, în înalt, strălucea Steaua Polară. Floris închise ochii, exasperat. Baptistine i se părea mai depărtată decât toate planetele. Îl ducea de nas, fericită să îl tortureze cu cochetăria ei, cum făcuse cu toţi bărbaţii. Floris oftă şi dădu să se ridice într-un cot.

Două braţe încolăcite pe după gâtul lui îl ţintuiră locului.

— Floris... Floris, dragostea mea...

Capitolul XXIX

— Scap steagul... scap steagul! îşi spuse Baptistine îmbătată de iubire.

Nu mai putea. Castitatea impusă de ea de atâta amar de zile, devenise inumană.

— Şi dacă după ce obţine ce şi-a dorit se întoarce iarăşi la nenumărate lui amante? se întrebă, cu un ultim dram de luciditate Baptistine în timp ce se lăsa în voia simţurilor, cu buzele lipite de ale lui Floris, într-un sărut fără sfârşit.

Amândoi sorbeau cu lăcomie parfumul de flori al respiraţiei lor. El îşi înfigea degetele în buclele ei scurte

şi mătăsoase, iar ea îşi plimba mâinile peste pletele lui cârlionţate. Deodată el îşi desprinse buzele de ale ei şi se depărtă, privind-o uimit. În lumina jarului ce sta să moară, ochii Baptistinei luceau ireal, ca două peruzele imense. Aşadar, el, nerăbdătorul, vulcanicul, avusese dreptate să aibă răbdare şi să aştepte. Micuţa lui zână, spiriduşul lui blond venise de bună voie la el.

Baptistine îi înţelese greşit privirea. Încolăcindu-şi din nou braţele pe după gâtul lui, voi să îşi lipească iar buzele de ale lui, murmurând abia auzit:

— Sunt a ta... fă ce vrei cu mine!

Oricât de bine îl cunoştea ea pe Floris, tot nu s-ar fi aşteptat la o reacţie atât de furtunoasă. Cu un mârâit leonin, o luă pe sus ca pe un fulg şi alergă cu ea spre patul de frunze pregătit pentru noapte, culcuş regal, princiar, vegheat de coroana bogată a unui stejar, ocrotit de o perdea de lăstăriş. Parcurseseră un drum lung şi greu ca să se regăsească în sfârşit faţă în faţă, singuri, în acea pădure din Lumea Nouă. Aveau să se nască pentru a doua oara, acolo, pe pământul înmiresmat.

— Ce frumoasă eşti, Baptistine, şopti Floris cu buzele albite de emoţie.

Stăpânindu-şi neastâmpărul, o dezbrăcă cu gesturi voit tărăgănate. Pe Baptistine o furnicau fiori din creştet până-n tălpi. Un nod dureros i se pusese în gât. Floris îi rezemase capul de o pernă din frunze moi şi o mângâia blând. O ţinea sub el, prizonieră, supusă, ameţită, murmurând vorbe de dragoste. Nu-şi mai aparţinea. Era toată a lui. Dar Floris nu voia să se grăbească. Prea îndelung tânjise după ea, în ceasurile-i fără somn, când o pândea şi îi scăpa mereu printre degete ca argintul viu... Tânărul mascul nerăbdător

ceda acum pasul îndrăgostitului care descoperea cu mirare că suprema bucurie nu era să-şi împlinească propria plăcere, ci să o prelungească pe a ei. Baptistine gemea încetişor. Îi venea să plângă de fericire şi îşi pierdea răsuflarea sub mângâierea mâinilor lui experte. Floris îi scoase încetişor cămaşa, o aruncă în iarba deasă şi ridicându-se în genunchi, se dezbrăcă de a lui. Baptistine întinse braţele spre torsul puternic, cu muşchii bombaţi. Cicatricele de pe coaste şi de pe umeri jucau sub degetele uimite să descopere la suprafaţa lor o piele mătăsoasă, ca de nou-născut.

Floris se lăsă într-un cot şi o privi lung. Vechea şi chinuitoarea obsesie îl săgeta iar, otrăvindu-i sufletul.

— Oare câţi bărbaţi au ţinut-o în braţe, la fel ca mine, acum?

Dorinţa se dovedea însă mai puternică decât gelozia. Mâinile îi lunecară sub pantalonul bufant de ţăran ales de Baptistine drept confortabilă ţinută de călătorie. Tânăra fată întinsă pe patul de frunze se oferea singurului bărbat de pe pământ. Bărbatul ei... cel pe care îl aşteptase dintotdeauna...

Rămaseră multă vreme unul lângă celălalt, incapabili să articuleze un cuvânt. Le era teamă ca vorbele să nu sfarme vraja. Perfecţiunea iubirii lor îi speria. Într-un târziu, Floris strânse la piept căpşorul blond. Oare se săturase să îl mai chinuie? Îşi plimbă cu delicateţe degetul pe conturul delicat al obrazului ei. Baptistine îşi ridică spre el ochii albaştri în care se citea eterna întrebare a femeii îndrăgostite: „Am fost la înălţime?” Floris zâmbi înduioşat. Baptistine îi oferise o desfătare fabuloasă. Avusese de-a face cu prea multe femei în viaţa lui ca să nu ştie să le recunoască imediat pe cele cu vastă experienţă în domeniu. Baptistine îl iubise cu

un soi de tulburătoare inocenţă.

Floris îşi amintea că până mai adineaori o bănuise de cele mai cumplite fapte. Ar fi vrut să o chestioneze, dar avu tăria şi înţelepciunea să se abţină. Baptistine torcea la pieptul lui ca o pisică îndrăgostită. Răcoarea nopţii începea să le înfioreze trupul. Se acoperiră cu o pătură şi adormiră, unul în braţele celuilalt.

Se treziră în zori, încă mai înfometaţi de dragoste. Se priviră lung în lumina viorie. Baptistine zâmbi şi se lipi de el, fierbinte, vibrând ca o coardă prea întinsă. Floris se încruntă. Provocarea ei îl neliniştea. Ridicându-i mâinile deasupra capului şi ţintuindu-i-le de sol, o cercetă cu o atenţie aproape dureroasă. Ochii lui verzi, întunecaţi, sondau cu disperare irişii albaştri în căutarea răspunsului la chinuitoarea întrebare care, iată, îl obseda de cum răsărea soarele... câţi... câţi bărbaţi trecuseră prin viaţa Baptistinei după noaptea lor de la Fontenoy? Nu cumva cu câteva ceasuri în urmă îi jucase comedia inocenţei?

Baptistine era prea deşteaptă şi prea fină psiholoagă ca să nu intuiască ce se petrecea în mintea lui. Întoarse capul într-o parte şi îi şopti cu tristeţe:

— Ce să fac pentru ca să crezi că te iubesc şi să nu îţi mai pese de nimic altceva?

— Să îmi spui adevărul! tună Floris.

Baptistine se pregăti să vorbească. Bine, dacă asta voia, dacă prin asta punea punct trecutului şi îl îngropa pentru totdeauna, avea să îi mărturisească aventurile cu Yann Le Gallic şi cu Fokker Diavolul... Nu era nici o filozofie... bărbaţii aceia nu lăsaseră nici o urmă în sufletul ei... cu Yann se răzbunase doar... mă rog, aproape că o făcuse... iar Fokker Diavolul o siluise... mă rog, aproape...

Baptistine se încruntă. De fapt lucrurile nu stăteau chiar aşa. Ei drăcie, cum să-i explice vanitosului ăsta că fusese niţeluş îndrăgostită de bărbaţii aceia... doar aşa un pic... dar că în tot acel timp continuase să îl iubească pe el... Of, ce complicat era totul... La urma urmei se trezise în mijlocul mării, nefericită, singură şi fără apărare şi pentru toate astea de vină numai el fusese; aşa că...

Şi Valmire? îi şopti conştiinţa... pe acadian ea încercase să îl vâre în păcat... şi, ca să fim drepţi, Marele Soare, dacă nu intervenea Floris la timp... of, ce complicat e totul, oftă bosumflată Baptistine.

Rezemat într-un cot, cu sprâncenele încruntate, Floris o aştepta să se explice.

— „Ţine steagul sus, prinţesă!” îi şopti în urechi glasul bunei Tonton.

Baptistine îşi înfipse privirea de aqua-marină în ochii ameninţători al gelosului.

— N-am fost decât a ta Floris... După noaptea noastră din Franţa, nu am aparţinut nici unui alt bărbat. Ştiu, toate aparenţele sunt împotriva mea... şi totuşi sunt nevinovată.

Spunând aceasta, Baptistine aproape credea că acela era adevărul.

— Şi căsătoria ta cu piratul Fokker Diavolul? mârâi Floris, neîncrezător.

Baptistine îşi luă o expresie îndurerată.

— Dar Floris, aceea a fost o căsătorie de formă, făcută de ochii Fraţilor de pe Coastă!

— De formă? Eu sunt informat că a fost pe deplin consumată! ricană Floris.

— Nici vorbă... cum altfel, când bietul Fokker era un biet estropiat... Un glonţ de muschetă îl atinsese într-

un anume loc... pricepi ce vreau să spun, da?

— Cum, Fokker era scopit? exclamă uluit Floris. Atunci de ce petreceai ceasuri întregi închisă în cabina lui de pe *Frumoasa din Louisiana*?

— Ca să joc domino! răspunse Baptistine pe tonul cel mai serios din lume.

Păsările tropicale începeau să se trezească cu triluri vesele.

Floris izbucni într-un homeric hohot de râs. Numai Baptistinei îi putea trăsni prin cap un asemenea răspuns. Auzi colo, să joace domino. Să fi aflat oare cum jucase el table cu marchiza? Baptistine rămânea cea mai imprevizibilă, cea mai surprinzătoare şi insesizabilă femeie de pe pământ... Va să zică nu avea să ştie niciodată cu precizie adevărul. Singura lui certitudine rămânea dragostea lor. Incorigibilul seducător era robit trup şi suflet Baptistinei. Cu un gest de proprietar o trase oftând spre el.

— Iubita mea...

Deasupra lor, un triumfal răsărit de soare aurea pădurea.

* * *

În zilele următoare îşi continuară drumul spre valea Apalaşului. Galopau cizmă lângă cizmă şi din când în când lăsau caii la pas ca să îşi povestească mii de nimicuri, ca toţi îndrăgostiţii din lume. Georges-Albert şi Marinette le dădeau pace, preocupaţi de propria lor idilă.

Existenţa lor căpătase un nou ritm. În fiece noapte se regăseau pe patul de frunze. În braţele lui Floris, Baptistine învăţa să devină o adevărată femeie. De fapt nu îl minţise decât pe jumătate. De-abia acum

descoperea deliciile voluptăţii. În fiece seară i se dăruia cu sporită patimă. Gelosul Othello îşi dădea seama de metamorfoza ei şi, emoţionat, o iubea şi mai nebuneşte. Sub cerul liber, la capătul lumii, în pustietăţile populate doar de fiarele codrilor şi de păsările înaltului, Baptistine devenea femeia lui, jumătatea lui întru bine şi rău.

Galopau de câteva ceasuri bune când deodată se auziră glasuri aspre. Pe malul unei ape, în jurul unui foc aprins, făceau popas câţiva indieni. Floris făcu semn Baptistinei să se ascundă într-un desiş împreună cu Georges-Albert şi Marinette, apoi înaintă de unul singur, ridicând braţul în semn de prietenie.

Un strigăt bucuros ţâşni din piepturile indienilor.

— Youlakimataha! Youlakimataha!

Pantof Roşu, Pantof Verde, Pantof Galben, Azuriu, Trandafiriu şi Negru alergau desculţi spre el.

Încântat să reîntâlnească fiii Părosului, Floris o strigă pe Baptistine, făcu prezentările şi Pantofii îşi luară pe sus prietenii spre tabăra lor.

Dintr-un ceaun cu fiertură de miriapozi dreasă cu furnici şi omizi, festin refuzat categoric de Georges-Albert şi Marinette, Floris şi Baptistine, mai puţin mofturoşi, se îndestulară, ascultând cele povestite de indieni.

Din cei doisprezece Pantofi rămăseseră în viaţă doar şase. Incendiat în timpul Marii Calamităţi satul Părosului, de lângă Bayou de Gentilly, arsese până în temelii. Supravieţuitorii hotărâseră să emigreze spre răsărit.

— Marele Frate Alb cu Privire de Smarald i-a părăsit şi el pe ai săi, pentru a se refugia împreună cu Femeia de Lumină spre Soare Răsare? întrebă politicos Pantof

Roşu, care după moartea Părosului preluase conducerea clanului.

Enervat de privirea, după gustul lui prea insistentă, cu care Pantof Roşu o cerceta pe Baptistine, Floris preferă să pună imediat lucrurile la punct.

— Femeia de Lumină este a mea, Pantof Roşu...

La auzul acelor cuvinte, pe Baptistine o inundă un val de fierbinţeală.

— Da, citesc asta. În ochii ei, Youlakimataha, inima ei este curată şi nu bate decât pentru tine!

Baptistine îşi rezemă fruntea pe umărul lui Floris, şoptindu-i abia auzit:

— Ce zici, dragostea mea, ce bun psiholog e Pantof Roşu?

— Las’ că ştiu eu, i-ai făcut farmece ca să spună ce-ţi convine ţie! replică Floris pe acelaşi ton, mângâind-o fericit pe obraz.

— Cu ce îţi putem fi de folos, Youlakimataha?

— Mare Pantof Roşu, femeia mea şi cu mine ne aflăm aici întrucât suntem în căutarea fratelui meu de sânge Adrien... dispărut în zilele Marii Calamităţi... Pantof Roşu, care îşi iubeşte într-atât fraţii, va înţelege durerea şi neliniştea pricinuită mie de această despărţire... De când mă aflu separat de fratele meu drag, mi-a pierit liniştea...

Pantof Roşu, Pantof Verde, Galben, Azuriu, Trandafiriu şi Negru îşi clătinară cozile împodobite cu pene. Educaţi în spirit de clan, vibrau la necazul lui. Pantof Roşu se ridică în picioare. Cu sunete guturale dădu câteva scurte dispoziţii indienilor săi şi se reaşeză lângă Floris.

— Până la Lună nouă, toată suflarea natchezilor, din

munţii Apalaşi şi până în golful Sfântului Duh[54], vor afla că îţi cauţi fratele cu plete aurii... dacă nu l-au mâncat sângeroşii şerokezi, nu l-au scalpat fioroşii Chauanoni şi nu l-au dat ca ofrandă furnicarilor roşii şireţii Chatkas... blânzii Natchez or să dea de urma lui. Dacă Youlakimataha vrea, putem porni împreună spre ţara Soarelui Răsare.

Baptistine îl privi neliniştită pe Floris. Amintirea „blândeţii” indienilor Natchez răsculaţi era încă vie în sufletul ei. Floris o îmbărbăta strângând-o uşor de mână. Degetele fragile ale fetei fremătau prizoniere, supuse, în palma stăpânului ales de ea.

Lângă el ştia că nu are a se mai teme de nimic. De-acum înainte el avea să ia deciziile, iar ea avea să îl urmeze docil.

— Mulţumesc prea bunului Pantof Roşu, femeia mea şi cu mine ne alăturăm cu bucurie celor din măreţul trib al natchezilor.

— Dar nouă, nouă nu ne cere nimeni părerea? mârâi botos Georges-Albert.

Marinette îl potoli de îndată, muşcându-i tandru urechiuşa.

Era metoda cea mai eficace de a-l calma...

* * *

Zilele treceau şi de nicăieri nu sosea nici o veste despre Adrien. Pantof Roşu şi ai săi îşi trimiseseră în patru zări mesajul, prin limbajul rotocoalelor de fum. În fiecare seară Floris se suia pe câte un vârf de colină şi scruta orizontul în aşteptarea „răspunsului” sălaşelor sau taberelor de natchezi din împrejurimi. Dar cerul înroşit de razele apusului rămânea curat ca lacrima.

[54] În sudul Floridei.

Floris şi Baptistine apreciau confortul indian. La capătul obositoarelor etape cotidiene se refugiau în cortul din piele de bizon pus la dispoziţia lor de către Pantof Roşu şi savurau în intimitate bucuria de a se regăsi unul în braţele celuilalt.

Clima era din ce în ce mai dulce şi începea să se simtă adierea mării. Pe deasupra pădurilor milenare, cerul căpăta deseori o culoare verde-albăstrie. Plantele exalau un parfum aţâţător. Floris şi Baptistine erau frapaţi de corespondenţa dintre splendoarea exuberantă a peisajului şi propria lor exaltare sufletească. Purificaţi de orice umbre ale trecutului, se îndreptau încrezători spre un nou destin. O mână nevăzută părea să îi împingă spre un ţinut de vis. Din ce în ce nutreau convingerea că Paradisul se afla la un pas de ei, nu în ceruri ci acolo, pe pământ, în acea miraculoasă Lume Nouă.

Într-o noapte, Floris visă că Adrien pescuia pe malul Oceanului, întindea braţele spre el şi îl striga cu un zâmbet fericit:

— Vino, Floris... te aştept... vino, frăţioare! În spatele lui berbeci de spumă se tălăzuiau în soare. Stropii lor estompară chipul lui Adrien.

Floris se trezi înspăimântat, cu certitudinea că Adrien murise, îşi şterse sudoarea care îi şiroia pe frunte şi pe gât. Baptistine scânci în somn şi se lipi de el. Floris o îmbrăţişa cu disperare, mulţumind o dată mai mult Cerului pentru binecuvântarea de a o avea alături.

Capitolul XXX

— Iată peninsula de la Soare Răsare, Youlakimataha!

Pantof Roşu arătă spre celălalt mai al râului Apalaş, unde mesteceni argintii foşneau în bătaia vântului călduţ. Floris îşi miji ochii şi făcu semn Baptistinei să îl urmeze. Tinerii urcară în lungul apei preţ de un sfert de leghe, tot căutând un vad. Apalaşul se răsucea în meandre leneşe dar prea adânci spre a putea fi traversate cu piciorul. Nerăbdător ca de obicei, Floris îşi lansă iapa în galop întins. Baptistine îl imită. Ştia că viaţa ei avea să se desfăşoare de-a pururi pe urmele prea impetuosului ei soţ... dacă voia să o mai ia de soţie... Floris nu mai pomenise nimic de căsătorie. Baptistine încercă să alunge ghimpele de îndoială care îi rănea inima. Fiece zi, fiece noapte o lega şi mai definitiv de Floris. Nu putea să îi privească umerii laţi şi spatele fără să i se înnoade stomacul de emoţie.

Floris galopa spre un golfuleţ. Ridică braţul.

— Vino, am găsit!

Stăvilită de stânci şi bancuri de nisip, apa se învârtea în bulboane oferind un loc de trecere ideal. Floris îşi îndemnă alezana să păşească prudent, pentru a verifica trăinicia terenului, când, deodată, din imediata lor apropiere se auzi un urlet:

— *Parad... Parad!*[55]

— Dumnezeule, spaniolii, murmură Baptistine.

Vreo zece soldaţi şi câţiva civili călare pe măgari se iviseră din păduricea de mesteceni. Soldaţii aveau

[55] Opriţi-vă.

armele ţintite asupra celor doi călăreţi. Fulgerător, cum îi era obiceiul, Floris cântări situaţia. Dacă ar fi fost singur, ar fi dat pinteni iepei, s-ar fi depărtat galopând în zig-zag şi ar fi scăpat cât ai bate din palme de spaniolii care, după cât de prăpădiţi arătau, nu aveau cum să fie nişte trăgători de elită. Dar cu Baptistine alături, situaţia se complica.

Zâmbi angelic, descălecă şi ieşi în întâmpinarea sergentului.

— *Holal!*[56]

— *Francés?* întrebă sergentul, mutându-şi bănuitor privirea de la Floris la Baptistine.

— *No!* răspunse Floris cu toată convingerea.

Baptistine îl privi mirată neînţelegând unde voia să ajungă.

— *Inglès?* îşi continuă sergentul interogatoriul.

— *No*... Spanioli!

La această afirmaţie a lui Floris, sergentul cel dolofan căscă ochii mari.

— *No entiendo! No entiendo!*... tu mincinos... voi francés, voi venit de la Louisiana...

Soldaţii îi înconjurară pe dată pe cei doi străini cu murmure agitate. Se vedea cât de colo că erau ferm încredinţaţi că puseseră mâna pe nişte spioni. Cei doi nu mai aveau scăpare.

— Întocmai, sergent... doamna şi cu mine venim din teritoriul spaniol... Louisiana aparţine acum Majestăţii Sale catolice Regele Spaniei... ei, da, asta este... să nu-mi spuneţi că nu ştiaţi?... N-am nici o vină şi nici voi, de altfel... În concluzie, doamna şi cu mine suntem supuşi fideli al Regelui Spaniei...

---

[56] Salut!

Baptistine observă că Floris nu spusese „soţia mea”, ci „doamna”. Enervată se plesni peste ceafă, omorând un ţânţar obraznic, şi îşi făcu vânt cu batista, canalizându-şi resentimentele împotriva mărginirii spaniolilor.

Acei jalnici şi osteniţi urmaşi al conchistadorilor nu ştiau dacă să creadă cele auzite şi nici dacă era cazul să se mire, ori să fie mândri.

— *Fabuloso!*

— *Increibile!*

— *Viva Espanal*

— *Arriba el Rey!*

— *Sst... sst... calma... calma... tranquilos!*

Bărbatul care rostise aceste ultime cuvinte dădu pinteni măgarului său şi se apropie de cei doi străini. Înveşmântat în negru, din cap până în picioare, avea o înfăţişare austeră şi distantă, dominându-şi evident tovarăşii de drum. Îl cercetă atent cu privirea pe Floris, se uită în treacăt la Baptistine şi îşi întoarse ochii cercetător asupra gentilomului.

— Afirmaţia făcută de dumneata, domnule, este extrem de serioasă. Poţi să o repeţi cu mâna pe crucifix?

— De bună seamă, domnule! răspunse Floris fără umbră de ezitare.

Sergentul şi soldaţii se închinară cu grăbire când bărbatul în negru scoase de sub haină o cruce mare de argint. Necunoscutul o sărută cu adâncă pioşenie şi o ridică în direcţia lui Floris. Acesta înălţă braţul drept.

— Jur pe Domnul Nostru Iisus Christos şi pe onoarea mea de gentilom că Louisiana a intrat în stăpânirea Regelui Spaniei şi că prin urmare, deşi francez de origine, mă supun cârmuirii şi jurisdicţiei spaniole!

Bărbatul în negru păru satisfăcut. Băgă crucea în sân, îşi închise tunica până în gât şi ţinti un deget acuzator înspre Floris.

— Dacă ai minţit, te aşteaptă focul veşnic al Gheenei... Care îţi este numele, domnule?

Pe Floris începea să îl plictisească tot acel interogatoriu. Îşi îndreptă mândru spatele şi răspunse pe un ton dispreţuitor:

— Sunt marchizul de Portejoye, domnule, şi nu-mi stă în fire nici să mint, nici să mă las chestionat de fi-te-cine...

Soldaţii mârâiră furios.

— *Impudente!*

— *Que atrevido!*[57]

— *Verguenza, caballero!*[58]

Bărbatul în negru îşi ridică mâna cu degete lungi, aristocratice şi făcu semn soldaţilor să tacă.

Floris tresări. Pe degetul mijlociu al necunoscutului strălucea un imens ametist.

— Sunt arhiepiscopul de Cádiz şi mă aflu în Florida pentru a vizita parohiile şi a-i evangheliza pe sălbateci... Răspunsul meu te mulţumeşte, vanitosule?

Prelatul îi întinsese mâna lui Floris. Acestuia nu îi mai rămânea decât să îngenuncheze şi să sărute piatra viorie. Floris nu fusese niciodată din cale afară de bisericos. De astă dată însă, în timp ce îşi pleca fruntea în faţa reprezentantului lui Dumnezeu, înţelese că prin el se împlinea voia destinului.

Luând-o de mână pe Baptistine, şopti respectuos:

— Monsignore, cerul v-a scos în calea noastră... o iubesc pe femeia aceasta, suntem logodiţi şi vrem să

[57] Ce îndrăzneală!

[58] Ruşine, cavalere!

ne cununăm, dar de la Bâton Rouge şi până aici nu am găsit nici un preot. Vă învoiţi să ne daţi binecuvântarea şi să ne uniţi prin sfânta taină a căsătoriei?

Arhiepiscopul tocmai se pregătea să îi răspundă când un urlet sălbatic îi împietri de groază pe toţi.

— Haii... haii... moarte, feţelor palide.... Eliberaţi-i pe Youlakimataha şi pe Femeia de Lumină!

Văzând că Floris şi Baptistine întârziaseră din cale afară, Pantof Roşu şi al săi dăduseră ascultare îndemnurilor lui Georges-Albert şi porniseră pe urmele lor. Dând cu ochii de Floris şi Baptistine îngenunchiaţi dinaintea spaniolilor, crezuseră că aceştia îi luaseră prizonieri şi arcurile lor întinse se pregăteau să îşi sloboadă săgeţile otrăvite în piepturile prelatului şi ale suitei sale.

— Nu... nu... Pantof Roşu, potoleşte-ţi războinicii! strigă Floris sărind în picioare.

— Vino aici cu femeia ta, mare Frate Alb, şi lasă-ne să îi scalpăm pe ceilalţi.

Încântaţi de perspectiva de a-şi demonstra îndemânarea cuţitelor pe ţestele spaniolilor, cei şase Pantofi şi tot clanul lor ţopăiau vesel. Trebuie spus că Georges-Albert şi Marinette împărtăşeau entuziasmul natchezilor.

— Dar nu e cazul, măreţ frate Pantof Roşu, sunt prieteni de-ai noştri... nu vă fie teamă... şi, vă rog, nu-i atacaţi!

Floris se îndreptă cu precauţie spre natchezi, vorbindu-le cât mai blând cu putinţă. Cu chiu cu vai, izbuti să îi potolească, în vreme ce arhiepiscopul de Cádiz, încrezător în virtuţile propagandei, începu să distribuie în stânga şi în dreapta crucifixuri de lemn. Preţiosul dar îi incintă în aşa măsură pe indieni, încât îi

invitară pe spanioli la cină. Cât ai clipi, femeile Natchez se apucară să pregătească o supă de corb.

Între timp, Floris şi Baptistine îl puneau la curent pe arhiepiscopul de Cádiz cu mersul evenimentelor. În urmă cu trei luni, împlinind un legământ făcut Fecioarei Maria, prelatul debarcase în golful Sfântului Duh şi se pornise să inspecteze aşezările izolate şi schiturile călugărilor misionari.

— Ce părere ai de toate astea, domnule marchiz?

— Ca să fiu sincer, monseniore, nu cred că va dura mult.

Arhiepiscopul se încruntă. Floris se grăbi să explice:

— Ţara asta este mult prea imensă... mult prea depărtată de Europa şi mult prea plină de vitalitate, monseniore, ca Spania să o poată păstra sub dominaţia ei.

— Vrei să spui că Franţa o va recuceri? mârâi nemulţumit cardinalul.

— Nu, monsignore... nimeni nu o va recuceri şi nimeni nu o va putea păstra, nici măcar englezii... Europa e prea bătrână... prea obosită şi uzată... Are prea multe probleme ca pe deasupra să se poată ocupa de un asemenea teritoriu nemărginit... Foarte curând, ţara aceasta va fi liberă, monseniore, şi tocmai de aceea ţin să mă căsătoresc aici, pe pământul ei! conchise cu gravitate Floris, luând-o de mână pe Baptistine.

Arhiepiscopul clătină din cap.

— Eşti o persoană cam bizară, domnule marchiz... Cele spuse de domnia ta ar trebui să îmi displacă profund şi cu toate acestea mă încântă... Poate că ai dreptate... deşi mi s-ar rupe inima să ştiu că Florida nu mai este a spaniolilor... Vă voi cununa la ceasul

vecerniei, conchise prelatul, retrăgându-se pentru o lungă rugăciune...

— Floris... Floris... Floris, dragostea mea!

Baptistinei îi venea să cânte şi să plângă de bucurie. Previziunile politice ale lui Floris o lăsau rece. Pe ea o interesa un singur lucru: avea să se mărite cu el, de-adevăratelea.

— Floris de Portejoye, de bună voie şi nesilit de nimeni primeşti să o iei de soţie pe Baptistine de Villeneuve-Caramey, aci de faţă?

Vocea lui Floris răsună ferm, reverberându-se până de cealaltă parte a râului..

— Da, monsignore!

— Baptistine de Villeneuve-Caramey, de bună voie şi nesilită de nimeni primeşti să îl iei de soţ pe Floris de Portejoye, aci de faţă?

Un stol de raţe traversa cerul. Baptistine ridică privirea spre ele. Floris întoarse capul spre ea. Ochii li se întâlniră şi fulgerător îşi amintiră de cele două ceremonii la care mireasa rămăsese fără mire.

Amândoi erau emoţionaţi, dar Baptistine nu mai putea nici măcar să articuleze.

Mirat, arhiepiscopul îşi repetă întrebarea.

— Baptistine de Villeneuve-Caramey, primeşti să îl iei de soţ pe Floris de Portejoye, aci de faţă?

Baptistine îşi plecă ochii, nu îndeajuns de repede ca Floris să nu apuce să vadă că i se umeziseră de fericire.

— Da! Da, monsignore... da!

Floris îi luă mâna, îşi scoase şevaliera de aur şi i-o petrecu pe degetul inelar. Îi era prea mare. Baptistine o scoase şi şi-o puse pe degetul mijlociu.

— Vă declar uniţi prin sfânta taină a cununiei.
— Ura! Bravo! Bravissimo!
Soldaţii spanioli îşi aruncau pălăriile în aer. Crezând că ăsta era obiceiul la feţele palide, indienii îşi azvârliră şi ei penele spre cer după care îi poftiră pe toţi cei prezenţi să fumeze pipa păcii. Georges-Albert îşi şterse pe furiş o lacrimă şi muşcă urechiuşa Marinettei. Şi lui i-ar fi plăcut să le fie oficializată dragostea, dar nimeni nu se gândise să le propună aşa ceva. O dată mai mult, maimuţoiul bodogăni în sinea lui pe seama ingratitudinii şi a egoismului uman şi, ca să se consoleze, se repezi să onoreze festinul de nuntă pregătit de indieni.

— Eşti fericită? şopti Floris, strângând-o în braţe pe Baptistine.
— N-aş fi visat nicicând nuntă mai frumoasă! îi răspunse ea cu toată sinceritatea.
— Dacă tu, cu vasta ta experienţă în domeniu, afirmi asta, atunci aşa trebuie să fie! nu se putu abţine să nu-i replice Floris.
Baptistine îl privi cu reproş.
— Răule... promite-mi că de azi înainte n-ai să mă mai tachinezi...
Floris o sărută pe frunte şi, privind-o drept în ochi, rosti grav:
— Ai dreptate, promit, dar şi tu jură că ai să îmi spui întotdeauna adevărul...
— Dar, dragostea mea, asta am făcut şi până acum! protestă Baptistine.
Floris preferă să n-o mai lungească şi îi închise gura cu un sărut.

A doua zi în zori îşi luară rămas bun de la spanioli. După ce îi binecuvântă o ultimă dată, arhiepiscopul de Cádiz le înmână un permis de liberă trecere.

Floris, Baptistine şi prietenii lor indieni se aflau acum în ţinutul Floridei. Atmosfera sărată anunţa vecinătatea mării. Ibişi aurii cu pene purpurii în vârful aripilor se bălăceau în mlaştinile deltei. Egrete albăstrui zburătăceau pe deasupra pâlcului de călăreţi. Soarele era fierbinte, dar razele lui nu pârjoleau pielea.

Spre ceasurile patru ale după amiezii, Pantof Roşu ridică braţul şi convoiul se opri în loc. Dând pinteni calului se apropie de Floris şi Baptistine, spre a le arăta volutele de fum albicios ce se înălţau pe cer în faţa lor.

— Blânzii natchezi trimit răspuns despre fratele feţei palide.

Floris păli... Adrien... Oh, Adrien... Nu cuteza să întrebe ce anume spunea mesajul.

În schimb, Baptistine se repezi nerăbdătoare la Pantof Roşu.

— Ce spun semnalele?

Cu un gest imperial, căpetenia natchezilor porunci fraţilor săi să suie într-un chiparos cu trunchiul scorojit. Cei cinci Pantofi se căţărară cât ai clipi. Din câteva salturi, Georges-Albert şi Marinette le-o luară înainte, ajungând până în vârf.

— Drace, ce-o mai fi vrând să însemne şi asta? se scărpină în ceafă maimuţoiul, împingându-şi tricornul pe frunte.

Volutele de fum se succedau ritmic. Cei cinci Pantofi le numărară şi coborâră să comunice cele aflate Pantofului Roşu, şuşotind îndelung cu el.

— Oh, nu-mi place... nu-mi place de fel... bietul Adrien... ce-o fi păţit? se întrebă Georges-Albert

instalându-se cu Marinette în şareta indiană pe care şi-o alesese drept domiciliu temporar. Nici nu îndrăznea să privească spre stăpânul lui care, alb ca varul, îşi muşca buzele.

— Spune-mi adevărul, Mare Şef! îl imploră Floris pe Pantof Roşu.

Indianul îşi clătină capul împodobit cu pene. Pe chipul lui hieratic nu se putea citit nimic. Ridicând braţul, făcu semn celorlalţi să pornească mai departe.

— Nu fi nerăbdător, ca cei din rasa ta, peste trei zile, vei afla totul, Youlakimataha!

Floris îşi încleştă pumnii. Deşi îi venea să spargă capul indianului, ştia că este inutil să insiste.

— Lasă-l în pace, Floris, nu mai scoţi nimic de la el! murmură împăciuitoare Baptistine, mângâindu-i degetele care tremurau de furie. Amândoi dădură pinteni cailor, şi se depărtară, urmăriţi de privirea enigmatică a indianului.

Natchezii se îndreptau acum direct spre sud. Floris nu mai îndrăznea să întrebe nimic, convins că Pantof Roşu nu îndrăznea să îi mărturisească moartea fratelui său.

Convoiul traversa nesfârşiţi codri de arţari şi sicomori. Uneori Floris şi Baptistine suiau până în vârful câte unei coline. În depărtare scânteiau apele verzui ale Golfului Mexic, smarald fermecat care îi atrăgea ca un magnet.

În cea de-a treia zi, Floris galopa în fruntea convoiului. Incapabil să îşi stăpânească nerăbdarea dădea pinteni alezanei, pornea ca o săgeată înainte şi se reîntorcea lângă ceilalţi, exasperat de muţenia indienilor.

Soarele se afla la zenit, când Pantof Roşu întinse

braţul spre un golf cu marginea înspumată de talazurile oceanului.

Floris apucă mâna Baptistinei şi şi-o lipi de inimă.

— Oh, dar locul ăsta l-am mai văzut odată... în vis!

Pantof Roşu îşi privi cu înţeles fraţii.

— Du-te într-acolo, Youlakimataha, şi Pasărea Măiastră îţi va dezvălui adevărul despre fratele tău!

Floris şi Baptistine nu aşteptară să li se spună de două ori. Biciuiţi, la sânge, caii lor porniseră ca din puşcă.

— Hei, pe noi cui ne lăsaţi? Aşteptaţi-ne!...

Georges-Albert şi Marinette ţopăiau indignaţi în şareta indiană. Prea târziu! De-acum Floris şi Baptistine se aflau departe. Vântul sărat le biciuia obrajii. Aerul mirosea ameţitor a leandru şi iasomie. Copitele cailor începeau să se afunde în nisipul auriu al plajei. Orbiţi de reverberaţia luminii, Baptistine şi Floris duseră mâna la ochi.

Visau oare? Erau victimele unui diabolic miraj?

La auzul tropotului de cai, o siluetă de la marginea oceanului încărcat cu berbeci de spumă se întorsese spre ei.

Floris şi Baptistine galopau prin apa sărată. Copitele cailor stârneau jerbe de diamant. Silueta se definea tot mai clar. Un bărbat cu pieptul gol şi pantalonii suflecaţi deasupra genunchilor ţinea în mână un năvod îngreunat de peşti multicolori.

— Floris... Baptistine... strigă deodată bărbatul scăpând năvodul din mâini.

Un urlet sălbatec izbucni din pieptul lui Floris.

— Adrien... Adrien...

Floris şi Baptistine descălecară pe nisipul ud. Era prea frumos să fie adevărat. Şi dacă totuşi visau?

— Floris... Baptistine... frăţioare... dragii mei!

Adrien, calmul Adrien plângea de bucurie. Incapabili să rostească un cuvânt, cei trei tineri se îmbrăţişau, râdeau, plângeau, se priveau şi iar se îmbrăţişau. Adrien îşi săruta nebuneşte sora în vreme ce îl strângea la piept pe Floris. La rândul ei Baptistine mângâia buclele aurii ale fratelui său, îi săruta barba roşcovană şi stufoasă ca a rusnacilor de pe Volga. Toţi trei prelungeau la maximum acea clipă a regăsirii. Pentru ei timpul se oprise în loc.

— Veniţi cu mine! spuse într-un târziu Adrien, trăgându-i după el pe Floris şi Baptistine spre pădurricea de sicomori care mărginea golful. Strâns îmbrăţişaţi, se îndreptară spre o modestă cabană din bârne de lemn. Brusc Floris şi Baptistine încremeniră. În pragul cabanei se ivise o superbă femeie cu păr negru şi bogat, lung până aproape de călcâie. Ochii ei uşor migdalaţi priveau cu un zâmbet tandru spre tânărul conte de Villeneuve-Caramey. Desprinzându-se o clipă din braţele fraţilor săi, acesta o apucă de mână pe frumoasa indiană care părea uşor intimidată, o trase afară din casă şi, luând-o protector pe după umeri, făcu prezentările:

— Ea este soţia mea, Rouă de Trandafir!

Inflexiunea drăgăstoasă a vocii lui Adrien îl lămuri pe Floris că fratele său îşi găsise cu adevărat fericirea şi liniştea sufletească. Din privirea viorie dispăruse în sfârşit acea dezabuzare indiferentă instalată după moartea primei sale iubiri, divina prinţesă Yasmina.[59]

Adrien îi privea pe Floris şi Baptistine cu neliniştea îndrăgostiţilor dornici să afle ce impresie face aleasa

[59] A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg*.

inimii lor. Fraţii îl liniştiră cu un surâs încântat. Rouă de Trandafir le plăcea.

Seara, la lumina focului de vreascuri, vegheaţi de frumoasa şi tăcuta indiană, cei trei tineri începură să depene firul peripeţiilor trăite de când nu se văzuseră.

Plecat în căutarea Baptistinei, Adrien căzuse fulgerat de febra galbenă într-un sat de indieni Natchez, înrudiţi cu feciorii Părosului. Refugiindu-se de epidemie şi părăsindu-şi în grabă colibele incendiate de către soldaţii guvernatorului, aceştia îl luaseră cu ei pe bolnav, improvizând o targa din crengi. La început Feodor şi Li Kang îşi oblojiseră cu devotament stăpânul, dar curând fuseseră şi ei doborâţi de cumplitul flagel, Adrien rămânând în grija frumoasei fiice a căpeteniei tribului. Rouă de Trandafir se îndrăgostise de Adrien de cum îl văzuse pe podul de la intrarea în Noul Orléans, când el şi prietenii săi părăseau în grabă oraşul. Deşi trecuseră atâtea luni de la acel fugar schimb de priviri, Rouă de Trandafir nu-l dăduse uitării. În mâinile ei blânde, Adrien renăscuse, redobândindu-şi o dată cu sănătatea, şi plăcerea de a trăi. Prinţesa indiană îl vindecase de rănile trecutului şi de mizantropica lui disperare, oferindu-i întreaga şi curata sa dragoste. Ce-i drept, nu fusese de loc uşor să obţină de la tatăl ei încuviinţarea de a o lua de soţie, dar încăpăţânat cum era, sfârşise prin a câştiga bătălia, cununându-se de două ori cu fata: o dată conform ritualului indian, şi o dată în rit creştin, cu oblăduirea unui călugăr spaniol stabilit într-o pădure din împrejurimi.

Cum nu îşi putea aduce soţia în lumea civilizată şi nici nu se îndura să o lase singură, după ce cazacul şi chinezul se restabiliseră pe deplin de pe urma bolii,

sfârşise prin a-i trimite pe ei spre Noul Orléans cu misiunea de a da de urma fraţilor lui.

— Dar pe ei unde i-aţi lăsat? întrebă cu bruscă îngrijorare Adrien. Doar ei v-au adus până aici, nu?

— Nu, frăţioare. Te-am găsit cu ajutorul bunilor indieni Natchez care au trimis mesaje de fum în cele patru zări, către toţi fraţii lor de sânge. Au rămas în urma noastră. Îi aşteptăm să pice dintr-o clipă în alta!

Se înnoptase de mult şi tinerii tot nu isprăviseră de povestit. Aflând marea veste a căsătoriei lui Floris cu Baptistine, Adrien sări în sus de bucurie.

— Vezi, Floris, până la urmă ţi-ai ţinut jurământul făcut Dragonului Albastru.

— Da, frăţioare... dar să ştii că nu a fost de loc uşor, oftă Floris privind cu coada ochiului spre Baptistine care o ajuta pe Rouă de Trandafir să pregătească cina.

Un mârâit furios le întrerupse confidenţele. Georges-Albert şi Marinette soseau pe jos. Discreţi, după ce îşi împliniseră misiunea, natchezii făcuseră cale întoarsă spre pădurile lor de nepătruns, însărcinându-le pe cele două maimuţici să spună adio din partea lor marelui Youlakimataha şi Femeii de Lumină.

În căbănuţa construită de Adrien şi Rouă de Trandafir dormiră cam înghesuiţi şi cam pe sponci. Cel mai nemulţumit se arătă desigur Georges-Albert, care a doua zi căsca de îi trosneau fălcile.

Punându-l să îi dea o mână de ajutor, Floris se apucă încă din primele ceasuri ale dimineţii să construiască o cabană pentru el şi soţia lui. Şi, înduplecat de revendicările indignate ale lui Georges-Albert, care refuza categoric să mai împartă culcuşul cu altcineva decât cu Marinette, Floris le confecţiona şi lor o cuşcă spaţioasă, pe o cracă de sicomor, unde cei doi să îşi

poată adăposti efuziunile amoroase.

* * *

Pentru cei patru tineri, următoarea lună se dovedi fără doar şi poate cea mai tihnită din întreaga lor existenţă. Trăiau aproape în pielea goală, ca sălbatecii, pescuind, scăldându-se, rumenindu-şi trupurile la soare şi iubindu-se sub razele argintii ale lunii.

Rouă de Trandafir se dezbăra treptat de timiditatea ei excesivă deprinzându-se să îi aprecieze şi să se apropie de aceşti fraţi picaţi din cer. Dacă exista paradis pe pământ, cei patru tineri îl descoperiră.

Şi totuşi, într-o bună zi, Floris observă că Baptistine căzuse pe gânduri. Absentă la conversaţia celor din jur rămăsese cu privirile în gol, cufundată într-o visare din care nimeni şi nimic nu o putea scoate. A doua zi plecă să se plimbe de una singură. Înnebunit de grijă, Floris o căută pretutindeni, fără să dea de ea. Se întoarse după câteva ceasuri, încă mai absentă. Nu catadicsi să răspundă la reproşurile lui Floris, închizându-se într-o totală muţenie.

Baptistine reflecta! Nelinişţit, Floris nu ştia cum să reacţioneze. Total ignorant în materie de psihologie feminină, se duse să se sfătuiască cu Adrien.

Acesta îl bătu pe umăr:

— Nu te frământa, frăţioare. Se vede treaba că e tânără, îi plac rochiile frumoase şi probabil că îşi doreşte să plece la Noul Orléans dacă nu chiar la Versailles. Întoarceţi-vă în Franţa... averea mea îţi aparţine, Floris!

— Vrei să spui că nu vii cu noi?

— Nu frăţioare... mă simt bine aici... rămân cu Rouă de Trandafir... Aristocraţii snobi nu ar accepta

niciodată o indiană în anturajul lor, chiar dacă ea este infinit mai demnă să poarte o coroană decât mulţi dintre ei... asta este... nu îmi pare rău, crede-mă... m-am obişnuit cu viaţa de aici şi nu aş mai renunţa la ea pentru nimic în lume... Tu însă, du-te, pentru fericirea ta şi a Baptistinei!

— O să ne întoarcem în Franţa, dragostea mea! murmură în seara următoare Floris, la urechea soţiei lui.

Baptistine se ridică într-un cot şi îşi lipi buzele de umărul lui mătăsos, dornică să îl iubească, la orice ceas din zi şi din noapte.

— În Franţa, Floris? De ce?

— Pentru că aici te plictiseşti!

Baptistine se ridică fără o vorbă din patul lor de frunze. Zorile aurii se înălţau deasupra Floridei. Fluxul oceanului urca foşnind spre cabana lor.

— Vino să îţi arăt ceva.

Floris ştia că dacă Baptistinei îi intra ceva în cap, era inutil să o contrazică. Se îndreptau spre pădurea de sicomori, înfiorându-se uşor de aerul răcoros al dimineţii. Merseră câteva minute bune, apoi Baptistine exclamă:

— Priveşte, dragostea mea!

Baptistine îi arătă o dală de piatră de pe care o mână grijulie îndepărtase muşchiul verzui.

— Am descoperit asta alaltăieri, adăugă cu mândrie Baptistine.

Floris se apropie. Pe mica placă se afla gravat un text în limba spaniolă. Floris traduse direct:

„Aici au debarcat în anul de graţie 1540 Hernando de

Soto şi tovarăşii săi... Acum pornesc spre necunoscut. Fie ca Dumnezeu să îi aibă în sfânta lui pază.”

— Inscripţia are mai bine de două sute de ani... Dumnezeule!

Tinerii tăceau tulburaţi, cu gândul la acei bărbaţi curajoşi care puseseră pentru prima oară piciorul pe acele meleaguri, pornind să descopere Louisiana!

Baptistine rupse cea dintâi tăcerea. Îşi rezemă capul de umărul soţului ei, odinioară tovarăş de joacă al copilăriei, cel căruia i se dăruise trup şi suflet.

— Floris, oh, Floris... ne-a fost dat să găsim un loc binecuvântat!

— Vino, spuse el, trăgând-o pe nisipul călduţ.

Se iubiră cu frenezie în vreme ce răsăritul de soare incendia orizontul. Rămaseră multă vreme culcaţi pe spate lângă dala de piatră. Glasul cristalin al Baptistinei se înălţa deodată cu primele triluri de privighetoare.

— Aici vom înălţa oraşul din legenda noastră!

Floris o privi, ca să afle dacă vorbea serios sau glumea.

Vorbea serios. Ochii de peruzea îl priveau cu încredere.

Floris începea să priceapă că se însurase cu un adevărat fenomen. O strânse la piept, spunând mai în glumă, mai în serios:

— Bine, scumpa mea, din dragostea pentru tine voi ridica întâi şi întâi poarta de aur... Prin ea nu vor putea trece decât cei cu sufletul neîntinat, altminteri va fi vai de ei!... Săgeata de diamant le va răpi sufletul!

Floris declama cu emfază străvechea legendă ucraineană.

Baptistine îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Da, Floris, va fi oraşul nostru!

— Bine, atunci îi vom spune Mortefontaine sau Baptistineville... sau...

Baptistine lăsă capul pe spate privindu-l printre gene.

— Nu, Floris... tu eşti fiul ţarului, oraşul se va chema... Sankt-Petersburg.

EPILOG

Un an mai târziu, Sankt-Petersburg-ul din Golful Mexic număra doi locuitori mai mult: un băiat dolofan de nouă livre, Pierre de Portejoye, şi o fetiţă cu obraz de piersică, Eulalie de Villeneuve-Caramey.

Un drum nisipos traversa acum pădurea de sicomori şi câţiva nou-veniţi îşi construiseră căsuţe din bârne în vecinătatea tinerilor ctitori.

Noii coloni erau Feodor, Li Kang şi Ciceron. Plecaţi în căutarea Baptistinei şi a lui Floris, credinciosul cazac şi micuţul chinez nu îl găsiseră la Noul Orléans decât pe Ciceron, neconsolat de pierderea frumoasei Bossi. Câteva luni mai târziu se întoarseră, având plăcuta surpriză de a da cu ochii de Floris şi Baptistine. Dar ca în orice paradis, exista şi o hibă: Feodor îşi cărase după el dulcineea, doamna de Sainte-Hermine, cea mai înrăită bârfitoare din Lumea Nouă!

Sankt-Petersburg-ul din Florida se trezea în fiece dimineaţă o dată cu cocoşii şi, cât era ziulica de lungă, locuitorii lui munceau fără oprire. Îşi lărgeau locuinţele, semănau grâne, pescuiau şi îngrăşau porci.

Georges-Albert nu se putuse obişnui cu acel stil rustic, preferând, să se retragă în liniştea pădurii unde

împreună cu Marinette îşi creştea cei doi nou-născuţi, Louis şi Elisabeta, numiţi astfel în amintirea Regelui Franţei şi a Ţarinei. Lui Georges-Albert îi plăcuse întotdeauna să se mândrească cu relaţiile lui sus-puse!

De cum venea seara, Floris o lua în braţe pe Baptistine şi o ducea până la ţărmul Golfului Mexic, unde contemplau cu nesaţ zborul pescăruşilor pe deasupra berbecilor de spumă.

Năbădăioşii amanţi de pe Mississippi se priveau zâmbind. Uneori Floris scruta imenşii ochi albaştri ştiind că nu are a se mai teme de nimic. Baptistine nu îi mai ascundea nimic... în sfârşit, aproape nimic.

Rezemându-şi tâmpla de umărul lui, ofta fericită.

— Floris... Floris, dragostea mea!

* * *

Romanul care se încheie aici este ultimul dintre cele patru care constituie ciclul „Floris”

CUPRINSUL

Partea întâi – NOPŢILE DE LA NEW ORLÉANS
Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X

Partea a doua – AVENTURIERA
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI

Partea a treia – MAREA CALAMITATE
Capitolul XXII
Capitolul XXIII
Capitolul XXIV
Capitolul XXV
Capitolul XXVI
Capitolul XXVII
Capitolul XXVIII
Capitolul XXIX
Capitolul XXX

EPILOG

* * *

Actriţă de teatru şi televiziune, Jacqueline Monsigny şi-a descoperit vocaţia literară la 35 de ani, izbutind performanţa de a deveni în foarte scurt timp o autoare de renume internaţional, cu tiraje în continuă ascensiune pe toate meridianele Globului.

Tipărite în milioane de exemplare, romanele ei de capă şi spadă au impus-o ca pe un nou Dumas.